

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kaderimizde birbirimize ait olmak yoktu.

KALEYDOSKOP KALPLER

New York Times Çoksatarı

claire contreras

KALEYDOSKOP KALPLER

Kaleydoskop Kalpler

Özgün Adı | *Kaleidoscope Hearts*

Claire Contreras

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Yayına Hazırlayan | Burcu Karatepe

Redaksiyon | Merve Süzer

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | Getty Images

1. Baskı, Ekim 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-10-1

Türkçe Çeviri © Halime Yazıcı, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Claire Contreras, 2015

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

claire contreras

KALEYDOSKOP KALPLER

Çeviren

Halime Yazıcı

“Ve o, paramparça olmuş kalbiyle her zaman baş edebilirdi. Tek tek parçalarını toplayıp onları güzel bir şeye dönüştürebilirdi.”

R.M. Drake

GİRİŞ

ÂŞIK OLDUĞUM İLK ÇOCUK SAVAŞLARIN, barışların, kralların ve kraliçelerin hikâyelerini anlatarak beni eğlendirirdi. Bir gün birisinin parıldayan zırhlı savaşçısı, kurtarıcısı olmayı umut ederdi. Gecenin geç saatlerinde anlattığı maceralarını ben de hayalimde canlandırır, hikâyelerini anlattığı sırada elini neşeli bir şekilde hareket ettirini izlerdim. Yaptığı şakalara güldüğümdeyse yeşil gözlerinde oluşan o ışıltıya bayılırdım.

Dokunulmanın ve layığıyla öpülmenin nasıl bir his olduğunu bana o öğretmişti. Daha sonra, büyürken bağlandığınız birisinin aniden hayatınızdan çıkıvermesinin yaşattığı acıyı da o öğretmişti. Öğretmeyi unuttuğu tek şeyse kalbimi kırdıktan sonra yerinde bıraktığı, artık kalp sayılamayacak kadar harabeye dönüşmüş şeyin göğsümü sıkıştırmasıyla nasıl baş edeceğimdi. Bunun daima alınmamış bir ders olup olmadığını merak etmişimdir. Şimdi düşünüyorum da, belki de bunun kendisi için ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyordur. Ya da zerre kadar bir şey hissetmemiştir sadece.

1. BÖLÜM

HAYATINA DEVAM ETMENİN EN İYİ yolunun olayları akışına bırakmak olduğunu söylüyorlardı. Sanki üç yıllık acı tatlı hatıralarınızı unutmak ya da tamamen silmek bir günde yapabileceğiniz bir şeymiş gibi. Bunu yapmanın mümkün olmadığını biliyordum. Çünkü birkaç hafta içinde bir yıl olacaktı. Fakat onun varlığı, kendisi hâlâ buradaymış gibi taptazeydi. San Francisco Giants sandaletleri tam da bıraktığı yerde, lavabonun önünde duruyordu. Yatağa giderken giymeye cesaret edemediğim tişörtlerinde hâlâ onun kokusu vardı. Yokluğunda bile varlığını güçlü bir şekilde hissediyordum. Evin içerisinde dolaşırken her şeyin göz önünde olmadığından emin olmaya çalışıyordum. Hayatıma devam edebilmek için bunun o yolda atmam gereken büyük bir adım olduğunu biliyordum.

Ahşap zeminde anahtar şingirtısına eşlik eden topuk seslerini duyduğumda, mutfakta son kalan kutuları bantlıyorum. Buradan ayrıldığımda özleyeceğimden adım gibi emin olduğum başka bir ses daha.

“Estelle!” diye seslendi yumuşak melodik sesiyle.

“Mutfaktayım!” Ellerimi kot pantolonuma silip ona doğru yürüdüm.

“Hey. Çoğunu dün gece tamamlamışsın,” dedi üzgün bir şekilde gülümseyerek. Neredeyse bomboş olan eve baktığında gözleri dolmuştu. Oğlununkiyle aynı olan etkileyici, karamel gözlere ve vahşi, kıvrıcık saçlara sahipti. Onu görmek kalbimi yeni baştan acıtiyordu.

Ağlamamak için omuzlarımı silkip yanağımın iç kısmını ısırdım. Yeniden ağlamayı gerektirecek bir şey yoktu, özellikle de uzun zamandır burada olmadığım düşünülünce. Felicia beni kendine doğru çekip kollarına aldığı anda, yavaşça nefesimi verip kendimi kaybetmemeye çalıştım. O ve Philip için güçlü olmaya çalışıyordum. Wyatt onların tek çocuğuydu ve benim için onun kaybı ne kadar zor olsa da hissettikleri boşluğu yalnızca hayal edebilirdim. Bir araya geldiğimizde genellikle ağlamazdım, özellikle de Felicia buraya geldiğinde fakat burayı satmak, bir evle vedalaşmaktan çok daha fazlasıydı. Bu evde düzenlediğimiz Şükran Günü yemeklerini ve Noel sabahı hatıralarını geride bırakıyorduk. Bu, “Wyatt, seni seviyoruz fakat hayat devam ediyor,” demek gibi bir şeydi ve böyle olduğu için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Hayat devam ediyordu. Fakat neden onsuz devam etmek zorundaydık ki?

“Her şey iyi olacak!” dedim. Ondan uzaklaşırken ıslak yanaklarımı siliyordum.

“Evet, evet. İyi olacak. Wyatt bir ev yüzünden yıkılmamızı istemezdi.”

“Hayır. Bir bina yüzünden yas tutsaydık aptal olduğumuzu düşünürdü,” diyerek devam ettim hafif bir gülümsemeyle. Wyatt’a kalsaydı insanlar çadırlarda yaşar, yağmur suyuyla yıkanır.

“Evet, nasıl olsa dışarıdan yemek siparişi veriyorsun diye iki ay öncesinden bu yerin elektriğini kestirirdi,” diye ekledi.

Bir taraftan başımızı sallıyorduk ama diğer taraftan gülümseyişlerimiz yüzümüzden yavaşça kaybolurken gözlerimiz doluyordu. Tekrar sessizliğe gömülmüştük.

Geride bir şey bırakmadığımızdan emin olmak için birinden çıkıp diğer odaya doğru yönelirken, "Philip ve benimle kalmak istemediğinden emin misin?" diye sordu. Emlakçı yarın evi birilerine göstermeye başlayacaktı. O yüzden potansiyel müşteriler için her şeyin temiz ve mükemmel olması gerekiyordu.

"Hayır. Eğer Victor'ın teklifini kabul etmezsem onu gücendirmiş olurum. Büyük ihtimalle onunla aynı üniversiteye gitmek istemediğimi, sevdiği futbol takımını tutmadığımı ve lisede bir yıl boyunca asla kirli çamaşırlarını yıkamadığımı ve borcunu ödemediğimi dile getirip başımın etini yemeye başlar. Sanırım bu yüzden onun yanma taşınmam için can atıyor."

Felicia'nın omuzları gülmekten sarsılıyordu. "Pekâlâ, ona selamımı ilet ve pazar günü, onu seninle birlikte yemeğe beklediğimizi söyle. Onu ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Kesinlikle iletirim," diye belirtirken yerdeki terliklere gözüm takılınca yüzümdeki gülümseme bir anda kayboldu.

"Onları benim almamı ister misin yoksa sen mi saklamak istersin?"

"Ben..." Güçsüz, titrek bir nefes almak için durdum. "Onları sen alır mısın?"

Yeni bir evde onları her gün görmeye tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Wyatt'ın bütün tişörtlerini zaten saklıyordum. Terlikleri de ayağıma olacağından değil tabii. Benim ayağımın beş katı boyutundaydılar fakat bunlar onun favorisi. *Favorisiydi*. Onlar favori terlikleriydi. Wyatt'la ilgili konuşurken geçmiş zamanı kullanmam gerektiği konusu terapistimle üzerinde çalıştığımız konulardan biriydi.

Bazen bunu yaparken çok zorlanıyordum ve kendimi kötü hissediyordum. Fakat bu konuda iyiye gidiyordum. Bir süre, sanki gerçekten Wyatt bir iş seyahatine çıkmış ya da kısa süreliğine bir yerlere gitmiş yanılgısına düştüm. Yalnız başına seyahatlere çıkmayı, farklı kültürlerin resimlerine ilham vermesini severdi. Bir ayın ardından, artık geri gelmeyeceğini kabul etmeye başlamıştım. Üçüncü ayın sonundaysa terapistimin isteği üzerine, ona ait eşyaları kutulara yerleştirmeye başlamıştım, böylece etrafımda onu sürekli hatırlatacak şeyler olmayacaktı.

Eşyalarını kaldırmak çok yardımcı olmamıştı. Sadece ev bile sürekli onu hatırlatıyordu; birlikte kullandığımız resim atölyesi de paketlenip kaldırılabilir bir şey değildi. Hayatımda o olmadan yaşamayı öğrenmem gerekiyordu. Altı ay sonra, her defasında kalbim göğsümde sıkışmadan, onun varlığını anımsatan bu yerlere girip çıkabiliyordum. Ve şimdi, bir yıl sonra, sanırım hayatıma devam etmeye hazırdım. Eğer Wyatt'ın ani ölümü bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın çok kısa olduğu ve onu dolu dolu yaşamamız gerektiği idi. Bunu şimdi daha iyi anlıyordum fakat bazı günler hâlâ bunu gerçekleştirmek için çabalıyordum.

“Tatlım, geride bıraktığı her şey senin, bunu biliyorsun,” diye eklemişti Felicia. Gözyaşlarımdan tuzlu tadını dudaklarımda hissedene kadar ağladığımı farkına bile varamamıştım. Felicia'ya teşekkür etmeye çalışmıştım fakat kelimeler boğazımda düğümlenip kalmıştı.

Etrafıma son bir kez bakındıktan sonra sarıldık ve pazar günü onu göreceğime dair söz verdim. Arabaya doğru ilerlerken omzumun üzerinden etrafa göz gezdirdim. Arabaya binip uzaklaşmadan önce göğsümün son bir kez sıkışmasına izin verdim. Hatıralar... Huzur... Geçmiş... Bütün hepsi kardeşimin evine doğru yönelirken, dikiz aynasında belirsiz bir resim oluvermişti. Düşüncelerim çalan

telefonun sesiyle bölündüğünde, zihnimde yapmam gereken şeylerin listesini düşünüyordum.

“Selam, nasıl geçti?” diye sordu Mia.

“İyiydi; biraz üzücüydü fakat çok kötü değildi.”

“Orada olamadığım için üzgünüm. Felicia onun bazı eşyalarını almak için geldi mi? Bu aralar o nasıl?”

“İyi. İyi görünüyor.”

Ortamı yumuşatmak için, “Yarın akşam dışarı çıkıyoruz, değil mi?” diye sordu sakince.

“Bir bara gidip orada kaldığımız sürece evet, geleceğim. Birinden çıkıp diğerine sürüklenecek, senin hoşlandığın şekilde üniversiteli çılgınlar gibi eğlenecek havada değilim.” Mezun olduğumuz ve yetişkin yaşantımıza başladığımızdan beri Mia kişiliğinin o vahşi yanını hiç değiştirmemişti. Her ne kadar onunla takılmaktan hoşlansam da karaciğeri alkole boğup sonrasında çok miktarda suyla doldurmak, onun yaptığı gibi her hafta yapabileceğim bir şey değildi.

“Tamam, bir bardan diğerine sürüklenmek yok. Zaten pazar sabahı biriyle randevum var, bruncha gidiyoruz. O yüzden o kadar fazla dağıtmayı göze alamam. Biraz hafiften alınız.”

Kardeşimin garajının önüne park ederken, “Randevu mu?” diye sordum somurtarak.

“Tanışma randevusu. Adı Todd ve Pelican’da galeri müdürü. Maria birbirimiz için kusurrrrsuz olacağımızı düşünüyor,” dedi. R harfini abartılı bir şekilde ağzında yuvarlayarak İtalyan yazar arkadaşını taklit etmeye çalışıyordu.

“Hmm... Sanırım daha önce Todd’u duymadım.”

Mia ve ben birbirimizi çok uzun zamandan beri tanıyorduk. Annelerimiz çok iyi arkadaşlıklar ve birlikte büyüüp birbirinin çok iyi arkadaşı olan iki erkekle evlenmişlerdi.

Annelerimizin onaylamayan, şaşkın bakışları arasında, tarihin tekerrür etmeyeceğini anlamıştık. Mia kötü çocukları tercih ederken ben sessiz tiplere tutuluyordum.

“Kahretsin, tanıyor olabileceğini düşünmüştüm. Sanat dünyasındaki herkesi tanımıyor musun? Todd Stern?” diye sordu ufacak bir beklentiyle.

Gülüyordum. Gerçeği söylemekten çok uzak sayılmazdı. Wyatt ile ben birkaç yıl önce yarısı sanat galerisi yarısı stüdyo olan *Paint it Back*’i açmıştık. Sanatçı, ressam ve galeri sahibi arkadaşlarımız ile Mia’nın fotoğrafçılık dünyasındaki bağlantıları sayesinde çok fazla kişiyi tanıma şansı yakalamıştık. Eh! Sanırım hepsini değılmiş.

“Hayır. Rob onu tanımıyor mu?”

“Ona sormayacağım! Biliyorsun ağzında bakla ıslanmaz, gidip hemen anneme söyleyecek. Sonrasında, oturup henüz görmediğim bir adamla ilgili evlilik planları yapacaklar.”

Haklı olduğunu bilerek güldüm. “Pekâlâ, daha önce onu hiç duymadım.”

“Maria onun San Francisco’dan buraya yeni taşındığını söyledi; ben de onu tanıyor olabileceğini düşündüm. Şehirdeki yeni adam ve bunun gibi şeyler işte.”

“Bu gerçekten lisede olduğu gibi değil Mia.”

“Aslında tıpkı lisede olduğumuz gibi. Bu da beni şöyle düşünmeye itiyor: Şu âna kadar onun hakkında bir şeyler duymamışsak büyük ihtimalle çirkin biridir.”

“Sanırım haklısın.” Gülümseyerek ona katıldım.

“Kahretsin. Stefano çekimler için geldi. Victor’ın oraya gelmeme ihtiyacın olursa beni haberdar et. Seni seviyorum.”

Tam vedalaşıyordum ki lafımı tamamlayamadan telefonu kapatmıştı. Telefonu bir kenara koyup kontağı kapattım. Dikiz aynasından, maskaramın bozulmamış olduğundan emin olmak için yüzümü kontrol ettim hızlı bir şekilde.

de. Parmaklarımı dalgalı kahverengi saçlarımdan geçirip at kuyruğu yaparak yukarıdan topladım. Birkaç eşyamın bulunduğu çanta elimde, eve doğru yürürken duyulan tek ses, topuksuz ayakkabılarımdan altındaki çakılın çıkırtısı ile birkaç adım ötedeki sahilden gelen dalgaların sesiydi. Yere çömelmiş, kapıyı açmak için paspası çevirip altından yedek anahtarı almaya çalışırken, içimi bir beklenti kaplamıştı. Kapıya doğru yönelip oturma odasını geçtiğimde kardeşimin ismini seslendim. Arabasının garajda park edilmiş olduğunu varsayıyordum. Cevap alamadım. Merdivenlerden çıkıp yukarıya, diğer odalara yöneldim. Büyük yatak odası alt kattaydı. Yirmi sekiz yaşında bekâr bir erkek için en uygun olanı da buydu. Çünkü mutfak ve kocaman bir televizyonla tamamlanmış oturma odası, yatak odasından birkaç adım uzaktaydı. Kalacağım odaya adımımı attığımda gördüğüm şey karşısında donakaldım. Victor, diğer gün satın aldığım ve burada bıraktığım yeni çarşaflarla yatağımı yapmakla kalmamış, ayrıca çok sevdiğim, grinin hoş bir tonuyla odamı boyamıştı.

Çantayı yatağın üzerine bırakıp balkona doğru yöneldim. Evin en sevdiğim özelliklerinden biri de balkonlarıydı. Bunu düşünerek evi satın almış olmasıysa beni mutluluktan çılgına çevirmişti. Üst kattaki yatak odalarının her birinde bir tane vardı ve ikisi de evin arkasındaki sahile bakıyordu. Dışarıya doğru yönelip balkona adımımı attığımda Vic'ten gelen mesajla telefonum titreşti. Birkaç dakika içerisinde burada olacağını söylüyordu. Son gelişimde orada olmayan şövalenin arkasından dolanırken bir taraftan da mesaja cevap veriyordum. Şövalenin etrafından dolaşp Vic'in el yazısıyla yazılmış büyük harflerini okudum:

"Eve hoş geldin Tavuk" ve aşağısında, ancak beş yaşında bir çocuğun büyük bir gururla çizmiş olabileceği bir tavuk resmi vardı. Ani bir kahkaha patlatıverdim. Hemen

fotoğrafını çekip anneme ve Mia'ya gönderdim. Çünkü sadece onlar bu espriyi anlayabilirdi. Ben beş yaşındayken, tıpkı diğer beş yaşındaki çocuklar gibi, karanlıktan korktuğum için bana böyle seslenmeye başlamıştı. Her nedense isim bana yapışıp kalmıştı. Büyürken bunu bana her söyleyişinde korkularımın üstüne gitmek isteyeceğimi, geri adım atmayacağımı biliyordu muhtemelen.

Dikkatimi okyanusa vermeden önce büyük eskiz defterinin sayfasını çevirip boş sayfayı açık bir şekilde bıraktım. Gözlerimle güneş ışığında parıldayan mavinin farklı tonlarını inceliyordum: gök mavisi, açık mavi ve gece mavisi. Göz ardı edilemeyecek kadar büyüleyici bir manzaraydı. Bana, büyük bir resimde ne kadar da küçük olduğumu anımsatıyordu. Ne kadar da küçüktük. Manzaraya gözü mü dikip ne kadar süre orada durduğumu hatırlamıyordum. Sadece nefes alıyordum. Sırf denizin taşıdığı koku-
dan geliyormuş gibi gözükten tuzun tadını dilimde hissediyordum. Omzuma yerleşen bir el beni daldığım derin düşüncelerden çıkarıp sıçramama sebep oldu.

“Kahretsin Victor!” diye söylendim; iki elimi de kalbimin üstüne koymuştum.

Beni kendine doğru çekip sarılırken hafif bir gülümsemeyle, “Hediyeni beğendin mi?” diye sordu.

“Evet, seni aşağılık herif,” diye söylendim. Göğsüne şakacı bir şekilde vururken gülümsüyordum.

“Aşağılık herif mi? Alabileceğin en güzel hediyeyi sana veriyorum ve sen beni aşağılık herif diye mi çağırıyorsun? En kötü çizilmiş tavuk resmiydi, değil mi?”

“O takma isimden nefret ettiğimi biliyorsun.” Sızlanıp içeriye girdim. Alt kata inerken onu takip ettim. “Yemek nerede? Açlıktan ölüyorum.”

“Birazdan gelmesi gerekiyor. İzin ver de üzerimi değiştiriyim,” dedi Victor. “Tekrar işe dönmem gerekiyor.”

“Geri mi döneceksin?”

“Üzerinde çalıştığım dava karmakarışık bir hal aldı. Müşterimin karısı, müşterimin sahip olduğu her şeyi bu boşanma sürecinde elinden almaya çalışıyor. Bu atletlerin lanet olası bir evlilik sözleşmesine ihtiyaçları olduğunu ne zaman öğreneceklerini hiç bilmiyorum.”

“Ahh.” Hafifçe irkilmiştim. Bu, Wyatt ve ben nişanlandığımızda üzerinde uzunca tartıştığımız, gündeme geldiğindeyse ortak bir karara varamadığımız konulardan biriydi. Bir sanatçının böyle bir konuyu önemseyeceğini asla düşünemezsiniz fakat Wyatt, başarılı ve oldukça varlıklı biriydi. Otuz üç yaşına gelinceye kadar, uzun yıllardır çok zengin insanlara satış yapıyordu. Alışveriş yaptığı aynı arkadaş grubu, evlilik sözleşmesi olmaksızın yapılacak bir evliliğin, sıkıntılı bir ayrılık sürecine sebep olacağı konusunda onu ikna etmeyi başarmıştı.

Kapının vuruluşuyla topuklarımın üzerinde dönüp cevap vermek için kapıya doğru yöneldim. Şaşkınlık içerisinde, ne kadar aptalca bir tartışma olduğunu düşündüm geç de olsa. Wyatt öldüğü sırada evli bile değildik. Ailesi ona ait olan her şeyi saklamam için ısrar ediyordu. Wyatt’ın ebeveynleri, ben Wyatt’ın öldüğü yaşa geldiğimde benim anne ve babamın olacağından bile daha yaşlıydılar ve kendi çaplarında oldukça zengindiler. Ona ait olan parayı kullanmayacaklarını düşünüyorlardı. Ayrıca Wyatt öldüğünde *Paint it Back*’in diğer yarısının sahibi ben olduğum için orası bana ait sayılırdı. Ne yazık ki bu artık geçmişte kalmıştı. Bunu daha önce düşündüğümden daha fazla düşünmek istemiyordum. Bu benim için yeni bir başlangıçtı.

Bu düşüncenin yüzüme yerleştirdiği gülümseme, kapıyı açıncaya kadar devam etti. Sonrasındaysa beyaz doktor önlüğüyle yeşil ameliyat giysileri içerisinde olan adamı karşımda görünce aniden büyük bir şaşkınlığa dönüştü. Yere

eğilmişti ve spor ayakkabılarındaki çamuru temizlemeye çalışıyordu. Açık kahverengi saçları yüzünün büyük bir bölümünü kaplıyordu. Dolgun dudaklarının bir kısmıyla keskin çenesini görebiliyordum. Fakat onu hemen tanımıştım. Sonunda başını kaldırdı ve yeşil gözleriyle attığı bakışları bütün vücudumda gezinip gözlerime ulaştığında beni içine doğru çekti. Yavaş, kararsız sırtışıyla, her defasında soluğumu kesen gülümsemesiyle karşımda duruyordu.

“Fasulye,” diye fısıldadım. Dudakları daha da kıvrılmış, gamzeleri ortaya çıkmıştı.

“Selam Elle,” dedi. Kapının kolunu biraz daha sıkıca kavradım. Onu çok uzun zamandan beri görmemiştim. Ses tonunu bile unutmuştum. “İşte yemekler geldi.”

Gözlerim elindeki torbaya kaydı. Kapıyı biraz daha açarak bir adım geriye gittim.

“Ah! Evet. Seni beklemiyordum.”

“Görüşmeyeli epey oldu,” dedi. İçeri girdiğinde önümde durdu. Yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarıyla hafif bir şekilde yanağıma dokunduğunda soluk almayı bırakıp kapıya yaslandım.

Her defasında aklımı başımdan alan o tanıdık kokusunu içime çekmemek için var olan tüm gücümü kullanıyordum. Geriye doğru çekilirken, “Seni tekrar görmek güzel,” diye ekledi Oliver. Söyleyiş tarzı ve gözlerindeki parıltı yüzünden kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Hâlâ nasıl böyle hissetmeme sebep oluyordu? Wyatt’tan sonra bile. Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

“Seni görmek de güzel,” diye fısıldadım. Kapıyı kapatıp arkasından takip ettim.

Onu tekrar görmek hiç iyi olmamıştı. Bunca yıldan sonra Oliver Hart hakkında çok şey öğrenmiştim. Aralarında hatırlamaya en değer olanıysa Oliver’ın sağlığını için hiç de iyi olmadığıydı.

2. BÖLÜM

“HARİKA GÖRÜNÜYORSUN,” DEDİ MIA, haftada bir eğlenmek için gittiğimiz barda beni gördüğünde.

“Siz de güzel görünüyorsunuz leydim,” diye cevapladım. Hafifçe başımı öne eğince Mia kıs kıs gülmeye başladı. Büstiyerli, Viktoryan tarzı bir elbise giymişti. Göğüsleri elbisenin üst kısmından dışarı fırlayacakmış gibiydi. Uzun, sarı saçları önden ikiye ayrılıp arkadan toplanmış ve uçları dalga yapılıp gevşek bırakılmıştı.

“Aptalın tekisin. Ailemi ve Rob’u Cadılar Bayramı aile çekimleri için ikna ettim, böylece gelecek ay onları stüdyoda vitrinde sergileyeceğim. Buraya gelmeden önce de üzerimi değiştirmeye vaktim yoktu.” Garsona döndü. “İki tane limonlu votka lütfen.”

“Neden böyle giyindin ki? Kraliçe Victoria mısın?” diye sordum. Masanın altına bakıp kıyafetinin kalan kısmını görmeye çalışıyordum. Kendimi tekrar doğrulttuğumda bana delirmişim gibi bakıyordu. Mia’nın, Kraliçe Victoria’nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrinin olmadığını anladım.

“Hayır! Ben Cersei Lannister’ım.”

“Ooohhh...” deyip garsonun önüne bıraktığı içkiden bir yudum aldım.

“Rob da Jamie gibi giyindi.”

“Ne?” diye sordum ağzımdaki içkinin yarısını bardağıma püskürterek.

Dudaklarında beliren hafif gülüş aniden kahkahaya dönüşmüştü. “Tanrım!” deyip nefes almak için durdu. “Annemin yüzünü görmeliydin.”

Robert, Mia’nın ikiz kardeşiydi ve ikisi de normal değildi.

“Siz hastasınız. Peki, ne söylediler?” Mia’yla birlikte gülüyordum.

“Annem *Taht Oyunları*’nın ne olduğunu bilmiyordu. Babam anladığındaysa dehşete kapıldı ve annemin hazırlayacağını söylediği Cadılar Bayramı kartlarını dağıtmasını istemedi. Fakat bu, Rob ile benim sekiz yaşımızdan beri çektiirdiğimiz ilk Cadılar Bayramı fotoğrafıydı. Her neyse... Annem Mary Poppins, babamsa Bert** gibi giyindi.”

“Ayy bu çok hoş... Fakat siz ikiniz çok ama çok tuhafsiniz,” diye homurdandım. “Şu Todd’dan bana bahsetsene. Onun hakkında bir şeyler bulabildin mi?”

“Soyadı Stern...”

“Avukatmış gibi geliyor ya da onun gibi bir şey,” diye araya girdim.

Mia gözlerini devirdi. “Muhasebeci.”

“Galeri müdürü olduğunu sanmıştım?”

“Maria ne düşünüyordu bilmiyorum. Yemin ederim, bazen beni anlamadığını düşünüyorum.”

“Nasıl yani?” diye sordum gülmemeye çalışarak.

* *Taht Oyunları*’ndaki Cersei ve Jamie Lannister adındaki ikiz kardeşlerin arasında ensest ilişki bulunmaktadır. -çn

** *Mary Poppins* müzikalindeki sihirli dadı ve erkek karakter. -çn

“Bu, beni tanıştırmaya çalıştığı beşinci adam ve adam, kahrolası bir muhasebeci! Bir muhasebeciyle çıkacak gibi mi duruyorum?”

“Şey, sanırım hayır. Erkekler konusunda çok iyi olduğun söylenemez, belki de bu iyi bir şeydir.”

İçkisini bitirmeden önce, “Her neeeyyyse,” diye gereksiz yere kelimeyi uzatmış ve garsona iki tane daha getirmesi için işaret etmişti. “Victor’ın evindeki ilk gecen nasıldı?”

Derin bir iç geçirdim. Victor’ın evindeki ilk gecem. Kalbi kırılmış, yapayalnız, tuhaf, üzgün, mutlu, acayip...

“İyi idi,” deyip omuz silktim.

Mia elini omzuma koyup masanın üzerindeki su damllarına şekil çizen parmaklarımı durdurdu. Dikkatimi kendine çekmeye çalışıyordu. “İyi hissetmemen çok normal Elle.”

“İyiyim, gerçekten,” diye yanıtladım kaşımı çatarak.

“Herkes için iyi olmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? Ruhun çöküntü yaşamak çok olağan. Hayatının aşkı, sevdiğin insan öldü. Birlikte aldığınız evi satmak üzeresin ve kardeşinin yanına taşındın. Kaldırabileceğinden daha fazlasını yaşadın. Kendini iyi hissetmemen çok normal. Eğer ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan işine biraz ara verebilirsin.”

“Bir yıl oldu. Zaten işe ara vermiştim,” diye ona hatırlattım. Wyatt öldükten sonra iki ay işimden izin almıştım fakat bütün zamanımı evde geçiriyordum. Evden uzaklaşmak için de birkaç haftalığına ailemin yanına kalmaya gitmiştim. Hatıralarla baş edemiyor, onsuz evde kalmaya katlanamıyordum. Fakat zor anlarınıza sırtınızı dönüp onların kendiliğinden geçmesini bekleyemezsiniz. Öyle olmuyordu. Bu yüzden eve geri döndüm ve onun geri gelmeyeceği gerçeğiyle baş etmeye çalıştım. Bir terapistten yardım almaya başladım ve faydalı oldu da. Artık evde yaşamıyor olmak farklı hissettiriyordu. Bitmiş gibiydi.

“Evi satıyor olmam, bazen bana kendimi kötü hissettiriyor,” dedim sonunda. “Sanki onu hayatımdan tamamen çıkarıyorum.”

Mia elimi sıktı. “Ah, hayatım, kimse öyle yapmaya çalıştığını düşünmüyor. Hayatına devam etmen gerekiyor. Gençsin, güzelsin, çok zeki ve eğlencelisin. Bir ölüm yüzünden yaşamını durduramazsın.”

Ona delici bakışlar fırlattım. “Yaşamayı bırakmadım. Sadece o şekilde hayatıma devam etmek istemiyorum. Eğer birini bulursam bulurum. Bulamazsam da bulmam.” Geçtiğimiz son iki ay içerisinde, Mia benim birileriyle çıkmam ve tanışmam için randevu ayarlamıştı. Felicia bile bir randevuya gitmem için benimle konuşmuştu fakat hazır değildim. Diğerlerinin düşüncelerinin aksine hâlâ hazır olduğumu düşünmüyordum. Annem bile biriyle çıkma konusunda beni çok zorluyordu. Sanki bir erkek gelecek ve acıyı mucizevi bir şekilde yok edecekti.

“Elle...”

“Şu an biriyle çıkmak umurumda değil. Bununla birlikte, bir erkeğe gerçekten ihtiyacım yok. Yalnız olmayı seviyorum.”

“Elle...”

“Ciddiyim. Victor’ın evine yaz kampı ya da ona benzer bir şey olacağını düşünerek geldim ve orada bulunduğum ilk on beş dakikamda kahrolası Oliver oraya geldi. Evet, gerçekten yaz kampındaymışım gibi...”

“Oliver’ı mı gördün?” diye bağırdı Mia. Başarılı bir şekilde beni ve etrafımızda bulunan birkaç kişiyi susturmayı başarmıştı. İçkimden bir yudum alıp başımla onayladım.

“Ne oldu? Oh. Tanrım. Peki, o seni orada gördüğünde ne oldu? Senin orada olacağını biliyor muydu? Onun orada olacağını sen biliyor muydun? Victor seni uyarmadı bile? Kahretsin!” Neredeyse cıyaklıyordu.

“İşte bu yüzden bu konuyu dile getirmek istememiştim.”

Mia bana bir bakış fırlattı. “Dökül hemen. Ne olduğunu en küçük ayrıntısına kadar duymak istiyorum. Hâlâ çok seksi mi?”

“Sence?” diye cevapladım kısa bir gülüşle.

“Sanırım kaliteli bir şarap gibi yaş aldıkça daha da yakışıklı oluyor. Saçları hâlâ uzun mu? Saçları çok seksiydi,” diyerek eliyle yüzünü yelledi.

“Saçları çok mu seksiydi? Evet, hâlâ uzun. Eskisi kadar olmasa da yeterince uzun,” diye belirttim. Söylediklerimin, kullandığım kelimelerden değil de zihnimde canlanan, ellerimin saçlarının arasından geçişinin hayali yüzünden farklı geldiğini geç fark etmişim.

“Şey, bütün yönleriyle çok seksiydi. Onu tekrar görmek nasıl bir histi?” diye sordu Mia.

“Sanırım onun için eskiden olduğu gibiydi. Benim açımdan... Bilmiyorum. San...”

“Eskiden derken, Oliver öncesi mi, yoksa sonrası mı?” diye sordu Mia konuşmamı yarıda keserek.

“Yavaş ol dedektif.”

“Bir an öyle bir şey söyleyip sonra da geri çekilemezsin. Aydınlat beni lütfen!” diye mızızlandı.

“Tamam, onu görmek... rahatsız ediciydi. Elinde sadece yiyeceklerle orada bulunmasına rağmen, kendimi tuzağa düşürülmüş gibi hissettim. Sandviç ve suşi getirmişti.”

Mia yüzümü inceledi. “Yani orada olduğunu biliyordu.”

Omuz silktim. Birlikte oturup onlarla yemem için yeterince yiyecek getirmişse benim orada olduğumu biliyordu demek ki. Fakat orada olduğumu ne kadar süre öncesinden beri bildiği konusunda emin değildim. Suşiyi Santa Barbara’da bulmak çok zor falan değildi zaten ama yine de. Victor ve Oliver suşiyi çok sevmezdi. Benimse en sevdiğim yemektir. Bıkmadan yiyebilirdim.

“Bunu sorgulamadım,” diye sessizce ekledim. “Aslında onun ihtisası ve benim yaptığım kaleydoskoplar dışında pek bir şeyden konuşmadık.”

“Yaptığın kalpleri mi sordu?” diye sordu fısıldayarak Mia.

Başım la onayladım.

“Niçin onları yaptığını ona söyledin mi?”

“Tabii ki hayır,” dedim dudak bükerek. “O kadar cesur değilim.”

Konuyu kapatmadan önce teselli veren, dokunaklı, kısa bir gülümsemeyle birbirimize baktık. “Pekâlâ, bu hafta sonu ne yapıyorsun?”

Mia’ya hafta sonu planlarımdan bahsetmeye başladım; sohbeti farklı bir konuya çevirmiştik. Bizi Oliver Hart konusundan uzaklaştırabilecek herhangi bir şeye...

3 . B Ö L Ü M

STÜDYOYU ARŞINLIYOR, BOŞ TUVALLERİ şövalelere yerleştirirken odanın etrafında dört dönüyordum. Cumartesi gecesi bayanlar gecesiydi ve bu gece bir grup bekâr bayanı burada ağırlyordum. Bekârlığa veda partisi için ilk buraya uğrayacaklardı. Baş nedime bugün erkenden uğramış, partide çalacakları müzik CD'sini ve kendileri için soğutmamı istediği şarabı getirmişti. Partinin başlangıcında sadece bir tanıtım yapıyor, sonrasında partiyle ilgili hiçbir şeye karışmıyordum. Genel olarak arkadaşlarıyla konuşmak ve eğlenmek için buradaydılar. Benden isteyecekleri en son şey, yaptıkları sanat eserlerinin yaratıcı bir başyapıt olabilmesi için hangi fırça darbelelerinin gerekli olduğuyla ilgili onlara ders vermemdi.

Saat yedi olduğunda, banyoya gidip makyajımı kontrol ettim. İyi hissediyordum. Kolları siyah fiyonklu, kırmızı bir gömlekle siyah ayakkabı ve geçen yıl bu zamanlar kalçamı sığdırabileceğimi hayal dahi edemediğim yırtık, dar bir kot pantolon giymiştim. Gelen ayak seslerini işitince aynadan uzaklaşıp gelen misafirlerimi mutlu bir yüz

ifadesiyle selamlamak için hazırlandım. Stüdyonun önündeki açık alana doğru yürüdüm. Oliver'ı odada durmuş, Wyatt'ın yaptığı tablolardan birine bakarken gördüğümde donakaldım.

Üzerinde ameliyat elbiseleri yoktu; sanırım izin günündeydi. Dar kalçalarını kusursuzca saran kot pantolon ile mavi düğmeli bir gömlek giymiş, üzerine kömür grisi bir ceket almıştı. Mia'nın da söyleyeceği gibi tam olarak GQ dergisindeki erkekler gibi görünüyordu. Sanırım Victor'ın söylediği gibi kızlı erkekli arkadaş grubuyla buluşmaya gidiyordu. Kardeşim bu akşam spor bara gideceklerini söylemişti. Bu kendi aralarında kullandıkları bir şifreydi: *Bu aralar sadece becermek için takıldığımız kızlarla dışarı çıkıyoruz. Böylece onlar bizi yalnız seks istediğimiz için suçlayamasınlar ve bunu bir grup arkadaşımızla birlikte spor barda buluşup yapalım ki ciddi olmadığımızı da anlasınlar.*

"Hey, burada ne arıyorsun?"

Oliver benimle yüz yüze gelmek için döndüğünde beni baştan aşağıya süzdü. "Seni her gördüğümde harika görünüyorsun? Bu nasıl mümkün olabiliyor?"

Vücudumun onun istediği şekilde tepki vermesine müsaade etmedim. Onun yerine, baktığı tabloya odaklanmıştım. Kirpiklerin yerinde kelebek kanatları olan koyu renkli gözün olduğu, Oliver'ın bana bakışını, benimle flört edişini gizlice dinleyen tabloya.

"Yakınlardaydım ve gelip stüdyonu görmek için uğradım. Umarım senin için mahsuru yoktur," deyip bana doğru yürüdü.

"Daha önce burayı görmek istememiştin." Sesimi alçaltmaya çalışıyordum fakat sözcükler resmen haykırıyordu. Stüdyoyu gelip görmek için hiç çaba sarf etmemiştii. Birkaç yıl önce galerinin büyük açılışı için gönderdiğim davetiye-den sonra bile.

Oliver tüm benliğimi sarsan, yoğun, keskin ve ciddi bakışıyla beni olduğum yere çiviledi. İçimde oluşan akıntıyı geri püskürtmeye çalışıyor, mıknaş gibi beni ona doğru çeken her şeye karşı direniyordum. Son bir adım atıp doğrudan önümde durdu.

Gözlerimi kapamam için yalvaran alçak, mırıltılı sesiyle, "İstemeliydim," dedi. Boyun eğmeyecektim. Yüzümü yana, bakışlarıyla bizi yargılayan, hâlâ bizi izleyen tablodaki o göze bakmak için döndürdüm. Konuşmaya tekrar başlamadan önce sesimin hissettiğimden daha sakın olduğundan emin olmak için yutkundum.

"Neden şimdi geldin?"

"Buradaki işini bitirdin mi?" diye sordu etrafına bakınarak.

"Aslında daha yeni başladım. Bekârlığa veda partisi..." Daha konuşmamı bitirmemiştim ki siyah mini elbise giymiş bir sarışını kapıyı açmak için çekerken gördüm. Beş arkadaşı da hemen arkasından onu takip ediyordu. Beyaz mini elbisesiyle taç giyen bir arkadaşı hariç hepsi siyah elbise giyyordu. Onlara gülümsedim. "Geldiler, işte oradalar."

Düzenlemeler için iletişime geçtiğim partinin baş nedisini olan Gia, "Merhaba!" diye gülümseyip selam verdi. "Aman Tanrım, bu adam gerçek mi?" dedi. "Gece için bizi eğlendirecek erkek bu mu?"

Oliver kıkırdayıp gülümsedi. İçlerinden biri hariç diğerlerinin yüzü komik bir şekilde kızarmıştı. Sanırım prensipte o kız, erkeklerden etkilenmiyordu. Çünkü Oliver'ın gülümsemesi bütün kızların kendinden geçmesine sebep olurdu.

"Kızlar, sizin için üzgünüm ama maalesef hayır. Bu arkadaşım Oliver ve kız arkadaşıyla buluşmak için şimdi ayrılıyor," deyip eğlenmiş görünen gözleriyle buluştum. "Siz kızlar diğer odaya geçebilirsiniz, kısa bir süre sonra yanınıza geleceğim. Gia, senin hediyen de masanın üzerinde."

“Çok teşekkürler,” dedi coşkulu bir şekilde ve yanımızdan yürüyerek geçti. Diğer kızlar da Gia’yı takip etti fakat gözlerini Oliver’dan bir saniye bile ayırmadılar.

Sanırım gösteri nesnesi olarak burada durmasını rica edebilirdim. Belki burayı durağanlıktan kurtarıp mekâna yeni bir hareketlilik katabilirdim.

“Pekâlâ...”

“Bu gece bize katılıp katılmayacağını öğrenmeye geldim,” deyip ses tonunu alçalttı. Saçımın serbest kalmış lülesine uzanıp parmağına doladı.

“Neden sizinle gelmek isteyeyim ki?” diye sordum sessizce. Parmağına doladığı saç tutamını bırakmak zorunda kalması için geriye doğru bir adım attım.

“Çünkü geceyi dışarıda geçirmeye ihtiyacın var,” deyip bakışlarını gözlerimden dudaklarıma kaydırды.

Birden, aramıza var olandan daha fazla mesafe koyma ihtiyacı hissedip bir adım daha geriledim. “Dün gece dışarıydım zaten.”

“Benimle değil.”

Son kez bu kelimeleri kullandığı ânın hatırası beynime hücum etti. Zihnimde kendisinin başrolü oynadığı bir gösteri için ön sıradaki bir koltuğa sahipmiş gibi sırtıyordu.

“Gitmek zorundayım. Beni bekliyorlar.”

Başıyla onaylayıp ellerini ceplerine soktu. Ayaklarına baktığı zamanlarda bu hareketi yapardı. Sonrasındaysa başını doğrultur, böylece kirpiklerinin ardından bana baktı. Bu çok seksi ve çekiydi. O bakışı görünce kalbimin heyecanla hareketlenmesi beni rahatsız etmişti. O hissi bastırmak için bakışlarımı tekrar Wyatt’ın tablosuna kaydırдыm fakat işe yaramadı. Orada duruyordu; bir parça özlem ve derin bir suçluluk duygusu arasında gidip gelen o his içimde, ta derinlerde bekliyordu.

"Belki başka bir zaman," dedi bakışlarını üzerimden ayırmadan.

"Belki."

"Burası gerçekten güzel Elle. Harika bir iş çıkarmışsın."

"Teşekkürler. Aslında çoğunu Wyatt yaptı," diye cevapladım. Oliver'ın gülümsemesi kaybolmuştu. Âdemelmasının aşağı yukarı hareket edişini izliyordum. Gururunu bir kenara bırakıp başıyla onayladı.

"İkiniz de harika bir iş çıkarmışsınız. Vic sana benim numaramı verdi mi? Ondan numaramı sana vermesini istemiştin."

"Bu aralar onu çok fazla görmüyorum," diye yalan söyledim. Daha bu sabah ve dün akşam Victor'ı görmüştüm. İkisinde de Oliver'm numarasından söz etmemiştii.

"Belki sana vermiştir ve sen de henüz kullanmamışsındır diye düşündüm."

"Neden kullanayım ki?" Stüdyonun içerisinden gelen kızların kahkahalarını duyunca o yöne doğru baktım.

"Değişiklik olsun diye denesen iyi olurdu," deyip omuz silkti.

Ağzım açık kalakalmıştım. "Deneseydim iyi mi olurdu?" diye tekrarladım.

Sessizce birbirimize baktık. Ben onun kendini düzeltmesini bekliyor, o ise söylediği şey karşısında ona meydan okumamı bekliyordu. İkimiz de cevap vermemiştik. İkimiz de tüm olup bitenlerin, birkaç dakika içerisine sığdırılamayacak kadar fazla olduğunu biliyorduk. Şahsen bu olup bitenlere bir anda maruz kalmayı da tercih etmezdim. Beni stüdyomda bekleyen bir bekârlığa veda partisinin olduğunu hatırladım ve boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm.

"Tamam. Pekâlâ. Eminim daha sonra görüşürüz. Bu akşamki randevunda iyi eğlenceler." Beceriksizce kısa bir el hareketi yapıp diğer yöne doğru dönerek uzaklaştım.

"Hastanenin çocuk servisine haftada bir ya da iki defa gelmekle ilgilenir miydin?" Ona bakmak için döndüğümde gülümsüyordu. Kaşımı kaldırıp devam etmesi için teşvik ettim. "Çocuklarla birlikte boyama ya da onun gibi şeyler yapabileceğini düşünmüştüm. O tarz şeyleri sevdiğini biliyorum." Hastaneye gitmek bir şekilde Oliver'la tekrar bağlantı kurmak anlamına gelebilirdi. Düşüncelerimdeki şüpheyi sezmiş olmalı ki "İhtisasımı bitirmek için çok yoğun olacağım, bu yüzden sana yardım edebileceğimi sanmıyorum. İşin ayrıntıları konusunda sana yardım edebilecek bir arkadaşım var," diye devam etti.

"Tamam. Beni ararsın ve hangi gün gelmemin daha uygun olacağını bana bildirirsin." Gülümseme yüzüme yayılırken son bir kez dönüp kendinden geçmiş, fazlaca coşkulu kızlarla dolu odaya doğru yöneldim. Bir anda dank etmişti, bu gülümsemeyi Oliver'a borçluydum. Birdenbire, önceden beni gülümsettiği anıların bombardımanına uğramıştım. Etrafımdaki, benden önce mutluluğu yakalamış, aşklarını, hayatlarındaki güzellikleri kutlayan kadınlara baktığımda ağlayacakmış gibi oldum. Fakat ağlamayacaktım. Oliver'ın beni ağlatmaya hakkı yoktu. Artık değil.

4 . B Ö L Ü M

PAZAR SABAHI METAL TINGİRTİLERİYLE uyandım. Gürültünün kaynağını bulmak için uyku sersemi bir şekilde yataktan kalktım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum Victor’a esneyerek.

“Lanet olsun! Ödümü patlattın. Benimle birlikte bu evde yaşıyor olmana hâlâ alışamadım,” deyip yerden tavayı almak için eğildi.

“En azından çıplak değilsin,” deyip üzerindeki beyazlı mavili şortuna göz attım. “Ne yapıyorsun?” diye sordum tekrar.

İç geçirdi. “Tamam, bu biraz garip gelebilir,” dedi; sesini alçaltıp fısıldayarak konuşmaya başlamıştı. “Odamda biri var ve kahvaltı hazırlamaya çalışıyorum.”

Victor’ın yenilebilir bir kahvaltı hazırlaması fikrine gülmemek için ağzımı kapadım. Başımı kaldırarak duvarın etrafını dikizleyip odasına doğru baktım.

“Ve giyinik olacağı konusunda şüpheliyim,” diye ekledi.

Gözlerim kocaman açılmıştı. “Belki de ona burada olduğumu söyleyen iyi olur.”

“Tamam, sanırım ona söylemek zorundayım. Planladığım sevişmeyi bozan sinir bozucu bir şeysin,” deyip mutfakta etrafına bakındı.

Kulaklarımı kapadım. “Lütfen konuşma. Duş alıp Mia’yla kahvaltı etmeye gideceğim.”

Victor’ın gözleri parladı ve gülmeye başladı. “Gitmek zorunda değilsin.”

“Şişt! Konuşma.” Üst kata çıkıp banyoya gitmeden önce kıyafetlerimi aldım. Bir insanın hazırlanması için mümkün olacak en hızlı sürede hazırlandım. Daha önce erkek kardeşimle aynı evi paylaşmanın nasıl bir şey olacağına dair kafa yormamıştım. Evden sıvıştıktan sonra telefonumu açtım. Emlakçıya yazacak olduğum çaresiz e-postayı düşünüyordum. Bilinmeyen numaradan gelen iki yeni mesajı gördüm.

Bu benim numaram. –Oliver

Diğer mesajı okumadan önce numarayı telefonuma kaydettim.

Jen, hastaneye uğraman için salı gününün uygun bir gün olup olmadığını bilmek istiyor. Kullanabilmen için sana boş bir oda düzenledi.

Belirttiği gün için takvime baktıktan sonra sadece birkaç değişiklik yapmam gerektiğini fark ettim. Zaten bugünlerde yapacak çok fazla işim yoktu.

Hemen yanıtladım.

Salı günü harika olur. Oraya geldiğimde gitmem gereken yeri ve saati sana bildirmesini söylersen sevinirim.

Ondan hemen cevap beklemiyordum, çünkü sabahın dokuzuydu ve bizim yaşımızdaki çoğu çocuksuz insan bu saatte uykuda olurdu. Fakat sıkça gittiğim kahve dükkânına girdiğimde telefonum titredi.

Ona soracağım. Sonra seni görecek miyim?

Unuttuğum ya da atladığım bir şey olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Fakat aklıma hiçbir şey gelmedi.

Beni görmek mi?

Victor'ın evinde.

Geleceğini bilmiyordum.

Pazar günü futbol maçı için.

Pazar günleri izledikleri futbol maçlarına katılıp birlikte izlediğimizden beri çok uzun zaman geçtiğini fark etmek beni rahatsız etmişti.

Victor geçici olarak onunla yaşadığımı sürekli unutuyordu.

Ups...

Şöyle diyebiliriz: Hazırlandım ve pazar günü beklediğimden daha erken bir vakitte dışarı çıktım.

Haha. Üzgünüm. Şimdi neredesin?

Kahvaltı yapmak üzereyim.

Gelmek ister misin? Burada uyuyabilirsin.

Donmuş bir şekilde telefonumun ekranına baktım. Kelimelerin beni sınırlendirmesini ve bir şeyler söyleyebilmeyi umuyordum.

Benimle değil tabii, bu arada.

Mesaj yazmaya başlamıştım ki ondan yeni bir mesaj gelince yazdığımı sildim.

Tamam, bu gerçekten tuhaf. Eğer cevap yazmazsan seni arayacağım.

Kısa bir süre sonra elimdeki telefon çalmaya başladı ve boğazımı temizleyip cevapladım. "O şekilde demek istememiştım," dedi Oliver. O ses. Tanrım onun sesine bayılıyordum. Derin, tok ve her zaman uykudan yeni uyanmış gibi geliyordu.

"Önemli değil, ben iyiyim. Sağ ol."

"Daha önce telefonda konuştuğumuzu hiç sanmıyorum," diye ekledi.

"Evet, sanırım konuşmadık," diye cevapladım. Düşüncelerime sızan diğer milyonlarca şeyi eklememiştım: Çünkü aşağılık herifin tekisin, çünkü bırakıp gittin, çünkü en iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyim, çünkü yaşamın buna bağlı olsaydı bile benimle bir ilişki içerisine girmezdin asla.

"Şey, şimdi konuşuyoruz. Sadece söylediğimi yanlış anlamadığından emin olmak istemiştım. Demek istediğim, diğer türlü anlamak istersen de benim için sorun olmazdı." Sesindeki neşeyi duyunca homurdandım.

"Oliver..."

Kıkır kıkır gülmesi telefonda duyuluyor, vücuduma işliyordu. Beni böyle etkilemesinden nefret ediyordum.

“Sadece şaka yapıyordum Elle. Her neyse, bu gece soslu fasulye yapıyor musun?”

“Bu gece soslu fasulye yapmamı istiyor musun?”

“Bu da soru mu şimdi? Tabii ki istiyorum.”

“Eğer kibar bir şekilde sorarsan sana soslu fasulye yapacağım Oliver. Eğer alaycı, aşağılık bir herif olacaksan telefonu yüzüne kapatıyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Estelle Reuben, bu dünyadaki en sevdiğim insan, rica etsem bana soslu fasulye yapar mısınız? Bol soslu.”

Her ne kadar gülmemem gerekse de sözlerine karşı gülümsemekten kendimi alamıyordum. *Yapmamalıyım.* Tehlikeli olduğunu kendime hatırlattım. *Sana yaptığı bu. Her. Defasında.*

“Tamam.”

Her nerede bulunuyorsa, oradan gelen bir kapının çarpılışını, hışırtı sesini ve giderek artan hışırtı sesinin ardından bir iç çekişi duymuştum. “Yorgun olduğunda uyuman için yatağında boş yer var lazım olursa.”

“Teklif için sağ ol, sonra görüşürüz.”

Kahkaha sesleri gelirken telefonumu kapattım. Kendim için sipariş ettiğim fakat çoktan soğumuş olan yumurtalı sandviçime dikkatimi verdiğimde telefonumu masaya bırakıyordum. Yemeğimi bitirdikten sonra stüdyoma doğru kısa bir yürüyüş yaptım; içeri girdiğimde kapıyı arkamdan kilitledim. Duvarda asılı duran tabloları göz gezdirip yeniden düzenlemem gerekip gerekmediğini merak ettim. Tabloların büyük bir kısmı Wyatt’ındı. Ama yıllar önce görünce âşık olduğum çoğu tablo yerel sanatçılar tarafından yapılmıştı. Bana ait olan bazı tablolar da buradaydı. Fakat onları galerinin ön bölümünde özellikle sergilemiyordum. Ön kısım sadece satılık olanlar için ayrılmıştı ve yaptığım çalışmalar arasından sadece kalp şeklindeki kaleydoskopları satıyordum.

Resim öğretmeni olmak için okula gitmiştim ama emin değildim. Wyatt'a resim öğretmeni olmak istediğimi lakin çok fazla emek ve çaba isteyen böyle bir alanda kendimi göremediğimi söylediğimde *Paint it Back*'i açma fikrini sunmuştu. Böylelikle yaratıcılığımı canlı tutabileceğimi ve eğer istersem de çocuklar için de bir program başlatabileceğimi söylemişti. Stüdyo sayesinde, daha büyük çocukların günlük kamp aktiviteleri sonrasında gelip resim üzerinde çalışabilecekleri bir yaz programı başlatmıştık. Program, çocukları sokaklardan uzak tutup enerjilerini kendileri için yararlı olan faaliyetlerde kullanmalarını sağlamıştı. Okul başladığındaysa daha küçük gruplar halinde gelmek için randevu almaya devam etmişlerdi.

Pazartesi öğleden sonrası dersi için beyaz kâğıtları şövalelere yerleştirirken telefonum çaldı.

"Elle," dedi erkek kardeşim; canlı bir ses tonuyla konuşuyordu. Sanki birkaç saat önce beni kapı dışarı etmemiş gibiydi. "Sana söylemeyi unuttum. Bu gece bazı arkadaşlarım geliyor."

"Öyle mi?"

"Evet, on iki gibi. Soslu fasulye yapar mısın?"

İsteğine sızlanmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. "Tabii ki. Kaç kişi olacak?"

"Şey... Ben, Fasulye, Jenson ve Bobby. Hepsi bu kadar."

"Yani dört kişi mi yemek yiyecek?"

"Evet, dört."

Hızlı bir şekilde gözlerimi kırıştırdım. Beni dahil edip etmeyeceğini merak ediyordum.

"Aslında beş kişi, eğer sen de takılmak istersen," dedi ve boğazını temizleyip ifadesini düzeltti.

"Bobby de kim? Birlikte çalıştığın adam mı?"

"Evet, yeni bir arkadaş. Ondan hoşlanacaksın, iyi biridir."

“İyi mi? Senin gibi yani. Bahse girerim öyledir,” diye homurdandım. Erkek kardeşim ve arkadaşları sporcu görünümünde, çizgi roman delisi adamlardı. Victor ilkokuldan beri hep aynı arkadaş grubuyla takılırdı. Çok yakın olan bu arkadaş grubuna yeni birileri pek fazla dahil olmazdı. Bobby de mutlaka diğerleri gibi aynı tanımlamaya uyuyor olmalı diye düşündüm.

“Eğer istiyorsan Mia’yı da çağırabilirsin.” diye ekledi; durumu daha kabul edilebilir hale getirmeye çalışıyordu.

“Mia ve Jenson aynı odada mı? Hayır, teşekkürler.”

Victor gülüyordu. “Hâlâ unutmadı mı?”

“Mia’yı eski kız arkadaşıyla birlikte olmak için terk edişini mi unutacaktı? Bundan şüpheliyim.” Bir kaşımı kaldırmış, yeni fırçaları kutularından çıkarıp şövalelerin he-men yanında duran gümüş kutulara koyuyordum.

“Aşağılık herifin teki,” diye ekledi Vic. “Üstelik Mia da çok akıllı değilmiş. Arkadaşlarımdan herhangi biriyle flört etmene asla izin vermezdim.”

Elimdeki malzemeleri tezgâhın üzerine bıraktım ve tezgâhın kenarına tutunarak kendimi Victor’ın vereceği cevaba hazırladım. “Tam olarak nedenmiş o?”

Başka zaman olsa benim de gülmeme sebep olacak o derin, tok ses tonuyla güldü.

“Hadi ama Elle. Onları tanıyorsun.”

Kelimeleri beni ürkütmüştü. Onları tanıyordum. Evet, onları gerçekten iyi tanıyordum.

“Her neyse, sonra görüşürüz. Maç başlamadan önce saat on ikide burada olacaklar ve...”

“Tamam, anladım Victor. Senin soslu fasulyen maç başlamadan önce hazır olacak. Sabah odanda olan kız gitti mi?”

“Evet, gitti. Çarşamba günü akşam yemeği için onu tekrar davet ettim. Ayrıca Oliver ve Jenson da bazı... kız arkadaşlarıyla birlikte gelecekler, böylece sen de onlarla tanışırsın.”

Çarşamba gecesi ortadan kaybolmam gerektiğini aklı-
mın bir kenarına yazdım ve Victor'a onu sonra göreceğimi
söyledim. Resimlerin olduğu bölüme geldiğimde benim
yaptığım kaleydoskop kalplerden birinin asıldığı yerde
büküldüğünü fark ettim. Yukarı doğru doğrultarak önceki
haline getirdim. Daha önce burada gerçekleşmiş bir etkin-
lik haberinin bulunduğu bir dergi, yaptığım kalpleri *yürek
parçalayıcı, dokunaklı, güzel eserler* olarak tanımlamıştı. Bu
özel parça gösterimde fakat satılık değildi. O ilk yaptıkla-
rımdan biriydi, Wyatt onu satmak istememişti. Bu kaley-
doskopta eflatun renklerini çok kullanmıştım. Bu odaya
güneş girdiğinde, eflatunun benekli huzmelerinin ışıltısı
duvara yansıyor.

“Eğer buraya birileri gelir de onu satın almaya çalışırsa
onlara, verdikleri fiyatın iki katını ödemeleri gerektiğini
söyle,” deyip sırtıtmıştı.

Orada durmuş, ışığın ondan nasıl yansıdığına bakıyor-
dum. Gözlerimden yaşlar boşalmaya başlamıştı; Wyatt'ı
düşünüyordum. Gözyaşlarımı silip derin bir nefes aldım
ve dışarı çıkıp kapıyı kilitledim. Victor'ın evine geri dön-
düm. Banyodan duş sesi geliyordu. Bir şişe şarap açıp sos-
lu fasulyeyi hazırlamaya başladım. En alta ezilmiş fasulye-
leri, ortasına avokadoyu ve en üste de ekşi kremayı boşalt-
tım. Üç yılbaşı önce kardeşime aldığım fakat hiç kullanma-
dığım, yemekleri yavaş pişiren elektrikli tencereyi çıkardım.
Köfteleri içine yerleştirdim. Şaraptan son bir yudum alıp
odama doğru yöneldim ve kendimi yatağa attım.

5 . B Ö L Ü M

NE KADAR UZUN SÜRE UYUDUĞUMU hatırlamıyordum fakat alt kattaki oturma odasından gelen gürültülü bağrışlar beni uykumdan uyandırmıştı. Gözlerimi hızlıca kırıştıtırıp açmaya çalıştım. Yataktan kendimi zorla kaldırıp banyoya yürüdüm. Darmadağınık görünüyordum. Uzun saçlarımı fırçalayıp gözlerimdeki kızarıklık gidene kadar yüzümü yıkadım. Gözlerim önceki parlak ela rengini almıştı. Biraz makyaj yapıp üzerinde *Kral Elvis* yazan siyah tişörtümü düzelttim. Bol olan üst kısmının sol omzumdan dökülmesini sağladım. Şık olan yırtık kot pantolonumu düzeltip oturma odasına doğru yöneldim. Darth Vader pandufların ayağımda olduğunu odaya girene kadar fark edememiştim. Çoktan görüş alanlarına girdiğim için geri dönmenin imkânı yoktu artık.

Jenson, "Selam Elle," diye seslenince odadaki bütün başlar bana doğru döndü.

"Selam Jenson. Geri mi taşındın?"

"Hayır ama birkaç aylığına buralarda olacağım."

"Harika! Selam beyler," deyip odaya bakındım. Oliver,

Vic ve daha önce görmediğim sarışın bir adama el salladım.

“Selam,” dedi odada bulunanların hepsi.

“Elle, bu Bobby. Bobby bu kardeşim Estelle,” dedi Victor gözlerini televizyondan ayırmadan.

Bobby ayağa kalkıp elini uzattı, ben de tuttum. Aslında temiz giyimli, oldukça iyi görünen, sıradan, yakışıklı birine benziyordu. Bu düşünce gülümsememe sebep olmuştu, çünkü yanılmıştım. Kardeşimin diğer arkadaşlarına benzemiyordu. Vic ve Oliver gibi uzun ve atletik değildi. Jensen’daki kötü çocuk havası onda yoktu. Tam tersine, elimi sıktağında Colgate reklamlarından fırlamış gibi bembeyaz dişleriyle gülümsüyordu. Bu tiplerin etraflarına yaydığı o etkileyici cazibeyi ben de hissetmiştim. Bir erkeğin görünüşü ne olursa olsun, kadınları kendilerine tekrar tekrar baktıracak bir çekicilikti onunki.

“Sen küçük kız kardeş deyince diş teli olan bir ergen hayal etmişim,” dedi gözlerini vücudumda gezdirirken.

Elimi elinden çektim. “Eminim ki erkek kardeşimin bana bakarken gördüğü şey odur.”

“Ben kesinlikle seni öyle tarif etmezdim.”

Ses tonundan benimle flört ettiğini fark ettiğimde, tepkisini görebilmek için omzumun üzerinden Victor’a doğru baktım. Fakat onun yerine Oliver’ın gözleriyle buluştum. Ne düşündüğünü bilememek beni öldürüyordu. Üzgün ya da kıskanmış görünmüyordu, hatta meraklı bile değildi. Sadece bakıyordu.

“Şu an birisinin beni nasıl tarif edeceğini bilmek istediğimden emin değilim,” diye cevapladım.

Bir şeyler söylemesine fırsat vermeden ondan uzaklaştım. Yaptığım yemeği alıp masaya yerleştirmek için mutfığa doğru yürüdüm. Bira şişeleriyle dolu masayı bir şekilde boşaltmayı başardım.

“Güzel ve yemek pişirmesini biliyor,” deyip cipse uzandı Bobby. “Sanırım onu saklayabilirim.”

“Evet, tabii,” dedi Jenson; hafifçe rahatsız olmuş gibiydi. Kardeşimin arkadaşları her zaman böyle yapıyordu. Sanki tehlike onların inlerinin ötesindeymiş gibi beni yabancıardan korumak zorunda olduklarını düşünüyorlardı. Sanırım Wyatt’la benim nişanlanmam onları çılgına çevirmişti. Çünkü hiçbirinin bunun olacağını düşünmemişti.

“Kardeşinden uzak durması için Bobby’ye uzun bir nutuk çekmeyecek misin?”

Gözlerim tekrar Oliver’ı buldu. Oturmam için yanındaki boş yeri eliyle hafifçe vurup işaret edince gülümsedim. Bedenim ona doğru hareket etmek için can atıyordu fakat beynim tam tersini emrediyordu. Victor’ın yanındaki koltuğa oturdum.

“Kes şunu,” diye cevapladı Victor, Jenson’ın yorumuna karşılık.

“Biz daha gençken bu konuda uzun bir nutuk çekmiş, bizi azarlamıştı,” diye açıklamaya başladı Jenson. Hikâyeyi anlatırken onu daha iyi görebilmek için öne doğru eğildim. Çünkü bunu daha önce hiç duymamıştım. “Biz küçükken umursamazdık, çünkü Elle bizim küçük kardeşimiz gibiydi... Fakat o büyüdü ve... Ne zaman onun hakkında bir şey söylesek ya da yorum yapsak Vic daima şöyleydi: *Ona bakmayın, ona dokunmayın. Eğer yaptığınızı öğrenirsem kollarınızı kırarım. Asla evime gelemezsiniz tekrar.*”

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, büyük bir memnuniyetle kollarımı kırdırırdım,” dedi Bobby mavi gözlerine yayılan bir gülümsemeyle.

“Burada sorun kollarımızın kırılması değildi, eve gelmemizin yasaklanmasıydı! Dünyadaki en iyi ebeveynlere sahipti! Neredeyse o evde yaşıyorduk,” dedi Jenson gülerek. Bana doğru kaldırdığı birasından bir yudum aldı. “Ve

çok iyi bir atıcı kolum var, bu yüzden onu bir kız için riske atamam. Üzgünüm Elle."

"Güven bana, ben üzgün değilim." Geri yaslandım ve ayaklarımı esnettim. Gülüşüyorlardı.

"Elle sizin gibi ahmaklardan uzak durması gerektiğini biliyor. Hiçbiriniz onun için yeterince iyi değilsiniz," dedi Vic. Sosa batırmak için avuç dolusu cips aldı.

Gözlerim Oliver'ı tam zamanında yakalamıştı. Victor'ın söyledikleri karşısında hafifçe irkilmişti. Bakışlarımız buluşmuş, zihnimden milyonlarca şey geçmişti: *Olanların sebebi bu muydu? Victor'ın onayı benimkinden daha mı önemliydi?* Bunlar cevaplarını bildiğim sorulardı. Kurtulmak için gösterdiğim bütün çabaya rağmen bunlar, beni yıllarca karanlıkta bırakan düşüncelerdi.

"Önemli bir soru," dedi Jenson, dikkatimi ona vermemi isteyerek. "Yetişkin haliyle senin en çok beğendiğin tip kim olurdu?"

Soruya ve kardeşimin yüzünde oluşan ifadeye gülmemeye çalıştım. Victor herkesin isteyebileceği bir tipti her zaman. Herkesin bir oyuna götürmek isteyeceği ya da bir barda birlikte takılmak isteyeceği kişiydi. Junior, Jenson ve Oliver, hepsi de o bakımdan çok benzerdi. Dördünün arasında sadece Junior evliydi ve ailesi vardı. Diğer üçüysen müzmin bekârlardı. Ya da öyle görünüyorlardı. Jenson eve götürüp de ailenizle tanıştırmayacağınız erkeklerin somut bir örneğiydi. Yakışıklı ve aynı zamanda uzun, boylu boslu, çekici ve seksi özelliklere sahipti fakat motosikleti, dövmeleeri, kötü çocuk karakteriyle tehlikeli sularda dolaşıyordu.

Oliver'a baktım. Tembel gülümsemesinden dağınık açık kahverengi saçlarına. Çaba sarf etmeksizin parmaklarınızı saçlarının arasından geçirme isteği uyandırıyor bir şekilde. Size baktığında, sanki odadaki en güzel ka-

dın sizmişsiniz gibi hissettiriyordu. Gamzeler... Tanrım, o gamzeler. Bütün arkadaşlarım ulaşılmaz olan Oliver'la flört etmek istemişti. O güçlü erkeklerde bulunan çekiciliğe sahipti. Gençken bile çok çekiciydi.

Oliver yavaş, seksi bir bakış atarak, "Evet Elle," dedi. Bakışları ağızımdan gözlerime doğru kaymıştı. "En beğendiğin tip kimdi?"

Gözlerimi onunkilerden ayırıp eğlenmiş bir şekilde beni izleyen Jenson'a dönmeden önce Oliver'a bir bakış fırlattım.

"Gerçekten mi? Jenson," dedim omuz silkerek.

"Boom!" diye haykırdı Jenson. "Lanet olsun! Bunu hep biliyordum! Öyleyse benimle çıkmak istiyordun, değil mi?"

"Onu demek istemedim. Ben sadece en çok senin tipini beğendiğimi söyledim," dedim gülerek. Eskiden, neredeyse bütün ergen kızların tipi olduğunu söylemedim.

"Ve bu da onları niçin sürekli tehdit etmek zorunda kaldığımı çok güzel açıklıyor," dedi Vic, eğlenmiş bir şekilde başını sallayan Bobby'ye bakarak.

Televizyondaki Cowboys-Forty-Niners'in* oyununa odaklandım. Ayağımda hafif bir dokunuş hissedince irkil-dim.

"Gerçekten mi?" dedi Oliver. Sanki incinmiş gibi iki eli-ni de kalbinin üstüne yerleştirdi. Gülümsedim ve başımı salladım. "Ayakkabılarını sevdim," deyip hafifçe sırtıttı.

"Sevdiğini biliyorum," dedim göz kırparak. Sonra ona göz kırptığım için zihnimde kendimi tekmeledim. Bobby yüksek sesle konuşmaya başladığında biz hâlâ birbirimize bakıyorduk. Bu sefer Oliver gelen soru karşısında gözleri-ni kısmıştı.

* Amerikan Ulusal Futbol Ligi'nde rakip iki takım: Dallas Cowboys ve San Francisco 49ers. -çn

“Peki şimdi yasak kalktı mı? Ona çıkma teklif edebilir miyim?”

“Ben çıkmam,” diye cevapladım. Bakışlarımı Oliver’dan çevirdim.

“İmkânsız. Senin gibi bir kız mutlaka birileriyle çıkar,” dedi Bobby.

“Benim gibi bir kız mı?” Dudaklarımı büküp kıkırdadım. Bu konunun üstüne daha fazla gitmeyecektim fakat biraz düşününce devam etmenin iyi olacağına karar verdim. “Şu an birisiyle çıkmakla ilgilensem bile erkek kardeşimin arkadaşlarından biriyle çıkmazdım. Hepiniz belanız, hem de püsküllü bela. Söylenileni duymadınız mı?”

“Püsküllü bela mı?” diye sordu Jenson.

“Şu an bunu konuşmak zorunda mıyız?” deyip ona dik dik baktım. Söylemek istediğimi anlayınca yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Hayır, haklısın. Doğru söylüyorsun. Vic haklıydı,” deyip kabullendi.

“Hadi, kız *kardeşimle çıkma* konuşmasını sonlandırıp maçı izleyelim,” dedi Vic, her birine uzun ve anlamlı anlamlı bakarak. Yemeğe her uzandığında dirseğiyle dürttüğü için yanından kalkıp Oliver’ın yanına, iki kişilik koltuğa oturdum.

“Ah... Yani beni özledin,” dedi ben tam koltukta rahat etmeye çalışırken.

“Pekâlâ, öncelikle, sen bakışlarınla yüzümde yakıcı delikler açmaya çalışırken rahat edemedim bir türlü ve benim en beğendiğim tipler arasında ikinci sıradaydın, bu yüzden...” Omuz silkip ona gülümsedim. Uzunca bir süre birbirimize baktık. Bakışlarını ağzıma kaydırды, sonra gözlerini benden uzaklaştırıp televizyona çevirdi. Başka bir golün atılmasının ve başka bir vuruşun ardından bir sürü küfür savrulmuştu. Tam ben odadan çıkmayı düşünüyordum ki yanımdaki Oliver hareket etti.

“Ben farklı bir sıralaman olduğunu hatırlıyorum,” diye fısıldadı kulağıma boğuk bir sesle. Titremiştim.

“Tabii, öyle hatırlarsın,” diye fısıldadım. Kalbimin göğsümde anlamlandıramadığım bir şekilde hareket edişini kabullenmek istemiyordum.

“Bu doğru.” İyice yaklaşmıştı, böylece kolu koluma baskı yapıyordu.

“Sen kendi anılarına sahipsin, ben de benimkilere.”

Oliver’ın neşeli olan yüz ifadesi ciddiye dönüştü. “Evet, sanırım öyle.” Derin bir nefes verdi. “Pekâlâ, salı günü için hazır mısın?”

“Evet, yeri göreceğim için çok heyecanlıyım ve bir an önce işe başlamak istiyorum. Sorduğun için teşekkürler,” dedim. *Benim için böyle bir şeyin ne kadar önemli olduğunu umarım anlar.*

“İş için daha iyi birini hayal bile edemiyorum.” Ayağıma tekrar vurmuş, dokunuşuyla kalbim hızla atmaya başlamıştı.

“Masanın altından ayaklarıyla beni taciz etmekten vazgeç,” diye fısıldadım.

“Yoksa ne olur?” diye sordu fısıltıyla. Başını yana eğmiş, saçları sol gözünün üzerine doğru düşmüştü. Gözlerini her yumuşunda kirpikleri kıpırdıyordu.

“Yoksa Darth Vader, ışın kılıcını çekmek zorunda kalır.”

Kıkırdamasıyla koltuk sallanmıştı ve gülümsemesi bana da bulaşmıştı. “Güven bana. Benimle rekabet etmek istemez.”

Kastettiği imayı anladığımda ağızım açık kaldı. O ise gülüyordu.

“Bazı şeyler hiç değişmiyor,” dedim.

Bakışları koyulaştı. “Bazen daha da iyi oluyorlar.”

Bakışlarımı yana çevirip birkaç dakika daha oturdum. Wyatt’ın ailesiyle akşam yemeğine gitmeden önce Mia’yı

görmek istediğimi bahane ederek odama gitmek için ayrıldım. Oradakilerle vedalaştıktan sonra Oliver'ın sözlerini düşünmeye devam ettim. Yemin ederim ki Oliver, zihnimi ölmüş olan nişanlımdan daha çok meşgul ediyordu ve bu çok sinir bozucuydu.

6 . B Ö L Ü M

HAYATTA HER ŞEY HAKKINDA İYİMSER düşünen bir kız olmaya alışkındım. Fakat sonra hayat yüzüme kocaman bir tokat vurmuş, beni gerçekçi olmaya zorlamıştı. Her şeye olumsuz bakan ya da her şey hakkında kötümser düşünen biri değildim. Fakat dünyada her şeyi tozpembe göremeyecek kadar çok şey yaşamıştım. Güne yeterince normal başladım. Annem arayıp Derek'le çıkmam için bir randevu ayarlamaya çalıştı. Kendimi bil-dim bileli, sanırım ta altı yaşımdan beri onunla çıkmam için uğraşıyordu. Bu defa kabul ettim. En azından telefon-dan gelen sevinç çılgınlıklarının etkileyici olduğunu söyleye-bilirdim. Sanki içindeki sırtlanı kontrol etmeye çalışıyordu ve hatırladığım kadarıyla iyi gittiği de söylenemezdi.

Galeriye geldiğimde tam da istediğim gibi tertemizdi. Şimdiyse, bütün stüdyo yeni yürümeye başlamış on tane çocuğun gazabına uğramış gibi karmakarışık. Bütün bunların hepsi on üç yaşındaki Finlay'nin Veronica'ya çık-ma teklif etmesiyle başladı. Görünen o ki, Finlay'nin en iyi arkadaşı Brett de daha önce Veronica'ya çıkma teklif

etmişti. Finlay'nin telifini ve Veronica'nın evet dediğini duyduğundaysa kendini kaybetmişti. Çıldırılmıştı. Fırçasını Finlay'ye fırlatmış, okyanusu boyamak için kullandığı mavi renk her tarafa sıçramıştı. Bu büyük bir boya savaşını başlatmış, benim ailelerini arayıp onları gelip almalarını istememle sonuçlanmıştı.

Evet, işte buradaydım. Kalmayı planladığım vakitten bir saat daha geç olmuştu ve odanın her tarafına sıçramış boyayı temizlemeye çalışıyordum. Kazancım olan tek şeyse tabloların bulunduğu odanın stüdyodan ayrı bir yerde olmasıydı. Eğer bu kirliliği yerel sanatçıların eserlerine ya da daha kötüsü, Wyatt'ın eserlerine bulaştırmış olsalardı mahvolurdum. İki büklüm bir halde, yorgunluktan canım çıkmışken kıcımlı yere koydum. Etrafıma bir kez daha bakındım. Çocukların üzerinde çalıştığı tuvaler hâlâ önceden belirlenmiş olan şövalelerin üzerindeydi. Bir dakikamı ayırıp Fin'in üzerinde çalıştığı tuvale baktım. Fin'in dünyasında gün kasvetliydi. Gri gökyüzü, suyun aşağıya, kayalıklara öfkeyle çarpmasına sebep oluyordu. Okyanustaki koyu mavi fırça darbeleri neredeyse dalgaların sesini duymamı sağlamıştı. Bunun üzerine gerçeğini görmeye karar verdim. Stüdyom sahilten çok uzakta değildi. Gerektiği kadar da tadını çıkaramıyordum. Hastane için gerekli bütün malzemeleri toplayıp bir kutuya koydum ve kapının kenarına yerleştirdim. Kapıyı kilitlerken kolumdaki boya savaşından geriye kalan boya lekelerini gördüm. Kahrolası çocuklar.

Gün batımı yakinken genellikle sıcaklık düşüyordu. Tıpkı kurlmalı bir saat gibi, güneş batmaya başladığında soğuk, kuvvetli rüzgârın çarpışını hissettim. Suyu doğru yürürken ince olan ceketimi iyice kapadım. Aydınlığın azaldığı yerde durup dalgaların sesini dinledim. Rahatlamış ve hafiflemiş hissediyordum. Bölgedeki diğer galeriler bir yana, okyanus

burayı satın alırken bizim için en büyük etken olmuştu. Eğer gözlerimi kapayıp yeterince kafa yorarsam, Wyatt'ı ıslak kıyafetleri vücudundan sarkmış, sörf tahtası kolunun altında sahile doğru koşarken hayal edebiliyordum. Bu anı, kalbimi göğsümde sıkıştırırsa bile beni gülümsetmişti. Stüdyoya ilk defa geri geldiğimde ilk düşündüğüm şeydi. Ona dair hatırladığım şey galeri değildi. Üzerinde çalıştığı, arka odaya kaldırdığım tablo, her sabah birlikte yaptığımız kahvaltı ya da odaya her girdiğimde bana attığı gülümseme değildi; suya koşuş şekliydi hatırladığım.

Erkek kardeşimle Wyatt'ın tek ortak noktası sörf yapmalarıydı. Wyatt'la ilk bir araya geldiğimde, annem bula-bileceğim en sanatkâr erkeği kasıtlı olarak eve getirdiğimi söylemişti. Son derece başarılı ve yaşça benden büyük oluşu... Evlerindeki ilk buluşmaya giderken takım elbise giymek için harcadığı çabayı bir kenara koyarsak, annem bütün bunların ötesinde onun farklı birisi olduğunu görmüştü. Kötü anlamda değildi. Babamın yaptığı gibi annem de Wyatt'ı kabullenmişti. Vic kabullenememişti fakat aksini de söylememişti. Sanırım ailem onu benim daha geniş bir versiyonum olarak görmüşlerdi. Her halükârda onların dünyasında bulunan aykırı bir tiptim. Ailemin her yıl düzenli olarak katıldığı galalara ve gösterişli partilere gitmekten nefret ediyordum. Babam ortodontist, annem İngilizce profesörüydü. Böylece herkes benim de onların yolundan gideceğimi düşünmüştü. Vic bir avukat, bense bir ressam olmuşum. Yine de beni destekliyorlardı. İşimi seviyor, beni teşvik ediyorlardı. Bazı yönlerden ailenin yüz karası olsam da bana asla öyle hissettirmemişlerdi.

Kumsala ulaştığımda derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım; bu ânın tadını çıkarıyordum. *Her geçen saniye değerli. Ânı yaşa. Hayat bu. Önemli olan bu.* Basit bir düşünceydi. Fakat bunu unutmak bazen çok kolay olabiliyordu. Okyanussa

sürekli bir hatırlatıcı olarak oradaydı. Kayalıklara çarpan o büyük dalgalar tehlikeli oldukları kadar arındırıcıydılar da. Kumsalda bir şezlonga oturup gencinden yaşlısına sörf yapan insanları izledim. Seslerin beni alıp götürmesine izin verdim. İçime hapsedilmiş olan kederimi bastırmak yerine araya girmesine izin verdim. Wyatt'ın ölüm yıldönümü birkaç gün önceydi. Ben ve onun ailesinden başka kişiler tarafından çok fazla anma yapılmadan gelip geçmişti. Onlarla telefonda konuşup kendisini anmıştık.

Bir yılı biraz geçkin bir süre önce, tamamen farklı bir sebepten dolayı tam da bu sahildeydim. Sahile doğru süren ambulansı görmüştüm ve dikkatimi çektiği için onları takip etmiştim. Tanrım. Eğer onları takip etmeseydim ne yapardım? Gerçeği nasıl öğrenirdim? Somurtmuş bir şekilde suya yaklaşmıştım. Çoğu sörfçülerden oluşan küçük bir grup insanın, sağlık görevlilerinin bir kişi üzerinde çalışmasını izlediklerini hatırlıyordum. Onlara doğru yaklaştığımda sanki ruhum orada değilmiş, vücudumu terk etmiş gibiydi. Sanki bir şeyler beni kaosun içine çekiyordu. Oraya ulaştığımda, orada olanları görmek istemeyeceğimi içgüdüsel olarak biliyordum, bu yüzden oraya doğru yavaşça yürümüştüm. Yerdeki adamı görür gibi olmuş ve düşünmüştüm. "Kahretsin, o şey gibi gözüküyor... Fakat..." Paniklemiş bir şekilde hemen telefonuma bakmıştım. Her tarafa doğru bakınıyordum: galeriye, sahile, içeceklerin satıldığı tahtadan yapılmış renkli büfeye. Bütün bu süre boyunca kalbim göğsümde delice atıyordu.

Ayaklarım beni öne doğru sürüklüyordu, sağlık görevlilerinin bulunduğu yere... Bedeninin yakınına doğru. Ve sonra onu görmüştüm. Gerçekten onu görmüştüm. Uzun sarı saçları kumsalın üzerinde savrulmuş, kahverengi gözleri kapalı, ıslak kıyafeti ince gövdesini açığa çıkarmak için aşağıya çekilmiş. Görüşüm bulanıklaşmaya, daha önce

orada olmayan duvarlar üzerime doğru gelmeye başlamıştı. Sanki gözden kayboluyormuşum gibi hissetmiştim. Sanki oradaymışım fakat gerçekten orada değilmişim gibi. Çünkü gördüğümü düşündüğüm şeye bakmamam gerekiyordu. Sonunda ona yaklaştığımda dizlerim bükülmeye başlamıştı. Yüzünün ne kadar solgun ve dudaklarının ne kadar da beyazlamış olduğunu görmüştüm.

“Wyatt?” diye haykırdığımı duymuştum fakat sanki o çığlık başkasına aitti. Panik içerisinde olan birine... Hayatının aşkını kaybettiğini hisseden birine ve o insan ben olamazdım. “Ne oldu? O benim nişanlım. Tanrım, ne oldu? Wyatt!” diye bağıırıyordum. Panik beni bütününüle kuşatıncaya kadar defalarca çığlık atmıştım.

Sağlık görevlilerinin onu hayata döndürme çabalarını izlerken görevlilerden biri elimi tutmuştu. Kalp masajı yapmak için tekrar tekrar bastırıyorlardı. Sonunda, filmlerde milyonlarca kez gördüğüm, ölmüş insanların hayata döndürülmesi gerektiğinde kullanılan, şok uygulayarak hayata döndüren makineyi getirdiler. Makineyi gördüğümde çığlıkla dizlerimin üzerine çökmüştüm. Sağlık görevlileri beni sakinleştirmeye çalışırken altımdaki sıcak kumu sıkıca kavramıştım.

“Neden kendine gelmiyor?” Hıçkırarak ağlıyordum. “Neden onun yanına gitmeme izin vermiyorsunuz?”

“Sakin olmalısınız...”

Yalvarışlarım, feryat ve arkamızdaki gelgitin çarpma sesiyle yok olmuştu.

“Sadece sörf yapıyordu,” demişti arkadan biri.

“Dalgaların içinde son kayboluşunun ardından ortaya çıkması çok zaman almıştı,” diye eklemişti diğer biri.

“Tekrar yüzeye çıkmadığını fark edince hemen dokuz yüz on biri aradım,” demişti üçüncü bir kişi. “Umarım kurtulur!”

Sağlık görevlileri Wyatt'ı sedyeye yerleştirirken bir tanesi de ayağa kalkmam için yardım etmişti. Ambulansın arkasına kadar beni götürmesine izin vermiştim. Wyatt'ın ayağının yanında oturmuş, yüzüne bakıyordum.

"O iyi olacak mı?" diye sormuştum. Hıçkırarak ağlıyor ve çığlık atıyordum.

Kimse sorumu cevaplamamıştı. Ona hafifçe vuruyor, suni solunum yapıyor ve karnına bastırıyorlardı. Hastaneye varmadan önce ölü olduğunu bildirmişlerdi. Hastaneye gittiğimizde onu içeri taşımışlardı. Ambulansa taşınmadan önce öldüğünü biliyordum. Fakat kelimelerle ifade ettiklerinde canım daha fazla yanmıştı. Günlerce kaybolmuş gibi hissetmiştim kendimi. Yalnızca otuz beş yaşındaydı ve çok iyi bir yüzücüydü. O an düşünebildiğim tek şey bu kahverengi gözlerin bir daha bana bakmayacağıydı. Bu dudaklar asla gülümsemeyecekti. Şimdi tekrar bu sahile gelmek bütün o anıları canlandırmıştı.

Otopsi, suda olduğunda kalp krizi geçirdiğini, akciğerlerinde boğularak ölmesine sebep olacak kadar su olmadığını söylüyordu. Kendime sürekli hatırlattığım tek şey onun sadece otuz beş yaşında olduğuydu.

Buraya geldiğimde artık ağlamıyordum. Sadece kötü anılarla dolu değildi artık. Çünkü Wyatt'ın galeriyi sevdiği kadar burayı da sevdiğini biliyordum. Ama bugün ağlamıştım. Bugün, sabahları kahvaltı yaptığımızda onun yüzünde oluşan o gülümsemeyi hatırlamama izin vermiştim. Gözlerimi kapatmış, derin bir nefes alıp onun üzerindeki vernik ve kurumuş boya kokusunu alabilmeyi umut etmiş, gece kollarında olduğumun anısıyla kendime sıkıca sarılmıştım. Düşüncelerimin beni ele geçirmesine izin verdim ve uzaktan bile olsa, dalgaların acımı yıkayıp yok etmesini ümit ettim. Yarın iyi olacaktım. Fakat bugün yüreğimin kan ağlamasına izin verdim. Bunda bir sorun yoktu.

7. BÖLÜM

HAYATLA İLGİLİ ÖNEMLİ ŞEYLERDEN BİRİ de, sizi çok derinden etkileyecek, elinizden hiçbir şeyin gelmediği fakat yine de her şey için... hatta kötüsünde bile minnettar olacağınız bir şeyleri sizin karşınıza ne zaman çıkaracağını hiçbir zaman bilemeyecek olmanızdır. Elimde malzemelerimle birlikte hastanenin koridorlarında yürürken tekerlekli sandalyedeki çocukları geçtiğimde hissettiğim şey tam olarak buydu. Jen'in ofisine doğru giderken köşeyi dönmüş, odadan ayrılan Oliver'ı görünce olduğum yerde donakalmıştım. İçeride her kim varsa hâlâ onunla konuşuyordu. Görünen o ki ihtisası onu uzun saatler hastanede tutuyordu. Ne zaman Vic ondan bahsetse burada oluyordu. Kapıyı kapatıp bana doğru yürüdüğünde ben hâlâ olduğum yerde duruyordum. Giydiği ameliyat kıyafetleri ile doktor önlüğü kesinlikle yakışıklılığından hiçbir şey eksiltmiyordu. Bilakis, daha güzel görünmesini sağlıyordu. Ama kendine güvenen adımlarla yürüyüşü ile yüzündeki çarpık gülümseyişi kalbimin güm güm atmasına sebep oluyordu.

“Erken gelmişsin,” dedi önümde durarak.

Somurttum. “Hayır, erken gelmedim. Zamanında geldim.”

Oliver sırtıttı. “Zamanında gelmek senin için erken. Her zaman biraz geç kalırsın.”

“Eskiden geç kalırdım. Fakat artık dakiğim.”

“Etkilendim.” Gözleriyle yüzümü incelerken yeşil gözleri parıldıyordu. Çantayı tutan ellerim dolu olduğundan, yüzüme düşen saçları uzaklaştırmak için üfledim. Oliver kıkırdadı, saçları kavrayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Basit bir hareketti fakat her nasılsa Oliver özel hissettirmişti. Yaklaştığında bakışları gözlerimde, eliyse kulağımın arkasındaydı. Hayatımda bir kutuyu tuttuğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Çünkü bana bakışıyla kalbim sendelemişti. Ellerim boş olsaydı eğer, onlarla ne yapacağımdan emin değildim.

“Ne?” diye sordum fısıldayarak.

“Büyümüşsün,” dedi sesini alçaltıp benim fısıltımla eşit seviyeye getirmek için. Sözleri midemdeki küçücük kelekleri uçurmuştu.

“Benden bayağı bir büyükmüşsün gibi davranıyorsun.”

Oliver benden büyük olduğunu hatırlatmayı severdi. Bazen bunu neşeli bir tonla söylerdi, çoğu zamansa bir lanetmiş gibi görünürdü fakat lanet sadece, *sen Vic’in çok sevdiği küçük kız kardeşisin* ile eşleştiğindeydi. Ve sonra bir defa şunu demişti...

Hafifçe gülümsedi. “Daha iyisini bilecek kadar büyüm.”

Ağzım bir anda açık kaldı; bir adım geriledim. O da elini çekmek zorunda kalmıştı. *Onu*. Onu söyledi.

Oliver da aynı anıyı hatırlamış olmalıydı ki boğazını temizledi.

“Gitmek zorundayım, sorumsuzca geç kalmak istemem,” deyip o beni durdurmadan oradan uzaklaştım.

Ne yapıyor?

Ben ne yapıyorum?

Tabelasında, *Jennifer Darcia: Yardımcı Koordinatör* yazan kapının önünde durup kapıyı çaldım. İçeriye girmem için seslendiğinde girip kalçamla iterek kapıyı kapadım. Elimdeki kutuyu masasının önündeki boş olan sandalyelerden birinin üzerine koyup gülümsedim.

“Merhaba, Ben Estelle,” dedim derin bir iç çekerek.

“Lütfen otur, ben Jen,” diye karşılık verdi.

Tokalaştık ve kutunun olduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye oturdum. Oliver için kafamda canlandırıdığım, bir kadından isteyebileceği her şeye sahip birine benziyordu: sarı saçlar, ışıldayan mavi gözler, güzel bir gülümseme ve iri göğüsler. Beni şaşırtan tek şey daha yaşlı oluşuydu. Kadının benden on yaş daha büyük olduğundan kesinlikle emindim. Bu da Oliver’ın küçük açıklamasına tamamen yeni bir anlam katıyor demekti. Belki de onun ilgilendiği buydu. Daha yaşlı kadınlardan hoşlanıyordu ve ben onun için çok gençtim.

“Bunu bizim için yaptığından dolayı sana çok teşekkür ederim,” dedi. “Çocukları eğlendirmek için daima yeni şeyler arıyorum. Fakat palyaço şovları ve filmler son zamanlarda pek işe yaramıyor. Sadece farklı bir şey yapmalarını ya da en azından farklı biriyle yapmalarını istiyorum, anlarsın ya? Eğer burada olmak zorunda kalıyorlarsa, tedavilerini yürüten insanların dışındakilerle de etkileşim içinde olma şansına sahip olabilirler.” Konuşurken kaşlarını birleştiriyordu; çocuklar konusunda tutkulu görüldüğünü söyleyebilirdim. Jen’den hoşlanmıştım.

“Onları mutlu etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım,” dedim güven veren bir gülümsemeyle.

“Teşekkürler,” deyip duraksadı. “Oliver birbirinizi uzun süredir tanıdığınızı söyledi.”

Konunun birden değişmesi beni tedirgin etmişti. "Evet, o erkek kardeşimin en iyi arkadaşıdır."

"Sanırım seni tanımlarken kullandığı ifade, *şimdiye kadar en sevdiğim kişi* gibi bir şeydi," dedi gülümseyerek. Ona Oliver hakkında özel bir şeylerden bahsetmemi istediğı izlenimini edinmiştim. Fakat mesele şu ki sözleri beni şaşırtmıştı, ne söyleyeceğimi bilememiştim.

"Öyle mi söyledi?"

Jen başıyla onayladı. "Evet."

"Bu... ilginç." *Her şeyi düşününce*, diye eklemek istedim fakat yapmadım.

"İzin ver de sana çalışacağı yeri göstereyim. Haftada üç gün müsait olduğunu söyledin, doğru mu?" dedi ayağa kalkarak.

"İstedığınız takdirde tıpkı bir palyaçonun yüzündeki boyaları silip hemen müsait olması gibi ulaşılır olabilirim, tabii eğer yüzümde boyayla bana ihtiyacınız yoksa. Fakat kullandığım malzemelerin kolaylıkla silinebileceğini de garanti edemem."

Gülümsedi ve ellerini kaldırıp, "Hayır, teşekkürler. Öyle bir faciadan sorumlu tutulmak istemem," dedi.

Jen ofisine dönmeden önce, beni diğer ek binaya götürüp nereye gitmem ve kimlerle konuşmam gerektiğini gösterdi. Koridorlarda dolaşırken duvarları süsleyen eski duvar resimlerini inceledim. Duvarları kaplayan maviyle zıtlık oluşturan tek şeyse farklı yönlerde dağılmış, yüzen balıklardı. Onlara bakarken bile boğulduğumu hissediyordum. Bir çocuk hastanesinin duvarlarına kim akvaryum resmi çizirdi ki? Bu duvarları her gün görmek zorunda olan çocukları ve ailelerini rahatlatması gereken bir yer için bu kabul edilemez bir şeydi. Tiksintiyle başımı hareket ettirirken bir gülüş beni kendime getirdi.

“Bundan onaylamadığını çıkarıyorum,” deyip yanımda belirdi Oliver.

“Yapman gereken işlerin yok mu?” diye sordum. Daha önce aramızda olanlardan ötürü ona kızgındım. Yanından geçmek için hareket ettiğimde hafifçe koluna çarptım.

“Özür dilerim,” dediğinde olduğum yerde donup kaldım. Geriye dönmedim. “Biraz önce olanlar yüzünden özür dilerim,” diye devam etti. “ Ben sadece... Seni görünce... Sonra sen... Kahretsin.” Güldü.

Arkama dönüp yüzüne baktım. “Sorun değil. Özür dilemek senin hiçbir zaman iyi olduğun bir alan olmamıştı ne de olsa.”

İrkildi. Bu kez yürüyüp oradan uzaklaştım.

8 . B Ö L Ü M

HAYATINA DEVAM ETME KONUSUNDA herkesin farklı bir tanımı vardı. Benim için Wyatt'la birlikte yaşadığımız evi satmak, hayatıma devam etmeye çalıştığımı gösteren yollardan biriyken, annem için hayatına devam etmek birisiyle çıkmak demektir. Bu yüzden tam da burada, Derek'in karşısında oturuyordum. Aslında çok iyi birisiydi. Nazikti. Kapıyı benim için açmış, oturmadan önce sandalyemi çekip beklemiş, sonra da kendisi oturmuştu. Günümün nasıl geçtiğini sormuş ve ilgiyle dinlemişti. Görünüşü de fena sayılmazdı. Fiziksel olarak formundaydı ve kendine özgü bir stili vardı. Fakat bazı sebeplerden dolayı burada onunla birlikte değildim. O mimarlık alanındaki işiyle ilgili konuşurken ben dalıp gidiyordum.

"Seni sıkıyorum, değil mi?" diye sordu kibar bir ses tonuyla.

"Hayır, katiyen. Özür dilerim! Ben sadece..." Derin bir iç çektim. "Bu benim için biraz tuhaf."

"Anlıyorum. Annem bana bahsetmişti. Bilirsin işte." Elini bana doğru salladı.

“Evet, onun hakkında konuşmak sorun değil. Sadece başka bir kişiyle çıkmak garip geliyor.” Hafifçe gülümsemeye çalıştım.

“Onu kaybettiğinden beri ilk randevun bu o zaman,” dedi anladığını gösteren gülümsemesiyle.

“Evet.”

“Hâlâ onu... Bunu nasıl söyleyebilirim bilmiyorum... Ona *takılıp kaldığını* söylemek garip geliyor. Çünkü o senin eski erkek arkadaşın değil ve seni terk edip gitmedi...”

“Hayır, ben iyiyim. Demek istediğim, gerçekten, bunca şeyden sonra iyiyim. Sadece burada oturmuş, bir sonraki adımın ne olacağını düşünüyorum. Elimi tutmaya çalışacak mısın, iyi geceler öpücüğü verecek misin ya da bilmiyorum?” Omuzlarımı silktim ve ondan uzağa bakarak güldüm. “Sanırım durumu daha da tuhaflaştırdım.”

Derek güldü. “Her defasında sadece bir adım atmaya ne dersin? Eğer istemiyorsan elini tutmak yok, eğer istemiyorsan öpmek yok. Demek istediğim, daha yemeğimizi bile yemedik.”

“Haklısın,” deyip gülümsedim. Kendimi biraz daha rahat hissediyordum. Sadece bir akşam yemeği idi. Hayatımın her ânında, olmamış şeylerle ilgili daha gerçekleşmeden fikir yürütmek gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Bazı zamanlar kaygılarımı dizginlemeyi öğrenmeye ve soluklanmaya ihtiyacım vardı. Hastaneyi ve önceki gün birlikte çalıştığım çocukları Derek’e anlatmaya başladım. Onların alışık olduğum ve sahip olduğum şeylere karşı gözlerimi ne kadar açtığından bahsettim. Akşam yemeği çabucak geçmişti. Kardeşimin evine vardığımızda güneş batmıştı.

“Bu akşam misafirin varmış gibi gözüküyor,” diye yorum yaptı, arabanın ön farları dışarıyı aydınlatırken.

“Victor evinde insanları ağırlamayı sever. Verandanın ışığını açık bırakmayı hatırlayamaması çok yazık,” dedim ve gülmeye başladı.

“Eve kadar sana eşlik edeyim.”

Kapıya kadar gittik ve yapmamız gereken doğru şeyin ne olduğunu bilmeden garip bir şekilde orada öylece bekledik.

“Pekâlâ... Öpmemi ister misin ya da öpmemeli miyim?” diye sordu. Yüzünü göremiyordum fakat sesindeki gülümseyiş beni rahatlatmıştı.

Bunu düşünmek için biraz zaman ayırdım. Wyatt’tan sonra kimseyle öpüşmemiştim. Fakat başka birini öpmenin nasıl hissettireceğini bilmeyi merak etmediğimi söyleyemedim.

Wyatt’ı öpmek her zaman kolaydı. Rahat ve tanıdık hissettiriyordu. Derin bir nefes alıp öne doğru eğildim. Derek elleriyle kollarımın üst kısmını tutmuş, dudaklarını benimkilere bastırmıştı. Kısa bir süre sonra ışık yandı ve ön kapı açıldı. Gözlerim bir anda açıldı. Derek ile ben sanki öpüşmeden daha fazlasını yaparken yakalanmışız gibi birbirimizden uzaklaştık. Yeniden lisedeymişim gibi hissettirmişti. Başımızı Oliver’a doğru çevirdik. Siyah tişörtünün üzerinde kollarını kavuşturmuştu, bedeni kapıyı örtüyordu.

“Üzgünüm. Dışarıda olduğunu bilmiyordum,” dedi. Fakat hiç de üzülmüş gibi görünmüyordu.

“Centilmen bir erkek flörtünü kapıya kadar geçirir,” dedi Derek gülümseyerek.

Ben de ona gülümseyerek, “Randevu için teşekkürler,” dedim.

“O zevk bana ait. Yarın seni ararım. Belki yakın bir zamanda tekrar çıkarız?”

Konuşmamızı dikkatli bir şekilde dinleyen Oliver’a bir bakış attıktan sonra tekrar Derek’e döndüm. “Kesinlikle. Ara beni.”

Oliver'a gözlerimi kısarak tekrar bakmadan önce Derek'in arabasına doğru gitmesini bekledim.

"Pekâlâ, sen gitmiyor muydun?"

"Hayır, sadece dışarıda bir ses duydum ve kontrol etmek için geldim."

Gözleri haylazlıkla parlıyor, öfkemi ateşliyordu. Onu geçmek için hareket ettiğimde beni kolumdan yakalayıp kulağıma doğru eğildi. Homurtuyla fısıldayan sesi içimden başlayarak bütün bedenimi sarıp tutuşturmuştu.

"Seni ne zaman dışarı çıkarabileceğim?"

Kalbim çılgınca atmaya başladı. Kolumu elinden kurtardım. "Asla."

Merdivenleri korkmuş küçük bir kız çocuğu gibi koşarak çıkarken arkamdan güldüğünü duydum. Gerçekten *korktuğumu* fark etmiştim. Oliver'ın hayatımda olması yüzünden dehşete kapılmışım. Çünkü en son hayatıma girmesine izin verdiğimde, kalbim paramparça olmadan zar zor sağ kalabilmişim. Bunu bildiğinden bile emin değildim.

9 . B Ö L Ü M

BÜTÜN SABAH BOYUNCA EMLAKÇIYLA telefonda olmak bir şeylerin farkına varmamı sağlamıştı: Hayatınızı belli bir istikamete yönlendirmeye çalışabilirsiniz fakat en nihayetinde geminizin kontrolü rüzgârın elinde. Acı ama gerçektir. Sabahın geri kalanını odamın balkonundan okyanusu çizerek geçirdim. Sonra malzemelerimi toparlayıp hastaneye doğru yola çıktım. Oraya vardığımda Jen'in ofisine doğru yürüdüm. Kapısı hafif aralık olmasına rağmen bir kez tıklattım.

"İçeri gelin!" diye yanıtladı. Bunun üzerine ben de içeriye yöneldim. Hastanedeki çoğu çalışanın aksine Jen çalışırken kumaş pantolon ve gömlek giyiyordu. En azından ben onu her gördüğümde giydiği şeyler bunlardı. Bana bakıp gülümsedi. Beyaz gömleğinin üzerine dökülen lekeyi çıkarmaya çalışıyordu. "Özür dilerim. Lanet olasıca kahve."

"Beyaz bir gömlek giydiğinde olan şey bu işte," diye cevap verdiğimde güldü.

"Her defasında döküyorum. İnsan dersimi aldığımı sanır."

Üzerimdeki kendi beyaz gömleğime bakıp omuzlarımı silktim. “Ben ressamım, bu yüzden paçayı kurtarabilirim. Her neyse, buraya bir soru sormak için gelmiştim.”

“Tabii, lütfen otur.” Önündeki sandalyeyi eliyle işaret etti. Ben de en yakında bulunan sandalyeleri çöküverdim.

“Büyük bir olasılıkla bunun imkânsız olacağını biliyorum fakat sormak zorundayım; çocuk servisinin duvarlarını yeniden boyamam mümkün mü acaba?”

Jen’in kaşları kalkmış, düşünceli bir hal almıştı.

“Böyle bir imkânın olmamasını kesinlikle anlayabilirim fakat sormak zorundaydım.”

“Yok, yok. Aslında bazı yeni araç ve gereçleri içeri yerleştirebilmek için geçici bir süreliğine hastalarımızın bazılarını farklı bir binaya taşımamız gerekiyor. Sanırım sen de bu günleri değerlendirebilirsen istediğin mümkün olabilir. Fakat öncelikle bunu müdürümle konuşmam gerekiyor.”

Neredeyse mutluluktan bağıracaktım. “Odalar boş mu olacak?”

Jen yüzümü inceledikten sonra gülümsedi. “Aklından neler geçiyor?”

“Pekâlâ,” diye söze başladım ellerimi ovuşturup. Bütün zamanımı burada harcayacak olmama ve tüm masraflarını kendim karşılayacak olmama rağmen sanki bu durumdan faydalanıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. “Bütün masrafları yüzde yüz ben karşılayabilirim. Harcamaların bedelinin ödenmesini istediğimi düşünmeni istemiyorum fakat bazı arkadaşlarımı da getirirsem sanırım gerçekten çok güzel bir iş çıkarabiliriz.”

Bir süre sessizce bekledikten sonra saman sarısı saçlarını at kuyruğu haline getirdi. “Boyamayı ödeyeceksin ve sana her kim yardım ederse masraflarını karşılayacaksın, öyle mi?”

“Evet, kesinlikle,” diye hızlıca cevapladım.

Bir süre susup rahat hissedebileceğimden daha uzun süre yüzümü inceledi fakat ben de ona bakıyor, ellerim dizlerimin üzerinde cevabını bekliyordum.

"Bunu gerçekten yapmak istiyorsun," dedi sonunda. "Neden?"

Tuttuğum nefesi hızlıca verip omuzlarımı silktim. "Bir nedenim olmalı mı?"

"Sanırım hayır," diye ekledi Jen. "Fakat pek çok kişi bunun gibi bir şeyi hiçbir karşılık almadan yapmaz."

"Ben çoğu insan değilim," dedim gülümseyerek. "Eğer istersen müdürünle ben konuşabilirim."

Başını salladı. "Onu şimdi arayacağım. Bu konuda bir problemi olacağını sanmıyorum. Uzun süreden beri binanın boyaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Cevap alır almaz sana mesaj atarım."

"Çok teşekkür ederim. Haberini sabırsızlıkla bekliyor olacağım." Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim.

"Estelle," diye arkamdan seslenince tekrar ofise geri döndüm. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Dünyanın senin gibi insanlara ihtiyacı var."

Sözleri gururla gülümsememe sebep oldu. Hayatım karmakarışık ve berbat olabilirdi. Fakat kötü hissettiğim bazı günlerde, belki de bir insanın hayatında farklılık yaratmış olabileceğim düşüncesiyle huzur buluyordum. Bunu başkasının da fark etmesi güzel bir şeydi. Ona teşekkür edip kendimi aptal konumuna düşürmeden, ağlamadan ya da başka aptalca şeyler yapmadan önce çocuk servisinin olduğu binaya doğru yöneldim. Oraya vardığımda gördüğüm ilk kişi Oliver'dı. Sırtı bana doğru dönmüş, kalçası hemşirelerin bulunduğu yerdeki masaya dayanmıştı.

Ne söylediğini duyamıyordum ama konuştuğu hemşirelerin kıkırdamalarını değerlendirdince Jim Carrey tarzında şakalar olduğunu söyleyebilirdiniz. Olmadığından

emindim. Oliver bütün uğraşlarına rağmen, eğlenceli şakalar yapabilen biri değildi. Fakat kadın ırkının bunu umursadığını sanmıyordum. Bir zamanlar buna ben de dahildim. Gözlerimi devirme dürtüsünü kocaman bir gülümsemeyle örtüp onlara doğru hafif bir el hareketi yapıp selamlayarak uzaklaştım. Oliver'ın yüzünü yeterince görece kadar uzun kalmamıştım fakat hareketini yakalamıştım. Kendini doğrultup masadan uzaklaşmıştı.

Görevlendirildiğim odayı inceleyip odada bulunan şövalelerin birinden diğerine bakınıyor, yanlarında bulunan kutulara göz gezdiriyordum. Bir yığın beyaz kâğıdı alıp teker teker her birini şövalelerin tahtalarına yerleştirdim. Kapının açıldığını duyunca kafamı kaldırdım. Şişman, kızıl saçlı hemşire Gemma, bir tekerlekli sandalyeyi iterek yürüyordu. Önceki gün buradayken çocuklarla tanışmıştım, bu yüzden on üç yaşındaki serebral palsi hastası genç çocuğu, Johnny'yi tanımıştım. Önce Johnny'yle, sonra Danny, Mae ve Mike'la selamlaştım. Hepsi onlu yaşlarının başında olan kanser hastası çocuklardı.

"Pekâlâ çocuklar, hazır mısınız?" diye sordum gülümseyerek.

Hepsi başlarını sallamıştı fakat hiçbir şey söylememişlerdi. Elbette, Johnny hariç hepsi telefonlarıyla uğraşıyordu. İç çektim; bundan sonra neyin geldiğini biliyordum. Bu, okul programından sonra stüdyoya gelen her yeni ergen grubuyla yaşadığım bir durumdu. Bütün bu durumlardan öğrendiğim şey, ergenlerin yeni satın aldığınız, rahatsız edici ve ayağınıza giyerken zorluk çıkaran ayakkabılar gibi olmalarıydı. Bir kez başardığınızdaysa sebep oldukları su toplamalardan pişman olmuyordunuz.

"Sıkıcı ve bayık bir tanışma yapmak mı istersiniz, yoksa bu tuvallere resim yapmaya başlamak mı istersiniz?" diye sordum. Bir anda bütün hepsinin dikkatini çekmiştim.

Benim söylediğime inanamıyorlarmış gibi gözleri kocaman açılmıştı.

Mike telefonunu cebine yerleştirip en sonunda ilk kez bana baktı. Çekingen bir tavır bile sergilememişti. Sanki birazdan sarkıntılık yapacağı herhangi bir kızmışım gibi gri gözlerini üzerimde gezdirdi.

“Seni boyayacak mıyım?” diye sordu. Başımı hayır anlamında sallayıp gülmeye başladım. Kesinlikle çok cesurdu. Mae, Mike’ın yorumundan etkilenmiş görünmüyordu. Gözlerini devirmişti. Telefonunu arka cebine sokup ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Pekâlâ,” dedim. “Birincisi, insanları boyamıyoruz. İkinci olarak, sorun çıkaracağınızı görebiliyorum,” dedim, kaşımı kaldırıp Mike’a doğru işaret ettim. “Ve bunu duymamış gibi yapacağım, bir bakıma belayı severim diyelim... Bana sarkıntılık yapmaya başlamadığınız sürece.” Sırtım kapıya dönük olduğundan konuşmaya başladığımda diğer çocukların ne yaptığını bilmiyordum. Büyük olasılıkla söylediklerimi birçok defa tekrar etmek zorunda kalacağımı biliyor olmama rağmen konuşmama devam ettim.

“Aslında bu benim kurallarımdan biridir. Evet. Kurallarım var,” dediğimde Mike homurdandı. “Bir numaralı kural: Öğretmeninize asılmak yok. İki numaralı kural: Ellerinizi kendinize saklayın.” Bakışlarımı Mike ile Mae arasında gezdirdim. Mae’nin yüzünün kızardığını fark ettiğimde söylediğime memnun olmuşum. “Üç numaralı kural: Herkesin yaratıcılığına saygı gösterin. Hepimiz farklı çiziyoruz ve dürüst olmak gerekirse hepimiz iyi çizemiyoruz, ben de dahil. Lütfen birbirinizin resimlerine, heykellerine ya da bu odada her ne yapıyorsak onlara çarpmayın. Ve son olarak, sanat odası Vegas’tır. Bu odada herhangi bir şey hakkında ya da sizin istediğiniz her şey hakkında konuşuruz; konuştuklarımız da burada kalır. Çıglık atabilir,

tuvalerimize boya atabiliriz. Hiç kimse bizi yargılayamaz. Anlaşıldı mı?"

Hepsi yavaşça başlarıyla onayladılar.

Şövalenin yanında bulunan taburede oturan Mae, "Bir sorum olacak," dedi. Şövalenin önüne yerleştirilmiş taburelerden birinde oturuyordu. Etrafta taşıdığı makineyi düzeltti ve yolunun önünden çekip sabırsızlıkla bekleyen yüzüme doğru baktı.

"İyi resim çizemediğini söyledin; fakat bir ressamısın. Aralarında farklılık var mı?"

Sorusuna gülümsedim. "Büyük farklılık var. Ellerimle bir şeyler yapmada çok iyiyim. Genellikle kırık cam parçalarını küçük heykeller yapmak için kullanıyorum."

"Kırık cam parçaları mı?" diye sordu Mike büyümüş gözleriyle.

"Evet."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Danny.

"Kalpler."

"Kırık cam parçalarından kalpler mi yapıyorsun?" diye sordu Mia; nefesini tutmuştu.

Başımla onaylayıp arkaya döndüm. Oliver'ı kapının yanındaki duvara yaslanmış, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde görünce birden ellerimi göğsüme koydum. Yeşil gözleri eğlenerek parlıyor, yüzümde oluşan ifadeye ağzı kocaman açılmış bir şekilde sırıtıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Küt küt atan kalbimi hâlâ ellerimle tutuyordum.

"Hastalarımın hepsi şu an burada." Ellerini çözüp beyaz önlüğünün ceplerine sokarken omuzlarını silkti.

"Ah..." Gözlerimi ondan kaçırıp çocuklara doğru döndüm. "Her neyse, izin verin de size bahsettiğim şeyi göstereyim." Bir önceki gün getirdiğim, Oliver'ın yanındaki masanın üzerinde duran kutuya doğru yürüdüm. Oliver'ın

yanından uzanırken ellerim vücudunun ön kısmına değdi. Nefes aldığını duyunca ben de derin bir nefes aldım. Bu adamın etrafında kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Küçük kutuyu alıp odanın karşı tarafına geçtim. Böylece yüzümü gruba dönmüştüm, kimin içeri girdiğini de görebilecektim. Gemma içeri girip Oliver’a sessizce bir şeyler söyledi. Dönüp dışarı çıkmadan önce Oliver’ın başıyla onaylayışını izledim.

Ona baktığımı görünce, “İhtiyaç molası,” diye ağzını oynatarak sessizce fısıldadı. Başımla onaylayıp kutuyu açtım. Masaya bırakmadan önce cam kalbi üzerinde durduğu stanttan dikkatlice çıkardım.

“Ah, aman Tanrım,” dedi Mae. Kalbi incelerken mavi gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. “Bunu sen mi yaptın?”

“Evet, ben yaptım.” Gururla gülümsedim. Bakışlarımı Oliver’a kaydırduğimde yüzündeki o gülümsemeyi fark ettim. Kalbim duracak gibi olmuştu. Çünkü kadınları etkilemek için kullandığı o göz kamaştıran gülümsemesi değildi bu. Onun yerine, samimi ve rahatlatıcıydı. Bu genellikle söylediğiniz bir şeyle aynı fikirde olduğunda ya da yaptığınız bir şeyden dolayı sizinle gurur duyduğunda beliren gülümsemeydi. Dikkatimi yapmış olduğum kalbe verip masanın üzerinden onu kaldırdım ve çocuklara döndüm. Yassı olmadığı, kütlesi ve derinliği olduğundan biz bunu üç boyutlu kalp diye adlandırıyorduk.

“Harika,” dedi Mike.

“Gerçekten çok güzel,” diye ona katıldı Danny.

“Teşekkürler çocuklar. Bu benim uzmanlık alanım. Çoğu sanatçı bir şeyiyle ünlenir ya da tanınır. Warhol*, Marilyn Monroe ve Campell markalı çorba resimlerinde

* Amerikalı ressam. Campell çorba şirketi için otuz iki adet çorba konservesi çeşidini resmetmiştir. Sanatçı ayrıca Pop art kullanarak Marilyn Monroe’nun da tablolarını yapmıştır. —çn

kendi imzasını yaratmak için mürekkep lekelerini kullanmıştı. Romero Britto alışılmışın dışında eksantrik renkler kullandığı için tabloları ya da heykellerinden herhangi birine baktığınızda onları kimin yaptığını sorgulamazdınız bile. Eserlerinde küçük değişiklikler yapsalar bile eserlerin onlara ait olduğunu hemen anlayabileceğiniz ipuçları bulurdunuz. Benim eserlerim de kalpler. Onları boyarım... Onlara şekil veririm... Fakat işte bu benim kaleydoskop kalbim. Benim uzman olduğum şey.”

“Ohhh,” deyip şaşkınlığını göstermişti Mae. Sanki baktığı şeyin yeni farkına varmaya başlamış gibiydi. Ona dokunmak için elini uzatmıştı ki bunun doğru bir fikir olmadığını düşünerek ellerini geri çekti.

“Hadi, al onu,” dedim.

“Hayır, onu kırmak istemiyorum. Çok güzel görünüyor.”

“Hadi al. Nasılsa sende kalacak. Onu tutmaya alışsan iyi edersin.”

Mae’nin gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. “Bunu saklayabilir miyim?”

“Elbette.”

“Fakat ya kırılırsa?” Tereddüt ederek kalbi bulunduğu yerden aldı. Kalbi elinde defalarca döndürmüş, camdan etrafa saçılan ışığın odanın içerisinde gökkuşağı renkleri oluşturmasını sağlamıştı.

“Pekâlâ,” deyip gözlerimi Oliver’a çevirdim. Dikkatli bir şekilde beni izliyordu. “O bir kalp. Bazen kırılırlar. Nasıl olsa birileri gelip onu paramparça edecek. Bu kişi sen de olabilirsin.” Duraksadım. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu. Oliver’ın yüz ifadesi ciddi bir hal almıştı. Bu ifade karşısında büyülenmiştim. Kendimi bunun yoğunluğundan kurtarmaya çalışıyordum. “Üstelik,” diye devam ettim, Mae’ye bakıyordum. “Bunu yapan kızı tanıyorum.

Eğer kırılırsa sana yeni bir tane alabilirim." Gözlerimi kırp-tım ve ellerimi birbirine vurdum. "Şimdi boyama hakkın-da konuşalım!"

Bir sonraki saat boyunca Oliver delici bakışlarıyla beni izledi fakat tekrar ona bakmamak için elimden geleni yap-tım. Çocuklar farklı şeyler boyamışlardı: Mae bir kalp, Mike LA Lakers logosu, Danny'yse bir balık. Hepsi ön-lerindeki tuval ile fırçayı çok rahat kullanıyordu. Odada dolaşp fırça darbelerini daha iyi yapabilmeleri için yar-dım ediyor, parmaklarının ağırlığını nasıl kontrol etmeleri gerektiğini göstermeye çalışıyordum. Odalarına dönme zamanı geldiğinde bana teşekkür edip her biri bir sonraki seansı dört gözle beklediklerini söylediler. Rahatlamış ve canlı hissediyordum fakat Oliver kendini duvardan uzak-laştırıp yanıma, odayı temizlemekle meşgul olduğum yere gelince bu uzun sürmedi.

"Paramparça olmuş kalpler," diye düşüncesini söyledi. Dişleri gıcırdıyordu. "Tam uyuyor."

"Onlar paramparça olmuş kalpler değil, kaleydoskop kalpler," diye düzelttim.

"Peki, farklılık ne? Onları kırılmış cam parçalarından yapıyorsun."

İleri doğru yavaşça hareket ettim. O kadar yakınında duruyordum ki sıcak nefesini yüzümde hissediyordum. Yüzüne bakmak için başımı kaldırmış ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk yapmıştım.

"Farklılık şu ki o zaten kırılmış fakat yeniden yapmak için parçaları kullanıyorum. Farklılık şu ki kalbin ikinci bir şansı var. Belki tekrar kırılabilir fakat o zaten paramparça olmuş, belki de bu yüzden düşüş önceki kadar çok kötü olmayacak."

Gözleriyle yüzümü inceliyor, sanki farklı bir cevap arı-yordu. Çok uzun bir süre birbirimize baktık. Nefesimin

tekrar hızlanmasını, kalbimin yanmaya başlamasını sağlayacak kadar uzun bir süreydi. Onun için de yeterince uzun olmalıydı ki çevik elleriyle boynumun arkasından yakalayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve hızlıca dudaklarını benimkilere bastırdı. Aniden kararlılığımı kaybettim. Ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Daha da yakına gelmesi için onu kendime çektiğim sırada, tutkulu bir tango yapar gibi dillerimiz birbirinin etrafında dans ediyordu. Derin bir şekilde ağzımın içine doğru inledi; inlemesinin vücudumda aşağılara, içten içe kaynayan kasıklarımaya doğru gezinişini hissettim. En son ne zaman böyle öpüldüğümü hatırlamıyordum. Aynı anda hem uçuyor hem de boğuluyormuş gibi hissediyordum. Derin bir nefes alıp bir sonraki adımı gizlice bekledim.

Birbirimizden uzaklaştığımızda ikimiz de hızlı bir şekilde nefes alıp veriyorduk. Yüzümün kızardığını hissettim. Kısa bir süreliğine, darmadağınık koyu saçlarına ve yüzündeki son derece farklı görünen, sabahdan kalma sakallına baktım. Bakışlarımı dolgun dudaklarında, hafifçe eğri olan burnunda, çenesinde hafifçe beliren çukurda ve beni uzun zamandır büyüleyen o yemyeşil gözlerinde gezdirdim. Paylaştığımız öpücüğün gerçekliğini fark ettiğimde, aniden beliren bir topun isabet etmesi gibi hızlıca çarpılmış, hemen ondan uzaklaşmışım.

“Böyle bir şeyin yaşanmaması gerekiyordu,” dedim. Tepki göstermesine fırsat vermeden hızlıca oradan ayrıldım. Peşimden gelmemiştii; bu iyiydi. Çünkü her ne kadar bir parçam onun peşimden gelmesini dilese de bunu ondan beklemiyordum. Çünkü asla gelmezdi.

10. BÖLÜM

GEÇMİŞ

Oliver

DEĞİŞİM HAKKINDA ÇOK ŞEY SÖYLENmiştir. Güzelliğin serpilmesi bazen yavru ördeklerin büyümesinden çok farklı oluyor. O yıl yaz tatilinin ardından eve döndüğümde Estelle hakkında hissettiklerim tam olarak bunlardı. Sarhoş olan Jenson ve Junior'ı evlerine bırakmış, Vic'in evinin önüne park etmiştim. Victor'ın onlardan daha iyi durumda olduğu söylenemezdi. Karaciğerlere ne yaptığını öğrendikten sonra o yıl alkol almayı bırakmıştım. Bütün gece bana eziyet etmiş, saatler öncesinde aldığım biraya bakarken ne kadar süre sonra tekrar alkole başlayacağım konusunda iddiaya girmişlerdi. Vakitlerini boşa geçirip büyük ihtimalle, sabah uyandıklarında utanç duyacakları şeyler yapıyor, bazı sıradan kızlara sarkıntılık ediyorlardı. Trish'in yüzü bacaklarımın arasında hareket ederken, ben de onunla ilgili hayaller kuruyordum. O yatığım alelade kızlardan değildi. Bir modeldi ve her erkeğin Playboy fantezilerini gerçekleştirecek biriydi.

Derin bir iç çekip Vic'i doğrulttum. Yardımım olmadan odasına kadar gidemeyeceğini biliyordum. Normalde al-

maları gereken alkol miktarını bilecek yaşıta olan üç adama bakıcılık yapmak zorunda kalmak çok sinir bozucuydu. Fakat o gece, fıçıdan bira servisi yapılan partilerde dalga geçtiğimiz hafif meşrep liseli kızlar gibi davranmışlardı. Kapıyı açtım. Vic kelimeleri ağzında yuvarlayıp teşekkür etti, ben de onu odasına giderken izledim.

Başımı sallayıp arkamı döndüm. Kapıyı kilitledim ve anahtarları, annesinin dışarı koyduğu çiçek saksısının içine yerleştirdim. Hızlıca merdivenlerden inip Trish'in hayaliyle gülümsedim. Büyük göğüsleri, sıkı poposu ve bana oral yapmasının hayali hâlâ çok tazeydi. Evin köşesine ulaştığımda durup eve gitmem gerektiğini hatırladım. Annemin evi birkaç blok aşağıda olduğu için sorun değildi fakat hâlâ gece kalmayı ya da eve gidip gitmemeyi düşünüyordum. Tam o sırada acı bir çığlık sesi duydum. Kısa bir süreliğine önemsemedim, her şey olabilirdi. Dışarı çok karanlıktı, insanlar evlerine çekilip yataklarına gireli de epey olmuştu. Fakat sonra, rüzgârın yüzüme doladığı uzun saçlarımı arkaya ittiğim sırada, o sesi tekrar duydum ve yürümeyi bıraktım.

Etrafıma bakındığımda sesin Vic'in evinden geldiğini fark ettim. Kısa bir süreliğine donakaldım. Bayan Reuben olmaması için dua ettim. Son defasında bir arkadaşın ağlayan annesini sakinleştirmeye çalıştığımda ki bana yaklaşan kendisiydi, Dodge'ı* terk etmek zorunda kalmıştım. Gönülsüz bir şekilde başımı yukarı kaldırdım ve evin çatısında oturan küçük bir figürü gördüm. Gördüğüm neredeyse aklımı başımdan almıştı. Kısmen yukarı bakmak için boynumu çok fazla uzattığımdan fakat daha çok gördüğümün Estelle olduğundan emin olmamdandı. O olamazdı. Orada oturan küçük bir kız çocuğu değildi. Ancak bir anda kafama dank etmişti. *En son ne zaman Estelle'i görmüştüm?*

* Amerika Birleşik Devletleri'nde Kansas'a bağlı bir şehir. —çn

Gözlerimi kıstım, daha iyi görmeye çalışıyordum. Fakat başaramadım. Evin arkasına doğru yürüyüp daha önce milyonlarca kez farklı sebeplerden ötürü tırmandığım meşe ağacına tırmandım ve çatıya atladım. Başı öne eğik oturuyor, dalgalı uzun saçları omuzlarına dökülmüş, yüzünü kapatıyordu.

Yanına oturduğumda sıçrayıp cıyakladı ve yüzünü bana döndü. Acıdan muzdarip yüzünde hem şaşkınlık hem de korku vardı. On üç yaşımdan beri Estelle'i tanıyordum ve daha önce onu hiç böyle görmemiştim. Oyuncu seçmelerinden önce aylarca hazırlandığı *Fındıkkıran*'daki başrolü alamadığında bile. Birden, gözyaşlarının sebebinin erkek arkadaşından ayrılması olduğunu varsaydım. Ezik birinin bunu ona yapmış olabileceğinin düşüncesi tepemi attırmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum. Gözyaşlarını silip başını salladı. Yüzü artık ıslak değildi. Sadece gözyaşının biri aşağıya kaymış, dudağının üst kısmında duruyordu. Dudaklarının ne kadar dolgun olduğunu o günden önce hiç fark etmemiştim. Pembe yanaklarına, belirgin elmacık kemiklerine ve bana baktığında kaşlarının hafifçe çatıldığına daha önce hiç dikkat etmemiştim. İlginç bir şekilde çekici ve davetkâr olan gözlerinin yeni farkına varıyordum. Farklı bir tona sahip olan gözleri bana çocukken topladığım bilyeleri hatırlatıyordu. Yutkunmasıyla birlikte gözlerim boynuna, oradan da şu an büyük olan göğüslerine kaymıştı ki en son mayosuyla gördüğümde hâlâ tahta göğüslüydü. Aman Tanrım, çok seksiydi.

Boğazını temizleyince gözlerimi gözlerine çevirdim ve son derece gelişmiş olan vücuduna doğru yaptıkları seyahate son verdim.

"Büyümüşsün," derken kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Boğuk, talepkâr ve çaresiz çıkan

ses tonum beni rahatsız etmişti. Gözlerini devirerek bana bakmasını beklerdim çünkü ben ona bir şeyler söylediğimde tepkisi normalde öyle olurdu. Fakat bu kız, bu kahrolası kız, hayatımda gördüğüm en seksi gülümsemeyle bana baktı. Gülüşen ateşli kızlarla dolu bir partiden henüz gelmiştim. Fakat Elle'in gülümsemesi farklıydı; çabalamasına bile gerek kalmadan sakın, yavaş ve ateşliydi. Kendimi bildim bileli gördüğüm, sadece ona özgü olan bir gülümseme idi. Bu tarz bir gülümsemenin onun bu büyümüş halile birleşmiş olması tamamıyla haksızlıktı.

"Bana asılıyor musun?" diye sordu. Şehvetli ses tonu beni çok şaşırtmıştı.

"Bu şeye bağlı..." deyip yavaşça yanına yaklaştım. Her nasılsa en iyi arkadaşımın evinde olduğumu ve yanımdaki kızın da onun küçük kız kardeşi olduğunu tamamen unutmuşum. Vic'in bizi yakalayabileceği aklıma gelmişse de bu düşünceyi hemen bastırdım. O anda, milyonlarca yıldızla dolu gökyüzünün altında yanımda üzgün Estelle varken düşünemediğim tek şey onu gülümsetebilmektir.

"Neye bağlı?" diye fısıldadı.

"İşe yarayıp yaramadığına," diye fısıltıyla cevapladım. Elimi kaldırıp sırtında aşağı yukarı hareket ettirdim. Bu, yapmamam gereken bir hareketti. Çünkü şu anda Elle'in üzerine giydiği aşırı büyük kazağın altına sutyen giymediğini biliyordum ve bunu bilmek vücudumun aşağı bölgeindeki her şeyi uyandırmıştı.

Başını hafifçe salladı. Gözlerime bakıp gözlerini kırptırıyor, sanki dudaklarım kendininkilerin üzerindeymiş gibi dudaklarını büküyordu. Düşüncesi her ne kadar hoşuma gitse de bundan hoşlanmamam gerekiyordu.

"Hayır, yaramıyor," dedi sonunda.

"Niçin ağlıyordun?" diye sordum. Yüzünü daha iyi görebilmek için saçlarını toplayıp kulaklarının arkasına

yerleştirdim. Uzatmış olduğu bacaklarından birini hareket ettirince bacağında bir dizlik takılı olduğunu fark ettim.

“Dizine ne oldu böyle?”

“Bir önceki gün dans pratiği yaparken dördüncü kez ayağımı burktum. Bugün doktora gittiğimde daha öncekinde olduğu gibi birkaç hafta içinde dizliği çıkarabileceğimi söylemelerini bekliyordum. Fakat doktor ön çapraz bağımı yırttığımı ve bundan sonra dans edemeyeceğimi söyledi,” dedi kısık bir sesle. Başını yana çevirdiğinde gözlerinde yeni yaşların birikmeye başladığını gördüm. “Asla. Julliard Dans Okulu hayallerim yok oldu. İşte böyle. Oraya gitmem garanti değildi zaten, biliyorum fakat şimdi gidebilme ihtimalim hiç kalmadı.”

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Hayatında en severek yaptığı şeyler dans etmek ve resim yapmaktı. Fakat dans onun tutkusuydu. Dans etmenin onu nasıl mutlu ettiğini ve dans etmeyi ne kadar çok sevdiğini her hareketinden görebilirdiniz.

“Okulun bitmesine bir yılın daha var Elle. Sakın vazgeçme. Senin de söylediğin gibi daha önce de başına gelmişti,” deyip yüzünü ellerimin arasına aldım. Başparmağımla akan gözyaşlarını sildim. Tekrar bana bakıp başını salladı fakat kendini uzaklaştırmadı.

“Böyle değildi Fasulye,” diye fısıldadı. Dudağındaki gözyaşını yalamıştı. “Bu defa benim için her şey bitti. Bunu biliyorum.”

Yüzünü göğsüme yerleştirip onu orada öylece tuttum. Ağlamasına izin verdim, çünkü bundan başka ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

“Çok üzgünüm Tavuk,” diye fısıldadım; başının üzerine bir öpücük kondurdum. Eğer gözlerimi kapamamış, saçını koklamamış ve saçlarını yastığımın üzerinde dağınık bir şekilde hayal etmemiş olsaydım, yaptığım şey kardeşçe yapılması gereken bir şeymiş gibi düşünülebilirdi.

Başını göğsümden kaldırıp hafifçe uzaklaştırdı ve yüzünü silip bana doğru baktı. Gözlerini kapayıp bir süre kırpikleri kapalı şekilde bekledi. "Her neyse, neden buradasın? Sürekli bahsettiğin o çılgın partilerden birinde olman gerekmiyor muydu senin?"

"Oradaydım zaten. Vic'i eve getirmiştım ve senin ağladığını duydum."

Başıyla onayladı ve tekrar bana bakmadan önce kısa bir süre bakışlarını yana çevirdi. "Demek büyümüşüm," deyip kelimelerimi tekrarladı. Gülümsüyordu. Gözlerindeki ışıltı göğsümü sıkıştırmış, pantolonumu sıkılaştırmıştı.

"Evet, büyümüşsün."

Yüzünü öyle yaklaştırmıştı ki birbirimizi soluyorduk. Eğer bir santim daha yaklaşmış olsa dudaklarımız birbirine değecekti. Ah, Tanrım... Olmasını ne kadar da istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu fısıldayarak.

"Düşünmemem gereken şeyleri düşünüyorum," diye fısıltıyla cevap verdim. Gözlerim ağzına kaymıştı; onu öğrenenin nasıl hissettireceğini merak ediyordum.

"Ne gibi şeyler?" Nefesi dudaklarımı yalıyordu.

Gözlerimi kapayıp biraz geriye yaslandım. "On dokuz yaşındaki birinin on altı yaşındaki biriyle ilgili düşünmemesi gereken şeyler gibi."

"Sanki benden çok büyükmüşsün gibi davranıyorsun." İkimiz de fısıldayarak konuşuyor, aramızda geçen şey her neyse o sırrı gizlemeye çalışıyorduk. Aramızda oluşan çekimin, evin etrafında bulunan herkesi bir şeylerin olduğu konusunda uyarıp alarma geçireceğinden emindim.

"Daha iyisini bilecek kadar büyüğüm," diye karşılık verdim. Yüzümü hafifçe eğip onunkine doğru yaklaştırdım ve dudaklarımın dudaklarına demesine izin verip ağzının kenarına kadar dudaklarımı sürükledim. Oraya bir öpücük kondurdum.

“Bunun nasıl bir his olacağını hep merak etmiştim,” dedi. Dudaklarım dudaklarını sıyırıp geçtiği sırada uzun bir soluk verdi.

“Daha önce kimseyi öpmedin mi?” Kendimi geri çektim. Okulundaki çocukların sorunu neydi? Onu öpmemiştim bile. Yani gerçek bir öpücük sayılmazdı.

Elle sessizce güldü. Sanki iki kafam varmış gibi bana bakıyordu. “Seni öpmenin nasıl bir his olduğunu kastetmiştim.” Mahcup bir şekilde gülümseyip ikimiz arasında oluşan boşluğa, ellerimizin birbirine dokunduğu yere bakıyordu.

“Bunu mu düşünüyordun?” diye sordum. Gülümsüyor, itirafının beni bu kadar mutlu etmemiş olmasını diliyordum.

“Çok kez.” Gülümsemesine engel olmaya çalışıyordu.

Derin bir iç çekip bir elimi saçlarımın arasından geçirdim ve açık olan penceresine baktım. Konuyu değiştirmeliydim. Onun beni öpmeyi hayal edişini ya da birden onunla çok daha fazla şey yapmak isteyişimi düşünemezdim. “Dizinde o şey varken buraya çıkmış olmana inanamıyorum. Hadi seni odana geri götürelim.”

Ona elimi uzatıp ayağa kalkmasına yardım ettim. Elle’e bakmamak için yürüyecek olduğumuz mesafeye bakıyor, arkamızdaki denizin sesine kulak vermeye çalışıyordum. Hâlâ el eleydik; üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum. Eğer ona bakarsam onu öpeceğimi (gerçek bir öpücük olacaktı bu), dilimi ağzına sokup dolgun alt dudağını emeceğimi biliyordum. Biliyordum. Bunu çok fena istiyordum. Fakat yapamazdım. Bunu Vic’e ya da ona yapmam doğru olmazdı.

“Hazır mısın?” diye sordum derin bir iç çekerek. Ellerini penceresine doğru çekip yönelttim. Bana doğru bakmadan içeri girişini izledim. İyi geceler deyip yürümeye başladı-

ğım sırada adımları seslendiğini duydum. Tekrar geri döndüm, pencerenin kenarına tutunup başımı içeri uzattım.

“Yarın geri gelecek misin?” diye sordu. Gözleri ümit dolu bir bakışla açılmıştı.

Başımı gökyüzüne kaldıran bir şeylerin bana bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylemesini ümit ettim. Derin bir nefes verip tekrar ona baktım. “Bundan daha çok istediğim bir şeyi düşünemiyorum.” Mesele şu ki bu doğrudur. O ay boyunca, arkadaşlarımla birlikte dışarıda takıldıktan sonra her gece geri geldim ve sonra maceralarımızın hepsini Estelle’e anlattım. Hikâyelerimin çoğu, kızların partilerde yapmaması gereken şeyler hakkındaki uyarılarla doluydu. Ona karşı hissettiğim çekime rağmen ağabey nasihatleri veriyordum. Estelle ondan uzak durmamı imkânsız kılıyordu, böylece ben de her gece geri gelmeye devam ettim. Her şey hakkında yaptığımız rahat sohbetleri seviyordum. Şakalarımın berbat olduğunu düşünmesini ve sonunda güzel bir tane yaptığımda gözlerinin ıslık ıslık parlamasını seviyordum. Fakat bazı geceler bana yaslanır on sekiz yaşına geldiğinde onu öpseydim ve lisedeki yabancı kızlardan biri olsaydı ne yapacağımı soruyordu. Bu sorular doğru düzgün düşünmemi engelliyordu. Gülerek ya da gülümseyerek onları bastırmaya çalışıyordum. Okuldaki yabancı kızlardan biri olsaydı, kene gibi yapışıp onu gözümün önünden bir an olsun ayırmayacağımı asla söylemedim. Eğer on sekiz yaşında olsaydı bütün kurallarımı çiğneyip sonuçlarına katlanırdım fakat bunu asla dile getirmedi. Ama bununla birlikte, ona benden yaşça büyük olan kadınlarla çıktığımı çünkü onların daha az karmaşık olduğunu, çok fazla şey beklemediklerini söyledim. Okul tecrübeleriyle, başı bağılı olamayacak ve okula odaklanamayacak kadar çok meşguldüm. Bu tür küçük imalarda bulunduğumda her zaman kaşlarını çatıyordu. Sanki bana meydan

okumak, gerçek bir ilişki kurmaya yönelik hoşnutsuzluğu-
mu değiştirmek istiyordu. Sonunun ne olacağını biliyor-
dum. Fakat meydan okuyuşumun karşısında durmasını,
zorluğu gğslenip ne kadar çok mücadele edeceğini gr-
meyi isterdim.

11. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

“NE YAPTIN?” DİYE SORDU MIA. SERT SES tonu başımı ellerimin arasına almama sebep olmuştu.

“Biliyorum,” dedim boğuk bir mırıltıyla.

“Bana bak! Bu olanlar hakkında gerçekten ne hissettiğini bilmek istiyorum. Çünkü şunu belirtiyim ki şoke oldum.”

Ellerimi çekip ona doğru baktım. Kendimi kontrol etmeye çalışıyor, yüzünde oluşan ifadeye gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Aman Tanrım. Hoşuna gitmiş. Öpmek için Oliver’ın sana saldırdığını, senin de çok sinirlendiğini düşünmüştüm. Fakat besbelli ki bu hoşuna gitmiş! Aklını mı kaçırdın sen Elle?”

Kaşlarımı çattım.

“Olamaz, gerçekten,” diye devam etti. “Hayatına devam etmeni destekliyorum fakat *Fasulye*? Dışarıda milyonlarca erkek var.”

“Biliyorum, biliyorum.” Bıkın bir şekilde homurdandım. Hâlâ onu öptüğüme inanamıyordum. “Bu defa yürüyüp giden bendim en azından.”

“Sanırım,” diye fısıldadı.

“Sanır mısın?”

“Bu sadece... Son defasında da yürüyüp giden sen olmuştun ve seni ne hale getirdiğine, ne durumda olduğuna bir bak.”

“Yeni bir erkek arkadaş ve sonrasında nişanlanmış olmam mı?”

“Wyatt başka bir korkunç toparlanma çabasıydı fakat kendilerini savunamayan insanlarla ilgili saçmalıklar hakkında konuşmak için burada değilim.”

Derin bir nefes verip omuzlarımı silktim. Çünkü sorunları daha da karmaşık hale getirmek istemiyordum. Wyatt’la tanıştığımda, benden oldukça büyük olan bu adamla vakit geçirebilmek için onu aileme ve arkadaşlarıma tercih etmiştim. Asla onlardan biri olmayacağımı söylememe rağmen bir adam yüzünden değişen o kızlardan olmuşum. Fakat o sıradan bir adam değildi benim için, çok daha fazlası olmuştu. Benim akıl hocam, arkadaşım, sevgilimdi. Kontrol manyağı biri olmasına, çoğu zaman yaşadığı anlık ruhsal değişimlere ayak uydurmak zorunda kalmama rağmen beni sevmişti. Bana karşı hep iyiydi.

“Wyatt hakkında konuşmak istemiyorum,” dedim.

“Asla konuşmak istemedin,” diye karşılık verdi Mia. Kaşını kaldırmıştı. Beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum. Beni, sakinliğimi kaybedeceğim o noktaya getirmeye çalışıyordu. Çünkü kelimeleri derinlerde bir yerde mantıklı geliyordu bana.

“Şu an seninle kavga etmek istemiyorum Meep.”

“Çünkü savaşı kaybedeceğini biliyorsun.”

“Şimdi bunu gerçekten yapamam,” dedim sonunda. Şarap dolu kadehi alıp içindekinin hepsini bitirdim ve şangırtıyla masanın üzerine koydum. Hesabı alıp masaya fırlattım.

“Konuşmayı böyle yarıda bırakıp gerçekten gidiyor musun?” diye inatla diretti.

“Bazı malzemeleri almak için gitmek zorundayım ve bu akşam Felicialarm evindeki akşam yemeğine gitmek için hazırlanmalıyım. Ayrıca şimdi seninle tartışacak durumda değilim.”

“Lanet olası her hafta, hâlâ akşam yemeğini onun ailesiyle birlikte yiyorken nasıl tam olarak hayatına devam edeceksin?”

Ağzım bir anda açık kalmıştı. Bunun beni ne kadar üzdüğünü bilmesine rağmen hâlâ bu konudan bahsettiğine inanamıyordum. Vücudumda öfkeden kaynaklanan kanın kontrolünü tekrar sağlamaya çalışıyordum fakat durup orada öyle bekledikçe bu daha da imkânsız hale geliyordu. “Bir dahakine, nasihatine ihtiyacım olduğunda soracağım. Hem gereğinden fazla nasihat vermeyi bırakman gerekiyor. Eski erkek arkadaşın seni eski kız arkadaşıyla evlenmek için bırakıp gitti ve sen eski erkek arkadaşının amcasıyla toparlanmaya çalıştın. Ne kadar berbat bir durum, değil mi?” diye bağırdım.

“Amcası olduğunu bilmiyordum!” Ellerini masaya sertçe vurup ayağa kalktı. Sanki biz boks ringindeymişiz ve masa da ikimizin arasında hakemlik yapıyormuş gibi gözüküyordu.

“Ben... Ben...” Ellerimi başıma koydum, birden beliren baş ağrısını bastırmaya çalışıyordum. “Gitmek zorundayım. Yapamam. Şu an yapamam.” Bu durumdan, ona söylediğim sözlerden dolayı zaten pişman olmuştum. Bunu hak etmemişti, bunu biliyordum. Fakat lanet olsun! Ne zaman Wyatt konusunu açsa bundan nefret ettiğimi biliyordu. Wyatt hayattayken bile Mia’yla onun hakkında konuşmayı reddediyordum. Çünkü sonunda büyük bir kavgayla sonuçlanıyordu.

Victor'ın evine geldiğimde herkesten nefret ettiğime karar vermiştim. Kimsenin yoluma çıkmaması için dua edebilirdim sadece. Çünkü Wall Street'teki bronz boğa heykelini evcilmiş gibi gösterecek kadar öfkenin içimde bastırılmış olduğunu hissediyordum. Kapı arkamdan küt diye çarptı, mutfaktan gelen sesleri göz ardı edip merdivenlerden yukarı doğru çıkmaya başladım.

"Elle?" diye seslendi Vic.

"Evet. Kısa bir süreliğine buradayım, bir şey alıp hemen çıkıyorum," diye bağırdım. Yatak odasından içeri girip ardından kapıyı kapadım. Ebeveynlerinden kaçınmaya çalışan bir ergen gibi kapıya yaslanıp aşağı çöktüm. Merdivenlerden gelen o kaçınılmaz ayak seslerinden önce düşüncelerimi toparlamaya çalışıyordum. Kısa bir süre sonra kapı çaldı ve derin bir iç çekerek kapıyı açmak için doğruldum. Kapının diğer tarafında Oliver'ı bulduğumda bu kararı verdiğime hemen pişman olmuşum. Üzerinde mayodan başka bir şey yoktu ve gülümsüyordu. Bakışlarımla çıplak olan vücudunda dolaşma dürtüsüne karşı pes etmeyi reddediyordum. Gözlerim bunu istediği için cehennemde yanabilirdi. Ellerim onları takip edip alnından aşağıya dökülen karmakarışık olmuş kahverengi saçlarını evcilleştirmek için onlara dokunma isteği yüzünden şeytanla yan yana oturabilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. Öfkemi gizlemeye çalışmamıştım bile.

Gülümsemesi dondu. Somurtmaya başlayıp kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Belirginleşen kaslı kollarına bakmayı reddediyordum. Kesinlikle reddediyordum.

"İçine bir şey mi girdi senin, yine hırçınlığın üzerinde?" diye sordu. Kapıyı yüzüne kapatmaya başlamıştım ki eliyle engelledi. Derin bir soluk verdim.

“Bununla uğraşacak zamanım yok şimdi Oliver. Eğer beni kızdırmak istiyorsan dokuzdan sonra gel,” diye homurdanıp çıplak ayağına baktım. Onlar büyük ihtimalle vücudunda en az çekici olan şeylerdi. Fakat yine de çekiciydiler.

“Tamam,” dedi. Kapıyı iyice aralayıp içeri girdi.

“Ne yapıyorsun sen?”

“Seni kızdırıyorum.”

“Dokuzdan sonra dedim. Saat altı kırk ve gitmek zorundayım.” Yerde bulunan çantayı kapıp Wyatt’ın resimleriyle doldurdum.

“Nereye gidiyorsun? Başka biriyle mi çıkacaksın?” diye sordu. Odanın etrafında dolaşıyor, bulduğu her şeyi eline alıp bakıyordu. Sandalyenin üzerindeki pembe sutyene bile bakmıştı. Uzunca bir süre hatta.

“Sanırım öyle de diyebilirsin.” Gardıroba dönüp elbiselerimi gözden geçirdim. Üzerimi değiştirebileceğim gösterişsiz bir şeyler arıyordum. Üzerimdeki siyah gömlek sırtımın tamamını gözler önüne seriyordu. Bu, ailesinin evinde Wyatt olmadan giyebileceğim bir şey değildi.

“Üzerindekini beğendim,” dedi. Boğuk bir sesle kulağıma doğru söylemiş, sıçramama sebep olmuştu. Hızlıca dönüp avuçlarımı yukarı kaldırdım. Onu itmeye hazırlanıyordum ki kendimi burnum göğüs kafesine dayalı bir şekilde bulduğumda dikkatim dağıldı ve istemeden kokusunu içime çektim. Doğal ve tuzlu su kokusunu alıyordum; bu tatlı fakat kesinlikle erkeksiydi. Yalnızca birkaç saniye tereddüt etmiştim fakat onun için ellerini ellerimin üzerine koymasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Onları sıcacık göğsüne bastırınca soluk alıp verişim hızlandı.

“Bana bak Elle,” dedi. Kullandığı hoş, alçak, talepkâr ses tonu beni ürkütmüş ve şaşırtmıştı. Başımı geriye eğip dikkatimi ona vermekten başka seçeneğim yoktu.

“Çıktığın bu basit erkekleri unut. Seninle çıkmama izin ver.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Geleceğinden kesin emin olduğum kaos uyarılarını umursamıyordu. Dikkatimi yanı başımızdaki tabloya vermeye çalıştım. Fakat öpüşen çiftin resmi bakışlarımı geriye, yakıcı bir şekilde bana bakan o derin yeşil gözlere çevirmeme sebep oldu. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Ne zaman bana o şekilde baksa hep aynı şeyleri hissediyordum. Ellerimi geri çekmeye çalıştım. Çünkü şu an hislerimle baş edemeyecek kadar korkuyordum. Fakat onları daha sıkıca tutup dudaklarına götürdü ve yüzük parmağımın üst kısmını öptü. Niçin öpmek için o parmağı seçmişti? Daha güçlü çekmeye çalışınca elimin ellerini arasından kaymasına izin verdi.

“Yapamam,” dedim kulak tırmalayıcı bir ses tonuyla.

Gözlerinde çok sayıda duygu belirdi; sonra kararlı bir hal aldı. Kendimi bir adım geriye, onun kokusundan ve sıcaklığından uzağa gitmeye zorladım.

“Neden olmasın?”

Derin bir iç çekip bakışlarımı uzağa, çıplak ayaklarına döndürdüm. “Ben, sadece yapamam.” Neden olmayacağını biliyordu. Bana o soruyu sormaması gerekiyordu. “Her neyse, Vic ne yapıyor?”

Hızlı bir şekilde vücudunu hareket ettirip yaklaşarak tepki vermeme dahi fırsat vermedi. Büyük elleriyle ellerimi kavrayıp başını eğmiş, burnunu benimkine yaklaştırmıştı. Gözlerim kocaman açıldı. Sadece bakıyor, dudaklarının mesafeyi kapatmasını bekliyordum. Fakat kapatmadı. Sadece bana bakıyordu. Beni içine çekiyor, onu içime çekmeme izin veriyordu. Sonra inledi. Lanet olası o inleme aramızdaki mesafeyi kapatmış, derinlerime kadar emekleyip bedenimi oluşturan bütün dokuları sarmıştı.

“Ne istiyorsun Oliver?” Dudaklarına doğru fısıldadım.

“Benden ne istiyorsun? Beni öpmek mi istiyorsun? Beni becermek mi istiyorsun? Hayatıma girip tıpkı bir kasırga gibi sen tekrar kaybolmadan önce yeniden inşa ettiğim her şeyi yerle bir etmek mi istiyorsun?”

Çok kısa bir an dudaklarını benimkilere hafifçe bastırdı. Fakat sanki bir çırpıda beni parçalayıp yutacakmış gibi üzerime üşüşmüştü. Fakat yapmayacaktı. Asla son hamleyi yapmazdı. Sadece tuzağı kurar, içeri çeker ve ipi keserdi. Tahmin ettiğim gibi, ellerini düşürüp yaklaştığı gibi hızlı bir şekilde benden uzaklaştı. İçimde, umutsuzca orada olmamasını istediğim şiddetli bir acı hissettim.

“Özür dilerim,” dedi alçak bir sesle. Başını hareket ettirmiş, saçlarını arkadan öne doğru düşürmüştü. Bakışları yumuşak bir şekilde gözlerime odaklanmıştı ve neredeyse düşüncelerini duyabiliyordum: *Onu asla öpmemeliydim. Asla öpmemeliydim...*

Özrü karşısında şaşırdım; kaşlarım kalktı. Ona söyleyeceğim çok şey vardı. Fakat gözlerinde aniden beliren mağlup olmuş ifadeyi görünce çenemi kapadım. Soluk verip duvardan uzaklaşarak önünde durdum. Birbirimize tekrar ulaşmamızı engellemek için aramızda belli bir mesafe bırakmaya çalıştım.

“Önemli değil, sadece... tekrar yapma. Önceki günkü öpüşmemiz bir hataydı...” Susup yürüyerek yanından uzaklaştım. Sutveni alıp kenara koydum, sanki gizli bir hazineyi ortaya çıkarıyormuş gibi iç çamaşırını çekmecesinden seçiyordum. Bu defa onun arkamdan geldiğini hissettiğimde başımı eğip derin bir nefes verdim. Gerçekten arkamdan sinsice yaklaşmayı bırakması gerekiyordu.

“Oli...” diyordum ki yumuşak ve sıcak dudaklarını boynumun arkasında hissedince nefesim kesildi. Kalbim delice çarptı; titreyen ellerim hâlâ çekmecenin içindeyken donup kaldım. Tam o bölgenin yanına başka bir öpücük

kondururken gözlerimi kapatıp nefes alıp verişime odaklanmaya çalıştım. Boynumun arkasının bu kadar duyarlı olduğunu hiç bilmiyordum. Bu his, ellerimden aşağı tüm vücuduma doğru bir heyecan dalgası gönderiyordu.

“O bir hata değildi,” dedi tenimdeki tüyleri ürperten boğuk bir fısıltıyla. “Sen asla bir hata olmamıştın. Erkek kardeşine, seninle çıkmak istediğimi söylememi mi istiyorsun? O zaman mı kabul edeceksin?”

Ellerimi çekmecedan çıkarıp şifoniyerin kenarını kavradım ve dudaklarımdan bir inilti kaçırdım.

“O ses...” diye homurdanıp bedenini sırtıma bastırdı. Bana doğru bastırıldığı göğsünün sertliğini... sertliğini hissedebiliyordum. “Lanet olası ses beni delirtiyor Elle,” deyip boynumun yan tarafını emdi. Nefes nefese kalmıştım ve umursamıyordum da. Artık ne istediğimi bilmiyordum. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Oliver benim böyle hissetmemi sağlarken bunun ya da herhangi bir şeyin önemli olup olmadığını bilmiyordum. Suçluluk duy-mak için bile zamanım yoktu çünkü şu an hissettiklerim bana çok yabancı gelen bir duyguydu. Dudakları defalarca tenime değerken içimde bir şehvet fırtınası uyanıyor, kalp atışlarım sendelemeye devam ediyordu.

“Bunu tekrar yapamam,” diye fısıldadım sarsak bir şekilde. “Yapamam... Ohhh Tanrım, durman gerekiyor.” Ellerini iki yanıma doğru indirdiğinde inledim. Parmak uçlarını sertleşmiş göğüs uçlarıma sürüyordu arsızca.

Bana doğru kendini tekrar bastırması beni şifoniyere doğru dayamıştı. “Senin için ben bir hata mıydım?”

“Oliver,” diye yalvardım yumuşak bir iniltiyle. Elleri erotik bir şekilde yukarı aşağı hareket etmeye başlamıştı. Yavaşça sıkıyor, yoğuruyordu. Onun beni baştan çıkarması için sanki bu dünyadaki tüm zamana sahiptik. Sanki o bu odadan dışarı çıkar çıkmaz, şu an her ne yapıyorsak

onun sona ereceğini ikimiz de bilmiyormuş gibiydik... Her zaman olduğu gibi.

“Ne istiyorsun Elle? Seni öpmemi mi istiyorsun? Seni becermemi mi istiyorsun? Bir kasırğa tarafından hayatı mahvedilen kişi yalnızca senmişsin gibi davranmamı mı istiyorsun?” Popoma doğru kendini bastırdığında sesi gırtlaktan boğuk bir şekilde çıkıyordu. Tekrar inlemiştim.

Birden kelimeleriyle neyi kastettiğini anlayınca gözlerim kocaman açıldı. Tam o anda tutuşundan kendimi kurtarıp ona bakmak için döndüm. Bana bakarken gözleri hafifçe kapanmıştı. Saçları darmadağın ve seksiydi. Kahretsin! Onunla ilgili her şey seksiydi. Benim kitabımda Oliver Hart seksi olmanın tanımıydı. Fakat şu an kafası karışmış olamayacak kadar öfkelenmişim.

“Kasırğa ben miyim?” Kendimi işaret ediyordum. “Ben mi?” Şifoniyerdeki saate bakıp zaten geç kaldığımı fark ettim. Bunun yüzünden... Her ne yapıyorsak o yüzden geç kalmıştım.

“Olmadığını mı düşünüyorsun?” diye karşılık verdi. Kısık gözlerinin arasından bana bakıyordu.

“Hayal görüyorsun.” Sırtımı ona dönüp gardıroba doğru yürüdüm. Giydiğim gömleği başımın üzerinden çekip çıkardım. Keskin bir şekilde nefes alışını duydum. Önceden hoşuma giden o sesi şimdi hiç beğenmemiştim. Şu andan itibaren tekrar Oliver’ı kara listeme eklemiştim.

“Hayır, hayal gören sensin Estelle,” dedi. Öne doğru adım atıp tekrar arkama gelmişti. Sesi kulağıma yakındı. Bu kez bana dokunmamıştı. “Sen gerçekten çıldırmışsın, şu an sana dokunmak ve kendini kaybedene kadar seni becermek istiyorum.”

Baştan aşağı bütün vücudumu bir ürperti kapladı. Başka bir gömleği başımdan geçirip giydim. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Şimdi değil fakat olacak. Lütfen bu randevuya gitme,” dedi. Sesindeki yakarış beni biraz yumuşatmıştı; yüzüne bakmak için döndüm.

“Niçin? Niçin bu randevuya gitmemeliymişim?”

“Çünkü...” Nefes alıp bir elini saçında dolaştırdı. Gözleriyle hızlıca odamı tarıyor, sanki kahrolası duvarlarda cevap arıyordu. Öfkem tekrar kabarmaya başlamıştı. Çünkü bunu daha önce yaşadığımı hissediyordum. Gözleri benimkilere buluştu. Gözlerindeki o ifade donup kalmamı sağlayacak kadar güçlüydü. “Çünkü gitmeni istemiyorum. Çünkü bu benim sırım. Çünkü daha önce milyonlarca kez gitmene izin verdim. Seninle olan bu şansı kaçırmak istemiyorum. İzin ver de seni ben randevuya çıkarayım. İzin ver de sana ne kadar iyi olabileceğimi göstereyim. Seninle yatmaktan bahsetmiyorum. Kendimi kastediyorum. *Bir randevu Elle.*”

Kalbim tekrar atmaya başladığında hızlı bir şekilde soluk verdim. “Bir randevu.”

Oliver gülümsedi. Beni kendimden geçiren gamzelerini gösteren büyük bir sırıttı bu.

“Sadece bir randevu.”

“Randevu tanımlarımız kesinlikle farklı,” deyip odada etrafıma baktım. Oliver’a bakmak zorunda kalmamak için bakışlarımı odada bulunan her şeyin üzerinde gezdiriyordum. Fakat Oliver yaklaştı. Daha yakına gelmemesi için gözlerimi ona dikip öfkeli bir bakış fırlattım.

“Tamam. Ortak bir görüşe sahip olmak için onu tanımlayacağız.”

Hafifçe güldüm. “Tamam, bunu düşüneceğim. Fakat eğer evet dersem kurallarım olacak.”

Kıkırdadı. “Kuralları bana mesajla gönder.”

“Göndereceğim.”

Merdivenlerden indiğimde Oliver ve Vic’in mutfaktan gelen seslerini duydum. Başımı içeri sokup vedalaştım.

Sanki ağzına atıvereceği bir dilim pizzaymışım gibi Oliver bakışlarıyla beni yavaşça süzdü. Bakışlarının içinde kaybolmadan önce gözlerimi hızlıca kaçırdım.

"Felicia'nın evine gidiyorsun, değil mi?" diye sordu Vic.

"Evet, erken döneceğim. Hoşça kalın millet."

"Felicia?" diye sormuştu Oliver kapıya yaklaştığım sırada.

"Evet, Wyatt'ın annesi," diye cevapladı Vic.

"Ne?" diye sordu Oliver afallamış bir şekilde.

Arabama kadarki yolu giderken gülüyordum. Arabaya ulaştığımda ondan bir mesaj geldiğini gördüm.

Beni oyuna getirdin.

Güldüm fakat cevap göndermedim.

Kurallar nedir?

1- Dokunmak yok. 2- Öpüşmek yok... Eğer başka bir şey aklıma gelirse sana bildiririm.

Cuma senin için uygun mu?

Henüz teklifini kabul etmedim.

Fakat edeceksin.

Cevap vermedim. Eğer beni randevuya çıkarabilseydi gerçekten Vic'e sorup sormayacağını merak ettim. Her nedense bu düşünce midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep olmuştu. Sonra nereye ve niçin gittiğimi hatırlayınca homurdandım. Belki de Mia haklıydı. Oliver bu oyunu oynamam gereken son kişiydi. Lanet olası oyunu o çıkarmıştı. Bense yalnızca zaferi arzulayan bir çaylaştım.

12. BÖLÜM

GEÇMİŞ

Oliver

BÜYÜRKEN KENDİMİ EN ÇOK BAĞDAŞTIRABİLDİĞİM KİŞİ ARKADAŞIM JENSON'DI. İKİMİZ DE DAĞILMIŞ AİLELERDEN GELİYORDUK. AİLELERİMİZ VIC VE JUNIOR'INKİ GİBİ VARLIKLILIK DEĞİLDİ. ON BEŞ YAŞINA GELİNCE ÇALIŞMAYA BAŞLAMMIŞTIK. AYNI SOSYAL ÇEVREYE SAHİP OLSAK BİLE JENSON İLE BEN, BAZI YÖNLERDEN KENDİ FARKLILIKLARIMIZA SAHIPTIK. O HER ZAMAN KIZ ARKADAŞA İHTİYAÇ DUYARKEN BENİM İSTEYECEĞİM EN SON ŞEY BİR KIZA BAĞLANIP KALMAKTI. BELKİ DE AİLEMİN BOŞANMIŞ OLMASININ BUNDA ÇOK ÖNEMLİ PAYI VARDI. GERÇEK ŞU Kİ BEN VE ABLAM BİR HAFTA ARAYLA BABAMIN EVİNE KALMAK İÇİN GİTTİĞİMİZDE, BABAM ANNEMLE YAŞADIĞI SORUNLARI AÇIK BİR ŞEKİLDE BİZİMLE PAYLAŞIRDI. ABLAM, BABAMA GÖRE SORUNUN İKİSİNİN DE ÇOK ERKEN YAŞTA EVLENMİŞ OLMALARI VE BİRBİRLERİNDEN ÖNCE FAZLA HAYAT DENEYİMİNE SAHİP OLMAMALARI OLDUĞUNU SÖYLEDİ. ABLAM BANA BUNU SÖYLEDİĞİNDE ON ALTI YAŞINDAYDI, BENSE DOKUZ. HER NEDENSE KELİMELERİ BANA SAPLANIP KALMIŞTI. BÜYÜK İHTİMALLE İLİŞKİLERİNİ YÜRÜTEMEMİŞ OLMALARININ "ASIL NEDENİNİ" SÜREKLİ BULMAYA ÇALIŞMIŞ OLMAMDANDI.

Her ne kadar babamı çok sevip ona saygı duysam da asla onun gibi olmayacağımı söylemiştim. Sırf peşine düşeceğim maceraperest isteklerim yüzünden ailemi terk etmeyecektim. Ergen olduğumda birçok kız arkadaşım olmuştu. Fakat hiçbirli ilişkinin uzun süreli olmasına yetecek kadar ilgimi canlı tutamamıştı ve bunun sebebi de orada burada düzüşüp farklı birileriyle yatmam değildi. Sebebi farklı ilgi alanlarına sahip olmak gibi basit ya da uyuyakalmadan sohbet edebilecek kadar uzunca bir süre telefonda kalamamak gibi basit bir şeydi. Onun da ötesinde kadınları seviyordum. Kokularını, tatlarını seviyordum. Onları anlamaya çalışmaktan hoşlanıyordum. Ablam Sophie benimle tartışıyor, babamız gibi olmaya başladığımı söylüyordu. Buna kesinlikle katılmıyordum ve sonra ona, en azından başka birini bu işe bulaştırmadığımı hatırlatıyordum.

“Sorun da bu ya Fasulye, sen George Clooney değilsin. Ömür boyu bekâr kalmazsın.”

“Clooney muhteşem kadınları elde ediyor. Onun gibi olmaya aldırılmazdım.”

“Evet, fakat benim çocuklarımın senin çocuklarınla oynamasını istiyorum,” diye bana hatırlatırdı.

“Pekâlâ, doğru kadını henüz bulamadım.”

Evet, bu doğruydu. Bulamamıştım. Aramıyordum da; fakat eğer doğru kişiyle birlikteysem, onun benim için doğru kadın olduğunu bilebileceğimi düşünmeyi yeğliyordum. Bu yatağıma aldığım kadınlarla ilk önce sohbet etmediğim anlamına gelmiyordu tabii. Onların hepsi kaınımın doğruca erkeklığıme doğru hücum etmesine neden oluyordu. Önemli olan da buydu. En son âşık olduğumda on iki yaşındaydım ve Sophie’ye göre bu sayılmazdı. Lise-deyken eğlenmeye devam etmeye ihtiyacım vardı. Zaman-la taşlar yerine oturacaktı zaten.

Vic arayıp arkadaşlarıyla birlikte verdiği partiye beni davet ettiği zaman tam olarak zihnimden geçenler bunlardı. O California Üniversitesi'ne ben de California Teknoloji Enstitüsü'ne gidecektim. İkisi yakın olduğu için hafta sonları birlikte takılabilecektik. Partiye katılmayı planlıyordum. Fakat Elle'in hafta sonu için onu ziyarete geleceğini ve onun da partide olabileceğini söyleyince hemen kabul etmiştim. Duşumu almıştım ve Pam'den gelen telefonlardan kaçınıyordum. Pam o zamanlar takıldığım kızdı. Bu partiye gitmeye, arkadaşlarımla kafa dağıtmaya kararlıydım. Pam'i götürürsem ona bakıcılık yapmak zorunda kalacaktım. Çünkü o bir bardak içip sanki on bardak içmiş gibi hemen sarhoş olan tiplerdendi.

Partiye yetişip daha öncesinden tanıdığım birkaç kişiyle selamlaştım. Vic'in her zaman dart oynamak için takıldığı yere, arka tarafa doğru yöneldim. Görüş alanıma girdiğinde gülmeye başladım. Çünkü fıçıyı sanki tapınakmış gibi koruyordu.

"N'aber, pislik?" diyerek ona yaklaşıp sırtına hafifçe vurdum. Geri çekilip bana döndü. Yüzündeki tembel gülümsemeyi görünce kıkırdadım. "Fasulye! Bir kupa kap gel. Aslında iki tane olsun. Şu lanet olası şeyin önünde bir saattir senin gelmeni bekliyordum."

"Daha fazla bira getirmemi söyleyebilirdin," deyip güldüm. Kırmızı bir kupa aldım.

"Hayır, seni kurtardım." Bardağıma bira doldurup fıçıdan uzaklaştı.

"Başka gelen var mı? Jenson? Junior?"

"Jenson... Ne yaptığını bilmiyorum fakat eve geri döndü. Junior'sa Rose'un ailesini ziyarete gitti."

Kısık sesle ılık çaldım. "Sanırım gerçekten iş ciddileşiyor."

Vic başıyla onayladı. Biriyle işler ciddileştiği zaman benim hissettiğim gibi Vic'in de yüzünde korktuğunu gösteren bir ifade belirirdi.

"Her neyse, o kişi ben olmadığım sürece sorun yok," dedi Vic omuz silkerek.

Güldüm. "Bu ikimiz için de geçerli."

"Önceki gün benimle geldiğin için sana teşekkür edememiştim," dedi, ses tonu ciddilemişti. Kupamı onunkine tokuşturup omuz silktim. Kontrolden geçmesi için onunla birlikte hastaneye gitmişim. Çünkü son zamanlarda takıldığı kız onu arayıp cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olduğunu söylemişti. Onunla muayene odasına girmemiştim elbette. Fakat aldığı haberden dolayı berbat bir durumda olduğunu söyleyebilirdim. Bu yüzden ben de moral vermek için onunla birlikte gitmişim. Bu olayı kimseye söylemek istemiyordu. Eğer kız aradığında birlikte sörf yapıyor olmasaydık bana bile söyleyeceğinden emin değildim.

"Dostlar bunun için vardır. Sonuçları..." aldın mı diye soracaktım. Fakat bu durum, arkadaşlarla dağıtmak için geldiğimiz partide yüksek sesle konuşulamayacak kadar ciddi görünüyordu. Soruyu cevaplamak için hazır olduğundan da emin değildim.

"Negatif," diye cevapladı. Birasının kalanını dikmişti. "Test sonuçları negatif çıktı."

Derin bir nefes verip rahatladım. Eğer cevabı pozitif olsaydı ne hissedeceğimden emin değildim. Birbirimize kardeşim diye hitap ettiğimizde şaka yapmıyorduk. Vic'in hayatımda olmadığı bir ânı hatırlayamıyordum bile. Özellikle arkadaşların hava durumu gibi değişken olduğu bu günlerde bu önemliydi. Annemle babam boşandığında, babam hastalandığında ve bu arada yaşadığım diğer tüm durumlarda o hep yanımdaydı. Annem iş seyahatlerine çıktığında ve Sophie okul için ayrıldığında Vic'in ailesi

beni yaz tatilinin sonuna kadar haftalarca kendi evlerine kabul etmişti. Üstelik cinsel yolla bulaşan her hastalık ölüm anlamına da gelmiyordu. Fakat bu zamana kadar o lanet şeye yakalanmadığımız için ne kadar şanslı olduğumuzun farkına varmamı sağlayacak kadar ciddiye di.

“Her defasında kondom kullanman gerekiyor ahbab,” deyip hızlıca biramdan bir yudum aldım.

“Biliyorum, biliyorum.”

Yanında durup başımla onayladım. Gülüşen, alkol alan kızlarla ve mor gömlek giyen erkeklerle dolu avluya bakıyordum. Geçici dans pisti ile DJ’in yer aldığı sol uzak köşede bir alan bulunuyordu. Sadece birkaç çift orada gerçekten dans ediyordu. Çiftlerden biri dikkatimi çekmişti. Adam sadece orada duruyor, iki adımda bir hareket ediyorken kız ellerini yukarı kaldırmış, parmaklarını uzun, kahverengi saçlarının arasından geçiriyordu. Vücudunun her kıvrımını saran kısa, dar bir siyah elbise giymişti ve ayaklarında siyah converse vardı. Kendisi ve vücudunu hareket ettiriş şekli beni büyülemişti. Sanki elbiselerini çıkarmadan striptiz yapıyor gibiydi. Bir şekilde çok kısa olan elbisesi güzel şekilli poposunu örtüyordu. Ağzımı açıp Vic’e onun hakkında bir şeyler söyleyecektim. Fakat sonra geriye döndü. Sırtı dans ettiği erkeğe dönüktü ve gü-lümsüyordu. Onu tanıdığımı fark ettim.

“Lanet olsun! Bu da ne böyle?” Neredeyse homurdanıyordum.

“Ne?” dedi Vic. Gözlerini bana bakmak için çevirdi.

“Bu partide Elle’in böyle giyinmesine izin mi verdin?” Kıskaç erkek arkadaş gibi görüldüğümü biliyordum, buna hakkım da yoktu. Fakat sürekli ondan uzak durmamız için uyarıldığımız kız buradaydı. Kendi kız kardeşi-mizmiş gibi onu gözeterek büyümüştük ve şimdi... Her neyse... Şimdi o buradaydı. Vic de buradaydı.

“Bu da ne böyle?” diye tekrarlayıp dik dik baktım.

Sanki delirmişim gibi bana baktı ve yüzümdeki öfke dolu ifadeyi görünce gülmeye başladı. “O on sekiz yaşında. Gerçekten ona ne giymesi gerektiğini söyleyemem ve merhaba... Hiç onun daha fazla bir şey giydiğini gördün mü? Bununla birlikte... o salak herif aptalca bir şey dener diye bütün gece burada durmuş, bir atmaca gibi kardeşimi izliyorum.”

Topladığım saçımdan kaçan bir tutamı geri sokuşturdum ve Vic’in söylediklerini düşünmeye başladım. Daha önce gerçekten dikkat etmemiştim. Yaz tatilini birlikte geçirmiştik. Neredeyse her gece çatıda onunla konuşuyorduk ve yeterince giyinmiş gözüküyordu. Pekâlâ, şimdi düşününce pek sayılmaz. O her zaman bol gömlek, tişört ve ince şort ya da pijama giyiyordu. Tek başına ya da Vic’le gördüğümün dışında, daha önce onu bir partide görmemişim. Bu zamanlarda makyaj yapmıyor ya da poposunu saran elbiseler giymiyordu. Bu kıyafetler yüzünden nefes alan her erkek onu eğip çalılıklara itmek, sonra da becermek isteyecekti.

“Gerçekten fark etmemiştim, hayır,” dedim sonunda.

Güldü. “Çünkü o senin kız kardeşin gibi.”

Donakalmıştım. Biz küçükken, büyüüp serpilmeden önce bir noktaya kadar kız kardeşim gibiydi. O çatıdaki yaz yaşanmadan önce. Karşısındaki kişi ben olmadığım-
dan, Elle’in bir başka dansını izlemeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

“O adam kim?”

“Ah, o Adam. Sanırım Elle adının Adam olduğunu söyledi.”

“Onu Elle mi getirdi?” Bu neden beni rahatsız etmişti?

“Evet, Mia’nın partiye gelememesiyle ilgili bir şeydi ve Estelle tek başına gelip tanımadığı bir sürü azgın erkek ve sinir bozucu kızla vakit geçirmek istemedi.”

Güldüm. Sinir bozucu kızlar. Bu tıpkı Elle'in söyleyeceği bir şeye benziyordu. Fakat ne biliyordum ki? Bu Elle'i tanımıyordum.

"Pekâlâ, onlar çıkıyor mu?" Onları işaret ettim. Sonunda birbirlerinden ayrılıp dans pistinden uzaklaştılar. Onlar bize doğru gelirken Elle saçını toplayıp at kuyruğu yaptı, sonra parmaklarının arasından aşağıya doğru akmasına izin verdi. Elle, Adam'ın arkasından söylediği bir şeye gülüyordu. Onun poposuyla ilgili bir espri yapıp yapmadığını merak ettim. Çünkü gözleri tam olarak oradaydı.

"Hayır, sanmıyorum. Şu an ciddi bir ilişkiyle ilgilenmiyor."

Şaşırmış bir şekilde Victor'a baktım. Omzunu silkti. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Tekrar omzunu silkip birasını yudumladı. "Ona ne söylemem gerekiyor? *Hadi git evlen Elle. Artık evlenmen gerekiyor!* O sadece on sekiz yaşında!"

Elle'in evlenmesinin düşüncesi benim için hiç de iyiye işaret değildi. Bu yüzden ben de sessiz kalıp geldiği yöne doğru baktım. Yaklaştıkça kaşlarını çatmaya başladığını görebiliyordum. Beni gördüğünde yüzündeki gülümseme kayboldu. Göğsüm sıkışmıştı biraz. Ona ne yapmıştım ki ben? Gülümsemesi gerekmiyor muydu?

"Selam Fasulye," deyip yaklaştı. Tam o anda hayatımda ilk kez, konuştukça dolgun dudaklarının hareket edişini izlemiş, takma adımı kullanmasından nefret etmiştim. Takma adı bana annem vermişti, o kadardı. Beni Fasulye Filizi diye çağırırdı. Takma isim üzerime yapışıp kalmıştı; arkadaşlarımın hepsi bana hitap ederken o kelimeyi kullanırlardı. Küçük Elle söylediğinde beni hiç rahatsız etmemişti fakat büyümüş Elle? Onun beni Oliver diye çağırmasını istemiştım. Oliver diye *bağırmasımı* istemiştım. Tam da o anda boğazımı temizledim.

“Merhaba Tavuk,” dedim. Takma ismini kullandığım için yüzümdeki gülümseme büyüdü.

Adam gülerek araya girdi. “Tavuk mu?”

Elle homurdandı. “Uzun hikâye.”

“Gerçekten o kadar uzun değil,” dedi Vic. “Çocukken her şeyden korkuyordu, böylece adı Tavuk oldu.”

Elle gözlerini devirip Vic’in kendisi için yeni doldurduğu birayı aldı. Bir dikişte hızlıca içti. Orada öylece durmuş, tamamen şaşırmış bir şekilde, iki parmağını kullanarak ağzının alt kısmını silişinden mest olmuş ona bakıyordum. Adam’ın ona söylediği her neyse cevap olarak Elle kocaman gülümsedi. Adam’ın söylediklerine yoğunlaşamıyordum. Sadece Elle’in gırtlğından gelen gülüşünü duyuyor, yüzüne ve vücuduna bakıyordum. Kesinlikle buna bir son vermeliydim. Bunu durdurmaya ihtiyacım vardı. Adam tuvaletle ilgili bir şey söyleyince Vic işaret etti. Elle, Adam’m uzaklaşmasını izlediği sırada ben öfkeden köpürüyordum.

“Fesleğen nasıl?” diye sordu Elle. Victor omuz silkti.

“Senin bitkin, benim değil.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Victor, eğer onunla ilgilenmezsen nasıl hayatta kalmasını beklersin? Gidip kontrol edeceğim.”

“Ne fesleğeni?” diye sordum. Yürüyüp uzaklaşırken kalçalarının sallanışını izliyordum.

“Evin yan tarafına birkaç tane fesleğen dikti. Çünkü daireyi yeterince ışık mı görmüyormuş ne, şimdi benim onlara bakmamı bekliyor. Bilmiyorum,” diye omuz silkti.

“Ha, onları görmeye gidiyorum.”

“İyi, böylece ona da göz kulak olmuş olursun.”

Kaşımı kaldırdım. “O on sekiz yaşında lafına ne oldu?”

“Pekâlâ, evet. Adam’layken on sekiz yaşında olabilir. Kahretsin, benim okuldan arkadaş grubumlayken değil. Bu farklı.”

Ona baktım, ayrıntılara inmesini bekliyordum. Hızlı bir şekilde soluk verip başını salladı.

“Bu tabu gibi. Benim Sophie’ye asılmam gibi ya da ona benzer bir şey. Sadece... öyle bir aptallık yapmazsın.”

Ona Sophie’nin bizden büyük ve evli olduğunu söyleme gereği duymadım. Çünkü ne söylemek istediğini anlamıştım. O Elle’di, küçük kız kardeş ve biz de Vic’in önüne gelenle yatan, bulaşıcı hastalık kapma korkusu geçiren aşağılık arkadaşlarıydık. Kız kardeşinizin etrafında olmasını istediğiniz türden adamlar değildik. Fakat bunu bilmek acıtmıştı. Victor’ın nasıl hissettiği ve nasıl bir şekilde olmasını beklediğinin farkındalığıyla Elle’e baktığımda, sahip olamayacağımı bildiğim bir şeyi arzulamama sebep olması gerçeğiyle mücadele ediyordum.

Elle’in gittiği yöne, evin yan tarafına doğru attığım her adımda partiden gelen o yüksek sesler kayboluyordu. Onu bulduğumda duraksadım. Aşağıya eğilmiş, yerdeki bitkiye bakıyordu. Bulunduğu pozisyonda ne kadar da güzel gözüktüğünü hayranlıkla izlemek için birkaç dakika bekledim.

“Bahçe işleriyle ilgilenmeye ne zaman başladın?” diye sorup ona yaklaştım.

Başını kaldırıp omuz silkerek doğruldu; gülümsüyordu. “Yeni sayılır. Sağlıklı beslenmeye çalışıyorum. Kendi ürünlerimi yetiştirmek istiyorum fakat yurttan bu imkânsız görünüyor.”

Yanında durup bitkiye baktım. “İyi görünüyor.”

“Evet, güzel de kokuyor.” Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve bu beni de gülümsetmişti.

“Pekâlâ, ilk sömestrin nasıldı?”

“Güzeldi. Aslında eğlenceliydi.”

Ona bakmak için döndüm ve ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. “Çok fazla eğleniyormuşsun gibi görünüyor.”

Bana bakmak için başını hafifçe arkaya eğdi. Kaşını biraz kaldırmıştı; sanki bir şey düşünmeye çalışıyordu.

"Bunu söylemene sebep olan ne?"

"Bilmiyorum. Adam... Sen dans ediyorsun... Vic ilişkilerle ilgilenmediğini söylüyor..." Omuz silktim.

Güldü. Gözleri neşeyle parlıyordu. "Böyle bir şeyi senden duymak..."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"İlişkilere asla önem vermedin. Dünyadaki onca eğlenceye sahipsin."

"O farklı."

"Nasıl farklı? Kız olduğum için mi farklı oluyor?" diye sordu, ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek.

"Hayır," dedim aceleyle. "O yüzden değil." Yattığım kadınların tümü bekârdı ve bir ilişki istemiyorlardı. En çok ortak olduğumuz nokta da oydu. Fakat bu Elle'di. Bu... Elle'di.

"Pekâlâ, nedir o zaman?" diye meydan okudu.

Homurdanarak ellerimi saçıma geçirip orada bıraktım. "Bilmiyorum... Bilmiyorum. Haklısın. Her ne istiyorsan onu yapmalısın."

"Saçlarını uzatmışsın." Bakışları gözlerimden kol kaslarımaya kayıp sonra tekrar başıma döndü. Gülümsedim.

"Şimdi onu daha iyi öğretilirsin."

Gülümsedi. "Arkanı dön."

Döndüm. Ellerini omuzlarımda hissedince omuzlarım kaskatı kesildi.

"Yetişemiyorum. Dizlerinin üzerine çökmelisin," diye fısıldadı boynumun arkasına doğru. Gözlerimi kapatıp içimde alevlenen yangını kontrol altına almaya çalıştım. Dönüp evin yan tarafında bulunan banka doğru yürüdüm. Büyüktü. Vic yıllardan beri ondan kurtulmaya çalışıyordu. Orada olduğu için mutluydum.

Elle yanıma oturdu. Saçımı serbest bırakması için arkamı ona döndüm. Lastik bandı çekip çıkarmaya çalıştığımda acıyla hafifçe eğildim.

"Bunları kullanmayı bırakmanı söylemiştim sana," dedi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken derin bir iç çekti. Sanki yıkıyormuş gibi saç derime masaj yapıyordu. Çok iyi hissettirdiğinden inleme dürtüsünü bastırmaya çalıştım. Kadınlar saçlarımı çekmeye bayılıyordu. Ben de bundan asla şikâyet etmiyordum. Fakat Elle'in dokunuşunda farklı bir şeyler vardı. Vücudumun karın-calanmasına sebep oluyordu. Bütünüyle taramayı bitirince ellerini indirdi. Duraksamanın ardından vücudumu döndürüp ona baktım.

"Saçlarımı örmeyecek misin?" diye sordum. Yüzündeki dalgın ifadeyi incelerken kaşlarımı çattım.

Başını sallayıp bakışlarını göğsüme kaydırıldı. İyice yaklaştım; neredeyse yüzlerimiz birbirine değiyordu fakat başını kaldırıp bana bakmadı.

"Elle," diye sordum fısıldayarak.

Hızlı bir şekilde gözlerini bana çevirdi. İçindeki farklı renklerin helezonik uyumunda bir anlığına kendimi kaybetmiştim. Bana daima bilyeleri hatırlatıyordu. En sevdiğim mavi, yeşil ve kahverengi bilyeleri. Bana bakış şekli kalbimin küt küt atmasına sebep olmuştu. Sanki dünyadaki bütün güzellikler bu gözlerin içinde yaşıyordu. Keşke kendimi onun beni gördüğü gibi, onun gözlerinden görebilseydim. Eğer bunu yapabilseydim belki de farklı bir kişi olabilirdim. Belki bir kadına sadık olan, sevdiği kadının ailesini hafta sonları ziyarete giden, ilişkisini hemen evliliğe taşıyan erkeklerden olabilirdim. Elle'e baktığım o anda o adam olmak istedim.

"Örecektim fakat eski anıların canlanmasına sebep oluyor," diye fısıldadı. "Saçlarını örmeyi kastediyorum."

Başımla onaylayıp yutkundum; ona dokunmamak için ellerimi kalçamın altına doğru yerleştirdim.

“On sekiz yaşına geldiğimde beni öper misin diye sana sorduğumu hatırlıyor musun?” diye sordu fısıldayarak. Ellerini uzatıp parmak uçlarıyla sanki piyanonun tuşlarıymış gibi parmak eklemlerime dokundu. Kalbim hızlıca çarpmaya başlamıştı.

“Evet,” diye fısıltıyla cevap verdim fakat sesim boğuk çıkmıştı.

“Öper misin?” Bakışları gözlerime kaymış, ellerini benimkilerin üzerine sabitlemişti. “Beni öper misin Oliver?”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Düşünemiyordum. Dudaklarım hafifçe aralandı ve başımla onayladım. Çapkın olan daima bendim. Kızlarla çok tatlı konuşan, onları kolayca etkileyen bendim. Fakat bu kızın yüzünden kelimeler ağzımda düğümleniyor, ne diyeceğimi şaşıırıyordum. Dengemi kaybetmeme sebep oluyordu. Birbirimize burunlarımızın uçları birbirine değecek kadak yaklaştık. Göz göze gelip ardında kısa bir an gözlerimizi kapadık. Dudaklarımız birbirine değdi. Benimkileri onun dudaklarının arasından geçirdim. Dilini ağzıma kaydırdı. Benimkine değer değmez, daha önce içimde tutuşan ateşin bütün vücudumu kapladığını hissettim.

Estelle’i öpmek adeta bir bulutu öpmenin vereceğini düşündüğüm his gibiydi. Narin, tatlı ve baştan çıkarıcı. Sanki doğduğumuzdan beri öpüşüyormuşuz gibi dudaklarımız uyumlu bir şekilde hareket ediyordu. Bu büyümlü an bozulur endişesiyle birbirimizden uzaklaşmaktan korkuyormuş gibi ellerimiz birbirimizin yüzünü sıkıca kavramıştı. Şu anda istediğim kadar, eriyip bir kızın ağzında yok olmak istememiştim daha önce. Ellerim kendi kendine hareket etmeye başlamıştı ve yarın pişman olacağım bir şey yapmak istemiyordum. Bu yüzden öpüşmeyi yarıda kestiğimde

Elle'in gözleri birden açıldı. Sanki ilk defa beni görüyormuş gibi bakıyordu. Belki de onun bana öyle bakmasını istediğim için böyle hissetmişimdir. Onu tekrar öptüm. Bu defa daha ısrarcıydım. Elleriyle saçlarımı çektiğinde ağzının içine doğru inledim. Birisinin onun adını seslendiğini duyduğumuzda birbirimizden uzaklaştık. Göğsümüz inip kalkıyordu.

"Bu Adam. Sanırım partiden ayrılmak istiyor," dedi; nefes nefeseydi.

"Onunla eğlenecek misin?" diye sordum. Başımı hafifçe eğip alt dudağını dişlerimin arasına aldım. İnleyip saçlarımı çekti. Kendini düzelterip bacaklarını açarak kucağıma oturdu. Ellerim gönüllü bir şekilde Elle'in poposuna doğru hareket etti. Bütün vücudum onu istiyordu, onun her şeyini ve onunla sevişmekten çok daha fazlasını.

"Seninle birlikte eğleniyorum," dedi dudaklarıma doğru ve kendini aşağıya doğru bastırdı.

"Kahretsin, evet," deyip tekrar bastırıldığında inledim.

Dillerimiz tekrar buluştu. Estelle hareket edince kalçalarını ittirişime doğru yönlendirdim. Çılgıncaydı. Delirmiştik. Partiden birileri her an gelebilir ve bizi burada, kirli bankın üstünde elbiselerimizi çıkarmadan sevişiyorken yakalayabilirdi. Fakat umursamıyorduk. Ben her ne kadar çok istesem de biz *gerçekten* sevişmiyorduk. Aletimi pantolonumdan çıkarıp onun içine kaymayı her şeyden daha çok istiyordum fakat bu Elle'di. Çılgın bir partide acele bir düzüşmeyi hak etmiyordu. Oturup geriye yaslandı. Soluklanmaya çalışıyorduk, sonra köşeden birisi belirdi.

"Elle, her yerde seni arıyordum. Lanet olası bitkiye mi bakıyorsun hâlâ?" dedi Vic.

"Evet, aslında biz konuşuyorduk," deyip ayağa kalktı ve elbisesini düzeltti.

“Adam her yere kusuyor. Onu eve götürmek isteyebilirsin.”

Elle derin bir şekilde iç çekti. “Ciddi olamazsın. Bakıcılık yapmak istemediğim için bir kızla partiye gelmedim ve partiye getirdiğim bu adam rezil bir kız gibi mi davranıyor?”

Kıkırdadım. “Yardım ister misin?”

Omuzlarını silkti. “Sanırım. Eğer senin için sorun olmazsa.”

Ayağa kalkıp Adam’ın olduğu yere doğru ilerledim. Kusmayı bitirmesini bekleyip arabaya binmesine yardım ettim. Görünüşe bakılırsa parlak, siyah BMW ona aitti. Arabasının benim külüstür Maxima’mın yanına park edilmiş olması, bazı nedenlerden dolayı bu sarhoş, pislik herifin böyle bir arabaya sahip olması ve Elle’e sarkıntılık etmesi beni rahatsız etmişti. Asla maddiyata önem veren bir kız olmamıştı. Çok fazla şeye ihtiyacı olmadığını biliyordum. Fakat kendimi yetersiz hissetmeme sebep olmuş ve neden yuva kurmak için beklediğimi hatırlatmıştı. Yuva kurduğumda iyi bir konumda olmayı istiyordum. Bir araba, ev ve zorunlu olduğunu düşündüğüm daha başka şeyler istiyordum. Bunun çok yakın bir zamanda olamayacağını da biliyordum.

Elle şoför koltuğuna oturup arabayı çalıştırdığında penceresine doğru yürüdüm. Uzun bir süre birbirimize baktık, sonra çekingen bir şekilde gülümsedi.

“Seninle öpüşmenin nasıl bir his olduğunu hep merak etmiştim,” diye fısıldadı. Sırıtıp garaj yolunun etrafına bakındım. Herkes partideydi, bu yüzden başımı camdan içeri sokup Elle’i tekrar öptüm. Adam’ın arabada olmasını umursamadım, zaten kendinden geçmişti.

“Ve?” diye sordum geri çekilerek.

“Şey... Muhteşemdi.” Söylediğinde yüzü ışıltı saçıyordu. “Fakat merak etme, bir kerelik olduğunu biliyorum.”

Gülümsemem kayboldu. Daha fazlası olabileceğini ona söylemek istedim. Yakın okullara gidiyorduk. Daha fazlası olabilirdi. Fakat sonra onun kim olduğunu ve Victor'ın, kız kardeşiyle çıkmamı asla onaylamayacağını hatırladım. Geçmişteki performansımı düşününce ben de kendimi onaylamazdım. Dahası on sekiz yaşındaydı. Üniversite-deki ilk dönemiydi ve ben bitirip tıp fakültesine gitmek üzereydim.

"Üniversiteli olduğun için eğlenmek isteyen sensin," diye şaka yollu takıldım; tersini söylemesini bekliyordum. Fakat onun yerine kocaman gülümsedi.

"Evet, eğlenmek istiyorum. Gelecek sefere görüşmek üzere Fasulye."

Adam yanında homurdanınca ikimiz de donakalıp ona doğru baktık. Hareketsiz, öylece duruyordu.

"Evet, gelecek sefere," dedim yanımdan uzaklaşırken. İç çektim. Arabanın arka lambaları dönemeçten kaybolunca yüreğime kocaman bir ağırlık çökmüştü. Az önce hissettiğim gibi kalbim bir anda tökezleyip tekrar hızlı hızlı çarpacak mıydı bir daha diye merak ediyordum.

13. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

Estelle

KAVGA ETMEKTEN NEFRET EDİYORDUM.

Yanılmaktan nefret ediyordum. Fakat kavga etmekten, yanılmaktan nefret ettiğimden daha çok nefret ediyordum. Kin gütmeye noktasında hiç iyi değildim. Sinirlenir, bağırır çağırır ve sonra da boşverirdim. Öte yandan Mia sinirlenir, bağırır çağırır; sonrasındaysa öfkesine sülük gibi yapışıp kalırdı. Söylemeye gerek yoktu, birkaç günden beri konuşmuyorduk. Son birkaç gün hastanede çocuklarla birlikte sörf tahtalarını ya da vinil plakları boyarken Oliver'dan uzak durmaya çalışmışım. Fakat onu birkaç kez hemşirelerin çalışma bölümünde, bir kez de Jen'in ofisinden çıkarırken görmüştüm. Onun hayatını nasıl yaşadığıyla ilgili bazı ipuçları yakalıyordum: flört etme, çok çeşitli seks partnerleri, gecenin geç saatlerinde randevular. Büyük ihtimalle hastanede gece vardiyasına kaldığında oluyordu. Kesinlikle düşünmek istediğim şeyler değildi fakat söz konusu Oliver olduğunda zihnim otomatik olarak oraya gidiyordu.

Micah ve Dallas, yani arkadaşlarımın ikisi de, çocuk servisi katının koridorunun ortasında duruyordu. İkisinin

yüzünde duvarları ilk gördüğümde benim de yüzümde oluşan, rahatsız olduklarını belli eden bir ifade vardı. Micah'ın ellerini sarı, uzun saçlarının arasında gezdirdiğinden, bu işi alma konusunda endişeli olduğunu söyleyebilirdim. Dallas sanki duvarlar onunla alay ediyormuş gibi şaşkınlıktan donakalmıştı.

İlk Micah döndü. Bana *bizi nasıl bir belanın içine bulaştırdın*, bakışı fırlattı ve gülmek zorunda kaldım.

"Ama gerçekten yani!" dedi ben onlara yaklaştığımda. Ellerimi beline dolayıp ona sıkıca sarıldım.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim," diye cevaplayıp aynı şekilde Dallas'a karşılık verdim.

"Tatlım, bu teşekkür ederim oral seksle birlikte olursa daha iyi olur," dedi Dallas. Geri çekilip yüksek sesle gülmeye başlamıştım ki tam o sırada arkamdan birinin boğazını temizlediğini duydum. Arkama döndüğümde Oliver'ı yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle orada dururken buldum. Daha yüksek sesle gülmeme sebep olmuştu, çünkü besbelli Dallas'ın söylediklerini duymuştu.

"Merhaba," dedim. "Bunlar Micah ve Dallas. Beyler, bu da Oliver, kardeşimin arkadaşı ve beni bu işe bulaştıran kişi."

Başlarıyla birbirlerini selamladıktan sonra benden sadece biraz uzun olan Dallas hızlı bir şekilde Oliver'a göz gezdirirdi. Micah ise, Woodstock konserinden fırlamış uyuşturucu müptelası gibi görünmesine sebep olan "hey adamım" tarzı bir bakış fırlattı. Oliver onların selamlamalarına kibar bir şekilde karşılık verdikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu. Gözlerindeki yoğunluk midemi burkmuştu.

"Tabii. Beyler, boya orada. Sanırım en soldaki odayla başlamalıyız. Hemen geliyorum," deyip odayı işaret ettim.

Oliver'ı takip etmek için dönüp kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyoruz?"

Bir kapı açıp içeri girmem için işaret etti. Fakat olduğum yerde öylece durup bekledim. Hastanenin bu bölümü boya işi yüzünden boşaltılmıştı fakat kimsenin bizi görüp yanlış düşünceye kapılmasını istemiyordum.

"İçeri gir."

"Burada konuşabiliriz."

Oliver gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Sanki sakinleşmeye çalışıyordu. Gözlerini açtığı anda öncekinden daha yorgun görünüyordu. "Lütfen Elle. Dediğimi yapar mısın?"

Başımı salladım fakat dediği gibi de yaptım. Çünkü arkadaşlarımı çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyordum. Duvarlar boyunca çok sayıda dosya dolaplarının bulunduğu bir tür malzeme odasına beni yönlendirdi.

"Pekâlâ, ne oldu?" diye sorup yüzüne bakmak için döndüm. Ellerini beyaz önlüğünün ceplerine sokup duvara yaslandı; öylece bana bakıyordu. "Ne?"

"Epeydir senden haber alamadım. Seni bir süredir göremedim ve sonunda gördüğümdeyse birini seninle, senin ona oral seks yapman hakkında konuşurken buluyorum." Üzgün görünmüyordu. Sanırım biraz şaşkın, belki biraz da incinmişti. Fakat bu gülünç ve imkânsız sayılırdı çünkü burada sözünü ettiğimiz kişi Oliver'dı.

"Ve?"

"Ve seni özledim."

İtirafı karşısında kalp atışlarım hızlandı. Naif ve alçak bir sesle söylemişti. Sonra Wyatt'ı, ondan çok sık duymadığımı, yalnızca sıklıkla gittiği seyahatlerinin birinde ya da onunla konuşmayalı birkaç günden fazla olunca söylediği seni seviyorumlarını hatırladım. Onu ya da neler yaptığını asla sorgulamamıştım. Bir başka kadınla birlikte olup

olmadığını asla merak etmemiştim. Mia şüphe tohumlarını beynime ekmeye çalıştığı zamanlarda bile hiç meraklanmamıştım. Her nedense umursamıyordum. Umursamadığım için bende bir problem olup olmadığını hep merak etmiştim.

“Beni özlemedin Oliver. Üstelik sen biriyle çıkmıyor muydun?” Dik dik bakarak ona hatırlatmaya çalıştım.

Gözlerini devirdi. “Sadece basit bir şeydi. Ben ona çıkmak demezdim.”

“Sadece sevişmek.” İstediğimden daha sert çıkmıştı sesim. “Umurumda olduğundan değil,” diye çabucak ekledim.

Oliver sırtıyordu; yüzümün kızardığını hissettim. “Yapmam gereken bir sürü işim var,” deyip kendime gelmeye çalıştım. Öne doğru adım attım fakat Oliver kapıdan çekilmedi.

“Onunla eğleniyor musun?” diye sorup başıyla dışarısını gösterdi. Onunla eğlenmek. Benim ona açık bir şekilde birini becerip becermediğini sorabilmem komikti. Fakat o sorduğunda eğlenmek ifadesini kullanmıştı. Bana ergen olduğumuz yılları hatırlatmıştı. Mia’nın annesi onun erkek arkadaşlarını *küçük arkadaşları* olarak çağırırdı her zaman. “Yoksa senin hoşlandığın o uzun saçlı olan çocuk muydu? Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum.”

Bir adım geriledim. Uzun saçlı erkeklere karşı bir şeyler hissediyordum. Büyük ihtimalle onun yüzündendi. Uzun saçlı erkeklerden onun yüzünden nefret etmeliydim. Kesinlikle etmeliydim. Fakat tabii ki etmiyordum. Oliver’ın saçı artık uzun değildi. Fakat hâlâ ellerinizi saçlarının arasında gezdirebilecek ve eğer başı bacaklarınızın arasındaysa onları çekiştirecek kadar uzundu. Çenesi boyunca uzanan açık kahverengi sakalları vardı, birkaç günlük olma-

lıydılar. Onları uyluklarımın iç kısmında hissetmek büyük ihtimalle harika olurdu.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu. Sesindeki boğukluk beni kurduğum fanteziden çekip çıkarmıştı.

“Ha?”

Öne doğru adım attı ve tam önümde durdu. Gözlerim önlüğünün sol üst cebindeki Dr. Hart yazılı kimliğiyle aynı hizadaydı.

“Elle, bana bak,” dedi. Yavaşça dalgalanarak ilerleyen şehvet, karnımın etrafını sarıyordu. İki seçeneğim vardı: onu iterek geçip yanından uzaklaşmak ya da gözlerine bakarak aramızda bulunan havayı ateşe vermesi için şehvete izin vermek. İkincisini seçmiştim, çünkü aptalın tekiydim. Çünkü açıkçası kalbimin sürekli paramparça olmasından hoşlanıyordum. “Beni istiyorsun. Bunca zaman sonra, sen hâlâ beni istiyorsun.”

“Şu an bunun için zamanım yok. Beni bekliyorlar,” diye fısıldadım. Bakışlarındaki o güçlü etkiden uzaklaşmaya çalışıyordum.

“Bir randevu Elle. Sadece bir randevu. Sözümü tutacağım ve sana dokunmayacağım, söz veriyorum.”

“Zaten birini beceriyorsun. Gerçekten ikinci birine ihtiyacın mı var?”

Gözlerini hafifçe kıstı. “Bil diye söylüyorum, kimseyi becermiyorum. Gerçekten bunun seninle yatmakla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?”

Bilmiyorum, demek istedim. Tarih kendini tekerrür ederdi; fakat o bölümde dilime hâkim oldum.

“Neyle ilgili olduğunu bilmiyorum,” diye cevapladım. Bakışlarımı ondan uzaklaştırdım. Onunla aramızda bulunan bu ufacık mesafe yüzünden boğulduğumu hissediyordum. Onu iterek geçmeye çalıştım fakat ellerimi yakalamıştı.

“Bir randevu.”

Gözlerimi kapatıp başımı olumsuz anlamda salladım. Gözyaşlarım belirmeye başladığı için onlardan nefret ettim. “Hazır değilim.”

Ellerini indirdi. Acı çekiyormuş gibi gözüküyordu. *Yaşayacak*. Oliver her zaman zamanını dolduracak şeyler bulurdu. Kapıyı açıp omzumun üzerinden ona baktım.

“Bu arada Dallas, şu oral seks muhabbeti dönen adam, eşcinsel. Micah, yani uzun saçlı olansa Wyatt’ın en iyi arkadaşlarından biriydi ve hiç benim tipim değil.”

“Sevimliymiş,” dedi Dallas sonra, biz duvarların astarını vururken. Oliver’dan bahsettiğini biliyordum. Sinirlenip homurdanmaya başlayınca çıkardığım seslere gülmeye başladı. Bakışlarımı Micah’ya çevirdiğimde hiçbir yorumda bulunmadı.

“Sadece söylüyorum, onunla kesinlikle ilgilenirdim,” diye ekledi Dallas.

“O da senin gibi tercihe sahip olsaydı büyük ihtimalle seninle ilgilenirdi. Olgunsun, papyonun ve modası geçmiş gözlüklerinle yakışıklı gözüküyorsun. Evet, sanırım ilgilenirdi.” Kelimelerim onu hem gülümsetmiş hem de gözlerini devirmesine sebep olmuştu.

“Ne hakkında konuşmak istedi?” diye sordu Micah. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Ses tonu sakindi, bu yüzden tam olarak ne düşündüğünü bilemiyordum ve bu da beni öldürüyordu.

“Sadece işle ilgili.”

“Onunla çıkıyor musun?” diye sordu. Soluğumu tuttum. Micah bir bakıma benimle Wyatt arasında eskiye dayanan bir bağ sayılırdı. Sanki ben bağı koparmak istediğimde o düğümü sıkılaştırıyor, ben de koparamıyordum.

“Hayır, onunla çıkmıyorum! Hiç kimseyle çıkmıyorum.”

Micah derin bir iç çekti, rulo fırçayı yere bırakıp bana doğru döndü. “O geri gelmeyecek, biliyorsun değil mi? Bir hafta sonra döneceği deniz aşırı iş gezilerinden birinde değil. Hayatına devam etmen için her hakka sahipsin.”

“Hazır değilim,” dedim. Sesim çatallaşmıştı. Rulo fırçayı tekrar yerinden alıp boyamaya devam ettim. Fırçanın metal sapının yere gürültülü bir şekilde bırakılışını, ardından da onu takip eden ayak seslerini duydum. Hemen arkamda olduğunu biliyordum. Fakat arkaya dönmek için direndim. Biliyordum, eğer dönersem ağlayacaktım. Eğer konuşmaya devam ederse ağlayacaktım. Burada ağlamak istemiyordum. Bu işin umutla, yaşamla ilgili olmasını istiyordum, acıyla ya da kayıpla değil.

“Şu duvar,” dedi Micah, yanımda durmuş duvarı işaret ediyordu, “Bu duvar senin hayatın Elle. Mavi çirkin değil ve hüznü de değil. Fakat onu tekrar boyuyoruz çünkü onun süresi doldu. Buraya gelen hemşireler onun önceden nasıl görüldüğünü unutmayacak. Bütün gün bu duvarlara bakan çocuklar da unutmayacak. Belki bazen onu özleyecekler. Fakat onları mutlu edecek şeyleri onlara vermek zorundayız. Hayat çok kısa, acımasız, ızdırap dolu ve sevdiklerimizi hayatımıza getirdiği gibi çok hızlı bir şekilde onları bizden alıyor; fakat aynı zamanda çok da güzel. Wyatt hayatına devam etmeni ve mutlu olmanı isterdi. Birileriyle çık, evlen, çocuk sahibi ol, dünyayı dolaş... Seni mutlu edecek ne varsa onu yap. Ne kadar uzun süre yas tutarsan o kadar çok mutsuz yaşayacaksın ve buradaki hayatımızın ne kadar kısa olabileceğini en iyi sen biliyorsun.”

Sanki hayali parmaklar boğazımın etrafına dolanmış boğazımı iyice sıkıyordu, bu yüzden ben de cevap veremiyordum. Micah beni çekip göğsüne bastırana dek ağladığımı

farkına bile varmamıştım. Gürültülü bir şekilde hıçkırarak ağlıyordum. Odanın diğer tarafında bir şeyin yere düştüğünü duydum. Sonra Dallas'ın kollarıyla ikimize de sarıldığını hissettim. Orada öylece duruyor, daha önce bizi bütünüyle saran, kaybettiğimiz bir çift kol için üçümüz de ağlıyorduk. Bundan kısa bir süre sonra o günlük işimizin bittiğini bildirdim çünkü ne zaman duvara baksam ağlıyordum. Oradan ayrılırken Oliver'ı dirseklerini masaya dayamış, yüzü ellerinin arasına gömülmüş bir şekilde gördüm. Yorgun olup olmadığını ya da hastalarından birinin durumunun kötü olup olmadığını merak ettim.

Hâlâ o kahrolası mavi duvarı düşünüyordum. Yapmak için birçok sebebim olmasına rağmen onu rahatlatmak istemiştim. Kötü anıları geçmişte bırakıp iyi olanlara odaklanmaya, onlara tutunmaya çalıştım. Daha fazla tereddüt yaşamadan ona doğru yürüdüm. Arkasından ellerimi beline dolayıp yanağımı sırtına dayadım. Vücudu kaskatı kesildi.

"İki arkadaş gibi dışarı çıkacağız, randevu yok," dedim. Uzun bir soluk verdiğini hissettim. Doğrulup bana doğru döndüğünde ellerimi indirdim. Yüzümü incelerken kaşlarını kırıştırdı. "Tamam mı?" diye sordum fısıldayarak. Cevap vermedi. Onun yerine kocaman eliyle yanağımı kavradı. Başparmağının iç kısmıyla yavaşça yanağımı okşuyordu.

"Tamam, arkadaş randevusu," diye cevapladı. Başını hafifçe eğip bakışlarını bana dikmişti. Kontrolümü kaybetmeye başlamıştım. Oliver benim randevuyla ilgili kurallarımı biliyordu. Öpüşmek yoktu ve biz onunla çıkmamıştık bile, arkadaşça ya da başka türlü. Nefesini dudaklarımda hissedince gözlerimi kapattım. Fakat beni öpmedi. Dudaklarını ağzımın kenarına yerleştirdi. Tıpkı yıllar önce ailemin evinin çatısında yaptığı gibi. Göğsümdeki tek kişilik

bando göz önüne alındığında, daha radikal bir şey yaptığını sanırdınız. Geri çekilince yavaşça gözlerimi açtım. Sanki bir tür tarihi esermişim gibi dikkatlice beni inceliyordu.

“Bu hâlâ bir evet, değil mi? Hiçbir kuralı çiğnemedim.”

Başımla yavaşça onayladım. İçimdeki sesler *HAYIR*, diye haykırırken ben onun esiri olmuştum. Eğer onun *arkadaşça* öpücüğü bu ise gerçek olanından sağ kurtulabileceğimi düşünmüyordum.

“Kuralların geri kalanından beni haberdar edecek misin? Arkadaş olarak çıkıyorsak bile mi?” diye sordu. Gözlerindeki parıltı beni heyecanlandırmıştı.

Başımla tekrar onayladım.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?”

“Beni gafil avladın,” diye fısıldadım.

Gülümsemesini saklamaya çalıştı fakat yanaklarındaki gamzeler belirginleşmeye başlamıştı.

“Çok kötü olan bir günümü gerçekten benim için çok daha iyi bir hale getirdin,” diye yanıtladı. Elleriyle yüzümü kavrayıp başparmağını alt dudağımda gezdirdi.

“Günün hakkında konuşmak ister misin?” diye sordum; hafifçe eline doğru yaslandım.

Başını sallayıp üzgün bir şekilde gülümsedi. “Bu yeterli.”

Elimde değildi, ben de ona gülümsedim. Uzunca bir süre orada öylece durduk. Birbirimizin gözlerine bakıyorduk; parmağı dudağımda, benim kalbimse ellerindeydi. Sonra adının anons edildiğini duyduk.

“Gitmeliyim. Senin işin var ve bazı insanların aksine benim uykuya ihtiyacım var.”

Oliver başıyla onaylayıp elini yüzümden indirdi. Hastaların odalarına doğru gitti.

“İyi geceler güzel Elle.”

“İyi geceler yakışıklı Oliver,” dedim gülümseyerek.

Uzaklaşmak için döndüğüm sırada sırtıyordu.

“Eve vardığında bana mesaj at,” diye seslendi arkamdan. Geldiğimden daha hafif ve mutlu hissederek hastaneden ayrıldım. Arabama ulaştığımda dudaklarının değdiği noktaya elimle dokundum. Yemin ederim, karıncalanmayı hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatıp Wyatt’ın bana böyle hissettirip hissettirmediğini hatırlamaya çalıştım. Onu sevmiştim. Onu gerçekten sevmiştim fakat Oliver’ın etrafında olduğum zamanlarda bunu sorgulamaktan kendimi alamıyordum. İkisini karşılaştırmak bile kendimi berbat hissettiriyordu. Belki de ikisini farklı şekillerde sevmiştim. Belki de Oliver’a duyduğum sevgi daha çok tanıdık ve ergenlikten kaynaklanan bir aşktı; Wyatt’inkiyse daha olgun, tahmin edilebilir, dengeli bir aşktı. Hangisinin daha iyi olduğuna ya da her ikisinin de iyi olup olmadığına gerçekten karar veremiyordum. Üstelik karar veremezdim de. Wyatt ölmüştü ve bununla ilgili elimden hiçbir şey gelmezdi. Peki, neden Oliver’la arkadaşça bir randevuya çıkmak, Wyatt’ın anısına en büyük ihaneti yapıyor muşum gibi bana kendimi kötü hissettiriyordu?

14. BÖLÜM

BEN STÜDYODA DOLAŞIRKEN BİR KADININ kapıyı açmasıyla olduğum yerde aniden durdum. Gözlüklerini başının yukarısına kaldırıp gülümsedi. Büyüktü ve muhtemelen annemle aynı yaşıydı. Baş balerin zarafetiyle yürüyordu.

“Buranın sahibi sen misin?” diye sordu. Bakışlarını üzerimde sabitlemeden önce etrafı iyice gözden geçirdi.

“Evet,” diye cevaplayıp ona doğru yürüdüm. “Estelle Reuben. Daha önce hiç burada bulunmuş muydunuz?” diye sordum. Siması tanıdık geliyordu fakat onu çıkaramıyordum. Eskiden Wyatt ile ben galerimizde resim sergilerine ev sahipliği yapmıştık. Belki de onlardan birine gelmiş olabilirdi.

“Aslında hiç bulunmadım. Sanırım New York’ta bir kez karşılaşmış olabiliriz,” dedi. Başını eğip yüzüme dikkatlice baktı. “Siz Wyatt’ın...”

“Nişanlısı,” deyip sözlerini tamamladım. Nişanlısı, eski nişanlısı, ölmeden önceki nişanlısı. Beni tanıyan fakat benim

bilmediğim bir yabancıya ne söylemem gerektiğini gerçekten bilmiyordum.

“Kaybınız için üzgünüm,” deyip üzgün bir şekilde gülümsedi. Gülümsediğinde yüz kasları çok hareket etmediğinden şefkatli olmaksansa biraz sert biri gibi görünüyordu. Fakat bunu umursamayıp yine de onunla konuşmaya devam ettim.

“Teşekkür ederim. Koleksiyoncu musunuz?” diye sordum. Eğer New York’ta tanışmışsak öyle olması gerektiğini düşündüm.

“Evet, uzun zamandan beri o parçaya göz koymuştum.” Narin bir şekilde elini kaldırıp benim en çok sevdiğim, galeriyi izleyen göz resminin olduğu tabloyu işaret etti.

“Ahhh,” diye fısıldadım.

“Onun için ne kadar istiyorsunuz? Geçmişte onu satın almaya çalışmış fakat başarısız olmuştum.”

Kim olduğunu idrak ettiğimde gözlerim kocaman açıldı. “Priscilla?” dedim ona dönerek.

Priscilla Woods ve kocasının asistanı, neredeyse bir yıldan beri sürekli arıyordu. Önerdikleri para çok yüksek olmasına rağmen tekliflerini sürekli geri çevirmek zorunda kalıyordum. Çünkü benim favorim olan o iki tabloyu almak istiyordu. Bense onlardan vazgeçmeye henüz hazır değildim.

“Hatırlıyorsun,” dedi gülümseyerek. “Birkaç günlüğüne şehirdeyim ve uğrayıp bu parçaları bana satmaya hazır olup olmadığını görmek istedim.”

“Maalesef o parça satılık değil.” Beni anladığından emin olmak için boğazımı temizledim.

“Peki ya diğeri? Kanatları olan parçalanmış kalpler?”

Yüzümü resmin asılı durduğu duvara doğru çevirdim. “Onun adı Kanatlı Kaleydoskoplar,” diye cevapladım. Birden boğazımda bir yumru hissetmiştim. Wyatt biz nişan-

landıktan hemen sonra yapmıştı o resmi. Üç tane yapmış, ikisini satıp bir tanesini galeriye bırakmıştı. Taşıdığı anlamın beni sarsmasına ve aynı zamanda gülümsetmesine rağmen, Wyatt'ın onu bir gün satıp satmayacağından asla emin olamamıştım. En nihayetinde resim onundu ve ne isterse onu yapabiliirdi.

“Çok güzel,” deyip resmin yanına doğru gitti. “Bana bir tür yeniden doğuşu anımsatıyor.”

Başımla onaylayıp yutkundum. Konuşmayı devam ettirebilmek için yeterince güçlü kalabilmeyi umut ediyordum. “Yeniden doğuşu fazlasıyla temsil ediyor.” Benim için kalbimin yeniden doğuşu, aşka dair ümitlerimin yeniden doğuşu, aşk hayatımın yeniden doğuşu, ilişkimizin yeniden doğuşu.

“Üzerinde fiyat etiketi yok,” dedi.

“Bazı şeylerin fiyatı olmaz.”

Bana doğru dönüp başını hafifçe eğdi. “Her somut şeyin bir fiyatı vardır.”

“Belki vardır fakat taşıdıkları hatıraların yoktur.”

Cevabım karşısında anladığını belli edercesine başını salladı. Bakışlarını benden ayırıp tekrar resme döndürdü. “Pekâlâ, bu resmin taşıdığı anıları salıverme konusunda istekli değilsin, öyle mi?”

Sessiz bir şekilde resme baktım. Hiçbir fiyat, bu tablonun benim için taşıdığı değeri, anımsattığı hatıraları satın almaya yetmeyecekti. Fakat bu anılar daima beynimin derinliklerine işlenmiş olarak kalacaktı. Belki de o yüzden Wyatt'ın tablosunu o açıdan düşünmeyi bırakmalıydım. Bu son birkaç haftadır hayatımda yeni bir sayfa açmaya çalışıyordum. Bu açıdan doğru yolda ilerlediğimi de hissediyordum. Fakat bunun gibi bir şeyle, hayatımın son üç yılına dair şeyleri gerçekten salıvermem gerektiği gerçeğiyle karşılaştığımda, stop eden bir araç gibi kalakalıyordum.

Derin bir nefes alıp resmin ve çerçevesinin ahşap kokusunu içime çektim. Soluğumu verirken kararımı da vermiştim.

“Onu salıvermeye hazırım,” dedim sakın ve kararlı bir şekilde.

Priscilla dönüp cıyaklayarak ellerini çırpı. Harika görünen kısa saçları ve güzel küpeleriyle tamamladığı görünüşünün tam tersi bir tavırdı bu. Hafifçe gülümsememe sebep olmuştu. Resmi sattığım için çok fazla üzülmemiştim.

“Onu evinize teslim edebilirim,” dedim. Satıldığını biliyordum. Çünkü parası olan biri gözlerini bir şeye diktiğinde onu almadan oradan ayrılmazdı.

“New York’ta yaşıyorum. Bir şeyi teslim etmek için o kadar yolu kat etmeni senden bekleyemem.”

“Her zaman böyle yapıyoruz. Eğer onu size teslim etmezsem kendimi iyi hissetmem. Özellikle de bunu.”

Hafif bir şekilde gülümsedi. “Bunu kendim alacağım. Jetimiz var ve çok uzun süre kapalı kalmayacak bile. Ona çok iyi bakılacak.”

Kadının, tabloda bir bebekmiş gibi bahsetmesi bu satışı yaptığım için beni mutlu etmişti.

“Sizin için evrakları düzenlerim.”

“Biraz zamanım var mı? Bir arkadaşımınla öğle yemeği için buluşmam gerekiyordu,” deyip saatine baktı.

“Tabii ki. Sadece bazı bilgilerinize ihtiyacım olacak. Siz işinizi bitirene kadar onu hazırlayıp paketlerim.”

“Harika. Bu resmi şöminemin üstüne asıp yeni tablomla çalım satmak için sabırsızlanıyorum.”

O kadının resmi. Sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Fakat başarılı olamadım. Kadın ayrıldıktan sonra evrakları hazırladım. Resmi asılı olduğu yerden indirdim ve tuvalin kenarlarından tutup onu yere bıraktım. Bağdaş kurup yere oturdum. Parmak uçlarımı parçalanmış, renkli, muhteşem kalbin ve onları kaldıran ka-

natların üzerinde gezdirdim. Her birine dokunup onlara veda ederken gözyaşlarım yüzümden kayıp düşüyordu. Tabloyu kaplamaya başladım. Bir kat, iki kat, üç kat... Her kaplayışında gözyaşlarımı silmeyi bıraktım. Wyatt'ın suluboyayı karıştırırken yüzünde beliren o ciddi ifadeyi aklımdan geçirdim. Fildişi rengi kanatlar tamamlanıp tasavvurunu tuvalin üzerine yansıttığında Wyatt'ın yüzünde beliren sevinç.

"Hoşuna gitti mi?" diye sormuştu. Sevdiğimi fark ettiğinde yüzü parlamıştı.

"Onu asla satmak istemeyeceğim," demiştim. O ise gülmüş, kollarını dolayıp sıkarak beni kendine çekmişti.

"Bir gün satacağız. Ona bakmaktan bıktığımızda."

Umarım ona bakmaktan bıktığımı düşünmezdi. Çünkü bıkmamıştım. Asla onun yaptığı resimlere bakmaktan usanmayacaktım. Fakat bu onunla ilgili değildi. Ayağa kalkarken kendime söylüyordum, bu benim elvedam diye. Kalbimde büyük bir hüznle geçmişimin bir parçasını birine veriyordum. Onun arkasındaki hikâyeyi asla bilmeyecekti. Fakat yine de ona değer verecekti.

15. BÖLÜM

MIA'YLA OLAN KÜSKÜNLÜĞÜMÜZÜN DÖRDÜNCÜ gününde onu aradım. Telefondaki uzun konuşmanın ardından stüdyosuna gittim. Oraya ulaşınca kapıyı itip açtım. Duvara astığı fotoğraflara hayranlık dolu bakışlarla göz attım. Son ziyaretimin ardından hepsini değiştirmişti. Sol tarafta, yatakta uzanmış olan bir kadının siyah beyaz fotoğrafı vardı. Yüzünü kameranin objektifinden uzağa çevirmiş, beyaz yatak çarşafı kadının poposunda toplanmıştı. Böylece görebildiğiniz sadece kadının çıplak sırtının kıvrımı ile omuzlarının yarısını örten gür, siyah saçlarıydı. Işıklandırma ve poz, nefes kesen bir fotoğraf ortaya çıkarmıştı. Kapıya bakan duvarda bir aile fotoğrafı vardı: Baba fitilli pantolon ve koyu mavi düğmeli gömlek giymişti; ayrıca yüzünü kaplayan bir Chewbacca maskesi takıyordu. Babanın yanındaki küçük erkek çocuksa benzer bir şekilde giyinmişti ve yüzünde Fırtına Birlikleri maskesi vardı. Anneyse erkek çocuğun diğer tarafında durmuş, kahverengi dar bir pantolon, beyaz bir gömlek giymiş, kahverengi

saçlarınıysa Prenses Leia* tarzı yaptırmıştı. Fotoğrafın çok güzel ve sevimli oluşu karşısında güldüm. Mia beni selamlamak için köşeyi döndüğünde korktum.

Bakışlarımı çevirdiğimde vücudunu saran kırmızı bir elbise giydiğini fark ettim. Ayağında ayakkabı yoktu. Bu çok komikti çünkü ben de aynı elbisenin siyahını giymiştim. Çabucak birbirimizi tepeden tırnağa süzüp ardından gülmeye başladık.

"Selam," dedim mahcup bir şekilde.

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim, o resmi satışında orada olamadığım için de üzgünüm," diye karşılık verdi. Telefon görüşmemizde söylediklerini tekrarladı.

"Sorun değil, iyiydim. Söylediklerim için üzgünüm. Onları söylemek bana düşmezdi."

Derin bir soluk verip ellerimizi açmış bir şekilde birbirimize doğru yürüdük. Sıkıca birbirimize sarıldık.

"Bazen gerçekten cadı gibi davranıyorsun," dedi boyuma doğru.

"Bu yüzden arkadaşız." Kollarımızı indirip birbirimizden uzaklaştık. Önümüzde bulunan duvara tekrar baktım. "Bu fotoğrafı gerçekten seviyorum."

Mia gülümsedi. "Gerçekten harika, değil mi? Bu onların bu yılki Cadılar Bayramı kartı."

"Oradaki büyüleyici," dedim sırtı dönük kadının fotoğrafını işaret ederek.

"Evet, müstakbel kocası için özel oda çekimi. Hoş bir kız." Mavi gözlerini bana çevirdi. "Senin için onlardan birini çekmem ne zaman izin vereceksin? Harika görünürdün."

Homurdandım. "Kesinlikle yüzüme gözüme bulaştırırdım. Nasıl seksi görüneceğimi bilmiyorum."

* Chewbacca, Fırtına Birlikleri, Leia: *Yıldız Savaşları* filmindeki karakterler. -çn

Mia güldü. "Seksiliği seksi yapan şey de bu! Eğer çekici görünmek için çok uğraşırsan sonunda aptal gibi görünürsün. Fakat sana yardım edeceğim. Sihrimi kullanma konusunda nasıl uzman olduğumu biliyorsun."

"Evet, şüphesiz," deyip stüdyoyu gezmeye başladım.

"Hey, bu hafta sonu benim için bir çekimde yer almak ister misin?"

"Bir çekim mi? Seni öğle yemeğine çıkarıp beni bağışlayan için dizlerine kapanmaya geldim. Seksi bir çekim planlamaya değil!"

"Biliyorum. Çekim için bir manken vardı fakat çekimleri yapamayacak kadar hasta olduğundan son anda iptal etti. Bu da yetmezmiş gibi, yerel bir dergi için büyük bir çekim olacak bu. Gelecek haftaya kadar fotoğrafları çekip onlara ulaştırmam gerekiyor. Bu çok önemli Elle. Benim için dönüm noktası olabilir."

"Kahretsin," dedim nefesimi yavaşça bırakıp.

"Evet, kahretsin. Birlikte çalıştığım her manken bana hep *belki* dedi. Fakat şu an, bir belkinin üstesinden gelemem."

Dokunsam ağlayacakmış gibi bir hali vardı. Bir iş yüzünden onu aşırı stresli görmekten nefret ediyordum.

"Tamam. Yapacağım," dedim. Yani bunu onun için daha önce de yapmışım. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Ah! Çok teşekkür ederim!" Yerinde zıplayıp bana tekrar sarıldı.

"Bu da... Pekâlâ, plajda bir adamla benim fotoğraflarımı çekmeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Bu da onun gibi bir şey mi?" Wyatt ortaya çıkana kadar her şey yolunda gitmişti. Suda sıçrayıp oynuyor, kameraya bakmamak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor ve aramızda bir uyum varmış gibi davranıyorduk. Partneriniz her ne kadar yakışıklı olursa olsun eğer onu tanıımıyorsanız bunu başarmak çok zordu.

Birbirimizin etrafında rahat hissedince ki "birbirimizi öpmek üzereymişiz" gibi olduğumuza inandıracak kadar rahat olmaktan bahsediyordum, Wyatt çıkageldi. Wyatt'ın varlığı kendimi gergin hissetmeme neden olmuştu. Adamın yanında doğal davranabilecek havaya tekrar girememiştim. Mia'nın kitabında bu onun için bir darbeydi. Çok kötüydü.

Mia'nın gülüşü beni daldığım düşüncelerden kopardı. "Hayır, bu kapalı kapılar ardında ve daha samimi olacak. Bu yüzden henüz bir erkek arkadaş bulmadığın iyi oldu."

"Evet, bunun için Tanrı'ya şükrediyorum." dedim isteksiz bir şekilde. Onu kendi işleriyle baş başa bırakıp stüdyoma doğru yola koyuldum.

Daha sonra, gelecek çocuklar için ortalığı düzenlerken Oliver'dan kaşlarımı çatmama sebep olan bir mesaj aldım.

Kural#1 – kısa elbise giymek yok

Uzunca bir süre mesaja bakakaldım, başımı aşağı eğip kendime baktım. Sonra beni takip edip etmediğini anlamak için dışarı göz attım.

Gizlice beni mi izliyorsun?

??

Şu anda bir yerlerden beni mi izliyorsun?

Ekranda Oliver'ın ismi çıktı ve telefonum çalmaya başladı.

"Bu, şu an kısa bir elbise giydiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu kısık bir sesle.

"Evet, ses tonundan şu an hastanede olduğunu tahmin ediyorum."

"Ne kadar kısa?" diye sordu sözlerimi duymazlıktan gelerek.

"Biz arkadaşız Oliver," diye ona hatırlattım.

"Tanrı aşkına, sadece ne kadar kısa olduğunu söyle. Kafamda canlandırmaya ihtiyacım var."

"Dizlerimin biraz yukarısında."

"Ne renk?"

"Siyah."

Soluğunu tekrar kulağımda duymadan önce bir kapının açılıp kapandığını duydum. Sanki Oliver arkamdaymış gibi titredim.

"Elbise dar mı?"

Güldüm. "Öğleden sonra üçte benimle telefonda seks yapmaya mı çalışıyorsun? Hem de iş yerinden?"

Soluk verdi. "Arkadaşça çıkacağımız randevuda kısa elbise giymemen için sana mesaj gönderiyorum ve sense bana, herkes görsün diye şu an bir tane giydiğini söylüyorsun."

"Ve? Sanki sadece dantelli iç çamaşırı giymişim gibi davranıyorsun."

"Hayır fakat Santa Barbara'daki bütün erkekler o güzel bacaklarına bakıp bacaklarının kendi beline dolanmış olmasını dileycekler. Göğüslerinin üst kısmını görünce de elbiseni aşağıya çekmeyi isteyip onları daha iyi görmek..."

"Oliver!" diye araya girdim. Tamamen kızışmıştım. Vücudumu ateş basmaya başlamış ve nefes alıp verişim hızlanmıştı. Ve lanet olsun ki bunların hiçbirini bana yapmak için burada bile değildi. "Arkadaşız!" diye bağırdım. "Arkadaşız! Eğer bu şekilde benimle konuşmaya devam edersen seninle dışarı çıkmayacağım."

Uzunca bir süre konuşmadı. O kadar uzundu ki orada olduğundan emin olmak için telefonun ekranını kontrol ettim.

"Bu söylediklerim sana ne yapıyor Elle?" diye sordu. Sesi beni sinirlendirmişti, istemesem de ürpermiştim.

"Hiçbir şey," diye fısıldadım.

"Hiçbir şey mi?" Sesindeki meydan okuma karşısında gözlerimi kapadım. Sorusunu görmezden gelmem gerektiğini biliyordum. "Bir yerlerde yalnız kalmamızı istemene sebep olmuyor mu?"

"Neden öyle bir şey isteyeyim ki?" Sesimin hissettiğimden daha sakın çıkmış olduğunu umuyordum.

"Çünkü eğer yalnız kalsaydık, elimi elbisenin altından..." Durup sesini biraz daha kısarak devam etti. "Külotunun içine kaydırırdım."

"Külot giydiğimi de kim söyledi?" diye sordum soluk almadan.

"Külot giymiyor musun edepsiz Elle?" Ses tonundaki gülümseme, yüzümün kıpkırmızı kesilmesine sebep oldu.

"Belki."

"Eğer elimi eteğinin altından sokup külot giymediğini fark edersem, buna karşı koyamazdım. Elbiseyi başından çekip çıkarmak zorunda kalır, o elbisenin altında tamamen çıplak olup olmadığını öğrenirdim."

"Peki, ya öyleyse?" diye sordum sessizce. *Neden bu oyunu oynuyorum? Neden, neden, neden bundan keyif alıyorum? Neden bundan hoşlanıyorum?*

"Başın büyük bir belada olurdu," diye cevapladı sert bir homurtuyla. Kalbim teklemişti.

"Ah, öyle mi? Ne tür bir bela?" diye ona takıldım.

"Öncelikle tadına bakmak isterdim," diye başladı.

"Arkadaş randevusunda öpüşmek yok," diye sataştım gülümseyerek.

"Ağzını öpmeyecektim ki," diye devam etti kalbimi sendeleten bir ses tonuyla. Devam etti. "Acele etmeden baştan başlar, vücudun boyunca yolumu bulup ayak bileklerine

ulaşana dek perdim. Sonra tekrar geriye doğru yavaşça hareket eder, dilimle uyluklarının iç kısımlarına doğru ilerler, her bir santiminin tadına bakardım..." Sesi mırıltı gibi çıkıyordu. Bense sıcacık dilini hassas tenimde hissediyor-muşçasına benim için resmettiği o canlı görüntüde hızlı hızlı soluyordum.

"Oliver!" diye ıkıştım. Dudaklarımdan bir inilti katı. Bütünüyle bunu istemiştim, istediğimi biliyordum. Fakat gerçek kelimeleri ondan duymak beni fazlasıyla kızıştır-mış, aynı zamanda rahatsız etmişti. Hem de fazlasıyla. Derin bir soluk alıp tiz bir sesle devam etmeye çalıştım. "Kurtarman gereken hayatlar yok mu senin?"

"Moladayım," dedi soğukkanlılıkla. Sanki tüm o şeyleri bana az önce söylememiş gibiydi. "şu an öğle yemeğimi yiyorum, bilirsin."

"ğle aranda telefon seksi mi yapıyorsun?" Gözlerimi kocaman açtım; stüdyodaki ışığa uyum sağlamak için hızlıca kırpıştırdım.

Kıkırdadı. "O tür konularda becerikliyim."

"Tamam... Seni rahat bırakıyorum, böylece öğle yemeğinin keyfini çıkarabilirsin."

"Yapmak zorunda değilsin. şaha kalkmış bir ereksiyonum var şu anda ve gnme devam etmeden önce onunla ne yapmam gerektiğini bulana kadar da bu karanlık odada gizlenmek zorundayım."

Derin bir i çekip arkamdaki koltuğa çöktüm. Ben durdurmaya fırsat bulamadan, bütün o hemşirelerle flört edişinin görüntüsü zihnime hücum etmişti. "Eminim ki yar-dım edip içinde bulunduğun durumdan seni kurtaracak birçok gönüllü hemşire... ve hastane çalışanı vardır."

Tekrar bir sessizlik oluştu ve ardından sert bir soluk verme. "Benim hakkımda o kadar kötü düşünmemiş ol-manı dilerdim."

“Ben de bu tür düşünceleri oraya yerleştirmemiş olmanı dilerdim fakat hayat böyle bir şey işte, Fasulye.”

“Bana Fasulye diye seslendiğinde bundan nefret ediyorum,” diye fısıldadı. Sesi bir anda daha derin, daha üzgün bir hal almıştı.

Tamamen yalnız olmama rağmen, “Neden?” diye fısıldadım.

“Kendi sebeplerim var,” dedi boğazını temizleyip. “Her neyse, sorun çözüldü. Destek için birilerini çağırmaya gerek kalmadı. Üstelik bunu yapmayacaktım zaten.”

“Pekâlâ, sana iyi günler,” dedim. Daha başka ne söyleyeceğimi bilemedim.

“Sana da.”

Telefonu masaya bıraktım. Bir parça kırık cam parçasını alıp yontma işine devam etmek üzere olduğum sırada telefonum tekrar titredi.

İkinci kural: Arkadaşça randevumuzda “Fasulye” demek yok.

Tamam.

Tavuk demek de yok. Yalnızca Oliver ve Estelle.

Kanatlı yaratıklar içimde pır pır ediyordu.

E & O

Teşekkürler. Zor bir haftaydı. O gülümsemeye ihtiyacım vardı.

Oliver bu tür şeyler söylediğinde içimde ağlama isteği uyandırıyor. İşinin zor olduğunu biliyordum. İhtisasını bitirdiğinde çocuk doktorluğuna devam etmek istediği gerçeği benim anlayabileceğim bir şey değildi. Önceki gün

onu hüsrana uğramış bir şekilde görmek alışkın olduğum bir şey değildi. Ve şimdi bu mesaj? Kalbimi kırıyordu.

reveranslı selam bütün gün burada olacağım.

Elbisenin içinde mi?

HAHA! Elbisemin içinde!

Ondan sonra ikimiz de bir şey yazmadık. Parçalanmış kaleydoskop kalbimi yapmaya devam ettim. Beni mutlu ediyordu. Parçalara ayrılmasın diye kalpleri nasıl mükemmel bir şekilde yapacağımı öğreten Wyatt olsa da, onları yapmama sebep olan kişi Oliver'dı. Bunun benim için bir işaret olup olmadığını merak ettim fakat bu düşüncenin beni uzun süre meşgul etmesine izin vermedim. Eğer razı olmayacak kadar inatçıysanız kadere inanmanın bir anlamı yoktu.

16. BÖLÜM

OLIVER'LA OLAN ARKADAŞÇA RANDEVUM cumartesi gününe denk gelmişti. Yaptığımız telefon görüşmesinin ve son mesajlaşmanın ardından, birbirimizi sadece birkaç kez tesadüfen görmüştük. Ben de büyük oranda dikkatimi Dallas ve Micah'yla birlikte odaları boyamaya vermiştim.

Oliver randevumuz için bana üç kural vermişti: Kısa elbise giymek yok, rahat ayakkabılar giyin, ruj sürmek yok. Sonuncu kurala gülüp geçtim ve tabii ki de ona itaat etmedim. Kot pantolon, siyah kısa bot ve son derece gösterişli beyaz bir bluz giydim ve üzerime, soğuk olması ihtimaline karşı koyu yeşil bir ceket aldım. Saçlarımı düzleştirip açık bıraktım. Koyu kırmızı rujum da dahil makyajımı yaptım. Aynaya bakıp görüntüme gülümsedim. Wyatt'la tanışmadan önce asla ruj kullanmazdım. Daha olgun gösteren yetişkin kıyafetleriyle birlikte ruj kullanmamı öneren oydu. Tavsiyelerini dikkate almıştım.

Wyatt'tan önce nasıl istiyorsam öyle giyiniyordum. Kısa elbiseler, daracık gömlekler, yüksek topuklar ve

daha nicesi. Wyatt yavaş yavaş beni bunlardan uzaklaştırıp onun deyimiyle daha çok “yetişkin kıyafetleri” giymeye yöneltmişti. Mia aptalın teki olduğumu düşünmüştü. Bunu söylemişti, çünkü daha yirmi dört yaşındaydık ve mal varlığımızla hava atabilecektik. Atmalıydık.

“Özellikle de sen, o muhteşem dansçı vücudunla,” demişti Mia.

Hâlâ Chuck marka converseleri ve Doc Marten marka botları giyiyordum. Bir defasında burnuma piercing yaptırmıştım. Sadece fazla bacak ya da göğüs dekoltesi göstermiyordum ve bunda yanlış olan bir şey de yoktu. Wyatt’a ve bana kazandırdığı her şeye minnettardım. Yalnızca, bir daha başkası için kendimi değiştirmeyecektim, özellikle de bir erkek için.

Merdivenlerden aşağı indim, bir şişe su kapıp içmeye başladım. Yiyecek bir şeyler için etrafa bakınıyordum.

“Güzel görünüyorsun,” dedi Vic buzdolabını açarken.

Geriye dönüp gülümsedim. “Teşekkürler.”

“Randevuya bu kadar erken mi gidiyorsun?”

Saate baktım, ondu. Oliver’ın her an burada olması gerekiyordu. Birden gerildiğimi hissetmeye başladım. Bütün gerçekliğiyle beynime hücum etmişti. Oliver beni kardeşimin, en iyi arkadaşının evinden arkadaşça çıkacağımız randevuya gitmek için alacaktı. Açıkçası bunu düşünmemiz gerekirdi fakat düşünmemiştik. Yirmi beş yaşındaydım. Çocuk değildim artık fakat Victor için bu kesinlikle uygun olamazdı. Biliyordum, çünkü bunu defalarca duymuştum. Biliyordum çünkü her ne kadar Oliver’ı sevse de, bir araya geldiklerinde diğerlerine onu kardeşi olarak tanıtacak kadar ileri gitse de, Oliver’ın benimle çıkması fikrinden asla hoşlanmayacaktı.

“Tam olarak bir randevu sayılmaz,” dedim. “Fasulye’yle kısa bir süreliğine dışarı çıkıyorum.”

Victor kaşlarını hafifçe çatıp yüzümü inceledi fakat başıyla yavaşça onayladı. "Siz ikiniz şu hastane işinden dolayı yakınlaşıyorsunuz gibi görünüyor." Sanki bir soruymuş gibi ifade etmişti. Meraklı bir soru. Avukat olan kardeşimden gelen fazlaca meraklı bir soru. Hafifçe gülümsedikten sonra cevap olarak başımla onayladım. Daha bir şeyler söylemesine fırsat kalmadan kapı zili çaldı. Neredeyse koşarak kapıya doğru gittim.

Omzumun üzerinden, "Sonra görüşürüz," diye seslendim. Çantamı kapıp kapıyı açtım. Oliver'a bakmadan aceleyle adım atarak dışarı çıktım. Çok yakın duruyordu. Parfümünün kokusu bana çarptı. Fakat onu selamlamadan önce kapıyı kapatmam gerekiyordu. Victor'ın gelip de bu arkadaş şeyini sonsuza kadar unutmamıza neden olacak bir şeyler söylemesinden önce buradan hemen uzaklaşmalıydık.

"Bu ne acele?" dedi Oliver kıkırdayarak. Anahtarlık-taki milyonlarcasının arasından anahtarı bulmaya çalışıyordum. Bakışlarım koyu renkli kot pantolonuna kaymış, oradan yavaşça yukarı doğru dar beline ve vücudunu saran şarap rengi polo tişörtüne doğru ilerlemişti. Yüzüne bakıp gamzelerini saklayan kirli sakalına, belirgin elmacık kemiklerine değen uzun saçlarına hızlıca göz gezdirdim. O muhteşem yeşil gözleri tatminkâr bir şekilde parıltıyordu. Kahretsin. Arkadaş randevusu için fazlaca yakışıklı görünüyordu. Bakışları dudaklarıma saplanmıştı. Karşılık vermek için onları araladığımda o da bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı. Fakat ikimiz de konuşmaya fırsat bulmadan kapı açıldı ve Victor kapıda belirdi.

"Ha. Şaka yaptığını sanıyordum," dedi Victor. Oliver'a bakıyordu.

"Ne hakkında?" diye sordum.

“Adamım, n’aber?” dedi Oliver ve aynı anda yumruğunu Vic’inkine çarptı.

“Seninle dışarı çıkacağını söylemişti fakat benden bir şeyler saklıyormuş gibi davranıyordu. Bu yüzden ben de yalan söylediğini sandım.”

Kalbim göğsümden çıkacak gibi olmuştu. Ben de bakışlarımı kaçırıp uzakta görünen dağlara odaklandım.

“Çocuk değilim Victor,” diye araya girdim. Oliver’sa kendi yanıtını vermişti.

“Neden bir şey saklasın ki?” dedi Oliver; sesinden kafasının karışık olduğu anlaşılıyordu. “Bizden bir şeyler mi gizliyorsun Elle?”

Ona bakmak için hızlıca kafamı kaldırdım. “Bir yerlere gidiyor muyuz, yoksa ikiniz de beni sorguya çekmeye mi başlayacaksınız? Bu saçmalık ötesi bir şey.” Bakışlarımı Vic’e çevirdim. Güldü; başını sallayıp eve girdi.

“Bayan Huysuz’la sana iyi eğlenceler,” diye omzunun üzerinden seslendi.

Orta parmağımı kaldırıp ona hareket çektim. Daha yüksek sesle gülmeye başlamıştı. Merdivenlerden sertçe inip Oliver’ın siyah Cadillac arabasına doğru yöneldim. Adımlarının yaklaştığını duyduğumda kapının kolunu tutmuş-tum. Fakat kapı kilitliydi. Yanımda durdu, anahtarları elinde gördüm. Bir parmağı açma düğmesinin üzerinde bekliyordu.

“Arkadaşça ya da diğer türlü bir buluşmaya gitmek için kötü bir başlangıç yapmak istemiyorum,” dedi. Yakışıklı ama ciddi olan yüzüne bakmam için eliyle işaret etti.

“Arkadaşça bir randevuya gitmek için ben de erkek kardeşim ve eşlikçim tarafından sorgulanmak istemiyorum.”

Dudakları seğirmişti. “Eşlikçin mi?”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun,” diye söylendim.

Oliver gülümsedi. Kesinlikle etkileyici bir olaydı. "Hayır, bilmiyorum. Senin açıklamanı tercih ederim. Böylece acayip fikirler edinmem."

"Oliver."

"Estelle."

"Kuralları biliyorsun. Öpmek yok, dokunmak yok, düzenbazlık yok."

"Ve sen de benimkileri biliyorsun. Kısa etek yok, ruj yok... Fakat baksana, kırmızı ruj sürmüşsün. *Kırmızı*. Yeri gelmişken, bu kesinlikle randevu rengi sayılır."

Gülmemek için yanağımın iç kısmını ısırdım. Fakat kendime engel olamadım. "Kırmızı bir randevu rengi mi?"

"Bu dudaklardayken evet, randevu rengi sayılır."

Kısa bir süre bakışlarını gözlerimde bekletti. Kalp atışlarımın aniden hızlanmasıyla birlikte aramızda bir elektiriklenmenin olduğu gerçekten heyecanlandırıcı bir andı. Kapının kilidini açıp kapımı tutmak için uzandı. Koltuğa oturup onun arabanın etrafından dolanmasını bekledim.

"Güzel araba," dedim. Arabaya bindi, motoru çalıştırıp hızını artırdı.

"Teşekkürler. Tıp fakültesinden mezun olduğumda babam hediye etti."

Başımınla onayladım. "O nasıl?"

Babasıyla bir defasında tesadüfen karşılaşmıştım. Fakat babası hakkında, sebep olduğu darbelerin etkisini hâlâ üzerinde taşıdığını bilecek kadar çok şey öğrenmiştim.

"O... iyi. Tekrar evlendi. Mutlu görünüyor, karısı da iyi biri. Eşi önceliklerinin listesinde en başta duruyor, sanırım bu da iyi bir şey."

"Annen ve Sophie nasıl?"

Hızlı bir şekilde bana gülümseyip dikkatini tekrar yola verdi. "Gerçekten iyiler. Sophie yine hamile, Sander her geçen dakika büyüyor. Annem de gayet iyi. Bir aydan fazladır

onlarla birlikte kalıyor. İşinde geçirdiği zamanı azaltıp evde Soph'a yardım ediyor."

"Vay be! Etkilendim. Sanırım insanlar zamanla değişiyor."

"Ne kadar çok değiştiğini görünce gerçekten çok şaşırdın," dedi sesini alçaltarak. Sesi hoş bir şekilde vücudunda yankılanıyordu.

"Pekâlâ," dedim ve ellerimi uyluklarıma yerleştirdim. "Nereye gidiyoruz?"

"Önce kahvaltı. Sonra üzüm bağı."

Ona bakmak için yüzümü çevirdim. "Arkadaşça olan randevumuzda beni sarhoş etmeye mi çalışacaksın?"

Gülümsememek ya da gülmemek için gerçekten çok çabaladığını söyleyebilirdim. "Sen bu arkadaşça randevuda kırmızı ruj sürdün."

Üç saniye içerisinde hepsini birden yapmıştım. Güldüm ve iç çekip homurdandım. "Katlanılmazsın."

"Beni bu hale getiren sensin."

"Hadi başka şeylerden konuşalım," dedim. Camdan dışarı baktım. "Bu arabada Bluetooth var mı?"

Oliver kıkırdadı. "Evet, Prenses Estelle, sizin teftişinize göre uygun bir seviyede mi?"

Gösterge paneli üzerinde hareket eden elimi dururdum; geri çekip kucağıma yerleştirdim. Yüzümün kızardığını hissediyordum.

"Eski arabayı daha çok seviyordum."

Oliver'ın kaşları yukarı kalktı; yüzünü çevirip şaşkın bir şekilde bana baktı. "Benim külüstür Maxima'yı bundan daha çok mu seviyorsun?"

Omuz silktim. "O daha rahattı. Bu bana Batman'in arabası Batmobile'i hatırlatıyor. Batmobile kötü filan değil tabii fakat rahatı seviyorum."

Başını sallayıp anlaşılmayan ses tonuyla bir şeyler ho-

murdandı. Fakat Bluetooth'la bağlanmak için telefonu-
mu aramaya koyuldu. Kendi şarkımı çalmak istediğim
için sorduğumu biliyordu. Hatta açıklamak zorunda bile
değildim. Ne zaman onunla birlikte arabada olsam ken-
di CD'mi getirirdim. Oliver iki tarz müzik dinlerdi: ağır
metal ve rap. Her ikisini de dinlememe rağmen ben klasik
müziği tercih ederdim. Steve Miller Band'in şarkıları daha
yeni çalmaya başlamıştı ki Mia'dan gelen aramayla kesildi.

Oliver sorgular gibi bana baktı.

"Eğer senin için sakıncası yoksa..." dedim ve Oliver
tuşa bastı. Ben merhaba diyemeden Mia'nın aşırı heyecan-
lı sesi duyuldu.

"Ne tür bir iç çamaşırı giyiyorsun?" diye sordu.

Yüzüm bu sabah ikinci defa kızarmıştı. Gözümün ucuy-
la Oliver'ın gülmek için alt dudağını ısırıldığını görebili-
yordum.

"Ne?" diye sordum. "Mia, telefonun hoparlöründesin!"

"Umurumda değil. Bu çok acil. Sesimdeki tiz tonu
duymadın mı? Kıyafetlerinin altına hangi iç çamaşırını
giydin?"

Bakışlarımı Oliver'm yüzüne kaydardım, sonrasında
camdan dışarı baktım ve son olarak gömleğimi hafifçe kal-
dırıp aşağıya baktım. Çünkü nasıl bir iç çamaşırı giydiğimi
tamamen unutmuştum.

"Telefonun Bluetooth'la olan bağlantısını kesebilir mi-
sin?" dedim Oliver'a. Başını kabul etmediğini gösterir şekil-
de salladı. "Lütfen, bu... muazzam bir şekilde utanç verici."

"Sadece cevap ver," diye fısıldadı.

"Kim o?" diye sordu Mia.

"Oliver. Biz onun arabasındayız ve sen de lanet olası
hoparlördesin."

Gülüyordu. "Aman Tanrım! Özür dilerim Fasulye!"

"Ne?" diye bağırdım. "Burada tacize uğrayan o değildi!"

"Ama şimdi rahatsız olan o. Neyse, söyle bana. Hangi iç çamaşırı?"

"Beyaz dantel sutyen ve eşi olan külot," dedim dişle-
rimin arasından. Bana baktığında, Oliver'ın yüzündeki
onaylayan ifadeyi görmüştüm. Bu yüzden onu tokatlamak
istedim. Fakat bunun bana hiçbir yararı olmazdı. Ben de
huysuz bir çocuk gibi kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Pekâlâ, bana bir iyilik borçlu olduğunu biliyorsun,"
diye başladı. "Erkek model sadece öğlen gelebiliyor. O za-
man burada olabilecek misin?"

Oliver'a tekrar baktım, başını olumsuz anlamda salladı.
"Onu daha sonra yapabilir miyiz? Altı gibi?" dedim. Daha
çok Oliver'a soruyor gibiydim.

"Elle, bu çok önemli. Birden çok yeri aramak zorunda-
yım. Kimse o kadar çabuk çekim yapamaz. Çünkü hepsi
moda defilesinden dolayı Los Angeles'ta!"

Öfkeli bir şekilde soluk verip gözlerimi kapadım. Kol-
tuk başlığına dayandım. "Seni birazdan arayacağım."

"Lütfen bir saat içinde beni haberdar et. Lütfen."

"Tamam, arayacağım."

Oliver telefon görüşmesini sonlandırdı. Suyun kenarı-
na, küçük bir kulübenin önüne park ettik.

"Neden bahsediyordu?" diye sordu. Kantağı kapatıp
bana doğru döndü.

"Yetiştirmesi gereken bir fotoğraf çekimi vardı; tahmin
edebileceğin gibi işler yolunda gitmedi. Onun için bu çe-
kimde yer almamı istedi benden. Fakat öyle görünüyor ki
benimle aynı anda çekimde yer alacak erkek modeli bu ka-
dar kısa sürede bulamıyor."

"Bunu yapmak istiyor musun? Demek istediğim, yeme-
ğimizi yiyip oraya gidebiliriz..."

Derin bir iç çekip camdan dışarı baktım. "Biliyorum, bu
arkadaşça randevumuz için planladığın şey değildi."

“Fakat arkadaşın için orada olmak istiyorsun. Bunu anlayabiliyorum Elle. Sonrasında oraya gidebiliriz.”

Tekrar Oliver’a dönüp gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Çok önemli değilmiş gibi omuzlarını silktilti. “Acıktın mı?”

“Açlıktan ölüyorum.”

İçeri girip balkonda oturduk. Su birkaç adım ötemizdedeydi. Dışarıda bir grup sörfçü sörf tahtalarıyla ilgilenirken, diğerleri de suyun içerisinde daha iyi dalgaların gelmesini bekliyordu.

“Senin için uygun mu?” diye sordu, başıyla sörf yapanları göstererek.

Gülümsedim. “Harika.”

“Tamam, emin değildim.” Bakışları sörf yapan insanlara doğru kayınca ne demek istediğini anlamıştım.

“Bunun hakkında konuşabiliriz, biliyorsun değil mi? Ben gerçekten iyiyim.”

Hafifçe gülümsedi. “Seni rahatsız etmek istemiyorum.”

“Ben iyiyim.”

Başıyla onayladı. “Olaydan sonra oraya tekrar gittin mi?”

“Plaja mı?” diye sordum kaşımı kaldırarak. “Elbette. Kısa bir süre önce oradaydım... Yıldönümünden birkaç gün sonraydı.”

Yeşil gözlerinde şaşkın bir ifade belirmişti. “O olaydan sonra seninle iletişime geçmek istedim. Geçmediğim için özür dilerim. Onunla ilgili gelişmeleri Vic’in aracılığıyla yakından takip ettim. Fakat orada olmalıydım. Ne zaman galeriye gelmeyi ve seni aramayı düşünsem ben...” Derin bir iç çekti. Kafasını çevirip suya baktı. “Sanırım panikledim.”

Garson kız geldiğinde içeceklerimizle birlikte biraz yiyecek sipariş ettik. Söylediği şeyi kesip konuyu değiştirebileceğimi biliyordum. İkimiz için de geriye dönüp daha rahat bir zemin üzerinde ilerleyebilmek için bu bir çözümdü. Fakat kelimeleri zihnimi kurcalayıp duruyordu.

“Neden panikledin?” diye sordum sessizce. Bir parça ekmeği koparıp üzerine Oliver’ın yaptığı gibi ilek reçeli sürdüm. Bakışlarını üzerimde hissediyordum. Başımla kaldırdığımda omuzlarını silkti.

“Seni son kez gördüğümde olanlar yüzünden.”

“Ailemin evinde,” deyip başımla onayladım; onu anlıyordum.

Garson ieceklerimizle geri geldiğinde konuyu kapattık. Çünkü bu, arkadaşıa bir randevu için çok fazlaydı.

“Pekâlâ, Doktor Hart, şu ana kadar ihtisasın nasıl gidiyor? Sınavlarını geçtin mi? Bunu nasıl başarıyorsun?” diye sordum gülümseyerek. Oliver kıkırdadı. Gözleri parlamış, yüzünde mutlu bir ifadeyle gamzeleri belirmişti.

“Bütün sınavları geride bıraktığımı gururla söyleyebilirim. Fakat işleri berbat etmeyeyim diye yakından takip ediyorlar... ki berbat etmeyeceğim,” diye ekledi göz kırparak.

Sııttım. “Kesinlikle etmezsin Bay Mükemmel.”

“Doktor Mükemmel,” diye düzeltti kaşını kaldırıp. Bunun zerine gülmeye başladık. Fakat bakışı ciddi bir hal alınca bu durum uzun sürmedi. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette,” diye cevapladım garson yiyeceklerimizi masaya bıraktığı sırada. Oliver pastırmalı karışık yumurta sipariş etmişti; bense Benedict usul hollandez soslu yumurta ve üzerine avokado istemiştim. Önceden yaptığımız gibi paylaşabilmemiz için tabaklarımızı masanın ortasına doğru ittik. Her şey normal görünüyordu.

Gülümseyip Oliver’ın yumurta ve avokadodan bir ısırık alışını izledim. Homurdandı ve yüzünde mutlu bir ifade belirdi. Sonra gülümseyip bana yedirmek için bir parça kesti. Ellerimi masanın kenarına yerleştirip çatala doğru eğildim. Bakışlarım gözlerine odaklanmıştı. Dilimle yiyeceklerin tadını alır almaz inleyip gözlerimi kapadım.

“Bu çok lezzetli,” dedim lokmayı bitirince. Oliver’ın ba-

kışlarının hâlâ ağzımda olduğunu fark ettiğimde gülümsedim. "Bana bir soru soracaktın," diye hatırlattım. Yutkunup başıyla onayladı.

"Seni gerçekten kontrol etmeye çalışıyor muydu?" diye sordu. Sanırım yüzüm, sorusuna ne kadar hazırlıksız yakalandığımı gösteriyordu çünkü, "Eğer sormamın sakıncası yoksa tabii," diye hızlıca açıklamaya çalıştı.

"Kontrol ettiğini söylemezdim. En azından kötü anlamda değildi. Eminim ki Vic, bizim ilişkimizin kötü bir resmini çizmiştir sana: *Bu adam sürekli şehir dışına çıkıyor, onu günlerce aramadan yalnız bırakıyor. Sonra çıkıp geliyor; normalde giyindiği şekilde giyinemeyeceğini ve dans derslerini bırakması gerektiğini söylüyor,*" dedim erkek kardeşimin öfkeli ses tonunu taklit ederek. "Fakat bunların hiçbirini yapmama sebep olmadı. Bütün bunları istediğim için yaptım."

Oliver'ın yüz ifadesi daha önce görmediğim bir hal almıştı. Kederli ya da ona benzer bir şey gibi mi görünüyordu, bilmiyordum. Fakat onun o ifadesi sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissetmeme sebep oldu.

Bir süre sonra fısıldadım. "Ne düşünüyorsun?"

Benden uzağa, okyanusa doğru baktı. Yeşil gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda yüzündeki o ifade silinmemişti. "Ben düşünüyordum da..." Sanki bana söyleyip söylememe konusunda zihninde savaş veriyormuş gibi durdu. Onu cesaretlendirmek için başımla onayladım. "Senin sesini günlerce duymadan yapabileceğimi sanmadığımı düşünüyordum."

Cevabı hiç de beklediğim gibi değildi. Hissetmeye başladığım şeyler beklediğim şeyler değildi. İkisinden den hoşlanmış olduğum gerçeği beni karmaşık duygular içrisine soktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu bir süre sonra.

"Bunun son gittiğim randevuyla hiçbir benzerliği yok."

Oliver kıkır kıkır güldü. "Derek denen şu adamla mı?"

"Neden çok iyi bir hafızaya sahip olmak zorundasın ki?" Gülümseyip başımı salladım.

"Onunla tekrar çıktın mı?"

"Hayır, kesinlikle benim tipim değildi."

"Senin tipin nedir?" Bakışlarını, kuruduklarını hissedip dilimle yaladığım dudaklarıma doğru kaydırdı.

"Belli bir tipim yok gerçekten. Sadece onun benim tipim olmadığını biliyorum," dedim omuz silkerek.

"Sanırım senin bir tipin var."

"Gerçekten mi? Beni aydınlat çok bilge beyefendi. Benim tipim nedir?"

Oliver gülümsedi; tembel bir gülümsemediydi. Sandalyesinde geriye yaslanıp bir fincan suyu yavaşça iterek uzaklaştırdı. "Uzun saçlı erkeklerden hoşlanıyorsun."

"Wyatt'ın saçları uzun olduğu için bunu söylüyorsun." Bana anlamlı bir bakış fırlattı. "Ve senin de uzun saçların vardı."

"Var," diye düzeltti.

"Önceden daha uzundu."

"Tekrar uzatmamı mı istiyorsun?"

Omuz silktim. Midemde uçuşan kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyordum. "Benim için fark etmez. Jen nasıl hoşlanıyor?"

Oliver'ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Sakallarını kaşıdı. "Onun düşüncesini sormayı gerçekten hiç düşünmedim."

Aralarında bir şeyler olduğunu yalanlamıyor olması gerçeği yüzünden çatalımı ona fırlatmak istedim. Derin kıkırdaması beni ölümcül düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Ne?" İsteddiğimden daha sert çıkmıştı sesim.

"Kışkandığın zaman çok tatlı oluyorsun."

Ağzım şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Kıskanmıyorum.

Ben kıskanmam. Asla. Boş zamanında ne yaptığın umurumda değil.”

Kaşlarının ikisi de kalktı. Bana gülümseyerek bakmaya devam etti. Yüzümün alev aldığını hissedince gözlerimi kapadım. Çünkü gözlerindeki o kahkahaya bakmaya dayanamazdım.

“Elle...” Masanın üzerinde duran ellerime elleriyle dokunduğunu hissettiğimde gözlerimi hemen açtım.

“Sana şu an kimseyle yatmadığımı söyledim. Şimdi bana söyler misin, neden hoşlanıyorsun?”

“Neden hoşlandığımın hiçbir önemi yok. Hemşirelerden birine sor,” deyip hemen pişman oldum, çünkü kıskanmış gibi görüldüğümün farkına varmışım.

Oliver tekrar güldü. “Onların düşüncelerinin de hiçbir önemi yok.”

“Ama benim ne düşündüğüm önemli, öyle mi?” Kaşımı kaldırmışım.

“Evet, seninki önemli.” İçin için yanan bakışları, baş edemeyeceğim şekilde beni etkilemeye başlamıştı.

“Benim tipimi tanımlıyordun?” Ellerimi onunkilerin altından çekip kucağıma yerleştirdim.

“Yaşlı erkeklerden hoşlanıyorsun.”

“Yine... Wyatt büyük olduğundan bunu söylüyorsun.”

“Çok fazla büyük.”

“Ne alakası var?”

Çenesini sıktı. Söyledikleriyle beni şaşırttı. “Onunla nişanlandığını öğrendiğim zaman nasıl şoke olduğumu biliyor musun?”

Yüreğim ağzıma gelmişti. Bunun cevabını biliyordum. Asla unutmamışım. Fakat her nasılsa başımı yavaşça salladım. Bana gönderdiği o bakışın içinde kaybolmadan önce, rüzgârın beni alıp buralardan çok uzaklara götürmesini diledim. “Ne kadar şoke oldun?”

“Çok.”

“Neden?”

Oliver gözlerini kapadı ve sert bir şekilde soluk verdi. Onları tekrar açtığı sırada garson hesapla geri geldi. Oliver hesabı ödedi. Ona teşekkür edip plaja en yakın olan kapıdan dışarı çıktık.

“Senin daima benim olduğunu düşünmüştüm,” dedi. Kelimeleri o kadar sessizdi ki neredeyse yüzümüze çarpan rüzgârın içinde kayboluyordu. Fakat onları, Oliver bana haykırıyormuş gibi duyuyordum. Ona ne söyleyebilirdim ki? Bu kadar zamandan sonra ona nasıl cevap verebilirdim?

Mia telefon ettiğinde bizi böldüğü için çok mutluydum. Gözlerimi kapadım. “Onu geri aramayı unuttum.” dedim ona... plaja... havaya. Telefona cevap verdim.

“Elle, sadece saat on ikiyi ayarlayabildim. O saatte başka gelebilecek kimse yok.”

Başımı kaldırıp Oliver’a baktım. Bana bakıyordu, telefonu sessize aldım. “Bunu kısa kesmemin senin için sorun olmayacağından emin misin? Benimle gelmek ister misin?”

“Ve başka bir adamla poz vermeni izleyeceğim?” dedi gülümseyip omuz silkerek. “Canı cehenneme, neden olmasın?”

Mutlulukla parıldayan gözlerle ona baktım. Çağırımı sessizden alıp cevapladım. “On ikide orada olacağım fakat Oliver da benimle geliyor.”

Mia yüksek sesle güldü. “Bu çok eğlenceli olacak.”

17. BÖLÜM

EĞLENMEK, NOEL SABAHINA UYANMAK ya da yeni bir arabayla gezintiye çıkmak, arkadaşlarıyla birlikte bir şeyler içmektir. Hatta bazen, sabah keyifle içtiğiniz bir fincan kahve bile gününüzün muhteşem olacağına dair yanlışı hislere kapılmanıza sebep olabilir. Eğlence birçok şey olabilir. Elbiselerinizi çıkarmak ve daha önce kısa bir ilişki yaşadığınız eski sevgiliniz ya da sizin için her kimse, o kişinin sizi iç çamaşırlarınızla birlikte bir yatakta üzerinde, sadece iç çamaşırları olan başka bir adamla izlemesine izin vermiş olduğunuzu bilmek? Bu kesinlikle eğlenmek değildi.

“Elle, şimdi gelebilirsin,” dedi Mia. Bu, kapıya ikinci vuruşuydu. Kapıyı sadece başım sığacak şekilde hafifçe aralayıp meraklı gözlerle odayı taradım. Yatak yumuşak bir beyaz çarşafı kaplanmıştı. Arkasındaki pencere, dışarıdan gelen doğal gün ışığının girebilmesi için açık bırakılmıştı. Bütün bunlarla birlikte Oliver, odanın ortasında yarı çıplak erkek modelle konuşuyordu. Erkek model her neden bahsediyorsa Oliver başını sallamaya devam ediyordu.

“Adam eşcinsel mi?” diye sordum Mia’ya kısık bir sesle.

“Marlon mu?” diye sordu gülerek. “Daha önce birlikte çalıştığı kadınlara göre kesinlikle eşcinsel değil.”

Gözlerim korkuyla kocaman açılmıştı. Onun o erekte olmuş penisinin beni popomdan dürttüğünü kafamda canlandırmaya başlamıştım. “Bu da ne demek şimdi?”

“Hey, sakinleş! O kesinlikle profesyonel bir model. Demek istediğim, çekimlerden sonra o kızlardan bazılarıyla yatmış. Fakat benim yatağımda değil... onlarınkinde.”

“Oh.” Sabahlığımın önünü sıkıca kapayıp Mia’yı takip ederek odaya doğru yöneldim. Marlon ve Oliver başlarını çevirip bana baktılar. Oliver ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı; Marlon’sa diş macunu reklamlarından fırlamış gibi görünen bembeyaz dişleriyle kocaman gülümseyerek bana doğru yürüdü.

“Ben Marlon,” deyip tokalaşmak için elini uzattı.

“Estelle,” diye cevaplayıp onunla tokalaştım.

“Bu işi sürekli yapmadığını biliyorum fakat sadece rahatla. Ben sana yardımcı olurum,” deyip beni yatağa doğru çekti. Oliver’a bir bakış fırlattım. Kaşını kaldırmıştı; bütün bu olanlardan memnun olmadığını belli edercesine başını salladı.

“Bu ne kadar sürecek?” diye sordum Mia’ya.

“Yaklaşık olarak bir saat, bu yüzden keyfine bak Fatsulye.”

“Şu an rahat olmamın mümkün olabileceğini sanmıyorum.”

Mia yüzünde hınzır bir sırıtişla Oliver’a doğru baktı. “Eğer Marlon’un yerinde olsaydın kendini daha rahat hisseder miydin?”

Oliver bunu düşünüyor gibiydi. Mia üzerimdeki sabahlığı çıkarmamı söylediğinde dediğini yaptım. Yavaşça üzerimden kayıp ayaklarımın dibinde toplandı. Marlon yata-

ğın ortasında oturmuş, boxerını düzeltiyordu.

“Yapabilir miyim?” diye sordu birden Oliver. Gözlerim kocaman açılmış bir halde omzumun üzerinden baktım.

“Sen ciddi misin?” diye sordu Mia. Ona şaşırmış bir şekilde bakıyordu.

“Eğer Elle için sorun olmayacaksa. Çekimini dikte etmek için gelmedim buraya sonuçta.”

Mia durup düşünmeden hemen emirler yağdırmaya başladı. “Tişörtünü çıkar. Marlon’u defetmeden önce senin hâlâ iyi durumda olup olmadığından emin olmalıyım.”

Kendi düşüncelerimi ifade etmek üzereydim ki Oliver polo tişörtünü başının üzerinden çıkarıverdi ve görme yetimin yanında kelimelerim de göğüs kafesiyle daracık belinin alt kısmı arasında bir yerlerde kayboldu.

“Evet, hâlâ seksi,” dedi Mia. “Marlon yataktan dışarı lütfen. Sana gerek kalmadı.”

“Ne?” diye sordu onaylamayan bir tavırla. “Bana gerek kalmadı demekle neyi kastediyorsun?”

“Üzgünüm, sen ve Elle arasında uyum yok. Bu çekimdeyse ciddi bir cinsel uyuma ihtiyacım var.”

“Henüz yeni tanıştık,” diye çıkıştı yataktan kalkarken.

“Ve şimdiden aranızda bir uyum olmadığını anladım, düşün yani,” dedi Mia. “Gelecek hafta Miranda geri döndüğünde seni ararım ve o zaman bir şeyler planlarız.”

“Tamam,” deyip omuz silkti. “İyi eğlenceler,” dedi bana dönerek.

Üzerini giymek için oradan ayrıldığında Mia bana dönerek, “Dürüst olmak gerekirse, ne demeye çalıştığımı anladıysan eğer, normal şartlar altında ondan kurtulmak istemezdim,” dedi.

Güldüm. “Ben de istemezdim.”

Arkamdan Oliver boğazını temizledi. Ona doğru baktım ve gülümseyerek omzumu silktim.

“Pekâlâ Ollie, soyun ve yatağa gir. Elle, sen de rahatlamaya çalış. Müzik istiyor musunuz? Nasıl olsa müzik çalacağım, sadece başınızla onaylayın.”

“Tam bir baş belasısın.” Gülüyordum. Mia iPod’unu açtı. Pearl Jam grubu *Just Breathe* şarkısını söylemeye başladı.

Gülmeyi bırakıp Mia’ya ters ters baktım. “Bu tarz şarkılar mı çalacaksın?”

Umursamaz bir şekilde omuzlarını kaldırdı. “Benim çekimim, benim kurallarım.”

Oliver bana doğru yürüyüp yatağa geldi. Üzerinde siyah boxerından başka bir şey yoktu. Gözlerimle onu yiyip bitirmemek için tüm gücümle kendime karşı koymaya çalıştım. Tam olarak Marlon gibi kaslı sayılmazdı. Fakat California sörfçüsü ve eski basketbolcu olduğu göz önünde bulundurulduğunda mükemmeldi. Yatağa çıkıp bir aslanın endamıyla yavaş bir şekilde bana doğru yaklaştı. Ateşe düşmüş kedi gibi hissetmeye başladım, o yüzden bakışlarımı ondan uzağa çevirdim.

“Sen iyi misin?” diye sordu kısık bir sesle, sadece benim duyabileceğim şekilde.

Başımla onayladım ama hâlâ ona bakmıyordum.

“Çekimlerde ön plana çıktığımı düşünmüyorsun değil mi? Kontrol ettiğimi ya da onun gibi bir şey?”

Hafif huzursuz olmuş bir şekilde ona baktım. Fakat, bir yönüyle böyle yapmış olmasına rağmen sonra öyle düşünmediğimi fark ettim. Belki birazcık da olsa kontrol etmeye çalışan bir yapısı vardı. Demek istediğim, o lanet olası bir doktordu, model değil. Bu onun dünyası bile değildi!

“Sana kızgın ya da öfkeli değilim, eğer sorduğun buyorsa?”

“Sorduğum o değildi.”

Bacakları vücudumun etrafında olacak şekilde kendini yatakta yerleştirdi. Bana değmiyordu fakat sadece... etra-

fımdaydı. Dizlerimi kırarak onları kendime doğru çektim ve çenemi dizlerimin üzerine yerleştirdim.

“Çok farklı birisin, biliyorsun değil mi?” diye fısıldadım.

Dudaklarına bir gülümseme yerleşmişti. “Birlikte çekim yaptığı kadınları beceren o modelin ayrılmasına sebep olmamın, iyi bir hareket olduğu konusunda benimle aynı fikirdesin yani?”

“Öyle bir şey söylemedim.” Gülümsememi bacakları-mın arasında gizliyordum.

“Fakat aynı fikirdesin, seni tanıyorum.” Çok yumuşak bir şekilde elini bacağımın üzerinde gezdirip dizimin üzerine koyduğum elime ulaştı. Yüzük parmağımın ucuna dokunuyordu. Birden ona dokunduğu son ânı hatırladım.

“Yüzük parmağımla ilgili bir takıntın var. Hiç dikkatini çekti mi?”

Elini hızlıca indirdi. “Takıntım mı var?”

Başımla onaylayıp gözlerine bakmaya devam ettim. “Sürekli ona dokunuyorsun.”

Hiçbir şey söylemedi fakat gözlerindeki o ifade içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Daha önce söylediği fakat duyduğumu düşünmediği o kelimeler zihnimde yankılandı.

Senin daima benim olduğumu düşünmüştüm.

Keşke ona o kelimeleri sorabilecek cesaretim olsaydı fakat yoktu. Mia’nın fotoğraf makinesinin tıkırtı sesleri araya girdi.

“Evet, olay şöyle: Çekim boyunca size rehberlik edeceğim fakat bunun mümkün olduğunca doğal görünmesini istiyorum. Öncelikle birbirine bakan bir çiftin ki onlar siz oluyorsunuz, fotoğraflarını çekeceğiz ve sonra nereye doğru gittiğine bakacağız.”

“Senin ‘nereye doğru gittiğine bakacağız’ ifadelerin yüzünden tedirgin olmaya başladım,” diye mırıldandım kısık bir sesle. Oliver’sa gülmeye başladı.

“Pekâlâ canlar, bütün o hapsedilmiş cinsel çekimi ortaya çıkarıp oyuna başlayalım,” deyip uzaklaştı Mia.

Oliver ile gözlerimiz şaşkınlıktan kocaman açılmış bir şekilde birbirimize baktık. Kendimizi nasıl bir şeye bulaştırdığımızı merak ediyorduk. Ya da en azından ben bizim merak ettiğimizi düşünüyordum ta ki Oliver’ın yüzündeki şoke olmuş ifadenin yerini karanlık bir ifade alana kadar. Mia panjurları açmak için uzaklaşırken ben de şaşkınlık hislerinin mağlubiyetiyle baş başa bırakıldım. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım varken Oliver’la birlikte olduğum gerçeği kafama dank etmişti bir anda. Oliver da sadece iç çamaşırı giyiyordu ve talepkâr bir müzikle çevrenmiştik. Derin bir soluk alıp yutkundum.

“İyi misin?” diye sordu. Sesi çok kısık ve boğuk çıkıyordu; parmakları baldırlarımın üzerinde gidip geliyordu.

Titriyordum. Gözlerimi kapatıp başımla onayladım.

Yatak hareket etti ve Oliver’ın daha da yakma geldiğini hissettim. Gözlerimi açtığımdaysa onun burnu neredeyse benimkine değiyordu.

“Harika!” dedi Mia. “Kıpırdamadan öylece kalın!”

Gözlerindeki ifade beni olduğum yere çiviledi. Gerçekten gözlerimi kırpmayı bile düşünemiyordum.

“Elle, sutyenini çıkarmanın senin için sakıncası var mı?” diye sordu Mia; kameranın lenslerinin arkasında kaybolmuştu. Oliver keskin bir soluk aldı; bu istek karşısında gözleri kocaman açılmıştı. “Fotoğrafta göğüslerini göstermeyeceksin, söz veriyorum.”

“Hmmm... Tamam.” Çıplaklıkla bir problemim yoktu. Fakat kabul etmeliyim ki bütün bu olanlar beni çok tedirgin ediyordu.

“Çıkarmanda sana yardım edeyim mi?” diye sordu Oliver.

“Hayır.”

“Aslında, bu fotoğraf için çok iyi olur,” diye araya girdi Mia. Döndüm ve ona sertçe baktım. Omuz silkti. “Ne? Fasulye, daha önce o göğüsleri yeterince gördün, doğru mu? Senin için mahzuru var mı?”

“Bu kesinlikle şimdiye kadar çektiğim en acayip eziyet. Sanırım bir sonraki sefere şaplağı kabul edeceğim,” deyince Mia’ya gülümsedi. Oliver’sa gülmeye başladı.

Başımı öne eğdim. Oliver elleriyle beni sarıp sutyenin kopçasını buldu.

“Ona bakmalısın,” dedi Mia. Derin bir soluk alıp gözlerine baktım. Gözlerindeki ifade beni öylesine esir etmişti ki uzağa bakacak ya da gözlerimi kapayacak gücüm kalmamıştı.

Parmaklarıyla sutyenin kopçasını açtı. Açılır açılmaz Oliver ellerini omuzlarıma getirip yavaş bir şekilde sutyenin askılarını kollarımdan aşağı indirdi. Bu sırada gözlerini bir saniye bile benden ayırmadı. Kalbim boğazıma gelmiş, hissettiğim gerginlikten midem dönmüştü. O kadar çok gerilmiştim ki sanki kusacakmış gibi hissediyordum. Bunun olmaması için dua ettim.

“İyi misin?” diye fısıldadı Oliver. Nefesi dudaklarıma değiyordu.

“Harikayım,” diye fısıldadım.

Burunlarımız yavaşça dokundu.

“Elle, sanki onları örtüyormuş gibi sağ elini göğüslerinin üzerine yerleştir. Fasulye, ona öyle bakmaya devam et ve benim tarafımdaki saçlarını elinle sabitle,” dedi Mia.

Elimi göğüslerimin üzerine yerleştirdim. Oliver bir elini saçlarımdan arasından geçirip diğeriyle yüzümü kavradı. Bütünüyle gözlerinde kaybolmuştum. Bana dokunuşu ve bakış şekli beni büyülemişti. Sadece nefes alabiliyor ve ona geri bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

“Çok güzelsin,” dedi. Gırtlğından çıkan sesi gözlerindeki şehvetle birleşince midem altüst olmuştu. Dudaklarım aralanınca Oliver bunu yüzünü iyice yaklaştırmak için bir işaret olarak algıladı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

“Harika,” dedi Mia; yalnız olmadığımızı bana hatırlatmaya çalışıyordu. “Kahretsin, hemen geri dönerim. Yedek bataryaları almam gerekiyor. Onları lanet olası arabanın içinde bıraktım.”

Gözlerimi Oliver’dan ayırmadan geri çekildim ve elimi göğsümden çektim. Oliver’ın aşağıya, onlara bakmamak için çok büyük mücadele verdiğini söyleyebilirdim. Ona gülümsedim. Gözlerini aşağıya kaydırması ne kadar sürecekti diye merak ediyordum fakat bakmadı. Gözlerimin içine bakmaya devam ediyor, yüzümü inceliyor, saçlarıma ve yanağıma dokunuyordu. İleri doğru atılıp bacaklarımı ayırdı, böylece bacaklarım makas gibi her iki taraftan onunkilerin üstüne binmişti. Çıplak göğsümüz neredeyse birbirine dokunuyordu.

“Sence bunu ne kadar süre daha yapmamız gerekecek?” diye fısıldadım. Gözlerim ağzından gözlerine kayıyordu.

“Bilmiyorum, umarım tüm gün sürer.”

“Bu kesinlikle ilginç bir arkadaş randevusu olurdu,” dedim gülümseyerek.

O etkileyici yarım gülümsemesiyle bana baktı. “Hâlâ bunun arkadaşça bir randevu olduğu mu düşünüyorsun?”

Kapı açılıp kapandı. Başımızı çevirip Mia’ya baktık. Bizi gördüğünde olduğu yerde kaldı. “Kahretsin. Bu poz! Bu halinizle birkaç tane fotoğraf çekebilirsem sanırım işimiz biter.”

Oliver ve ben tekrar birbirimize baktık. Mia fotoğraf makinesini ayarlıyordu.

“Bunu neden yaptın? Marlon’un yerini neden aldın? Demek istediğim, aşırı korumacı ağabey tavrının dışında.”

Anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı. Ağzının aniden açılmış haliyle bu ifade birleşince neredeyse komik görünüyordu. "Bunun ağabey şeyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktilim. "Sen söyle."

"Elle, yatakta neredeyse çıplak bir şekilde seninle oturuyorum. Erekte olmamak için tüm gücümle çabalıyorum çünkü seyircimiz var ve senin de gördüğün gibi hiçbir şey işe yaramıyor." Tabii ki kendimi tutamayıp bakışlarımı aşağıya çevirdim ve boxerının içindeki kocaman şişkinliğe şaşkınlıkla baktım. "Evet, çok açıkça belli oluyor ki seni küçük kız kardeşim olarak görmüyorum. Öyle düşünebildiğine bile..." Öfkelenmiş bir şekilde sesini kesti.

"Tamam, tekrar birbirinize bakın," dedi Mia. "Aynı poz ve kımıldamayın."

Oliver tekrar elini saçıma yerleştirdi, ben de benimkileri göğsümün üzerine. Tekrar birbirimizin gözlerinin içine baktık.

"Şu an seni öpmeyi çok istiyorum," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

"Sakın," diye uyardım. "Kural bu."

"Kurallardan hoşlanmıyorum."

"Oliver, lütfen yapma."

"Bana Oliver diye seslenmeni seviyorum." Alt dudaklarını iki dudaklığımın arasına yerleştirdi. Hareket etmeden, hak iddia edermişçesine öylece durmuş, ben dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatmak zorunda kalana dek beklemişti. Sonra homurdanıp ağzını benimkine karşı hareket ettirdi. Daha ben ne olduğunu anlayamadan kendimi sırtüstü uzanmış, Oliver'ıysa üzerimde, olmaması gereken öpücüğü derinleştirirken bulmuştum. Fakat dili benimkine değdiğinde ve elleriyle saçlarımın arasında gezindiğinde kendimi tutamayıp ben de ona karşılık verdim. Bir anda kendimizi karışmış çarşaflar ve birbirine dolanmış diller

karmaşasının içinde bulduk. Sert elleri iki tarafımda, benimkilerse onun güçlü sırtının aşağı kısmındaydı. Güçlü bir öksürük sesi duyunca kendimize geldik ve birbirimizden ayrıldık.

“Pekâlâ, bu...” deyip eliyle yüzünü yelpazeledi Mia. “Dürüst olmak gerekirse çekimler sırasında birçok şey gördüğümü söyleyebilirim, buysa gördüğüm en ateşli şeydi. Tamam şekerler, burada işimiz bitti. Gidip giyinebilirsiniz. Elle, konuşmamız gerek.”

Oliver kendisini üzerimden çekip beni de kendisiyle birlikte doğrulttu. Öpüşmekten dolayı hâlâ soluklanmaya çalışıyorduk. Işıklar tekrar yandı ve o ânın büyüğü bozuldu. Aramızda olan şeylerin ağırlığını üzerimde hissediyordum. Ona bakacak cesareti kendimde bulamadım. Onun yerine etrafıma bakıp sabahlığımın nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum. Ayağa kalkarken sabahlığıma iyice sarındım. Banyoya doğru koyuldum; dönüp ona bakmayı reddediyordum. Her neyse yaptığımız şey buydu: Bir an birlikte mutlu oluyorduk, sonrasındaysa hiçbir şey. Ve bunun olmaması gerekiyordu. Sanki tekrar kalbim kırılacakmış gibi hissetmeme sebep olan benden başkası da değildi.

Banyoda aynaya bakıp ellerimi dudaklarıma götürdüm. Neden Oliver her zaman böyle hissetmeme sebep oluyordu? Gözlerimi kapadım. Wyatt’ı, dudaklarını, dokunuşunu düşündüm. Onun asla kabul etmeyeceği bir adamla bu mutlu ânı yaşadığım için suçlu hissediyordum. Üstelik Wyatt, Oliver’ı hiç tanımamıştı fakat onu biliyordu. Onunla ilk tanıştığımızda benden Oliver hakkında çok şey duymuştu ve ondan sonra da Oliver’dan hiç hoşlanmamıştı. Galerinin büyük açılışı için Oliver’a davetiye gönderdiğimi öğrendiğinde çok sinirlenmişti. Çünkü Wyatt, Oliver’ın benimle aynı havayı solumayı hak etmediğini söylemişti. Onun gibi birisi için fazla iyi olduğumu söylemişti. O za-

man ben de Wyatt'a inanmıştım. Ona inanmıştım çünkü ne zaman bir şeye inanmak istesek yaptığımız şey buydu. Wyatt kırık dökük kalbime rağmen beni sevmişti. Onu o olduğu için sevmiştim. Şimdiyse başladığım yere dönmüş-tüm ve gerçekten içimde sevecek bir şeylerin kalıp kalma-dığını anlayamıyordum.

18. BÖLÜM

BANYODAN ÇIKTIĞIMDA OLIVER İLE MIA'YI sessizce sohbete dalmış bir şekilde buldum. Mia'nın yüzündeki ifadeden, Oliver'a benden uzak durması gerektiğini söylediğini anlamıştım. Sanki kedere boğulmuş, başının çaresine bakamayacak küçük bir kızmışım gibi. Benim yaklaştığımı duyduklarında, konuşmayı bırakıp dikkatlerini Mia'nın elindeki fotoğraf makinesine çevirdiler.

"Fotoğraflar harika gözüküyor," dedi coşkuyla Mia; küçük ekranını görebilmem için makineyi bana doğru çevirdi.

"Müthiş. Onların biz olduğuna inanamıyorum. Biz gerçekten çok..." Gözlerimi hızlı bir şekilde Oliver'a çevirdim. Bana dönmüş, gözlerinde sonsuza dek kaybolmayı dileyeceğim bir ifadeyle bana bakıyordu. Bakışlarımı ondan hemen uzaklaştırıp fotoğrafların geri kalanına bakmaya başladım.

"Bu senin için kötü olmayacak mı?" diye sordum Oliver'a bakarak. "Demek istediğim, işin, ihtisasın ya da gelecekteki çalışmaların için."

Omuzlarını silkip fotoğraflara bakmaya devam etti. "Bunların kopyalarını istiyorum."

“Ne için?” diye sordum hafif koruyucu bir şekilde.

“Yüzleriniz o kadar çok görünmeyecek,” diye araya girdi Mia. “Güvenin bana, onları düzenlemeyi bitirdiğimde ikiniz de onları çerçeveletip asmak isteyeceksiniz.”

“Bunun hangi dergi için olduğunu söylemiştin?” diye sordum.

“V!”

“Kahretsin.” Nefes alıp Oliver’a baktım. Etkilenmiş görünüyordu.

“Biliyorum, çok heyecanlıyım!”

“Evet, heyecanlandırıncı. Kusacakmışım gibi hissediyorum,” dedim sessiz bir şekilde.

“Neden? Fotoğraflar çok güzel.”

“Evet fakat Victor’ın en iyi arkadaşıyla yarı çıplak poz verdim!”

“Eee, ne olmuş yani?” dedi Mia.

Mia’ya baktım, çıldırmış olmalıydı. Sonra dikkatimi Oliver’a verdim. Yüzünü diğer tarafa çevirmişti. Tabii ki bunu düşünmemişti.

“Bunlar ne zaman çıkacak?” diye sordum.

“Sanırım... bir ay içinde. Şükran Günü’nden hemen önce.”

Başımla onayladım. Onlar görmeye fırsat bulamadan önce aileme ve Victor’a bundan bahsedersen sanırım çok kötü olmayacaktı. Victor’ın bunu kabul etmesi için kesinlikle zamana ihtiyacı olacaktı.

“Tamam. Başka neye ihtiyacın var?”

Mia, Oliver’a baktı. “Elle’le konuşmam gerekiyor. Eğer istersen onu eve ben bırakabilirim.”

Oliver bana bakıp boynunun arkasını kaşıdı. Omzumu silktim. Oliver da cevap olarak omzunu silkti. “Elbette,” deyip ikimizi de yanağımızdan öpüp ayrıldı.

İşte o an buna çok sinirlenmiştim. Nasıl öylece ayrılabilirdi?

“Buna inanabiliyor musun?” dedim duyamayacak kadar uzaklaştığında. “Az önce bütün o şeyleri yaptık.” Yatağı işaret ettim. “Ve randevumuz olması gereken şeyin tam ortasında öylece ayrıldı. Erkek kardeşim ve yığınla insan tarafından o fotoğrafların görülecek olması konusu tam da gündeme getirildikten hemen sonra. Niye dert ettiğimi bile bilmiyorum.”

Mia gözlerini devirdi. “Neden dert ettiğini çok iyi biliyorsun. Oliver senin uyuşturucun gibi, ondan ne kadar uzağa gitsen ya da ondan uzak durmak için çılgınca engeller koysan da hiçbir önemi yok. Daima başladığın yerde buluyorsun kendini.”

“Bu sefer değil,” dedim kesin bir dille. “Bu defa gerçekten hiçbir şey olmadı.”

Mia güldü. “Elle, az önce gördüğüm şey, demek istediğim, yakaladığım şey tam tersini söylüyor,” deyip fotoğraf makinesini salladı. “Bunu görmezden gelemezsin.”

“Bir önemi yok.”

“Hayatına devam etmek istediğini söyledin.”

“Evet fakat onunla değil. Bunu kendin de söyledin, kötü bir fikir bu.”

“Belki de yanılmışımdır. Belki de gerçekten kötü bir fikir değildir.”

“Oh, gerçekten mi?” Gözlerimi devirdim. “Bütün bunların hepsini birkaç fotoğraftan mı çıkarıyorsun?”

“Hayır, bütün bunları onunla yaptığım konuşmadan çıkarıyorum. Sanırım o gerçekten büyümüş.”

Kapıya doğru elimi çılgınca salladım. “Daha az önce bırakıp gitti! Tekrar!”

Mia omuzlarını silkti. “Evet, çünkü gitmesini ben is-

tedim. Birisiyle ıkma fikrinden hoşlandığın için kendini suçlu hissediyor musun?"

"Sanmam. Sanırım korktuğum sadece Oliver."

Mia ileri doğru eğilip bana sarıldı. "Aşkın korkutucu olması gerekiyor."

"Aşkın rahatlatıcı olması gerekiyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Wyatt rahatlatıcıydı."

"Wyatt sana sinir krizleri geçirtmedi. Seni aramadığın-
da yepyeni Isaac Mizrahi marka tabaklarını kırmana sebep
olmadı ya da senden birkaç saatlik mesafede yaşayacağını
öğrenmene rağmen kendini uzun bir süre insanlardan so-
yutlamana sebep olmadı hiç."

Ellerimi indirip Mia'ya baktım. Sanki dünyadaki en
önemli şeyi söylediğine şahit olmuş gibi hissediyordum.

"Sence aşkın farklı türlerinin olma ihtimali var mıdır?"

"Demek istediğin, tepeden tırnağa sıırıslıklam âşık ol-
mak ve sadece âşık olmak gibi mi?"

Omuzlarımı silkip onu kapıya kadar takip ettim. "Evet,
sadece sıradan bir şekilde âşık olmaya karşı ruh ikizine
âşık olmak gibi."

"Ruh ikizine âşık olmak mı?" diye sordu gülerek. "Bil-
diğim kadarıyla, sahip olduğum tek ruh ikizim sensin. Ve
belki bir de Robert, o da ikiz kardeşim olduğu için. Nasıl
bir ikiz olduğumuzu da sen iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum... Demek istediğim, Wyatt'ı bütün benli-
ğimle sevmediğimi düşünmek istemiyorum. Bu çok kötü
hissetmeme sebep oluyor, anlıyor musun? O çok gençken
öldü ve hayatının aşkı olmadığını düşünmek beni çok
üzüyor."

Arabaya doğru birlikte yan yana giderken, "Ah, haya-
tım..." deyip beni kendine doğru çekti. "Sen onu gerçek-
ten çok sevdin ama. Onun için çok şeyden vazgeçtin Elle.

Danstan, arkadaşlarından, ailenle birlikte geçirebileceğin vakitlerden...”

“Evet fakat o da bana çok şey verdi. Stüdyo... Yeteneğimde nasıl ustalaşacağımı öğretti... ve bana evini bıraktı.”

“Onun iyi bir adam olmadığını söylemiyorum. Fakat sonsuza kadar birlikte olmak isteyeceğin kişi miydi o? Seninle o konuda aynı fikirde olamayacağımı biliyorsun.”

Arabada sessizlik hâkimdi. Taylor Swift CD’sinden bizim de sevdiği bir şarkı çaldığı zaman, şarkıya birlikte eşlik ediyorduk sadece. Erkek kardeşimin evine vardığımızda Oliver’ın arabasını göremeyince biraz üzülmüştüm. Gerçekten kaçmıştı. Tekrar. İnanılır gibi değil!

Duşumu alıp yatağa girdikten sonra bu olayı olduğu gibi bırakamayacağıma karar verdim. Bu sefer değil. Ona mesaj gönderdim ve cevabı gelene kadar telefonun ekranına baktım.

Bırakıp gittiğine inanamıyorum.

Mia konuşmanız gerektiğini söyledi. Eğer kalmamı isteseydin kesinlikle kalırdım.

Kalmanı istedim.

Neden?

Uzunca bir süre telefona bakakaldım. Sanki telefon erkeklerin neden bu kadar aptal olduklarını açıklayacaktı ama bu gerçekleşmedi tabii ki. Ona bir cevap veremeyeceğime karar verdim. Telefonu komodinin üzerine yavaşça atıp yorganı başımın üzerine kadar çektim. Güneş henüz batmak üzereydi, hâlâ erken sayılırdı fakat çok bitkin hissediyordum. Uykuya dalmıştım, ta ki bir şey beni uyandı-

rana kadar. Yüzümde hissettiğim bir fısıltı... Başımı okşayan bir el... Gözlerim bir anda açıldı. Oturmak için kendimi hızlıca ittirdim.

"Sadece benim."

Nefesimi tuttum ve yanımda bulunan Oliver'a baktım.

"Burada ne arıyorsun sen?" diye fısıldadım. Gözlerimi ondan çevirip hafif aralık olan kapıya doğru baktım. "Vic neredesin?"

Omzunu silkip beni susturmak için parmağını dudaklarımın üzerine yerleştirdi. "Çoktan kendinden geçti. Burada kalabilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Kendi yatağının bir sorunu mu var?"

"Evet, içinde sen yoksun."

Yana çekildim, kalbim hızlı bir şekilde atıyordu. "Yatağını daha önce görmedim bile."

"Görmek ister misin?" diye sordu sesini alçaltarak.

"Bana öyle bakmaya bir son ver."

"Nasıl bakmaya güzel Elle?" Gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

"Sanki beni tümünden yutacakmışsın gibi."

"Hiç aklına geldi mi, belki yutmak istiyorumdur?" Yanıma doğru yaklaşınca nefesimi tuttum. "Fakat bu akşam düzenbazlık yok. Söz veriyorum. İzci sözü."

"Hiç izci olmadın ki sen."

Sırıyordu. "Tamam fakat söz veriyorum, hiçbir şey yapmaya çalışmayacağım. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum bu akşam."

"Son defasında onu söylediğinde..."

"O zaman aptalın tekiydim."

Gözlerimi kapadım. "Kardeşim ne olacak?"

"Kardeşin mi ne olacak?"

"Eğer buraya gelirse ve seni yakalarsa?"

Oliver eliyle belimden kavrayıp beni kendine doğru çekti. Burun buruna gelmiştik. "Eğer gelirse sen ne yapmamı isterdin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Soluğumu verirken gözlerindeki o karanlık bakışı fark etmiştim.

"Düşündüğümün sadece sen olduğunu ona söylememi ister misin?" diye sordu benim gibi fısıldayarak.

Başımı salladım, burunlarımız birbirine değiyordu. Onunla aramızdaki her neyse Victor'ın bunu öğrenmesi için henüz hazır hissetmiyordum.

"Neden bugün Mia'nın stüdyosunda kalmamı istediğini söyle bana," dedi.

"Çünkü arkadaşça randevumuzu bitirmemiştik."

Oliver kıkırdadı. "O randevu benim eve gitmeme ve hayatımın en uzun düşünü almama sebep oldu."

"Ben de aldım," dedim fısıltıyla. Kirpiklerimin arasından ona bakarken yanaklarımın kızardığını hissettim. Oliver'ın yüzü tamamen ciddileşti ve inledi.

"Tanrım Elle. Bunu bana söylemek zorunda mıydın?"

Güldüm. "Neyi? Seni düşünürken kendime dokunduğumu mu?"

Gözleri hafifçe kısıldı. "Eğer sana olan sözümü tutmamı istiyorsan bunun hakkında konuşmayı bırakmalısın."

"Tamam." Sırıtıp arkamı döndüm, böylece sırtım Oliver'ın göğsüne gelmişti. Beni kendine doğru çekip iyice sokuldu, böylece ikimiz için yatakta yeterince yer oluşmuştu. "Bana bir hikâye anlat," dedim esneyerek.

"Ne hakkında?" diye mırıldandı. Başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

"Herhangi bir şey. Biz küçükken söylemeye alışkın olduğun şeyler gibi."

"Pekâlâ." Oliver durdu ve bana sıkıca sarıldı. "Bir za-

manlar Cassia adında küçük bir kız varmış. Kendi kendine konuşarak etrafta yürürmüş.”

Dirseğimle hafifçe Oliver’ı dürttüm. “Bitkilerle konuşmuş, kendi kendine değil.”

Güldü. “Oh, haklısın. Bitkilerle konuşmuş. Bir gün Jeter adında bir çocuk ona sor...”

“Jeter?” diye sordum omzumun üzerinden Oliver’a bakarak. “Beyzbol oyuncusu gibi mi?”

Oliver güldü, başını sallayıp iyice sokuldu. “Bu hikâyelerin ne kadar çok kesintiye uğradığını unutmuşum,” dedi boynuma doğru fısıldayarak.

“Hey! Daima benim ne kadar tuhaf olduğumdan bahsediyorsun, bir de kendi hikâyelerini dinlesen.”

Oliver iç çekince vücudumu bir ürperti dalgası kapladı. “Tamam, şaka yapma zamanına geçelim o halde.”

Homurdandım. “Senin şakalarından nefret ediyorum.”

“Senin bunu bana söylememen gerekiyordu!” Dudak büktü. Elleri vücudumda aşağıya doğru geziniyordu. “Her neyse, ne giyiyorsun?”

Gözlerim bir anda kocaman açılmıştı. Karanlıkta olduğumuz için minnettardım. “Wyatt’ın tişörtlerinden birini,” diye fısıldadım.

Oliver’ın karnımın üzerinde hareket eden elleri durdu. “Onun eşyalarının çoğunu saklıyor musun?”

Kollarının içinde dönerek dirseğimi yastığa dayadım. O da aynı şekilde duruyordu. “Sadece tişörtlerini. Resimlerini ve istemediğim diğer eşyalarını ailesine geri verdim. Fakat tişörtlerinden kurtulabileceğimi sanmıyorum.”

“Onu özlediğin için mi?”

“Önceki gün aynı şeyi merak etmiş olmam kötü bir şey mi? Kafamda birden beliren tüm bu sorular?”

Oliver elinin tersiyle yüzüme dokundu. “Ne gibi?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Tabii ki. Bana söylemek istediğin her şeyi bilmek istiyorum.”

Bir süre sessizce bekledim. Fotoğraf çekimlerinde neden Marlon’un yerini aldığını bir kez daha merak etmiştim. Belki de beni o modelden korumaya çalışıyordu sadece ve belki de benim ona ait olduğumu göstermeye çalışmıyordu. Sonuçta bu Oliver’dı. O arazisini işaretlemezdi. Buldozerle oraya girer, verdiği zararı bile öğrenmeden terk edip giderdi.

“Tamam, pekâlâ. İlk öldüğü zaman nefes alamıyordum gibi hissediyordum, özellikle geceleri yalnız olduğumda. Fakat zaman geçtikçe daha iyiye gitmeye başladı...”

“Ve şimdi?”

“Ve şimdi, bazı zamanlar onu hiç özlemiyorum,” diye fısıldadım. Nankörmüşüm gibi hissediyordum... vefasız. Yüksek sesle dile getirmek şöyle dursun, bunu düşünmek bile utanç verici bir şey yapmak gibiydi, özellikle de Oliver’a söylemek. Geriye dönüp tekrar kendimi Oliver’ın sıcaklığına yerleştirdim.

“Onun ardından tekrar mutluluğu yakalaman çok normal. Bunu biliyorsun değil mi?” dedi. Nefesini boynumda hissettim yine.

Yutkundum. “Sanırım öyle. Fakat bazen bu yüzden kendimi suçlu hissediyorum. Birlikte yaşadık. Nişanlanmıştık. Bu çok büyük bir adımdı.”

Oliver tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. “Uzun süreden beri evlenebileceğimi hiç hayal edemiyordum. Bağlanmanın bana göre bir şey olmadığı bir sır değil,” dedi sessizce. “Okul ve iş söz konusu olduğunda, bunlarla ilgili seve seve sorumluluk alabilirdim. Fakat kadınlar... Bütün bu zaman boyunca, büyürken bağlanmayı isteyeceğim biri hiç olmamıştı.” Son kısmı fısıldayarak söylemişti. Yüreğimin ağzıma geldiğini hissetmiştim. Oli-

ver konuşmasına devam etti. "Yalnız bu kız hariç. Bu kız, öyle olmamama rağmen bana önemli birisiymişim gibi bakıyordu. Tabii şansına tüküreyim, bağlanmayı istediğim bu kız sahip olamayacağım kızdı. Ondan uzak durmak için çok çabalamıştım." Omzuma bir öpücük kondurdu. "Eğer en iyi arkadaşım onunla ilgili duygularımı öğrenirse neler olabileceğini sürekli kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Ona karşı hissettiklerimi çok uzun bir süre kendime sakladım. Benden onu öpmemi istedikten sonra bile. Ve onu öpmeme izin vermesini istedikten sonra. Partide, lavaboda ona dokunmama izin verdikten sonra ve bir yabancıнын yatak odasında bana dokunmasından sonra."

"Neden hislerinin ne olduğunu ona söylemedin?" diye fısıldadım. Yüzünü boynuma iyice sokmuştu. Soluğunun tenime değişini hissedince gözlerimi kapadım.

"Çünkü aptalın tekiydim."

"Oliver?"

"Evet?"

"Bu gece senin tişörtünle uyuyabilir miyim?"

Bana daha sıkıca sarılıp başını iyice boynuma gömdü. Ellerini benden uzaklaştırıp yatakta doğrulduğunda söylediğim sözleri neredeyse geri alacaktım ve şaka yaptığımı söyleyecektim. Karanlıkta hareketlerini takip etmeye çalışıyor, tişörtünü başından çıkarışını izliyordum. Ben de aynısını yaptım. Yavaşça tişörtümü üzerimden çıkarıp odanın en uzak köşesine, dolabın olduğu yere doğru fırlattım.

"Oliver," diye fısıldadım tekrar.

"Evet Elle?" diye fısıltıyla cevap verdi. Göğsünün inip kalktığını zar zor görebiliyordum, daha fazlasını göremediğim için daha da yakınına sokuldum.

"Bana dokunmanı istiyorum." Gözlerimi sıkıca kapadım. Utandığım için değil de çok uzun zamandan beri bunu denemediğimdendi. Çok, çok uzun zaman olmuştu.

Tepkisinin ne olacağından korkuyordum. Daha da kötüsü, eğer reddederse nasıl bir tepki vereceğim beni korkutuyordu.

Başını geri atıp soluğunu bıraktı. Tam da bunu yapamayacağını, erkek kardeşimin her an uyanabileceğini ya da gitmesi gerektiği söyleyeceğini düşündüğüm sırada ellerini uzatıp kollarımdan tuttu.

“Şayet sen de istersen,” diye ekledim ellerini hareket ettirmeyi bırakınca.

Derin kıkırtıları yüzünden yatak sallanıyordu. “Eğer ben de istersem,” diye tekrar etti. İyice yaklaşmıştı; ellerini göğüs kafesimin her iki tarafında gezdiriyordu. “Tanrım Estelle. Seni şu an ne kadar çok istediğimi bilmiyorsun.”

Bedenimi ileri doğru itip omuzlarına doğru kendimi yasladım. Başparmakları göğüslerimin hemen altına sür-tünüyordu. Ne istediğimi anlaması için ben de ona doğru biraz daha sokuldum. Gülerek imayı anladığını belli etti fakat bilerek görmezden geliyordu.

“Fasulye, lütfen,” diye fısıldadım soluyarak. Ellerimle tutuşumu sıkılaştırdım.

“Fasulye şu an burada değil,” diye fısıltıyla karşılık verdi. Başını iyice bastırıyor, boynumdan köprücük kemiği-me doğru nazikçe öpüyor, omzumun üzerinde öpücükler bırakarak tekrar başladığı yere geri dönüyordu.

“Oliver, lütfen...” Dudakları boynumun çukuruna ulaştığında başımı arkaya attım.

“Bana ne istediğini söyle bebeğim. Nereye dokunmamı istediğini söyle,” diye mırıldandı şehvet kokan bir sesle. Vücudumu tutuşturmuştu.

“Her yere. Sadece... her yere.”

Sonunda ellerini yukarı doğru hareket ettirdi. Başparmaklarıyla yavaşça göğüs uçlarıma dokunuyor, bir haz

dalgasının vücuduma doğru titreyerek yayılmasına sebep oluyordu.

“Daha fazla,” deyip onu aşağıya çektim, böylece bacaklarımı açıp bacaklarının üzerine oturdum. Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturduğumda üzerinde ileri geri hareket ediyordum. Ağzımın içine homurdanıp dilini içeriye daldırdı. Açlıktan kıvranıp sonraki yemeğini arayan bir adam gibi ağzımı keşfe çıkmıştı. Ellerindeki baskıyı artırmadan, sanki camdan yapılmışım gibi bedenimi yumuşak dokunuşlarla keşfetmeye devam ediyordu. Parmaklarını iki yanımda hafif bir şekilde aşağı doğru hareket ettiriyor, göğüslerimin üzerinde, boynumun etrafında ve karnıma doğru gezdiriyordu. İç çamaşırlarımın lastikli kısmına geldiğinde ellerini durdurdu.

“Lütfen, devam et,” dedim bana ait olmayan bir ses tonuyla. Bacaklarım titriyordu. En çok dokunmasını istediğim yere henüz dokunmamıştı bile. Oliver başını arkaya itip yüzümü pencereden yansıyan ay ışığına doğru çekti. Yüzümü dikkatle inceliyordu. Gülümsediğinde başımı telaşlı bir şekilde salladım.

“Bunu yapmadan önce sormam lazım. Hâlâ arkadaşça bir randevuda mıyız?” diye sordu. Dağılacakmışım gibi hissettiğim zamanlarda şaka yapabiliyor olması biraz sinir bozucuydu. Bu yüzden sorusunu cevaplamak yerine ellerini yakalayıp aşağıya doğru ittim, böylece imayı sezecekti. Oliver başını salladı. “Bu hâlâ bir arkadaş randevusu mu?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım. Sesim biraz yüksek çıkmıştı. Sabrım taşmaya başlıyordu. “Umurumda değil, sadece dokun bana!”

Oliver sırtıp bir elini iç çamaşırlarımdan içeri soktu. Ne kadar ıslak olduğumu fark ettiğinde inlemesi benimkiyle eşleşti. “Sağlığım için çok zararlısın. Biliyor musun?”

“Öyleyse doktor olman güzel bir şey.” Parmağını içime kaydırduğunda titredim. Parmağını hafifçe kıvrınca gözlerimi devirerek ona baktım.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu boynuma doğru fısıldayarak. Başımınla onaylayınca parmak hareketini hızlandırdı.

Ellerimi omuzlarından aşağıya, karnına, oradan da boxerinin içine doğru hareket ettirdim. Bir şey söylemesine fırsat vermeden erkekliğini tutup sıktım.

“Kahretsin! Tanrı aşkına Elle,” diye inledi. Daha iyi hareket etmem için vücudunu hafifçe çevirdi.

“Çok sertsin,” diye fısıldadım. Onu tekrar öpmek için öne doğru eğildim.

“Çok ıslaksın,” dedi dudaklarıma doğru.

“Çok büyüksün.” Nasıl görüldüğünü, nasıl hissettirdiğini unutmıştım. Ben ritmimi yakalamak için elimi erkekliğinde hareket ettirmeye devam ederken soluk soluğa kıkırdadı.

“Çok sıkısın.” İnledi. Başparmağını klitorisimin üzerine koyup daireler çizerken diğer parmaklarını içime doğru ittiriyordu.

“Ben boşalaca... Ben... Ben...” Derin ve hızlı bir şekilde soluyordum. Bir anda gözlerimin önünde kör edici, parlak ışıklar belirdi. Elimin erkekliğinin etrafında hareket ettirmeye devam ettim. Homurtuları yükseldi ve sıcak sıvıyı elimin üzerinde hissettim.

Bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durduk. Odada sadece derin ve hızlı olan soluk alış verişimizin sesleri duyuluyordu. Bir süre sonra, Oliver alnıma bir öpücük kondurup kendini temizlemek için ayağa kalktı. Onun peşinden gitmemi beklediğinden emin değildim. Geniş omuzların odadan kayboluşunu izlerken kendime engel olamayıp bunun bir hata olup olmadığını düşünmeye başlamıştım. Islak bir havluyla geri geldi. Ellerimin üzerimi temizledi.

Tekrar geri geldiğinde yataktaki önceki yerini aldı.

Eski halimizi alırken ikimiz de tek kelime bile etmedik. Sanki bedenimin uyması için özel yapılmış küçük bir kovanın içinde yatıyormuşum gibi kollarını bana iyice sardı.

"Kollarımda oluşunu seviyorum," dedi sessizliği bozarak. Nefesini kulağımda hissettim.

Gözlerimi kapadım. "Ben de seviyorum." Hem de çok fazla. Tahmin edemeyeceği kadar.

"Bugün çok fazla kuralı çiğnedik."

"Evet, çiğnedik. Hem de çoğunu." Karanlıkta gülümsüyordum.

"Bir sonraki arkadaşça randevumuza ne zaman gidiyoruz?"

"Bu gece yatağımda uyuyorsun," diye ona hatırlattım.

"Kırmızı ruj sürdün."

Güldüm. "Sen ve şu aptal ruj."

"Sadece şunu söylemeye çalışıyorum: Bir kadın o rengi yalnızca becerilmek istediğinde kullanır bir randevuya çıkarken."

Başımı sallıyor ve gülüyordum. Oliver da beni sıkıca tutmuş, gülüyordu. Bir süre sessiz kaldık. Oliver'ın uykuya daldığını düşündüm. Vücudum rahatlamıştı. Tatlı uykunun beni içine çektiğini hissettim. Bir sonraki gün uyanışımda, güneşin sıcaklığını yüzümde hissettim. Yatakta yalnızdım. Aniden bir üzüntü dalgası içimi kaplamaya başladı fakat onu bastırmaya çalıştım. Bu benim seçimimdi, bunu ben istemiştim. Oliver'ı ben yüreklendirmiştim. Fakat bu düşünceler hissettiğim üzüntüyü azaltmaya yetmiyordu. Gözlerimi tekrar kapayıp derin bir soluk verdim. Yeniden gözlerimi açtığımda Wyatt'ın atılmış tişörtünü gördüm. Kıyıya vurmuş hatıralar gibi bir kenara atılmıştı. Birden bu daha da kötü hissetmeme sebep oldu. Belki mükemmel bir adam olmayabilirdi ve birçok farklılığımız

bulunabilirdi fakat Wyatt özel değilmişim gibi hissettirmemişti asla. Biz seviştikten sonra beni öpmeden ya da ne kadar güzel olduğumu söylemeden yürüyüp gitmezdi. Paylaştığımızın özel olduğunu hissettirmeden beni yatağımda öylece yalnız bırakmamıştı hiç.

Dolaba doğru tişörtü almak için yaklaştığım sırada gözlerim yaşlarla dolmuştu. Tişörtü alıp sıkıca sarıldım. Ondan af diliyordum. Çünkü bu tamamen benim yaptığım bir hataydı. Sonra ağlamaya başladım. Çünkü bir tişörtle konuşuyordum ve üzerimde başka bir adamın tişörtü vardı, bana dokunmasına izin verdiğim adamın, bir kez daha bana veda etmeden giden adamın. Kapı bir anda açıldı. Tam kapıya doğru baktığım sırada Oliver'ın içeri girdiğini gördüm. Bendeki değişikliği fark ettiğinde... Ağlayan bir yüz... Sanki hayatım ona bağlıymış gibi ölmüş nişanlıma ait tişörtü sıkıca elimde tutuşum... Yüzündeki gülümseme bir anda kaybolmuştu.

"Gittiğini sandım," dedim boğuk bir fısıltıyla.

Hareketsizdi. Konuşmadan bana bakarak uzunca bir süre öyle bekledi. Sonunda bana doğru ilerledi. Kollarını başımın etrafından dolayıp beni sert göğsüne doğru ekererek sıkıca sarıldı.

"Veda etmeden ayrılmayacaktım," diye fısıldadı saçıma doğru. Bir şey söylemeden ayrıldığı tüm o geceleri düşündüm. O şekilde ayrıldığımız geceleri. Bu defa farklı olup olmayacağını merak ediyordum. "ok güzel bir gece geçirdim."

"Ben de," diye fısıldadım.

Beni başımdan öptü. "Bunu mahvetmek istemiyorum Elle. Bu yüzden sana biraz süre vereceğim, tamam mı? Bu seni istemediğim için değil... ya da dün gecenin olağanüstü bir gece olduğunu düşünmediğimden değil. Çünkü seni zorlamak istemiyorum." Ona bakabilmem için başımı ha-

fifçe yana eğdi. Onun o yeşil gözlerinin mızrak gibi bana saplanmasını beklediğim için kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. "Bunun olmasını istiyorum."

"Tamam." Oliver ellerini indirip kapıdan çıkıp gitmeden önce fısıldayabildiğim tek kelimeydi. Bütün bunlarla ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. *Bunların* ne olduğunu bile bilmiyordum. Bildiğim şeyse onu bu kadar çok istediğim için çok korkuyor olmamdı. Tekrar yanıp kül olacağım diye ödüm kopuyordu.

Birkaç gün sonra, uyandım ve Gemma hemşirenin boyamanın oldukça pasaklı bir hal aldığı gün bana verdiği lacivert hastane kıyafetlerini giydim. Hastaneye gittiğimde, onu hemşirelerin bulunduğu bölmede gördüm. Gülüyordu.

"Yardım etmek için mi buradasın?" diye sordu Gemma.

"Hakkımda görevi kötüye kullanma davalarının ardı ardına gelmesini istemediğin sürece hayır."

"Estelle'e iğneli bir şey asla verme. Not ettim."

Gülüp başımı salladım. "Bugün işim uzun sürmeyecek. Sadece her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum."

"Son gün," dedi Gemma hemşire. "Yalan söylemeyeceğim. Micah denen adamın etrafta olmasını özleyeceğim."

"Doğum servisini de boyayabiliriz istersen?"

"Hayııııı! Sakın onu oraya gönderme. Önce hakkımı kullanıp ben şansımı denemeliyim!"

Biraz daha sohbet ettikten sonra çalıştığımız odaya vardım. Perdeleri açıp kuruyan boyanın son durumunu kontrol ettim. Oluşturduğumuz güzellik karşısında gülümse-dim. Bazı bölümlerinde hafif bir renklendirmeye ihtiyacı olan bulutları boyamak için küçük bir fırça aldım.

"Burada olduğunu duydum," dedi Oliver arkamdan. Neredeyse boyayı çizgilerin dışına taşıırıyordum.

"Boya fırçası tutan bir insana asla gizlice yaklaşma."

Kıkırdadı. "Üzgünüm. Yardım ister misin?"

Fırçayı hareket ettirmeyi durdurup omzumun üzerinden ona kaşımı çattım, bunun üzerine omuz silkti.

"İçini boyayabilirim."

"Bir fırça kap o zaman. Bulutların bir kat daha boyaya ihtiyacı var."

Söylediğimi yapıp hemen yanı başıma geldi. Boyamaya başladığı buluta bakıp birkaç adım ötedeki diğer buluta geçtim.

"Bu arada, o önlük içinde harika görünüyorsun."

Gülmemek için kendimi tuttum fakat başarılı olamadım. "Teşekkürler."

"İyi bir hemşire olurdun," diye ekledi.

Boyamayı bırakıp kaşımı kaldırarak ona baktım. "Fakat iyi bir doktor değil?"

"Eğer sorun karşısında gülersem bu doktorların hemşirelerden daha önemli olduğunu söylediğim anlamına gelecek ki onlardan daha önemli değiller. Bir şekilde tam tersi olsa bile... Ama her iki durumda da o konuya girmeyeceğim. Fakat insanlarla ilgilendiğin herhangi bir meslekte gerçekten çok iyi olabileceğini söyleyeceğim."

"Eğer bu boyama işi yolunda gitmezse bunu aklımda tutacağım," dedim gülümseyerek.

"Asla mı diyorsun?" diye karşılık verdi kıkırdayarak. Odanın diğer tarafındaki bulutun yanına doğru ilerledi. "Eğer sanatçı olmasaydın ne olurdun?"

"Ölü."

Oliver yavaşça elindeki fırçayı alçaltıp bana baktı. "Sakın öyle söyleme."

Bir yolunu bulup bakışıyla kelimelerindeki yoğunluğu hissetmemi sağladı.

“Pekâlâ, tamam. Büyük ihtimalle öğretmen ya da okul danışmanı olurdum.”

Başıyla onaylayıp boyamaya geri döndü. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, geçimini sağlamak için yaptığın iş harika. Bütün bu proje kesinlikle olağanüstü.”

“Sadece elimden geleni yapıyorum.” Omuz silktim.

“Bunu niçin yapıyorsun?” diye sorup bana doğru yürüdü. “Çocuklarla birlikte çalışmaktan ne kadar zevk aldığını biliyorum. Bu yüzden buraya gelip onlarla birlikte boyamanın senin yapmak isteyebileceğin bir şey olduğunu biliyorum. Fakat bu? Bu çok fazla Elle.”

Bakışlarından kaçınmak için yüzümü önümdeki bulutlara döndürüp duvara bakarken cevap verdim. “Kötü bir gün geçirdiğinde sabah erken kalkıp işe gitmek zorunda olmak gerçekten berbat hissettiriyor, çünkü senden bunu yapman bekleniyor. Bir hastalığa yakalandığını ve başka bir seçeneğin olmadığı için buraya gelip her gün bu çirkin dört duvar arasında sıkışıp kaldığını bir düşün. Bu çocukların nelerle mücadele etmek zorunda kaldıkları hakkındaki konuşmalarını duyduğum zaman, bütün o kötü olduğunu düşündüğüm günlerin çok aptalca görünmesine sebep oluyor,” deyip derin bir soluk verdim. Elimi indirip Oliver’a bakmak için döndüm. Gözlerinin derinliklerinde bulduğum o şey yüzünden kalbim duracakmış gibi oldu. Ona doğru yürüyüp parmaklarımla sol gözünün altına dokundum. “Çok yorgun görünüyorsun.”

“Kesintisiz yirmi saat çalışınca böyle görünüyorsun fakat senin de söylediğin gibi onlar hallerinden şikâyet etmiyorlar. Bu da bana halimden şikâyet etmek için hiçbir sebep bırakmıyor.”

Elimi indirip ayaklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Bakışlarım hâlâ onun üzerindeydi. "Sen gerçekten iyi birisin Oliver Hart."

Dudaklarını kıvrıp gülümsedi. Elinin bana doğru gelişini izliyordum. Kendimi onun dokunuşu için hazırladım fakat Oliver elini yüzüme ulaşmadan aşağıya indirdi. "Sen harika bir kadınsın Estelle Reuben."

"Sanat çok bencil. Kendim için bir şeyler yaratıyorum ve diğerlerinin onu sevmesini ümit ediyorum. Fakat bu, bir şeyler yaparken çoğunluğun iyiliğini düşündüğüm anlamına gelmiyor. Oysa senin yaptığın şey tamamıyla bencillikten uzak."

Oliver'ın yeşil gözleri parıltıyordu. "İşte bunda yanılıyorsun. Bu iş çok özverili görünüyor olabilir fakat bu çocuklara yardım ettiğimde sanki kendi ayak izlerimi bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Onlara yardım edip buraya geldiklerinden çok daha sağlıklı bir duruma kavuşmalarını sağladığımda, işte bu..." Derin bir nefes alıp kısa bir süreliğine bakışlarını uzağa kaçırdı. Bakışları benimkilerle tekrar buluştuğunda tamamen mutlu görünüyordu. "İşte bu her şey demek. Bana kendimi önemli hissettiriyor."

"Sen önemlisin," dedim gülümseyerek.

"Sen de öyle. Sanatın bencilce olduğunu düşünüyorsun. Fakat ben tam tersine sanatın verici olduğunu düşünüyorum. Ben bunu yapamam." Elini sallayıp odayı gösterdi. "Çocukların daha iyiye gittiklerinden emin olmak için burada uykusuz geceler ve sonu gelmeyen günler geçiriyorum. Fakat eve gidebileceklerini bildirdiğim günlerin dışında, onların yüzüne senin burada yaptığın gibi bir gülümseme yerleştiremiyorum."

Oliver'ın kelimeleri derinlere işleyip kalbimin hızlanmasına sebep olmuştu. Duvara dönüp daha önce üzerinde çalıştığım bulutu boyamayı bitirdim. Malzemelerin oldu-

ğu yere gidip fırçayı bıraktım. Oliver'ın, yaptığınız en küçük şeyleri bile tamamen farklı bir şeymiş gibi gösteren bir yeteneği vardı. Sanırım bu çekiciliğinin bir parçasıydı.

Birbirimizle vedalaştık. İkimiz de bilinmeyen bir bölgede gidip geliyorduk. Oliver hakkında hiçbir zaman yüzde yüz emin olamamıştım. Bildiğim kadarıyla onun hakkında emin olduğum tek şey onun işiydi. Geçmişte biz arkadaş-tık... Arkadaştan da öteydik... Fakat şimdi aramızda olan daha farklı hissettiriyordu. Vazgeçmekten korkuyordum. Umduğumdan daha fazlasını almaktan korkuyordum. Ayrıca alamayacak olmaktan da korkuyordum.

19. BÖLÜM

GEÇMİŞ

Oliver

EN SON NE ZAMAN AĞLADIĞIMI HATIRlayamıyordum. Belki de hiç ağlamamıştım. Fakat babamı hastanede görmeye gittiğimde, vücudunun yarısını kamburlaşmış bir şekilde gördüğümde tam olarak yaptığımı hissettiğim şey buydu. Bizim için ideal bir baba olmaya bilirdi fakat gerçek hayatta rastlanılamayacak kadar iyi biriydi. Onu hastanede çökmüş bir şekilde görmenin yanında, finallerde çok başarılı olmaya çalışıyor, alt sınıftan öğrencilere yardım etmem gereken işim yüzünden ki bu onlara hocalık yapmaktan sınıflarını bulmalarına yardım etmeye kadar her şeyi kapsıyordu, aşırı stresliydim.

Bir sabah, annemin evinin yanındaki kafede, köşedeki masaya oturmuş, kuantum fiziği notlarına çalışıyor, babamın durumunu düşünmemek için kafamı dağıtmaya uğraşıyordum. Kafamı kaldırdığımda bacak bacak üstüne atmış oturan ve bana gülümseyen Estelle'i gördüm. Elinde tuttuğu bardağın pipetini alıp dudaklarını kapattı.

“Böyle ücra köşelerde ne yapıyorsun?” diye sordu.

Derin bir soluk verip kalemi masaya bıraktım. Birkaç

haftadır onu görmemiştim. En son onunla Chili'nin kala-balığında birlikte takılmıştık. Victor'la birlikte oraya gitmiş ve yanımda da bir kız götürmüştüm. Estelle'in orada olacağından haberim yoktu. Önemseyormuş gibi de görünmemişti. Zamanın çoğunda Mia ve Jenson'la sohbet etmişti. Birçok kez öpüşmüş olmanın ardından onu orada görmek garip hissettirmişti. Onunla çok daha fazlasını yapmak istediğim bütün o zamanların ardından... Başka biriyle birlikte oradaydım. Şimdi onu tekrar gördüğüme memnun olmuştum. Sanki aramızdaki her şey normalmiş gibi benimle konuşuyordu. O gecenin ardından böyle bir şeyin olmayacağından korkuyordum.

"Saçını kestirmişsin," dedim bir süre sonra.

"Sadece önleri ve şimdiden o kararı verdiğim için pişmanım." Uzun perçemlerini yüzünden itmeye çalıştı.

"Yakışmış, güzel görünüyorsun."

"Biriyle mi buluşacaksın?" diye sordu etrafa bakınarak. Bir anda kararsız görünmeye başlamıştı. Gülümsedim. Chili'deki kızı kastedip kastetmediğini merak ettim.

"Eğer buluşsaydım bu seni rahatsız eder miydi?"

Yüzü düşünceli bir hal almadan önce gözleri irileşmişti. "Pek sayılmaz."

"Peki sen biriyle mi buluşacaksın?" diye sordum. Öyle olmamasını umuyordum. Neden? Bilmiyordum. İsteddiği herkesle çıkmakta özgürdü. Fakat bu onlardan birine tanık olmak istediğim anlamına gelmiyordu. Dudaklarını hafifçe yukarı kıvrırmıştı, sanki düşüncelerimi okuyor gibiydi. Biriyle buluşmaya geldiğini düşünmeye başladım.

"Hayır. Zaten çok kötü bir randevudan ayrıldım."

"Neden kötüydü?" Biraz daha yaklaşp dirseklerimi onunkilerin olduğu yere, masanın üzerine koydum.

"Bütün gün kendinden bahsedip durdu. Tamamen aptal bir sporcu hareketiydi. Bütün kızlar onu istiyor ve bütün

erkekler de onun gibi olmak istiyormuş,” diye devam etti Estelle; gözlerini devirip çocuğun taklidini yaptı. Dayanamayıp güldüm.

“Kesinlikle berbat görünüyor. Neden tüm gününü bir sporcuya ayırdın ki?” diye sordum bir kaşımı kaldırarak.

“Hoşlandığım bir başka sporcu tip var ama o fazlasıyla inek.” Gözlerinde dans eden o eğlenceyi görmek kıkırdamama sebep oldu.

“Bu inek sporcudan bana bahsetsene.”

“Pekâlâ,” diye başladı. Bakışlarını indirmişti. Konuşmaya başladığında buzlu kahvesinden oluşan buğuyu kulanarak masanın üzerinde daireler çizmeye başladı. “Gerçekten yakışıklı biri, eğer uzun saçlı, esmer sörfçülerden hoşlanıyorsan... Hani muhteşem gamzeleri olan...” Gözlerini kaldırıp bana baktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. Kalbim duracak gibi olmuştu. “Gerçekten çok iyi biri fakat söylenenlere göre ilişkilerden hoşlanmıyor.”

“Senin için iyi biriymiş gibi görünmüyor. Bir ilişkiyi sert karın kaslarıyla ve gamzelerle temellendiremezsin.”

Estelle sıırttı. “Sert karın kasları hakkında bir şey demedim ki.”

Omuz silktim. “Söylediklerinden bağlantı kurarak sonuca vardım. Bu inek sporcunun nesinden hoşlanıyorsun?”

“Zeki oluşunu seviyorum. Benimle konuştuğu zaman bana hissettirdiklerinden hoşlanıyorum... bana baktığında...” Yanakları kızarmıştı. “Beni öptüğü zaman.”

Göğsümdeki gümbürtüyü göz ardı etmeye çalıştım. “İlişkilere değer vermeyen bir adamı gereğinden fazla önemsiyorsun...”

“Hepimizin kendimize ait düşüşleri var ve onunki de bu oluyor.” Bakışlarını uzağa çevirirken omuz silkti.

"Ya ilişkileri önemsiyorsa?" Neden bunu sorduğumu bile bilmiyordum. Önemsemiyordum. İlişkileri önemsememekle kalmayıp onlara tamamen karşıydım da.

Bakışlarını tekrar bana çevirmişti. "Önemsemediğini sağlam bir kaynaktan öğrendim."

Sert bir şekilde başımla onaylayıp soluğumu bıraktım; bakışlarımı uzağa çevirmiştim.

"Seni üzdüm mü?" diye sordu. Kelimeleri karşısında gözlerim onunkileri bulmuştu.

"Hayır. Neden?"

"Üzgün gör... Bilmiyorum. Garip davranıyorsun."

"Ben..." Ellerimle yüzümü ovuşturdum. Bunu ona ya da bir başkasına söylemeyi planlamıyordum. Fakat o güzel gözlerle bana bakış tarzı ve koruyuculukla bakan o gözler yüzünden her şeyi ona anlatmayı istedim. "Babam hastanede yatıyor."

Birden nefesini tutup ellerime uzandı. Onlara dokunmasına izin verdim. Onunkiler küçücük ve soğuktu fakat dokunuşuyla benimkileri ısıtmıştı. "Yine mi? İyi olacak mı?"

Hafifçe güldüm. "Başka bir felç geçirdi. Bu sefer kendisine dikkat etmesi gerekiyor. Fakat çok inatçı. Sigarayı bırakmayacak. Beslenmesine dikkat etmeyecek ve spor yapmayacak. Bu beni çıldırtıyor." Estelle elimi sıkıp hafifçe gülümsedi.

"O iyi olacak. Onun değişeceğine inanıyorum."

Kelimeleri beni gülümsetmişti. Onunla sadece bir defa karşılaşmıştı. Onun nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"İnsanların değişebileceğine inanıyor musun?"

Bakışları üzerimde gidip geliyordu. Vücudunun yarısı masanın üzerine gelene kadar ileriye, bana doğru eğildi. Ellerimi ellerinden kurtarıp yüzünü yüzüme doğru çekmek istedim. Onu öpmek ve o duygunun içinde yok olmak

istedim, tıpkı daha önce yaptığım gibi. Yüzü yüzümün sadece birkaç santim uzağında duruyordu.

“Değişebileceklerini biliyorum. Sadece bunu istemeleri gerekiyor,” diye fısıldayıp soluğunu bıraktı.

“İnsanlara çok fazla güveniyorsun.”

Geriye doğru gidip sandalyesine yaslandı. Kocaman ve kendinden emin bir tavırla gülümsedi. Bardağını alıp dudaklarıyla pipeti kavradı. “Kesinlikle güveniyorum.”

Değişmeyi istememe sebep oluyorsun. Bunu ona söylemedim. Bunu yapabileceğime inanmama sebep oluyorsun.

Bir sonraki gün aynı saatlerde onunla orada buluştuk tekrar, takip eden gün de. Birlikte oturduk, sohbet ettik, birbirimizi güldürdük ve sonrasında kendi yollarımıza gittik. Gülmenin mümkün olmayacağını düşündüğüm zamanlarda beni gülümsetti. Varlığını dahi bilmediğim birçok şeyde ümidi görmemi sağladı. Bu tam da benim Estelle'im olduğunu anladığım zamandı. Ama o öyle olduğunu bilmiyordu. Kahretsin, ben de bilmiyordum.

20. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

Estelle

BİR HAFTA SONRA BOYAMA EKİBİM ODA-ları ve koridoru bitirmişti. Okyanusu, çocukların oynadığı çiçeklerle dolu bir kıra çevirmiştik. Teslim tarihine yetiştirebilmek için herkes canla başla çalışmıştı. Sonunda bitirdiğimizde gürültülü bir şekilde alkışlayıp sevindik. Kollarımızı birbirine dolamış halde oradan uzaklaşırken yorgunluktan gözlerimizi kapatmamak için savaşıyorduk.

“İyi bir uyku çekmeye hazırım,” dedi Micah, başını benimkine dayayarak.

“Ben de,” diye ekledim esneyerek.

Köşeyi döndüğümüz sırada neredeyse ayağımı burkuyordum. Oliver’ı daha önce görmediğim bir hemşireyle konuşurken gördüm. Oliver duvara yaslanmış, hemşireyse karşısında duran bir sonraki yemeğiymiş gibi ona doğru eğilmişti. Oliver’ın bakışını yakaladığımda kendisini birazcık doğrulttu. Fakat bakışlarımı ondan çevirdim ve Micah’ya yaslanarak o yaklaşımadan önce hastaneden çıkıp uzaklaştım. Peşimden gelmesini beklemiyordum. Bunun gibi şeylerin olduğunu gördüğüm zaman bir şeyler hissettiğimi kabul

etmek beni öldürüyordu. Beni öldürüyordu çünkü herhangi bir şey yüzünden kolaylıkla kıskançlık besleyen bir kız değildim. Fakat söz konusu Oliver olduğunda sahiplenici oluyordum.

Eve gidip bir ölü gibi uyudum. Telefonuma gelen çağrıları, mesajları hatta aşağı kattan seslenen erkek kardeşimin yemem gerektiğini söyleyen bağrıışlarını duymadım. Hiçbirini umursamıyordum ta ki emlakçımdan gelen cevapsız aramanın olduğunu fark edene kadar. Büyük bir telaş içinde, güzel haberler alabilmek ümidiyle onu aradım.

“Merhaba?”

“Çok fazla ümitlenmeni istemiyorum fakat sanırım olası bir müşterimiz var.”

“Oh, Tanrım teşekkürler! Sonunda!”

Kaç para teklif ettiklerini ve tekrar bana ihtiyacı olduğunda mümkün olan en kısa sürede bana geri döneceğini söyledikten sonra görüşmeyi sonlandırdık. Vücudumu esnettikten sonra az da olsa kardeşimi orada görmeyeceğim ümidiyle alt kata indim. Fakat maalesef sadece erkek kardeşimle yüz yüze gelmekle kalmayıp iş arkadaşı Bobby’yle de karşılaştım ve Tanrım, çok berbat görünüyordum.

“Selam Elle. Seni yeniden görmek güzel,” dedi Bobby gülümseyerek. Bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirmeyi ihmal etmedi.

“Selam. Beni bu durumda gördüğün için üzgünüm. Fakat... epey bir süredir uyuyordum.”

“On sekiz saat,” diye araya girdi Vic.

“Olamaz, kahretsin.”

“Evet, kahretsin.”

“Vay canına. Sanırım gerçekten çok yorulmuşum.”

“Evet, sanırım. Fasulye arayıp seni soruyordu.”

Kaşlarımı hafifçe çatıp başımı buzdolabından dışarı çıkardım. “Ve?”

“Ve garip olduğunu düşündüm,” dedi Vic omuz silke-
rek. “Son zamanlarda onunla çok takılıyorsun, doğru mu?”

“Pek sayılmaz.” Tekrar buzdolabına döndüm. Aradı-
ğım belli bir şey yoktu.

“Seni arayıp ulaşamadığını söyledi.”

“Daha sonra onu geri ararım. Her neyse, sanırım bu
gece çalışıyor.”

“Evet. Bu gece Grace’in gecesi değil mi?” diye sordu
Bobby bir ağız dolusu kekle gülerek.

Vic cevap vermedi. Sadece bana bakıp tepki vermemi
bekledi. Tepkisizdim. İç dünyamda fırtına kopuyor, *Lanet
olası Grace de kim?* diye çılgık atıyordum. Fakat o gösteri-
ye izin veremezdim. Tam tersine bu, kardeşimin Oliver ve
benim hakkımda hiçbir şey bilmemesi gerektiğini daha da
pekiştirdi. Oliver’ın her hareketini biliyor olmaları canımı
sıkıyordu. Bu benim hiçbir şeyi bilmediğimi fark etmeme se-
bep olmuştu.

“Annem de aradı.”

“Tamam Vic. Nesin sen, lanet olası bir sekreter mi? Ken-
dimi iyi hissettiğim zaman herkesi geri arayacağım.” Ar-
kama dönüp yukarı, odama doğru yöneldim.

“Kahretsin. Belki de daha çok uykuya ihtiyacı vardır.”

Vic dudaklarını büküp güldü. “Cadaloz olarak doğdu
o.”

21. BÖLÜM

TÜM ÇARELER TÜKENİP HİÇBİR ŞEY İŞE yaramadığında eve, annene koş. En azından bu sabah uyandığımda düşüncelerim bunlardı. Anneme doğru evin yolunu tuttuğumda, annemin usulca yaklaşp baş etmek istemediğim tonlarca sorusuna maruz kalacağımı düşünmemiştim bir kez bile. *Güzel besleniyor musun? Erkek kardeşinle kalmak nasıl? O güzel besleniyor mu? Derek'le nasıl gitti? Sana yeni birini ayarlıyorum. Söz veriyorum, bu adamı seveceksin. Stüdyoda her şey yolunda mı? Hastanede iyi iş çıkardığını duydum. Ve son olarak... İçeri gel ve seni beslememe izin ver!*

Tabii ki de annemin beni beslemesine izin verdim. Yemek masasında oturup üzerinden dağlara ve arkasındaki okyanusa baktım. Vic ile ben suyu çok severdik. Fakat ebeveynimiz Santa Barbara Dağı manzarasını tercih ederlerdi. Malibu'da bir ev satın almışlardı. Önceden hafta sonları oraya birlikte giderdik. Bazen onlarla takılır fakat çoğunlukla arkadaşlarımızla birlikte olurduk.

"Vic son zamanlarda Oliver'la çok takıldığını söyledi," diye yorumda bulundu annem. Sanki duyduğu merak, se-

sinin alt tonlarını boyamıyormuş gibi bir tavır takınıp kayıtsız ses tonunu kullandı.

Homurdandım. "Vic çok sinir bozucu. Birbirimizi hastanede çok görüyoruz. Sadece bir defa iş dışında onunla takıldık. Ne büyük bir olay oldu!" Kahkahasını duyunca bakışlarımı ona çevirdim. "Ne?"

Omuz silkti. "Ben sizin dışarıda takılmanızın garip olduğunu söyleyene kadar kardeşin aklından hiçbir şey geçirmemişti. Ondan nefret ediyordun, öyle değil mi?"

"Hayır, nefret etmiyordum." Kaşlarımı çatmıştım. Bunu da nereden çıkarmıştı?

"Nefret ettiğini düşündüm. Daima nasıl bir çapkın olduğundan bahsediyordun."

"Çünkü öyleydi," deyip anneme *ciddi misin* bakışı fırlattım.

"Ve şimdi?"

Bir süre öylece anneme baktım. Ellerimle masanın üzerindeki peçeteye oynuyordum. İnsanlar annemin tıpatıp aynısı olduğumu söylüyordu. Eğer beni klonlamış olsalardı ona daha fazla benzeyemezdim herhalde. Bu düşünce beni gülümsetmişti. Çünkü annem hem dış görünüşü hem de tüm kalbiyle çok güzel bir insandı. Profesör olarak çalıştığı, sürekli ondan bir şeyler talep eden işine rağmen annem tüm önceliğini ailesine vermişti. Bugün olduğu gibi, ne zaman arabamın yola çıkıp evin yolunu tuttuğunu görse anında arayıp hasta olduğunu söylerdi. Hayatımla ilgili her şeyi onunla paylaşırdım. Fakat bazı sebeplerden dolayı Oliver hakkında onunla konuşamazdım. Sadece yapamazdım. Oliver bu evin üçüncü çocuğu gibiydi. Wyatt gibi değildi. Her geldiğimde onun hakkını şikâyet eder ya da güzel şeyler söyleyebilirdim. Her iki durumda da fark etmezdi çünkü Wyatt herkes için yabancıydı, o ailenin bir üyesi değildi. Oliver'sa büyürken

burada yaşamıştı neredeyse. Tam olarak aramızda hiçbir şey olmamış olsa da her zaman olduğu gibi onu kötü bir şekilde yansıtmaktan nefret ederdim.

“Bilmiyorum anne,” dedim sonunda. “Gerçekten bilmiyorum. Vic’in benim söyleyebileceğimden daha iyisini sana söyleyeceğinden eminim.”

“Fakat onu işte görüyorsun.”

“Evet, ne olmuş?”

“Kız arkadaşı var mı? Ya da kız arkadaşları?” diye sordu ela gözlerini devirerek.

Omuz silktim. “Onu tanırsın. O yürüyen her şeyle flört eder. Bu yüzden sanırım var.”

“Onların hepsiyle yattığını düşünüyor musun?”

Gözlerim kocaman açılmıştı. “Tamam, bu gittikçe garipleşiyor ve yine söylüyorum, bilmiyorum.”

“Bazen onun gibi erkekler kötü şöhret sahibi olur, sen de öyle düşünmüyor musun? O her zaman iyi biri olmuştur.”

Tarafsız bir şekilde ellerimi salladım. “Umurumda değil. Neden bunu konuşuyoruz biz?”

Sonra annem gülümsedi. Gerçekten kocaman bir gülümsemeydi ve sandalyeme çöküp kaldım. Benim için Oliver’la bir randevu ayarladığını söylemesini bekliyordum.

“Çünkü bu Zach denen adam da o tarz bir şöhrete sahip fakat onun hiç de öyle bir çapkın olmadığını duydum.”

“Anne.”

“Ve o çok tatlı Estelle!”

“Anne.”

“Malibu’da bir galeriye sahip.”

“Zach Edwin mi?” diye bağırdım.

Annem gülümsedi. Başıyla onaylayıp sanki kavanozda ki bütün kurabiyeleri yemiş de yakalanmamış gibi kaşını kaldırdı.

“Tanrım, nasıl oluyor da onu tanıyorsun?” diye sordum hiç de iyiliğime sayılamayacak kadar fazla bir hevesle.

“Pekâlâ, bu komik bir hikâye. Bettina’yla birlikte birkaç hafta önce alışveriş yapıyorduk ve nasıl olduysa kendimizi onun dükkânının önünde buluverdik. Bu arada dükkânında gerçekten harika şeyler var. Fakat bizim dikkatimizi çeken parça bir kalpti. Senin yaptığın kalplerden biriydi. İçeri girip hiçbir şeyden haberimiz yokmuş gibi davranıp kalbin fiyatının ne kadar olduğunu sorduk.” Annem dramatik bir şey söyleyecekmiş gibi durdu. “Dört bin dolar.”

Ağzım bir anda kocaman açılmıştı.

“Son parçayı üç bin dolara sattığını ve elinde sadece bunun kaldığını söyledi. Bunları satın aldığı kişi kartını bırakmadığı için onunla iletişime geçip bunları kimin yaptığını öğrenemediğini söyledi. Elle, sen iyi misin?”

Başımı salladım; şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı.

Yutkunup kendimi toparlamaya çalıştım. “Evet, Wyatt birkaç yıl önce ona birkaç parça sattığından bahsetmişti. Fakat... Vay canına... Dört bin dolar mı?”

“Yani ondan pay almadın mı?” diye sordu annem hoşnutsuz bir şekilde kaşını kaldırıp.

“Gerçek bir mal satışı sayılmazdı. Wyatt onlardan kurtulmak için satmıştı, çünkü katıldığımız bir gösterim için zaten fazlaca yapmıştım. Wyatt bu yüzden onları Zach’e satmanın benim açımdan daha sonrası için iyi olacağını düşündü. Açıkçası bu işi takip etmedim ve her zaman olduğu gibi Wyatt da kartını göndermeyi unuttu. Fakat aman Tanrım!”

“Biliyorum!” diye cıyıkladı annem.

“Tamam, pekâlâ. Peki bu çıkma işi nereden çıktı?”

“Ohh. Şey, onları yapanın kızım olduğunu söyledim ona ve o da çok etkilendi.”

“Eee?”

“Sonra telefonumu alıp ona senin stüdyonun web sitesini gösterdim. Senin fotoğrafını gördü ve gözlerinin bir anda parladığını gördüm.”

“Aman Tanrım, anne!” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

“Böylece Wyatt’la olan hikâyenin kısa versiyonunu ona anlattım. Şu aralar birileriyle çıktını belirttim. İlgilenip ilgilenmeyeceğini sordum ve o da bu fırsata balıklama atladı.”

“Aman Tanrım, anne!” diye tekrarladım yine, ellerimin içine doğru söylenerek.

“Daha önce onu hiç gördün mü Elle?” Parmaklarımın arasından anneme bakıp başımla onayladım. “O çok yakışıklı biri!”

“Çok seksi fakat onunla çıkamam! Bin beş yüzü yıllarda değiliz anne. Etrafta dolaşıp beni insanlara takdim etmeye çalışamazsın!”

“Neden yapamazmışım ki?” dedi somurtarak. “Televizyondaki, insanların birbirlerini ayarlamak için para ödedikleri şovları görmedin mi sen? Milyoner çöpçatan ya da onun gibi bir şey işte?”

Anneme boş bir ifadeyle bakıyordum. “Hayır, onu izleme memnuniyetini yakalayamadım. Sadece... Bilmiyorum, demek istediğim yaptığım çalışmalarımın bazılarını ona satmak isterim fakat onunla çıkamam!”

“Bunun sebebi çapkın olması mı?”

“Ne? Hayır!”

Zach’in adı haklı olarak çapkına çıkmıştı. Kendi çevresinden insanlarla genellikle çıkmıyordu. Ne var ki bir kızla çıkması, onunla evlenmesi, onu aldatması ve ardından ondan boşanması bir yıl içerisinde olmuştu. Bu olaydan sonra modellerle, aktrislerle ve dükkânından içeri giren uzun bacaklı, mini etekli herkesle yattığı biliniyordu.

“Emin misin?”

“Kesinlikle! Şu anda ciddi bir ilişki aramıyorum. Neden onun şöhretini umursayayım ki?”

“Onun, şöhretinin adamı olduğuna inanmıyorum. Evet, o çekici bir adam, bunu söyleyebilirim. Fakat inanmamızı istedikleri gibi etraftaki herkesle yattığını sanmıyorum.”

“Konuyu kapadık mı? Şimdi kreplerimi huzur içinde yemek istiyorum,” diye mırıldandım.

“Elbette, tatlım. Biraz daha kahve alır mısın?”

“Evet. Babam nerede?”

“Güneş doğar doğmaz ayrıldı. Onun için uzun bir gün. Üç tane ünlü müşterisi var.”

“Eğlenceli olacak desene.”

“Evet, eve geldiğinde bütün olanları öğreneceğimizden eminim. Bu gece kalıyor musun?”

İç çekip şurubu kreplerin üzerine döktüm. “Evet, sanırım kalıyorum.”

“Zach’le tanışmak istemediğinden emin misin? Bizden birkaç blok ötede yaşıyor.”

Gözlerimi dikip anneme keskin bir bakış attım. “Şaka yapıyorsun.”

“Ya sadece akşam yemeği için gelirse? Bu randevu sayılmaz ve sen de onunla sanatınla ilgili konuşma fırsatı yakalarsın.”

“Sanatla ne zamandan beri ilgilenmeye başladın? Wyatt’ın buraya gelip sanat hakkında konuşmasından nefret ederdin.”

Annem soluğunu tutup elini kalbinin üzerine yerleştirdi. “Eve gelmesinden asla nefret etmedim! Sadece seninle konuşma şeklinden hoşlanmıyordum bazen.”

“Gerçekten mi? Nasıl konuşuyordu?” deyip çatalı bir parça krepe batırdım. Cevabını umursamıyordum fakat annem yine de cevapladı.

“Sanki sen bir çocukmuşsun gibi konuşuyordu seninle.”

Çiğneyişim yavaşlamıştı. Çocuktum. Benden on bir yaş büyüktü ve seksen yaşındaki bir adamın tecrübesine sahipti.

“Sanırım sen onun ilham perisiydin. Işığı. Bunu şimdi anlayabiliyorum. Fakat o zamanlar babanın arkadaşları etrafınızda olduğunda seni yanından ayırmayışı sinir bozucuydu. Sanki seni ondan çalacaklarını düşünüyordu. Bunu hiç fark etmemiş miydin?”

Bakışlarımı anneme çevirdim. “Tabii ki de fark ettim. Erkekler hep öyledir.”

Başını eğmiş, sanki kelimelerimi tartıyordu. “Sanırım öyleler. Neyse, kendine özgü bir şekilde seni gerçekten çok sevdi ve birçok şeyde sana yardım etti. Fakat sadece düşün. Zach Edwin diyorum bak!”

Günün geri kalanını annem ve Mia’nın annesi Bettina’yla alışveriş yaparak, Zach hakkında konuşarak, onun akşam yemeğine geleceğinden bahsederek geçirdik. Mia aradı ve Zach ayrılır ayrılmaz hemen onu arayıp her şeyi anlatmazsam beni öldürmekle tehdit etti. Neiman Marcus’da ayakkabı denemekle Chili’de içeceklerimizi yudumlama arasında bir yerde erkek kardeşim bir şekilde olaylardan haberdar oldu. Beni arayıp eğer Zach’le çıkarsam beni öldüreceğini söyledi. Çünkü kardeşim onun herkesle çıktığını ve kendi müşterisinin eski eşinin de bunlar arasında olduğunu duyduğunu söyledi. Bütün bu olanlardan sonra telefonumu tümenden kapattım. Bettina ile annemin, Mia ile benim evlenebileceğimiz erkekler hakkında sonu gelmez konuşmalarını dinlemek zorunda kalmıştım. Benim nişanlanmış olduğumu unutup unutmadıklarını ya da istemedikleri biriyle nişanlandığım için bunu kasıtlı olarak görmezden gelip gelmediklerini bilmiyordum artık.

O gece, daha önce aldığım, aslında çok da kısa olmayan,

çiçek desenli, bedenimin üst kısmını sıkıca saran, belime doğru indikçe açılıp belimden aşağıya dökümlü duran kısa bir elbise giydim. Annem kırmızı topuklu ayakkabılarımı giymem için ısrar etti. Çünkü onlar bacaklarımı annemin kelimeleriyle *harikulade* gösterecekti. Saat yedide kapı açılınca daha babam fırsat bulup evrak çantasını bırakmadan hemen üzerine atıldım. Kalbinin derinliklerinden gelen büyük Noel Baba gülüşüyle güldü ve beni sıkıca kucakladı.

Gülümseyip beni bıraktığında, “Birileri beni özlemiş,” dedi. Önceden açık kumral olan saçları artık beyazlarla kaplıydı; güldüğünde alnındaki çizgiler belirginleşiyordu. Bana baktığında kahverengi gözleri parlıyor, yeniden çocukmuşum gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Bu evdeki tek normal insan sensin,” diye fısıldadım dramatik bir şekilde. Babam kıkırdamaya devam ediyor, başını sallıyordu.

“Sana kimse annenle yalnız kalmamanı söylemedi mi?” diye geri fısıldadı.

“Ve Bettina!”

Gözleri kocaman olmuştu. “Oh, aman Tanrım. Bir içeceğe ihtiyacın var.”

“Ya da yirmi.”

Babam yine gülmeye başlamıştı. Elini omzuma koydu.

“Thomas! Gelmişsin!” dedi annem kocaman gülümseyerek. Bize doğru geliyordu. Dizlerine kadar inen uzun, siyah bir elbise giymişti.

“Bir adamın kalp krizi geçirmesine neden olmak mı istiyorsun Hannah? NE giymişsin sen öyle?” Ellerini omuzlarımdan indirip anneme doğru uzattı. Onları izlemek *Rüzgâr Gibi Geçti* filmini izlemek gibiydi. Bilirsiniz işte, son bölümde Rhett Butler’in Scarlett O’Hara’nın yüzünü ellerinin arasına aldığı yer. İşte o annemle babamın ilişkisini özetliyordu. *Her. Bir. Gün.*

"Ah, kes şunu Tom. Biliyorsun, Elle sevginin böyle ulu orta gösterilmesinden nefret ediyor," diye cilveleşip ellerini babamın boynuna doladı.

Gülüp başımı salladım. "Nefret etmiyorum fakat eğer bana ihtiyacınız olursa ben dışarıda olacağım."

"Neden ona şu aptalca randevuları ayarlamakta ısrar ediyorsun?" Ben oradan uzaklaşırken babamın anneme fısıldadığını duydum.

"Çünkü hayatına devam etmesi gerekiyor!"

"Tatlım, kendisini hazır hissettiğinde yoluna devam edecek. Senin karışman yardımcı olmuyor. Şimdi de Victor arayıp olaya müdahil olmak için bize geleceğini bildirdi," diye ekledi babam. Elim kapının kolundayken donakalmıştım. Kısa bir an için geceyi sonlandırıp eve gitmeyi düşündüm fakat sonra evimin neresi olduğunu hatırladım ve dışarıda yürüyüşe çıkıp evin avlusunda oturmaya karar verdim.

Büyürken iki çeşit arkadaşsa sahiptim: birincisi baskıcı ailesi olanlar ve diğeri çocuklarının ne yaptığını umursamayan ailelere sahip arkadaşlar. Her zaman ikinci aileye sahip olmak istemiştim. Benimkiler kötü notlar almadığım sürece katı ya da çok otoriter değillerdi. Sadece bazı zamanlar müdahale ediyorlardı... Pekâlâ, her zaman karışıyorlardı. Wyatt öldüğünde öyle oldukları için minnettardım. Çünkü belki de haftalarca yemeden duracaktım ve neredeyse beni kaşıkla beslemek zorunda kalacaklardı. Söylemeye gerek yok, Victor'ın Zach'le ilgili haberi aldıktan sonra peşimden eve gelmeye karar verdiğini duyduğumda şaşırmadım. Özellikle de müşterisiyle ilgili yaptığı o yorumdan sonra. Bu onun sıradan ağabey koruyuculuğundan daha fazlasıydı. İşiyile ilgiliydi.

Daha sonra babam dışarı gelip elindeki bir kadeh beyaz şarabı uzatarak bana katıldı.

“İhtiyacın olacağını düşündüm,” dedi. Kendininkini benimkiyle hafifçe tokuşturdu.

“Teşekkürler.” Kadehten bir yudum alıp sandalyenin minderine yaslandım.

“Hastanede harika bir iş çıkardığınızı duydum.”

Babama bakıp gülümsedim. “Sanırım harika bir iş çıkardık.”

“Seninle gurur duyuyorum Elle. Sanatın zamanı boşa harcamaktan başka bir şey olmadığını hep söylediğimi biliyorum ve başka bir şeyle uğraşman gerektiğini de. Fakat sonra sen gidip öyle işler başarınca elimde değil, seninle gerçekten gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler baba,” deyip ona doğru eğildim ve yanağından öptüm.

“Annen, sen yeni bir erkek arkadaş bulana kadar asla pes etmeyecek, biliyorsun değil mi? Sanırım birine âşık olmuş gibi davranmalısın, böylece erkenden bu işin peşini bırakabilir.”

“Annem çocuklarım olana dek bu işin peşini bırakmayacak.”

“Çocuk istemediğini sanıyordum,” dedi babam şarabını yudumlayıp. Konuşurken bana bakmadı. Gözleri çok uzaklara dalıp gitmişti. Yüzümdeki o acı dolu, paramparça olmuş ifadeyi görmedi. Wyatt çocuk istememişti. Bedeni mi döndürüp onun duruşunu taklit etmeye çalışarak dağlara doğru, okyanusun olduğu yere baktım. Fakat dışarısı bir şey göremeyeceğim kadar karanlıktı.

“Henüz kararımı vermiş değilim,” dedim sonunda.

“Bazı zamanlar sevdiklerimiz için kendimizden çok şey veririz,” dedi babam. “Ne zaman durmamız gerektiğini bilmek gerçekten de çok zor. Çünkü birilerini sevdiğin zaman, onlar için fedakârlık yaptığında iyi hissetmen gerektiği hissine kapılırsın.” Başımla onaylayıp şaraptan bir

yudum aldım. “Erika’yla evlendiğimde,” dedi. Vefat etmiş olan eski eşini anımsamıştı, annemle tanışmadan yıllar önce kaybettiği kadın. “Sevdiğim her şeyden vazgeçtim. Okuldan ayrılıp bir iş buldum çünkü onu desteklemem gerektiğini hissettim. Erkeklerin yaptığı budur işte. Bilirsin, kadınıımızı destekleriz, ailemizin geçimini sağlarız. Sonra onu alkollü bir sürücünün yüzünden kaybettiğimde ‘Benim hayatım ne olacak şimdi?’ diye düşündüm. Çünkü hiçbir şeyim yoktu. Onu kaybettiğim için böyle hissetmemiştim. Öyle hissetmemin sebebi onun için birçok şeyden vazgeçmiş olmamdandı.”

Şaraptan büyük bir yudum alırken boğazım düğümlenmişti, nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum. “Peki annemle? Ve bizimle?”

“Annenle karşılaştığımda hayatımı yeniden düzene sokmuştum. Gençti, bu yüzden mezun olmasını bekledim. Benim Erika’yla yaptığım hatayı onun da yapmasını istemedim. Hayatında geriye doğru şöyle bakıp da yapmadığı şeyler için pişmanlık duymasının sorumlusu olmak istemedim.”

“Bütün erkeklerin böyle olduğunu düşünüyor musun? Bir şeyleri yapmak için doğru zamanı beklediklerini?” Oliver’ı düşünüyordum.

“Hayır, hepsi değil. Sanırım erkek kardeşin onlardan biri. Biriyle yuva kurmadan önce işinde iyi yerlere gelmeyi bekliyor. Zaten biriyle tanışmış olsaydı eğer, ona bu yaşta bunu yaptığı için ne kadar da aptal olduğunu söyledim. Ona bunu düşündürecek birisiyle henüz tanışmadığı için sanırım doğru yolda ilerliyor.”

“Evet, sanırım öyle.”

“Söylemek istediğim Elle, Wyatt’la birlikteyken büyük ihtimalle düşündüğünden daha fazla fedakârlık yaptın ve bu kötü bir şey değil. Bu bir yaşam tarzı. Sadece, bu tarz bir

zihniyetle yeni bir ilişkiye hemen başlamayı istemiyorum. O kişi, annenin söylediği kadar yakışıklı olsa bile fark etmez." Babama baktığımda bana gülümsedi.

"Tamam, genellikle annemin zevkinin biraz berbat olduğunu ikimiz de biliyoruz." Babamın gülmesine sebep olmuştum.

"Hem de ne berbat!"

22. BÖLÜM

GEÇMİŞ

Oliver

VICTOR ARKADAŞIM OLDUĞU İÇİN KENDİ-mi hep şanslı hissetmişimdir. O bencil ya da merhametsiz değildi, her şeyden önce vefalı biriydi. Mezun olduktan sonra gidecek yerim olmadığına ve kira kontratımın süresi dolduğunda bir saniye bile tereddüt etmemişti.

“Benimle birlikte kalıyorsun,” demişti.

“Sana ne kadar borçlu olduğumu söyle. Sadece birkaç haftalığına kalacak bir yere ihtiyacım var.” Sanki çıldırmışım gibi bakmıştı bana.

“Sen benim kardeşimsin. Bana hiçbir şey borçlu değilsin.”

Böylece evin yanındaki, yazları kiraya verdiği küçük kulübede uyurken bulmuştum kendimi. Yaz molası; onun deyimiyle *jübile*. Tıp fakültesine gitmek için ayrılmamdan hemen öncesindeki *jübile*. Victor, Los Angeles California Üniversitesi’nin hukuk fakültesine başlamıştı. Tüm bu haftalar boyunca hayat gayet güzeldi. Uyanıyor, dalgaları yakalayıp sörf yapıyor, yiyip içiyor, partilere gidiyor, etrafta takılan kızlarla yatıyorduk. İki yıllık eğitimimizde, üniver-

siteden mezun olacak kişilerin son haftasında yaptıkları gibi çok rahat tavırlar sergiliyorduk ve bu da çok eğlenceliydi çünkü kendimizi hayatın tadını çıkaranlar olarak ilan etmiştik. "On taneye sahip olabilecekken kim bir tane kadın ister ki?" Bu sözler Victor'a aitti. Jenson'sa, "Dostluk sevgiliden önce gelir," deyişiyle onu takip ediyordu. Aramızdan sadece Junior bizim çalgın yaz tatili eğlencemize katılmıyordu. Çünkü okulun ilk döneminden beri çıkmaya başladığı kıza bağlanmıştı. Her ne kadar onunla dalga geçiyor olsak da sanırım hepimiz gizliden gizleye onu, gerçekten her gününü birlikte geçirmek istediği kıızı bulduğu için kıskanıyorduk.

O gece diğer bütün geceler olduğu gibi giyinmiştim. Fakat tüm gün güneşte olduğumdan yorgun düşmüştüm ve eşyalarımı şehir dışına taşımaya başlamak için sabah erken kalkmam gerekiyordu. Bir, bilemedin iki bardak içkiden sonra yatmaya gideceğim diye kendime söz verip partinin başlamış olduğu ana binaya doğru yöneldim.

Bir bardak, bilemedin iki, sonra uyku diye kendi kendime tekrar ediyordum. Bu mantra sanki hoparlörlerden yayılan müziğin nakaratı gibi olmaya başlamıştı. Bir içki, bilemedin iki diye kelimeleri yine kendime tekrar ettiğim sırada Elle'in içeri girdiğini fark ettim. Dışarıdaki rüzgârdan uçuşan saçlarını parmağıyla düzeltişini izlerken yüzümde bir gülümsemenin yavaşça belirdiğini hissettim. Odaya bakınırken dudakları seksi bir biçimde bükülmüştü hafifçe. Ceketini çıkarınca göğüslerini sıkıştıran düşük yaka bluzu göründü. Kısa, pullu eteği bacaklarının her bir kıvrımını gözler önüne seriyordu.

Ona baktığımı hissetmiş olmalı ki kısa bir süre sonra bakışları beni buldu ve o geniş, kocaman gülümsemelerinden biriyle bana gülümsedi. Bakışı, beni görmeden önce iyi vakit geçirmediğini, benim kolay bir yem olup olmadığımı

merak ettiğini anlatıyordu. Bir bardak ya da iki, sonra uyku diye yeniden hatırlattım kendime. Beynimin ön lobuna vurup Estelle'in yanına gitmeden aklımı başıma getirmeye çalıştım. Hain ayaklarım her zaman yaptığı gibi ona doğru ilerledi. Estelle de her zaman yaptığı gibi dikilmiş, orada beni bekliyordu.

"Epey bir süredir seni görmedim," deyip göz bebeklerine kadar onu içime sindirerek baktım. Estelle beni baştan aşağı yavaş bir şekilde süzdü. "Kararın nedir?" diye sordum bakışları benimkilerde buluştuğunda. Hafifçe yüzü kızardı; gülerek bakışlarını çevirdi.

"İyi görünüyorsun," deyip tekrar bakışlarını bana çevirdi.

"Harika görünüyorsun," dedim ve gülümsedi. "Görüşmeyeli nasılsın?"

Birbirimizi en son gördüğümüzden beri belki de iki ay olmuştu. Bu tür partilerde, sinemaya gittiğimizde ya da bir kaçamak yapmamıza imkân veren bu tür yerlerde karşılaştığımızda çoğunlukla yaptığımız gibi dillerimiz birbirine dolanıp dansedeli tam iki ay olmuştu. Asla çok ileri gitmemiştik. Birisi ya da bir şeyler bizi bölmeden önce genellikle öpüşüyor, elbiselerimizin üzerinden birbirimize dokunuyorduk. Uzun süre birbirimizi görmeyişimiz rastlantı değildi. Vic'in partilerine gitmektense üniversitedeki başka partilere gidiyordum. Estelle yanımda olduğu her an, yaptığım şeyler yüzünden hissettiğim suçluluk duygusunun altında eziliyordum. Tıpkı onu birkaç ay önce alışveriş merkezinde görüp banyoya giden uzun koridorun orada sıkıştırdığım gibi. Aramızda yaşanan bu çılgınca şeyi durdurmak için sadece onunla konuşmak istemiştik. Ama sonra yüzümü kendininkine doğru çekip tutkulu bir şekilde beni öptüğünde, o anda lanet olasıca adımla bile unutmuştum. Benim için çok tehlikeliydi. Onun etrafın-

dayken hissettiklerim doğru şeyler değildi. Hayatımla ilgili her şeyi planlamıştım ve Estelle'in bana hissettirdiği şeyler planıma uymuyordu. Henüz zamanı değildi.

"Gayet iyiyim," diye cevapladı. Konuşmaya başlayıp masaya ulaştığımızda bira dolu kırmızı bardakları aldık. "Peki ya sen? Yakın bir zamanda Berkeley'ye gideceğini duydum. Bunu başaracağını biliyordum."

Gülümsedim. Onu gördüğümde başvurumun kabulünü bekliyordum. "Neredeyse gerçek değilmiş gibi geliyor."

Başını hafifçe eğdi. Dudaklarında sıcacık, küçük bir gülümseme belirmeden önce uzun bir süre bana baktı. "Seninle gurur duyuyorum Oliver."

Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Gülümseyip biradan yudumladım.

"Hâlâ eğlenmeye vakit ayırıyor musun?" diye sordum. Aşk hayatını duymak istemiyordum fakat şu ana kadar yaşadığı her şeyi de bilmek istiyordum. Kaçırdığım her şeyi.

Elle güldü; dışarıda bir banka doğru gidip oturduk. "Sanırım öyle de diyebilirsin."

"Hâlâ doğru kişiyle tanışmadın mı?" İçimde yaşadığım onca gerginliğin aksine sesimin olabildiğince rahat çıkmasını umut etmiştim.

"Belki tanıştım, belki de tanışmadım. Onun doğru kişi olduğunu nereden bileceğim?" diye sordu ve hafifçe sırtıp omuz silkti.

Plajın uzaktaki bir noktasına doğru başımı çevirip baktım. "O özel insanla tanıştığımızda bunu anlayacağımızı düşünmek istiyorum."

"Onunla tanıştın mı? O doğru kişiyle?" diye sordu.

Yutkunup gözlerimi kapadım; biramdan yudumlayıp derin bir soluk verdim.

"Uzun zaman önce, doğru an gelmeden onunla karşılaşmaktan kaçınmaya karar verdim," dedim alçak bir sesle. Sanki rahip karşısında günah çıkarıyordum.

Estelle kollarımız birbirine değene dek iyice yanıma sokuldu. Sonra başını omzuma koydu. "Hiç doğru bir an olacak mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Yüzümü döndürüp saçını kokladım.

Kısık bir sesle, "Birisiyle tanıştım," dedi çabucak ve kalbim duracakmış gibi oldu.

"Öyle mi?" deyip biranın geri kalanını içtim.

"O... farklı. İyi biri. Benden büyük."

"Ne kadar büyük?"

Bana bakmak için başını kaldırdı. Neredeyse burunlarımız birbirine değecek şekilde oturuyorduk. İçimde bir ürperti belirdi ve ona daha da yaklaştım. Çünkü piçin tekiydim. Çünkü bencildim. Çünkü bu dudaklar benim olsun istemiştım, bu gözler benim olsun ve bu ses sadece benim tarafımdan duyulsun istemiştım, sadece bir geceliğine bile olsa.

"Benden büyük," diye fısıldadı. Burnu benimkine değiyordu. "Senden büyük." Geri çekildim. Yakalanma ihtimali yüzünden içimde adrenalin dalgalanmaya başladı; hızlıca etrafıma bakındım. Çok kısa bir süreliğine kendimi azarladım. Hemen belirip kaybolmuştu. Tekrar gözlerinin içine baktığımda yok olup gitmişti.

"Büyük adamlardan hoşlanıyor musun?" diye fısıldadım. Dudaklarım hafifçe dudaklarına değdi.

Gözleri parladı. "Birazcık hoşlanıyorum."

"Öyle mi?" Alt dudağını dişlerimle çektim.

"Evet," dedi soluk soluğa.

"Onun doğru kişi olduğuna inanıyor musun?" Fısıldayarak sorup dudağının kenarına bir öpücük kondurdum.

"Hayır." Hareketimi tekrarlayıp beni dudağımın kenarından öptü.

"Hiç âşık oldun mu Estelle?" dedi kısık bir sesle. Ko-

caman açılmış gözlerindeki ifadeyi incelemek için hafifçe geri çekildim.

"Sen oldun mu?" diye sordu fısıltıyla. Bana bakıyor, bekliyordu.

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir şey söylemeye fırsat kalmadan arkamızdan gürültülü bir ses geldi ve hızlı bir şekilde birbirimizden uzaklaştık. Arkamızı dönünce birkaç kişinin birbirini kutladığını, birinin de birasını kafasına diktğini gördük. Kalabalık, alkış eşliğinde tezahürat yapıp bağırıyordu. Çok kısa bir süre sonra bağışmalar kayboldu. Tekrar birbirimize baktık.

"Beni öpmeni gerçekten istiyorum," deyip bakışlarını gözlerime getirdi.

Kalbim göğsümü delip geçecekmiş gibi atıyordu. Burun buruna gelene kadar başımı iyice yaklaştırdım. "Gerçekten seni tekrar öpmek istiyorum."

"Bu defa beni öpmekten daha fazlasını yapmanı istiyorum."

Nefesimi tutmuştum. "Estelle..."

"Lütfen."

Yalvarışı karşısında gözlerimi kapadım. O ânı değerlendiren partinin o gürültülü sesini duymazlıktan gelip bunun neden olamayacağına odaklandım. *Victor senin en iyi arkadaşın ve ona, onu koruyacağına dair söz verdin, inciteceğine dair değil. Victor seni öldürecek. O senin kardeşin. Eğer o bunu Sophie'ye yapsaydı nasıl hissederdin?*

Ama sonra Estelle'in daha da yakına geldiğini hissettim. Yumuşacık nefesini kulağımda hissettim. Elini aramızdan aşağıya doğru uzatıp tam da penisimin üzerine yerleştirdi. Bırakın düşünmeyi, nefes bile alamıyordum.

"Seni istiyorum Oliver," diye fısıldadı. Gözlerim çok kısa bir anda açılmıştı. Ona baktığım zaman, istesem bile onu reddedemeyeceğimi biliyordum, istemek zorunda olsam bile.

Ayağa kalktı. Elimi tutup kulübeye doğru yürümeye başladı. Kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım. Partidekilere göz atıp özellikle Victor'ı aradım fakat onu göremedim. Sonra bunu yaptığım için kendimi aşağılığın tekiymişim gibi hissettim. Oysa onu büyük, kötü kurttan korumam gerekiyordu. Ama şimdi buradaydım ve kendimi kurdun ta kendisi gibi hissediyordum. Buna engel olamıyordum. Söz konusu Elle olduğunda durmam gereken kırmızı ışıkları görmedim, sadece yeşili görüp yoluma devam ettim. Ne kadar uğraşsam da olamayacağımı bile bile onun için iyi biri olmayı istemeye başladım.

Kapı açılıp hemen arkamızdan kapandı. Birbirimize bakmak için yüzlerimizi döner dönmez Estelle hemen üzerine atlayıp bacaklarını belime doladı. Kollarını boynuma sarıp dudaklarını dudaklarıma hızlıca bastırdı. Onu tutup poposunu sıkıca kavradım ve dilimi ağzına ittirdim. Hafifçe dudağımı ısırduğında kendime engel olamayıp bir inilti kopardım; dilini emip kendime doğru çekti. Tişörtümü çıkarması için onu yavaşça yere, ayaklarının üzerine bıraktım. Bakışlarını yüzümden vücuduma doğru kaydırduğunda gözleri ışıltıyla parlıyordu. Küçük elleriyle yüzümdeki her ince ayrıntıya dokunuyor, dokunuşlarının ardında yakıcı bir alev topu bırakıyordu.

"Sen gıdıklanıyorsun," deyip merak dolu bir ifadeyle bana baktı.

Gıdıklanmıyordum aslında fakat bana o şekilde dokunduğunda kaslarım harekete geçiyordu. Bu yüzden omuz silkip gıdıklandığımı düşünmesine ses çıkarmadım. Onun acele etmesini istemiyordum, bu nedenle üzerimdekileri tamamen çıkarmasına izin verdim. Kontrolü ele almasına ve bir sonraki adımın ne olacağına onun karar vermesine müsaade ettim.

“Çok güzelsin,” dedi hızlıca soluyarak. Onun önünde çıplak duruyordum. Uzanıp eliyle kavradığı penisim hemen sertleşip harekete geçmişti. Homurdanıp dudağı-mı ısırdım. Başımı geriye doğru attım. Estelle erkekliğimi sıvazlayıp okşarken ellerine oracıkta boşalmamak için ve bana gereken kontrolü vermesi için bütün tanrılara yalvardım. Sonunda kontrolümü kaybettim; ileri atılıp bluzunun kenarından tuttum. Onu bekleyip bluzunu çıkarmam için başıyla onaylamasını izledim. Çıkarınca çıplak göğüslerine gözlerimi dikip öylece kaldım. Milyonlarca kez nasıl göründüğünü zihnimde canlandırmıştım fakat bunların hiçbirisi gerçek görüntüsünün yanından bile geçemezdi. O... sadece mükemmeldi. Bluzunun önünü açıp aşağıya doğru kaymasına ve giydiği bantlı topuklu ayakkabılarının etrafına toplanmasına izin verdim. Başımı eğip onu yavaş ve acelesiz bir şekilde öptüm; ellerimi vücudundan aşağıya doğru yavaşça gezdirirken öpüşümü derinleştirdim. Dudaklarımı dudaklarından ayırıp boynuna, oradan aşağıya, köprücük kemiğine ve göğüslerinin ortasına doğru kaydırdım. Sonra her iki göğüs ucunu çekip ağızıma aldım. Elle beni saçlarımdan çekip derin bir iniltiyle cesaretlendirdi. Ben de iç çamaşırına ulaşana dek vücudunu aşağıya doğru öpmeye devam ettim. Dişlerimle külotunu aşağıya çektim. Baldırlarına, oradan da ayaklarına kadar indirdim. Her bir ayakkabısının kayışlarını çözüp onlardan kurtulmasına yardım ettim.

Hâlâ dizlerimin üzerindeydim. Aniden içimde kocaman bir okyanus dalgası gibi bir arzu yayılmaya başlayınca geriye, yukarıya doğru hareket ettim. Uyluklarının iç kısımlarına ulaştığımda bacaklarını açmak için durdum ve gözlerinin içine baktım. Sanki çözmek istediği güzel bir bilmeceymişim gibi mest olmuş bir şekilde beni izliyordu.

“Yatak?” diye sordum. Ellerimle hafif bir şekilde uyluklarını okşuyordum. Başıyla onayladı. Dudakları aralanmıştı; alaca renkli gözleri berrak bir parıltıyla bakıyordu.

Ayağa kalkıp sanki bir gelinmiş gibi onu yatağa taşıdım. Yavaşça vücudunu yatağa bırakırken ikimiz de sesimizi çıkarmadık. Onu öpüyor, sataşüyor, onu ne kadar çok istediğimi göstermeye çalışıyordum. Bedeni yatakta kıvranıyor, dudaklarıyla ıslanmış dudaklarımı kamçılıyordu. Saçımı çekiştirip adımını tekrar tekrar söyledi. *Oliver, oh, Oliver*. Daha önce hiç böyle güzel bir melodi duymamıştım. Göğüslerine tekrar ulaştığımda dudaklarım ellerimin yerini aldı. Göğüs uçlarını çimdikleyip çekiyor, hafifçe sıkıştırıyordum.

"Tanrım, çok güzel," deyip soluk soluğa inledi. Gülümsedim. İyi hissetmesini sağlamak istiyordum. Kendimi bacaklarının arasına yerleştirip duraksadım. Daha önce hiç duraksamamıştım. Her zaman bir prezervatif arar, yerleştirir ve devam ederdim. Daha önce hiç durup prezervatif kullanmadan sevişebileceğimi düşünmemiştim. Asla duraksayıp aramızda bariyer olmamasını dilememiştim. Fakat bu Elle'di. *Benim Elle'im*.

Ellerini göğsümden aşağıya doğru penisime, önceden sıvazladığı yere kaydırdı. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi kısık bir sesle.

"Bunu çok sık yapar mısın? Prezervatif olmadan?" diye sordum ben de sesimi onun gibi alçaltıp. Kalp atışlarım beklentiyle duraksamıştı. Neden o soruyu sormuştum ki? Fark eder miydi? Ne zamandan beri birlikte olduğum kişilerin partnerleriyle ne yaptıklarını önemsiyordum?

Başını salladı. "Asla."

Rahatlamış bir şekilde soluğumu bıraktım. Asla. Çok mutlu olmuştum. Daha önce sahip olmadığı bir şeyi ona verebilirdim. İlk seviştiği erkek ben değildim. Onun ilk öpüşmesinin mutluluğuna eren kişi de ben değildim. Fakat bunu ona verebilirdim. Kendimi aşağıya doğru indirip penisimle kadınlığının kıvrımlarına sataşıp sürtündüm.

"Oliver, lütfen..." dedi altımda kıvranarak. "Lütfen."

Başımı eğip onu tekrar öptüm. Dudaklarımdaki kendi tadını almasına izin verdim. Beni yakına çekmek için saçlarımdan çekiştirdiğinde inledim. “Yavaş olacağız,” diye fısıldadım ona doğru.

“Hayır, yavaş olmasını istemiyorum.” Gözlerini itiraz edencesine kocaman açmıştı. Kalçalarını yukarı doğru kaldırıncı sıırttım.

“Ben yavaş istiyorum,” deyip derin bir ittirişle kendimi içine doğru kaydurdım. Kesik bir cıyıklama sesiyle yataкта vücudunu yukarı kaldırdı. Geri çekildiğimde tekrar cıyıkladı, tekrar ittirdiğimde inledi. “Hâlâ hızlı olmasını istiyor musun?” diye sordum. Erkekliğimin etrafında kenetlenip kasılınca homurdandım.

“Hâlâ hızlı olmasını istiyorum,” diye hızla soluyup ittirişlerimi karşıladı. Tamamen içinden çıkıp yavaşça içine kaydım. Bana hırlayınca gülümsedim. İttirişlerim uzun ve sertti. Kadınlığının penisimi sarmalayışı bana zevk veriyordu. Sıcaklığını, ıslaklığını, ondan alabileceğim her şeyi hissetmeye çalışıyor, bu yüzden acele etmeden yavaşça hareket ediyordum. Elini düz karnından aşağı, bedenlerimizin birleştiği bölgeye koyup ovmaya başlayıncaya kadar yavaş hareket ediyordum, sonrasında kontrolümü kaybettim. Bacağını kaldırıp hareket etmeye başladım. Gerçekten hızlanmıştım. Adımı haykırdığında ben de onunkini iniltiyle bağırarak söyledim. Beni tırmalaması, hareketimi hızlandırmama sebep olmuştu. İniltiiler çıkararak adımı söylemeye başlamıştı. *Oliver, Oliver, dayanamayacağım, dayanamayacağım...* Gözlerini devirip başını bir yandan diğer yana çeviriyordu. İçinden çıktığımda soluğunu tuttu ve sanki beni öldürecekmiş gibi baktı. Geriye doğru çekilip oturdum, onu kaldırıp kalçalarımın üzerine yerleştirdim. Gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmamıştık. Beni içine alıp hareket etmeye başladığında kendimi kaybetmiştim.

Gözlerimi inceleyen bakışları, *Bunu hissediyor musun? Sen de hissedebiliyor musun? İstedğin gibi yapıyor muyum?* diyordu. Kelimeleri asla sözcüklere dökmedi. Aksine sözcükler dillerimizin birbiriyle hareketleriyle konuşuyordu. *Hâlâ arıyor musun? Hâlâ başkasının senin için daha iyi olacağına inanıyor musun?* Ellerimle tıpkı onun yaptığı gibi yüzünü kavradım ve birbirimizi orgazmın eşiğine getirene dek orada öylece tuttum. Onun doyuma ulaşmasının hemen ardından ben de doruğa ulaşıp dağılmıştım. İlk yavaş, sonrasındaysa güçlü ve tüketiciydi. Soluklarımızı yakalamaya çalışırken birbirimize baktık. Hâlâ birbirimizi inceliyor... sorguluyor... sormaya cüret edemediğimiz şeyleri öğrenmek istiyorduk.

23. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

Estelle

“O ELBİSE YENİ Mİ?” DİYE SORDU VIC, tam ben masada karşısındaki sandalyeye otururken.

“Bunu dün annemle birlikte aldım. Annem ve Bettina’yla birlikte.”

Vic homurdandı. “Tanrım, ne çift ama. Ve sen alışverişini yaparken seninle gezmesi için bir ahmak ayarlamayı da başardılar.”

Güldüm, çünkü tamamen yanılmış sayılmazdı. Zach’in önceki gece gelişi, şu anki randevu havuzundaki potansiyel adaylarımın muhteşem olmanın biraz aşağısında olduklarına dair inancımı pekiştirmişti. Yakışıklı ve etkileyiciydi ama zamanın yüzde doksanında kendinden bahsetmişti. Diğer kalan yüzde onluk kısmıysa benim kaleydoskop kalplerimden ne kadar yarar sağlayacağını söylemekle geçirmişti. Victor geldiğinde uyumak için odama çekilmeye hazırdım fakat Victor çok sinirli olduğundan bir yere kımıldayamadım. Yolda lastiği patlamıştı, Oliver müsait olduğu için de gidip onu almıştı. Bu yüzden Oliver, kafası karışmış bir şekilde kendini bizim yemek odasında

bulmuş, yüzünde garip bir ifadeyle bakışlarını benimle Zach'in arasında kaydırıp durmuştu. Oliver'ın kışkırttığı için mi yoksa Zach çok fazla konuştuğu için mi canının sıkkın olduğundan emin olamamıştım. Sebep her neyse, Oliver çok erkenden izin isteyip ayrılmıştı. Ben de onun ayrılışının hemen ardından odama çekilmiştim.

"Bütün yaptığı sürekli olarak kendinden bahsetmekti," dedim başımı sallayarak.

"Tıpkı gerçek bir sanatçı gibi," dedi Victor ve ben omzuna vurunca gülmeye başladı. "Çıktığın erkekler konusunda gerçekten büyük bir şansın var, değil mi?"

"Benimle çıktığından daha çok seninle çıktı, ben uyudum resmen," deyip kaşımı kaldırdım.

"Her neyse. Onunla çıkmıyorsun. Zamparanın teki ve sadık değil. Bazı pis işlere bulaştığından da eminim."

"Herkes hakkında aynı şeyi söylüyorsun. 'Bazı pis işlere bulaştığından da eminim.'" Gözlerimi devirip onu taklit ettim.

Omuzlarını silkti. "Genellikle haklı çıkıyorum."

"Babamdan daha kötüsün. Çıktığım hiçbir erkeği asla onaylamayacaksın."

"Bu doğru değil," deyip kaşlarını çatı. Arkamdan gelen kapı kapanış sesinin olduğu yöne doğru baktı. Ben daha geriye dönüp bakmaya fırsat bulamadan bakışlarını tekrar bana çevirip sabitledi. "Bu kişi iyi bir adam olduğu, çapkın olmadığı ve pis işlere bulaşmadığı sürece onaylayacağım."

"Neyi onaylayacaksın?" diye sordu Oliver. Sesi ürpermememe sebep olmuştu. Ayağa kalkıp mutfığa doğru yöneldim. Arkama bakıp gülümseyerek onu selamladım.

"Vic bana kiminle çıkıp kiminle çıkamayacağımı söylüyor. Dert etme, şu ana kadar yarışmacılar listesinde yoksun."

Victor bir kahkaha koparıp "*Hayatta olmaz,*" gibi bir şey-

ler mırıldandı. Oliver bana, bunu söylediğime inanamıyormuş gibi bir bakış attığında, ben de ona orta parmağımı çıkarıp göstermemek için var gücümle savaştım. Bunun yerine dikkatimi kilere verip mısır gevreğini bulup çıkardım. Neden bu kadar çok öfkelendiğimi bilmiyordum fakat ne zaman kalbimi Oliver'la ilgili bir şeylere bulaştırsam içimdeki her şey zıvanadan çıkıyordu. Zaten gevşemiş olan vidalarım zangırdıyordu. Tartışmaya açık olan sağduyum da kaybolmuştu. Ve son olarak da varlığından bile bihaber olduğum sahiplenici yönüm gün yüzüne çıkmıştı. Hatırladığım tek şey Bobby'nin bahsettiği "Grace gecesi"ydi. Bu da bana ait bile olmayan adama bir şeyler fırlatmak istememe yeterdi.

"Burada sadece sağlıklı tahıl gevrekleri var!" diye bağırdım yüksek sesle. "Kahretsin! Bu ne ya!" diye söyledim önümdeki kilerin kapısı birden kapandığında. Oliver'ı gözlerini bana dikmiş bakarken buldum. Somurtarak kaş çattım. "Ne?"

"Listede kim var?" diye sordu. Hangi listeden bahsettiğini anlamak birkaç saniyemi almıştı. Güldüm.

"Ne önemi var?"

"Önemi var," diye söylendi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Grace gecesi nasıldı?"

Oliver birden şaşırarak gözlerini kocaman açtı. "Ne?"

Kilerin kapısını açıp Oliver'ın yolumdan çekilmesini sağladım.

"Grace gecesi diye bir şey yok," diye yüksek sesle fısıldadı. Kiler dolabının üzerinden fırlattığı delici bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. "Sadece Mae gecesi, Danny gecesi, Patrick gecesi, Justin gecesi var... Devam etmemi ister misin? Çünkü gecelerimin çoğunu hastanede hastalarımı ziyaret ederek geçiriyorum. Eğer şansım yaver giderse Estelle gecesi oluyor ama." Kelimeleri kalp atışlarımı

hızlandırmıştı fakat ona bakmayı reddettim. “Şimdi söyle bana, yarışmacılar listesindeki kişiler kim?”

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordum sakın bir sesle. Kileri kapadım.

Kollarını göğsünde birleştirdi. Bugün doktor önlüğünü giymemişti. Onun yerine lacivert bir tişört bedenini kaplıyor, kot pantolonu sanki ısmarlama dikilmiş gibi kalçalarını sarıyordu. Saçları ıslak ve geriye yatırılmıştı; sakallarını tıraş etmişti. Lanet olasıca harika bir model gibi görünüyordu. Bundan nefret ettim. Aptal çocuk. Aptal, tatlı çocuk.

“İstiyorum.”

“Git erkek kardeşime sor,” deyip kardeşimin olduğu yeri başımla işaret ettim.

“Ben sana soruyorum.”

Ellerimi göğsümde kavuşturup önünde durdum. “Ve ben de sana gidip ona sormanı söylüyorum, çünkü onay listesinde kimin olduğunu bilmiyorum. Kileri yüzüme kapatmanın bir sebebi var mı, yoksa sadece beni kızdırmak için mi buradasın Fasulye?”

Oliver ağzını açtı, kapattı ve tekrar açtı. “Senin listeni istiyorum. Victor’ın listesi umurumda değil. Onun listesine asla giremeyeceğimi biliyorum. Ben senin onay listeni istiyorum.”

Bunun için verecek bir cevabım yoktu. Bu yüzden babam tam da bu esnada içeri girip boğazını temizlediği için memnundum. Oliver’ın bakışlarındaki o yoğunluktan bakışlarımı kurtarmalıyım. Babamın şüpheci bakışları ikimizin arasında gidip geldi ve sorgular bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

“Bir şeyleri bölmüyorum, değil mi?”

“Hayır.” Oliver ve ben aynı anda cevapladık.

“Bunun hastanede son haftan olduğunu duydum,” dedi babam o meraklı ses tonunu kullanarak. Köşeyi dö-

nüp Oliver'a sarılmak için kollarını açtı. "Tebrikler oğlum. Tüm o dışarıda geçirdiğin geç saatlere rağmen bunu başarağını biliyordum."

Homurdanıp öğürme taklidi yaptım. Bu evdekiler bu adamın geçmişinden bahsetmekten vazgeçemez mi? Tanırım.

"Teşekkür ederim," dedi Oliver gülerek. "Şimdi gerçek dünya için tam zamanı."

"Nerede çalışacağını biliyor musun?" diye sordu babam bir yandan buzdolabının kapağını açarak. Oliver yüzünü bana dönüp cevapladı.

"Birkaç yerden teklif aldım fakat doğru olan için beklemedeyim," dedi. Yaramaz bir okul çocuğu gibi dudak büküp arkamı döndüm.

"Baba, *Lucky Charms* gevreklerine ne oldu?"

"Annen artık onlardan almıyor."

"Ne? Neden?" Buzdolabını açtım. "Yiyecek hiçbir şeyiniz yokmuş!"

Annemin gülüşü evin içinde yankılanmıştı. "Yemekten hoşlandığın hiçbir şeyimiz yok fakat yiyecek çok şeyimiz var. Hadi otur, sana biraz yumurta hazırlayayım."

"Yumurtadan nefret ederim," diye mırıldandım kısık sesle. Sırtım mutfak tezgâhına dönük, ayakta duruyordum. Oliver'm parmakları benimkilere sürtünüp geçince şaşkınlıkla gözlerimi Oliver'a diktim.

"Yumurtayı seviyorsun," dedi.

Başımı salladım. "Gerçekten sevmiyorum."

"Keçi peyniriyle de mi?" diye sorup parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Eğer keçi peyniriyle olursa sadece birazcık seviyorum," diye fısıldadım. Parmaklarımı onunkilerden kurtarmaya çalışıyordum. Fakat bunu imkânsız hale getiriyordu. "Ne yapıyorsun?"

“O listede olmak istiyorum,” dedi sessizce. Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldamıştı fakat içgüdüsel olarak odayı gözden gezdirip kimsenin dikkat etmediğinden emin oldum.

“O zaman ol.”

“Senin listen mi, yoksa onunki mi?” diye sordu Oliver, Victor’ın olduğu tarafı başıyla göstererek.

“Senin için hangisi daha önemliyse.”

Elimi uzatıp yüzüne doğru dökülen saçını iteledim ve parmaklarımı arasından geçirerek geride kalması için düzelttim. Hareketim karşısında gözlerini kapadı, bütün bu yakınlık karşısında kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hızlanmaya başlamıştı. Babam tekrar boğazını temizleyince Oliver’dan uzaklaşıp sanki aramızda hiçbir şey olmuyormuş gibi görünmek için mesafe koymaya çalıştım. Çünkü hiçbir şey olduğu yoktu. *Hem de hiç.*

“Kahve ister misin Oliver?” diye sordu babam.

“Evet, lütfen.”

Yanından yürüyüp geçerken babam dudaklarını kıvrıp gülümsedi. “Kardeşin onu öldürür. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Mutfak tezgâhının kenarına tutundum. “Öldürmesi için bir sebep yok.”

Babam güldü. “Bundan emin misin?”

Bununla birlikte hızlıca masaya doğru kaçıp her zaman olduğu gibi kardeşimin karşısına oturdum. Oliver da alışıldığı gibi yanıma oturdu. Annem ve babam da kendi sandalyelerine geçtiler. Annem yiyecekleri masanın ortasına yerleştirdi. Çırpılmış yumurta, yağda yumurta, çılbır, kızarmış ekmek, reçel ve tereyağı. Ben kızarmış ekmeğe uzandığımda, Oliver bana biraz çırpılmış yumurta vermek için tabağı eline aldı. Çünkü bu tabakta peynir ve pastırma vardı. Ona teşekkür ettim ve bir elimle yerken diğer elim

kucağında peçeteyle oynadım. Babam bize sanki hamile oluşumu duyuracakmışız gibi bakıyordu. Bütün kahvaltı boyunca garip hissettim.

“Üzerindeki elbiseyi beğendim,” dedi Oliver fısıltıyla. Yüzümü alevler basmıştı.

“Oliver, Tom çok yakın bir zamanda ihtisasını bitirmiş olacağım söyledi. Çocuk servisinde devam mı edeceksin?” diye sordu annem.

“Kesinlikle. Çocuklarla çalışmayı seviyorum. Bu yüzden pratik yapabileceğim bir yer bulmaya çalışıyorum.”

“Hastanede çok zor şeyler yaşıyor olmalısın,” dedi üzgün bir şekilde.

“Kolay değil, evet.” Elini masanın altından uzatarak benimkine dokundu. “Sağlıklı olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu ve sahip olduğumuz şeylerin farkına varmamızı sağlıyor.”

“Eminim öyledir. Kesinlikle hayatına farklı bir anlam kazandırıyordur hem,” dedi babam.

“Evet, kazandırıyor,” diye elimi sıkarak cevapladı Oliver. Sanki kalbimi tutup sıkıyormuş gibi hissetmiştim. “Birçok şeyi açıkça görmemi sağlıyor.”

Annem, “Sanırım bu yıl, pek çok şeyi görmemizi sağladı,” diye başlamıştı ki Victor araya girdi.

“Şükran Günü kahvaltısındaki bildiriye mi kaçırdım ben?”

Gülmemeye çalışarak dudağımı ısırdım ve Oliver’a baktım, o da aynı şeyi yapıyordu. Birbirimizin ellerini sıkıca tuttuk.

“Sadece Şükran Günü’nde minnettar olmak zorunda değilsin,” diye belirtti annem.

“Vic sadece üzgün. Şu son zamanlarda çıktığı kız birkaç gündür ortalıkta görünmüyor,” dedim. Victor surat asınca ona dilimi çıkardım.

"Her neyse. En azından annem benim için çöpçatanlık yapmak zorunda kalmıyor."

"Benim için yapmak zorunda da değil zaten!" deyip aneme sert bir bakış fırlattım.

"Hadi, kanıtla o zaman," dedi Victor. "Kanıtla. Bu gece dışarı çık ve çıkabileceğin birini eski usulle bul."

Güldüm. "Dışarı çıkarak mı? Bundan kulübü kastettiğini varsayıyorum. Bu da birisini bulmak için gitmek isteyeceğim en son yer. Üstelik ne zamandan beri birileriyle çıkmamı istiyorsun?"

"Benim aşk hayatıma burnunu soktuğundan beri."

Gözlerimi devirdim. "Yalnız olduğum için gayet mutluyum. Teşekkür ederim."

"Söylemek istediğim, benimle çıkmak isteyen kadınları bulmakla ilgili bir sıkıntı yaşamıyorum."

"Ben de benimle çıkmak isteyecek erkekleri bulmakla ilgili sıkıntı yaşamıyorum."

Bir kaşını kaldırdı fakat başka yorumda da bulunmadı.

"Ben ciddiym Victor."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, bu konuyu kapatıyorum, Elle. Hâlâ benim şu davanın kapanmasını kutlamak için dışarı çıkıyor muyuz?"

"Sanırım çıkıyoruz, değil mi?" deyip omuz silktim.

"Belki sen de orada birini bulursun."

"Çok sinir bozucusun."

"Asla bilemezsin. Belki de öyle ümitsiz bir yerde hayatının aşkını yakalarsın," deyip gülmeye başladı.

"Anne, şu geri zekâlı oğluna bir şey demeyecek misin?"

"Estelle!"

"Estelle, ne? Geri zekâlı gibi davranıyor!"

"Sanırım kardeşin sadece hayatına devam etmeni istiyor," deyip araya girdi babam. "Duygularını gösterme şekli garip sadece. Üstelik burnumuzun dibindeki biriyle

hayatına devam etmediğini kim söylüyor?”

Victor alaycı bir şekilde dudak büktü. “Birincisi, bunu kesinlikle fark ederdik. İkincisi, çıkabileceği birilerini tanımıyoruz.”

“Tanrım, bu olamaz,” deyip ellerimle ağzımı kapadım. Oliver’sa yanımda gülüyordu.

Victor, Jenson’ı aradı; öyle görünüyordu ki bize katılmak için her hafta sonu kasabadaydı. Davetli listesi bunlarla sonlanmıştı: Mia, Jenson, Victor, Oliver, Bobby, ben ve... Ah, Oliver ve Jenson yanlarında her kimi getirmeye karar verdiyse onlar. Çünkü Tanrı biliyor, asla kız arkadaşsız bir yere gitmezlerdi. Eğer gittikleri yerde bulmayacaklarsa tabii.

“Ne bok yemeye kulübe gitmek istiyor ki?” diye sordu Mia biz elbise dolabını karıştırırken.

“Çünkü açıkça görülüyor ki Victor’ın iş yeri dışında bir yaşamı yok ki sana hatırlatayım bu da sürekli birbirlerini düdüklemeye çalışanların boşanma davalarını içeriyor.”

“Off! Neden Jenson yine burada ki? Gittikçe sinir bozucu oluyor gerçekten. Doğu yakasında kaldığı zamanlar daha mutlu oluyorum,” deyip elbiselere bakmayı bırakarak yatağın üzerine oturdu. Mia’ya baktığımda Jenson’m adının geçtiği her an yüzünü kaplayan o acı dolu ifadeyi fark ettim.

“Gitmek zorunda değilsin,” dedim. “Sadece buradaki iş bitene kadar otur.”

Mia bakışlarını bana çevirdi. “İyi olacağından emin misin?”

“İyi olacağım. Üç tane bodyguardım olacak ve Jenson’ı görmek istemediğin için de seni suçlayamam.”

Mia derin bir iç çekti. “Sadece... buna hazır değilim.”

Yanındaki sandalyeye oturup ellerini benimkilerin arasına aldım. "Biliyorum." Mia'nın adının geçtiği her an Jenson'ın da ne kadar üzüldüğünden bahsetmedim. Bundan söz etmenin kimseye faydası yoktu. "Üzülmene sebep olmasından nefret ediyorum."

Mia gülümsedi. "Ben de. Fakat hayat böyle işte."

Sohbetimiz benim giyecek olduğum kıyafetler ve yapmaya başladığım saçlarıma dönmüştü. Kısa bir süreliğine de olsa ikimiz de geçmişimizin hayaletlerini serbest bırakmıştık.

24. BÖLÜM

KULÜBE VARDIĞIMDA VICTOR, BOBBY, Jenson ve Oliver'ın bulunduğu VIP bölümüne kadar bana eşlik edildi. Yanlarında bulunan kızlarla muhabbet ediyorlardı. Kısa bir süre durup onları izledim. Müziğin çok yüksek oluşu ve loş ışıklar, ne konuştuklarını anlamamı imkânsız kılıyordu. Onlardan hiçbirinin bakışlarımın üzerlerinde olduğunu fark edip bakmamaları gerçeği, muhabbete dalıp içinde kaybolduklarını açıkça gösteriyordu. Oliver başını geriye atıp kahkahayla güldüğünde, gülüşünün gümbürtüsünün göğsünden kopup benimkine ulaşmasını hissedebildiğime yemin ederdim. Ya da dayandığım hoparlör yüzündendi. Her iki şekilde de bu benim ayaklarımı sürüyüp karşı yöne, bara doğru yönelmem için yeterli bir nedendi. Bedenimi alkolün cesaretiyle destekledikten sonra onların yanına gidecektim. Orada oturabilmem için buna ihtiyacım vardı. Onun yanında oturabilmek için.

Popom tabureyle temas eder etmez içeceğimi söyleyip etrafıma bakınmaya başladım. İnsanların bedenlerini hareket ettirişlerini ve kadınların dans pistine doğru kurumla

yürüyüp bir sonraki kurbanlarını arayışlarını izliyordum. İki bardak içkiden sonra kalktım ve VIP bölümüne doğru giderken daha önce beni içeri yönlendiren kıza el salladım. Gülümseyip Vic'in olduğu yere kadar bana eşlik etti. Gürültülü müziğin arasında beni duyabilmeleri için doğruca önlerinde durdum.

"Selam."

Victor neredeyse kucağında oturan kadından bakışlarını uzaklaştırdı. Fakat zaten oradaki kızların hepsi artık erkeklerin kucağında oturuyordu. Boş yere üzülmekten kaçınmak için bakışlarımın Oliver'a kaymasına izin vermemeye çalıştım.

"Sonunda! Gelebildin," dedi kardeşim. Beni kucaklamak için ayağa kalktığı anda gerçekten mutlu olmuş görünüyordu. "Bu benim kardeşim Estelle. Bize kefil olup size bekâr olduğumuzu söyleyebilir."

Somurtmuş olmalıydım ki kardeşime yapışmış olan kız yüksek sesle gülmeye başladı. "Selam Estelle. Ben Marie." Sonra oradaki dört kızın hepsi kendilerini bana tanıttı.

"Demek onlar bekâr," dedi sarışın olan. Fazlaca geniş gülümsemesi ve Oliver'ın kucağında rahat durmayan elleriyle hafif sarhoş görünüyordu. Yine de zorlama da olsa yüzüme gülümsememi yerleştirdim.

"Kesinlikle. Bazıları diğerlerinden daha fazla sorunla anılıyor olmasına rağmen. Seçimini yap." Jenson'a anlamlı bir bakış fırlattım ve inanamayan bir tavırla bana başını salladı. Sanırım bunu söylemek kaltakçaydı. Homurdandım. "Sadece şaka yapıyorum, sonra görüşürüz millet." Hafifçe elimi sallayıp son bir gülümsemenin ardından daha önce bulduğum bara doğru yöneldim. Birinin yanımda tabureye oturduğunu hissettim fakat bunu belli etmedim. İçeceğime devam edip tırnaklarımla tezgâhın üzerine hafifçe vurmaya devam ettim. Biraz daha burada

kalıp kalmamaya ya da Mia'yı arayıp başka bir yere gitsek mi diye karar vermeye çalışıyordum.

"Senin gibi güzel bir kadın burada yalnız başına ne yapıyor?" diye sordu adam. Neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Çünkü şu ana kadar duyduğum en seksi İngiliz aksanına sahipti. Filmlerde çok fazla duyduğum o seslerin yanında. Taburede döndüğümde yakışıklı, olgun birini buldum. İş adamıymış gibi gözüküyordu. Giydiği takım elbisesinden olsa gerekti.

"Yalnız değilim. Sadece burada takılmam gereken insanlardan uzaklaşp birazcık yalnız kalmak istedim."

Dudakları kıpırdamıştı. "O kadar kötü ha?"

Bakışlarımı yüzünde gezdirip ince dudaklarını, koyu gözlerini, kafasındaki kısa bukleleri ve yüzünde tüy olmayışını fark ettim. Görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını merak etmiştim. Gülümsemesi benimkiyle beraber genişledi.

"Erkek kardeşim ve arkadaşlarıyla birlikteyim. Büyük bir işi kutluyoruz. Gerçekten de çok kötü."

"O halde başka bir tane ister miydin?" diye sorup, benim şimdi neredeyse boş olan votka tonik bardağıma baktı.

"Elbette," deyip gülümsedim. "Buraya yalnız mı geldin?"

"İşten birkaç arkadaşla birlikte." Victor ve diğerlerinin oturduğu masanın yanındaki yeri işaret etti.

"VIP'de oturuyorsun ve bütün bu yolu sadece içkini doldurmak için mi geldin?"

Öne doğru eğildi, böylece ağzı yüzüme yaklaşmıştı. "Seni gördüm. Bir başkası o şansı yakalamadan önce buraya gelip kendimi tanıtmak istedim."

Gülümseyip dikkatimi barmenin önüne koyduğu içeceğe verdim.

"Miles," deyip elini uzattı.

“Estelle.”

“Güzel bir isim. Eğlenmek için neler yaparsın Estelle? Kardeşinle yaptığın kutlamalardan kaçmak dışında.”

Bakışlarım onunkileri buldu. Ona gülümseyerek baktım. “Dans ederim.”

Kaşını kaldırdı. “Göster bana.”

Ayağa kalkıp bir bayana yakışmayacak bir şekilde iç-kimi kafaya diktim. Elinden kavrayıp onu dans pistine doğru benimle birlikte çekiştirdim. Omzumun üzerinden bizimkilerin olduğu yere doğru baktım. Victor hariç hepsi hâlâ konuşmaya devam ediyorlardı. Victor kızlardan biriyle dans ediyordu. Aralarından beni fark eden sadece Oliver’dı ve bana yönelttiği bakışları içimi tutuşturmaya yetmişti. Miles belimden tuttu ve müzikle birlikte salınmaya başladık. Sonunda gözlerimi kapayıp diğer her şeyle birlikte Oliver’ın bakışlarını görmezden geldim. Müziğin bedenime işleyip nüfuz etmesine, bedenimin nerede ve kiminle olduğumu unutma işini devralmasına izin verdim.

“Bunda gerçekten iyisin,” diye fısıldadı kulağıma Miles. “Daha başka nelerde iyisin?”

Yüzümde gülümsemenin belirmesine engel olamadım fakat dans etmeye devam edip sorusunu duymazlıktan geldim. Dans pistinde kalmaya devam ettik. Müzik tahrik edici bir hale bürünmeye başladığında benim hareketlerim de Miles’in üzerimdeki elleri de kışkırtıcı olmaya başladı. Daha önce belimde olan elleri daha aşağıya, popoma doğru kaymıştı. Tutuşunun etrafında dönüp ellerini yukarı doğru çekerek belimde olmasını sağladım. Bunu yaptığım sırada uzun boylu birisinin bize doğru yürüdüğü gördüm. Kalabalık bir kulübün tam ortasında olduğumuz için normalde bu tuhaf olmazdı fakat o kasılarak yürümeyi her yerde tanırdım. Bakışlarım Oliver’ınkilerle buluşunca kalp atışlarım hafifçe hızlanmıştı. Bakışlarımı ondan kaçırdı-

ğında Victor ile Bobby'nin yanlarındaki kızlar tarafından sarmalandığını fark ettim. Oliver'ın yanlarından kaybolduğunun farkına vardılarsa da bunu göstermediler. Benim yanıma gelene kadar durmadı.

Oliver, "Seninle konuşmam gerekiyor," dedi başını benim ve dans partnerimin arasında öne doğru eğerek.

"Dans ediyoruz," dedi Miles kaşlarını çatarak. Fakat hareket etmeyi bırakmıştı, böylece üçümüz de dikilmiş bekliyorduk.

"Ve şimdi etmiyorsun," dedi Oliver ensemdeki saçların diken diken olmasına sebep olan bir ses tonuyla.

Miles bunu bir meydan okuma olarak algılayıp kaşını kaldırarak bana baktı. Sanki, *Bu adama inanabiliyor musun?* diyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse hayır, bu adama inanamıyordum.

"Ne istiyorsun Oliver?" diye sordum. Bana bakmamıştı bile. Miles'a dik dik bakmaya devam ediyordu.

"Kavga ettiğim günlerimi lisede bırakmak isterim, bu yüzden bana bir iyilik yapıp ellerini onun poposundan çekip uzaklaşırsan iyi olacağız," diye belirtti Oliver.

Aralarındaki didişmeyi izlerken karın boşluğumda öfkenin kabardığını hissediyordum. Düşünebildiğim tek şey "Grace gecesi"ydi. Kelimeler kendi kendine beynimde tekrarlanıyordu. "Grace gecesi"ni Bobby'nin kıkırtıları takip ediyordu ve birden çok öfkelenmişim.

Bir adım gerileyip Oliver'a ölümcül bir bakış fırlattım. "Senin sorunun ne?"

"Bundan birbirinizi tanıdığınızı çıkarıyorum," deyip Miles başını salladı. Son defa bana baktı. "Senin oynamanı istediği lanet olası o oyun neyse, oyununu oynamayı bitirdiğinde masamızda bize katılmandan mutluluk duyarım." Sonra arkasına dönüp kalabalıkta kayboldu. Daha önce

durduğu noktaya beni boş boş bakar vaziyette bırakmıştı.

“Elle,” dedi Oliver. Fakat onu durdurmak için elimi kaldırdım. Arkama dönüp kulübün arka tarafına doğru yürüdüm.

Kadınlar tuvaletindeki sıra her zaman olduğu gibi çılgınca kalabalıktı. Ben de iki yöne doğru bakıp bir sonraki planımı kararlaştırmaya çalıştım. Arkamdan birisinin geldiğini gördüğümde en yakın çıkışa doğru fırladım. Bana çarpan soğuk hava ürpermeme sebep olmuştu.

“Estelle!” diye bağırdı arkasından kapı kapanırken. Kulübün o çılgın sesi onunla birlikte kaybolmuştu.

“Ne istiyorsun?” dedim. Ne isteyebilirdi ki? Kollarımı birleştirdim. Dolaşım sistemimde kalan alkol dışarıdaki soğuk havaya karşı beni ısıtıyordu. Bir anda her şey yüzünden, herkes yüzünden çok üzgün hissettim. Bu gecenin eğlenceli olması gerekiyordu. Belki de benim Vic’e annemin yardımı olmadan, okul ve sanat olmadan, sadece kendi başıma bir adam bulabileceğimi gösterebileceğim bir gece olacaktı. Çok aptalcaydı. Aptalcaydı çünkü bir dans kulübünde kanıtlamam gerekmeyen şeyleri kanıtlamaya çalışıyordum. Başka ne yapacaktım ki? Rasgele bir adamla beraber olacağım bir gece mi olacaktı? Konuşmanın tamamen doğal gelişeceği yerde sil baştan başlayabileceğim ve ön sevişmenin kural olacağı bir şans mı bulacaktım? Aptalca, budalaca düşüncelerim arasında dudaklarımdan bir kahkaha kopuverdi. Arkamda kimin olduğunu hatırladığımdaysa bir sonraki takip etti. İstememem gereken fakat istediğim tek adam. İstemeyi istemediğim tek adam ve istemekten ölümüne korktuğum adam.

Oliver cevap vermeyince arkamı dönüp ona baktım. Gözlerini kapamış, ellerini saçlarının arasından gezdiliyor, Pantene reklamları çekimlerinde oynuyormuşçasına onları arkaya doğru itiyordu. Yorgun gözüküyordu. Hafta

içi seksen saat çalışmış, yine de bir yolunu bulup en iyi arkadaşının zaferini kutlamasına yardıma gelmiş birisi gibi görünüyordu. Fakat gözlerini açıp bana baktığında sanki dinlenip enerjisini tekrar toplamış gibiydi.

“Her şeyi mahvettiğimi biliyorum Elle. En azından geçmişte öyle yaptığımı biliyorum,” dedi kesik bir gülüşle. Adımlayıp geziniyor, bense öylece bekliyordum. O gözlerle bana bakarken, o ses tonuyla söyleyeceği hiçbir şeyi bölmek istemiyordum. “Bana kendini açman için hiçbir nedene ihtiyacın yok. Sana sahip olamayacağımı biliyorum Elle. Sana sahip olmamam gerektiğini biliyorum. Bana gelen iş teklifleri San Francisco’ndan ve bu da yakın bir zamanda ayrılacağım anlamına geliyor. Çok yakında. Erkek kardeşin bunu asla kabul etmeyecek... bizi... benim seninle olmamı,” dedi iç çekerek. Ellerini tekrar saçlarının arasında gezdirerek önümde durdu. Oliver çok yakınımdaydı duruyordu. Aramızdaki tek şey benim çapraz bir şekilde doladığım ellerimdi. Alnını başımın üzerine koyup yüzüme doğru esen derin bir soluk verdi. “Peki, seni neden bu kadar çok istiyorum?”

“Kaç kere daha bunları yaşayacağız?” diye fısıldadım. *Kaç defa daha kalbimi kırmana izin vereceğim?*

“Bana sadece bir randevu ver,” dedi kısık bir sesle. Yüzünü öyle yaklaştırmıştı ki burunlarımız birbirine değiyordu.

“Sadece bir randevu ve sonra ne olacak? Sonraki gün ayrılacak mısın?” deyip bir adım geriye çekildim.

“Bana o kısmı çözüme ulaştırmam için zaman ver.” Gözleriyle benimkilere bakıp yalvarıyordu. Başımı salladım.

“Yapamam.”

“Neden olmasın?”

“Çünkü son defasında bunu yaptığımızda beni terk etmiştin!” dedim niyetlendiğimden daha yüksek bir ses

tonuyla. İrkilip geri çekildi. "O geceyi birlikte geçirdik ve sen beni terk ettin! Sabah uyandığımda gitmiştin. Bütün kahrolası eşyaların gitmişti! Bir not bile bırakmamıştın. Sadece o gece partide birbirimizi görmediğimizi düşünen Victor'dan 'Fasulye bugün Berkeley'ye gitmek için ayrıldığını söyledi ve seni sonraki gelişinde göreceğim' notu vardı. Bunun canımı ne kadar yaktığını biliyor musun?"

Bakışlarını benden kaçırdı. "Her şeyi mahvettiğim konusunda anlaştığımızı düşünmüştüm."

"Eh, her şeyi mahvederken beni de buna sürüklemeyi bırak artık!"

Bakışlarını bana kaydırды. "Bir yıl sonra nişanlandın!"

"Ah, seni beklemem mi gerekiyordu? Senin geri geleceğini ve gerçekten birlikte olma şansımızın olduğunu söylediğin o bildiriye mi kaçırdım yoksa? Çok özür dileirim, Kral Oliver. Beni terk edip gittiğin için dilediğin özür arasında onu kaçırmış olmalıyım, sonrasında beni perişan edip kendi..."

Ben daha cümlemi bitiremeden Oliver dudaklarını şiddetle benimkilere bastırdı. Ben de onu arkasında bulunan duvara yasladım. Bedenimi onun ki ne iyice yapıştırıp dilimi ağzına kaydırдыğımda inledi. Oliver'ın kokusu, tadı, ağzımızdaki ısırın dişlerimizden gelen alaylı ima aklımı bulandırmıştı. Sanki ikimiz de birbirimize... birbirimizin açlığından ölüyormuşuz gibi öpüşüyorduk. Kafamın içindeki bulanıklığın arasından ikimizin adının seslenildiğini duydum. Tam olarak anlamlandıramamıştım, ta ki işittiğim sesler daha yakından, daha yüksek gelmeye başlayana ve telefonlar çalmaya başlayana kadar. Oliver'ın ki cebinde, benimkiyse elimdeki küçük çantamdaydı.

"Elle? Fasulye?"

Jenson'm sesi bizi kesmişti; Oliver ağzıma doğru zorlukla soluyup geri çekildi ya da iterek beni uzaklaştırdı.

İkisi de aynı hissettirmişti. Çalan telefonlarımız zıvanadan çıkmıştı. Aşağıya doğru bakıp telefonu bulunduğu yerden çıkardım. Vic'in ismini ekranda gördüm. Bakışlarımı Oliver'a kaydardım, Jenson'm aradığını söyledi. İkimiz de başımızla birbirimizi onaylayıp aynı anda telefonlarımızı cevapladık.

"Evet, Elle benimle. Biz dışarıdayız," diye cevap verdi Oliver telefonuna.

"Dışarıdayım," diye cevap verdim Vic'e.

"Oh, Jenson seninle birlikte orada mı? Sigara içmek için dışarı çıkmıştı."

"Hayır, onu görmedim."

"Bizim yanımıza geri dönüyor musun? Seninle birlikte içeride vakit geçiremedim pek?"

"Orada biraz meşgul görünüyordun," deyip aynı fikirde olduğumu belirtmek için ağzımı açmıştım ki sözümü kesti.

"Tamam, evde görüşürüz o zaman. Fasulye'ye söyle, konuştuğumuz kızlar da eve geliyor," dedi Victor. Midem altüst olmuştu.

"Elbette, ona söylerim," deyip Oliver'a baktım. Dikkatli bir şekilde beni inceliyordu.

Telefonumu kapatır kapatmaz çantama yerleştirdim. Oliver bana uzandığında ellerimi kaldırıp onu durdurdum.

"Zahmet etme. Victor bu akşam misafirin olduğunu söylüyor. Kızların geldiğini bilmeni istedi," deyip ara sokaktan geçtim ve kulübün önüne doğru yürüdüm. Jenson'ı ayakta dikilmiş, ağzı açık, şaşkın bir şekilde bize bakarken gördüm. Bizi görmüş olması artık umurumda bile değildi. Eminim ki yarın bu konunun üstüne kafa patlatacaktım fakat şu anda buradan kurtulmaya ihtiyacım vardı.

"Taksiyle gidiyorum," deyip ona yaklaştım. Gördüğüm ilk taksinin kapısını açtım. Arabanın içine oturmadan önce

omzumun üzerinden bakıp Oliver'ın yüzündeki o acıdan parçalanmış ifadeyi gördüm. Kapıyı kapatıp taksiyi son iki yıldır evim diyebildiğim tek yere doğru yönlendirdim. Şükürler olsun ki hâlâ bir anahtarım vardı.

25. BÖLÜM

GEÇMİŞ

Oliver

HEVESİN ÇÖKÜŞÜ, BAZEN HAYATIN SİZE aldırmadan geçip gitmesine sebep olur. Siz bunu artık çok geç olduğunda, sadece elinizden kayıp gittiğinde fark edersiniz. Tıpkı mevsimler gibi insanlar ve onların yaşamları da değişir. Bir anda kendinizi sonbahar ile kış arasında kapana kısılmış gibi, ileri mi yoksa geri mi adım atmanız gerektiğini bilemez bir halde bulursunuz.

Okulun ilk iki yılındaki tatillerde eve gitmemiştim. Çünkü annem ve Sophie benim ziyaretime Berkeley'ye gelmişlerdi. İlk yılın bahar tatilinde arkadaşlarım gelmişti, sonrakindeyse birlikte Vegas'a gitmiştik. Uzun bir aradan sonra ilk defa evde olmak, benim dışımda hiçbir şeyin değişmemiş olmasına rağmen tuhaf hissettirmişti. Bir sabah Starbucks'ta stresten kafayı yemiş bir halde olan Victor'la buluşana kadar böyle düşünüyordum.

"Eğer ayağını sallamayı bırakmazsan yemin ederim bıçağı saplayacağım," deyip elimdeki ders kitabını bıraktım ve bakışlarımı ona yönelttim.

İkimizin de ders çalışıyor olması gerekiyordu. Onun

hukuk fakültesi giriş sınavına hazırlanması gerekirken bense Genetik Bilimi finallerine hazırlanmalıydım.

“Ben sadece... Özür dilerim. Şu anda bir sürü problemle boğuşuyorum.”

Kitabı masaya bırakıp sandalyemde geriye yaslandım. “Dökül bakalım.”

Gözlerini kapadı, burnundan derin ve uzun bir soluk verdi. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de bir dersten kalmıştı. Ya da bir kızı hamile bırakmıştı. Belki kendine bir hamster almıştı. Söz konusu Vic olunca tahmin etmek kolay oluyordu.

“O nişanlandı,” dedi. Sonunda kelimeler ağzından dökülmüştü.

“Tamam?” Daha açıklayıcı bir konuşma yapmasını bekliyordum.

“Estelle.” Kaşları yukarı doğru seğiriyordu. “O nişanlandı.”

Bir anda birkaç şey oluvermişti: Ağzım kocaman açılmış, bütün oksijen vücudumu terk etmiş, espresso yapan kız kahveyi düşürmüş ve kahvehanede kıpırdanmalara sebep olmuştu.

“O ne yaptı?” dedim.

Başıyla onayladı. Benim gibi kaşlarını yukarı doğru kaldırmıştı. Bilmiyordu ki benim kaşlarım uyarı zillerinin çalmaya başladığı yere, dağlara doğru tırmanıyordu. Kocaman pençeler tarafından boynumun sıkıştırıldığını hissediyordum. Estelle nişanlanmıştı. Benim Estelle'im.

“Kiminle? Ciddi bir erkek arkadaşı olduğunu bile bilmiyordum,” deyip sesimi olabildiğince normal düzeyde tutmaya çalıştım. Üzülmemeye çalışıyordum çünkü eğer üzülürsem kulaklarım kızaracak ve Victor da bir şeyler olduğundan şüphelenecekti. Lanet olası ben nerelerdeydim? Kahretsin... Neden kimse bana hiçbir şey dememişti ki?

“Bir süreden beri kesintili olarak şu ressam olan adam Wyatt’la çıkıyordu.”

“Evet, çıktıkları süreden daha fazla ayrıydılar ama değil mi?” Çıldırılmış mıydım? Ciddi olmadıklarını duymuştum. Ya da belki de sadece ben öyle varsaymıştım.

Vic omuz silkti. “Demek ki şimdi kahrolası ciddi bir hale geldi. Aynı eve çıktılar, nişanlandılar... Bu sadece... O benim küçücük kız kardeşim, biliyor musun? Junior ayrılıp nişanlandığında bu normal gelmişti fakat Elle nişanlandığında, bu... bilmiyorum. Sanki orta yaş krizine girmiş gibi hissediyorum.”

Victor’ın söylediklerine gülemiyor, şaka bile yapamıyordum. *Estelle’in nişanlanmış olmasına* takılıp kalmıştım. Şimdi Estelle biriyle birlikte yaşamaya başlamıştı ve o biri ben değildim. O birisi ki omuzlarının üzerinde gerçekten bir kafa taşıyordu ve Estelle gibi harika bir insanı kendisine bağlamadan hayatından geçip gitmesine izin vermeyecek kadar zeki olmalıydı.

“Onlar sürekli olarak ilişkilerini bitirip durmuyorlar mıydı?” diye sordum yine.

“Sanırım ilişkilerini bitiremesinler diye adam işi sağlama alıyor,” dedi Victor; elindeki kalemin tepesini ısıırıyordu. “Gösterişli aşağılık herifin teki aynı zamanda. Herkes-ten daha iyi olduğunu sanıyor.”

“Gerçekten mi? Ve Estelle onun yanına taşınıyor?” Aşağıya, aramızda bulunan rengi solmuş masanın tahtasına bakıyordum.

“Estelle onu sevdiğini söylüyor.”

Kalbimin sıkıştığını hissettim fakat başımla onaylayıp onu dinlediğimi gösteren bir ses çıkardım.

“Onunla mutlu olduğunu, ona çok şey öğrettiğini söylüyor. Sanırım onunlayken sadece kendini rahat hissediyor.

Demek istediğim, adam ondan büyük ve başarılı biri de. Birlikte bir galeri açıyorlar.”

“Birlikte bir galeri mi açıyorlar?” Bundan daha kötüsü olamazdı.

“Dostum, sana fotoğrafları göstermedim, değil mi?” Cebinden telefonunu çıkarıp fotoğrafları kaydırmaya başladı. Gösterdiği ilk fotoğraf ikisinin nişanlandıklarını ilan ettikleri fotoğraftı. Estelle elini adamın göğsüne yerleştirmişti, ikisi de kocaman bir gülümsemeyle kameraya bakıyorlardı. Adamın uzun, sarı saçları vardı, tıpkı benim gibi... Bir sakal, benimki gibi... Ve bir kız, bana ait olması gereken. Estelle koyu renkli saçlarını salmıştı; gevşek bukleleri narin boynundan aşağıya doğru iniyordu. Ela gözleri kocaman açılmıştı; o güzel ağzı gülümsüyordu. Parmağındaki taşlı yüzüğe baktığımda hemen gözlerimi çevirdim. Göğsümün üzerinde sanki kocaman bir taş varmış gibi hissetmiştim. Nefes alamıyordum. Telefonu masaya bırakıp bakışlarımı ondan uzaklaştırdım.

“Pekâlâ, sanırım o mutlu,” diye yorumda bulundum. Kitabımı olduğu yerden kaldırmıştım. Victor’ın masanın karşısından bana baktığını hissedebiliyordum. Neden tuhaf davrandığımı sormasını umut etmiştim birazcık da olsa. Kendimi küçük bir konuşmaya hazırlamıştım; kız kardeşine âşık olduğumu, onaylamayacağını bildiğimi fakat umurumda olmadığını. Kendi kendime bunu yapabileceğimi söyledim. Sorması için yalvardım fakat yapmadı. Derin bir iç çekip sandalyesinde geriye yaslandı.

“Yaşlı bir adam gibi hissediyorum. Kız kardeşim evleniy...”

“Nişanlandı,” deyip onu düzelttim. “Birçok insan nişanlanıyor ve sonrasında evlenmiyor.”

Böyle bir şeyin olmasını istediğim için adi bir şerefsiz miydim? Nişanın sonradan bozulmasını istediğim için

korkunç biri sayılır mıydım? Peki, bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu? Ben orada değildim. Gitmiştim. Terk etmiştim. Kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

“Bu akşamki nişan partisine gelmek ister misin?”

Sanki bir futbol maçında, pembe dansçı kıyafetleri giymek isteyip istemediğimi sormuş gibiydi.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, “Ne? Sen de bana eşlik edebilirsin,” deyip gülmeye başladı.

Bütün bu olanlara rağmen onu görmeye ihtiyacım vardı. Kabul ettim. Tabii ki kabul ettim. Oraya gidecek ve ondan o aptal ressamla evlenmemesini isteyecektim. Belki de sadece gidip gerçekten mutlu olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı. İkimizin arasındaki o kıvılcımın artık olmadığından emin olmak istiyordum. Belki de geçmişte aramızda her ne yaşandıysa sona ermişti ve o gerçek bir şeye sahip olmuştu. Belki çok uzun süre beklemiştim. Elbette çok uzun süre beklemiştim. Victor’ın evine gitmek için hazırlandığım her saniye kıyamete doğru geri sayım gibi gelmişti. Beş dakika içerisinde kıyafetlerimi değiştirdim. Beş. Sophie gibi hissetmişim. Kardeşimi arayıp bıraktığım notta ona Elle’den hiç bahsetmemiştim. Çünkü onaylamayacağını biliyordum. Fakat birisine söylemeye ihtiyacım vardı, herhangi birine. Evrenin beni duyması için bunu dile getirmeye ihtiyacım vardı; belki Sophie’ye söylemek bunu gerçek kılacaktı. Belki de ona söylemek nişanı durduracak... evliliği durduracaktı, bilemiyordum.

“Eğer Sander’ı beslemek için geldiğini söylemek için aramıyorsan sesini duymak istemiyorum, nefesini boşuna tüketme,” dedi. Ciddi görünüyordu.

“Soph, işleri berbat ettim.”

Uzun bir süre sessiz kaldı. “Sen yoksa... Tamam, işleri nasıl berbat edebileceğin konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden beni aydınlatır mısın, bay mükemmel? Ne yaptın?”

“Estelle’i hatırlıyorsun, değil mi?”

“Hı hı.”

“Pekâlâ, geçmişte birlikte takıldık diyelim. Birkaç defa... Birkaç kereden daha fazlası,” diye sessizce itiraf ettim.

“Ah, aman Tanrım! Bana sakın onu hamile bıraktığını söyleme.”

“Hayır! Tanrım. Hayır.” Sesim hafifçe mağlup olmuş gibiydi. Haberlerin en kötüsü bu mu olurdu? Onu hamile bırakmış olmak? Normalde bunun için cevabım evet olurdu. Fakat bugün bundan emin değildim.

“Tamam, o zaman ne? Victor sizi yakaladı ve gözünü mü patlattı?” diye yine tahminde bulundu Sophie.

“Hayır!” dedim homurdanıp. “Estelle nişanlandı!”

Bir süre daha sessizlik yaşandı. Telefonda aldığım tek ses sadece Sander’ın mırıldanmalarıydı ki bu da Sophie’nin hâlâ telefonda olduğunu gösteriyordu.

“Ve bu seni üzüyor çünkü bir daha onunla takılamayacaksn?”

“Bu beni üzüyor çünkü ona âşık olduğumu düşünüyorum,” dedim alçak bir sesle. Bunu kendime bile itiraf etmemiştim. “Söylemek istediğim, kesin emin değilim fakat sanırım öyle,” diye ekledim.

Sophie güldü. “Pekâlâ, bu...” Derin bir iç çekti. “Bu da bir şe...”

“Sophie!”

“Fasulye, çocuğu beslememin tam ortasında beni arıyorsun. Büyük ihtimalle ama emin de değilsin, üçüncü sınıftan beri birlikte takıldığın en iyi arkadaşının kız kardeşine âşık olduğunu ve sonra onun başka biriyle evlenmek üzere nişanlandığını söylüyorsun. Demek istediğim... Buna söyleyecek sözüm yok. Bu ne zaman başladı? Ne zaman bunun farkına vardın?”

“Yıllar önce başlamıştı fakat hiçbir zaman ciddi olmamıştı, bilirsin ya?”

“Sadece nişanlandığını duyduğunda korkudan dehşete düşecek kadar mı ciddi?”

Gözlerimi kırpıştırıp sıkıca kapadım.

“Ona âşık olduğundan nasıl emin olamazsın? İletişiminiz devam ediyor mu?”

“Hayır. Hayır. Bir süreden beri... konuşmadık. Epey bir süre olmuştu. Son defa eve geldiğimden beri. O zaman bile çok kısa bir selam ve hoşça kaldı. Çünkü ben restorandan bir kızla ayrılıyordum, o ise onunkiyle oraya gidiyordu.”

“Peki şimdi?”

“Şimdi... hıyarın biriyle nişanlandı.”

Sophie tekrar güldü. “Ve sen de beyaz atlı prensisin.”

“Ne yapacağımı bilmiyorum. Onun nişan partisine gideceğim ve ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Onun nişan partisine mi gideceksin? Aklını mı kaçırdın sen? Ne söyleyeceğini sanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Yüzüğünü çıkarıp o herifin yüzüne fırlatacağını umuyorum.”

“Ollie...”

Homurdandım. Kız kardeşim, sadece beni sakinleştirmek istediği ve duymak istemediğim şeyleri söyleyeceği zaman o şekilde seslenirdi bana.

“Belki de ondan vazgeçmelisin. Belki de doğru kişi o değildir.”

“Doğru kişi oydu! Doğru kişi o!” Odamda aşağı yukarı dolaşıyordum.

“Eğer öyle hissediyorsan neden daha önce bir şeyler yapmadın ki?” diye sordu derin bir iç çekişle.

“Babam terk edip gittiği zaman nasıl olduğunu hatırlıyor musun?”

“Babam terk edip gitmedi. Onlar boşandılar. Bunlar farklı şeyler.”

“Her neyse. Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun? Babamın ne söylediğini? Anneme hiçbir şey sağlayamadığında ve beceriksiz olduğunu düşündüğünde nasıl hissetmişti?”

“Aman Tanrım. Büyük ihtimalle sarhoş olduğu zamanlar babamın bize anlattığı o saçmalıkları gerçekten de dinledin mi sen?”

“Elbette dinledim! Daha çocuktum ben! O adam da benim babamdı! Ve benim bütün arkadaşlarım da... Bilmiyorum. Sadece büyüdüğümde nasıl biri olmak istediğimle ilgili bir görüş geliştirmiştım. Başarılı olmak istiyordum, böylece benim karım da istemediği müddetçe çalışmak zorunda kalmayacaktın.”

“Bu yüzden sen de geleceğini, hayatın seninle ya da sensiz de devam ettiği gerçeğini hesaba katmadan, hem kendin hem de gelecekteki eşin için tamamen ellili yılların gerçeğine göre planladın,” dedi uzun bir sessizliğin ardından.

Sert bir şekilde soluğumu bıraktım. “Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.” Dolabın yanındaki duvarı yumruklayıp öfkemi kusuyordum.

“Pekâlâ, bu benim son sözüm,” dedi Sophie, Sander ağlamaya başladığında. “Bu gece için sana bol şans. Ve Fasulye?”

“Evet?”

“Bazen hayatımıza giren ilk kişinin gitmesine izin veririz ama bu bize ikincisine daha fazla değer vermemizi öğretir.”

Kardeşıme evet, teşekkürler gibi bir şeyler geveleyip ertesi gün onu ziyaret edeceğime dair söz verdim. Elle’in gitmesine izin verme fikriyle şu anda baş edemezdim. Onu kendime istemem çok kötü bir şey miydi? Sonunda ne gi-

yeceğimi planlayıp evden ayrıldım. Arabamı almak yerine Vic'inkine doğru yürüdüm. Oraya gittiğimde ne yapacağımı düşünmeye ihtiyacım vardı. Düşünmek hiç de yardımcı olmamıştı. Üstelik kulağımdaki uğultular daha çok düşüncelerimi karıştırmıştı. Sonunda oraya vardığımda ne yapacağımı bilemez bir haldeydim. Normalde eve arka kapıdan girerdim fakat bugün buraya Victor'ın arkadaşı olarak gelmemiştim. Bugün burada Estelle'in... bir şeyi olarak... Böylece ön kapıyı kullandım.

Victor'ın babası Thomas benim için kapıyı açtığında yüzünde şoke olmuş bir ifade belirmişti.

"Bu kapıyı daha önce hiç kullandığını sanmıyorum," dedi kaşını kaldırarak.

"Kullanmam gerektiğini düşündüm, aradan epey bir süre geçtiği için."

"Sen hâlâ bizim oğlumuzsun, ne kadar yaşlandığın ya da ne kadar hayat kurtardığın hiç fark etmez, doktor." Victor'la aynı gülüşe sahipti. Gülerken omuzları sallanıyor, o mükemmel, pürüzsüz dişleri parlıyordu.

"Büyük gün, ha?" dedim.

"Büyük gün..." diye kabul edip etrafına bakındı. Sadece birkaç kişi vardı fakat bunun daha başlangıç olduğunu düşünüm. "Vic, Mia'nın kardeşiyle birlikte oyun odasında. Estelle mutfakta ve nişanlıysa buralarda."

Onunla tanışmak gibi bir niyetim yoktu. Fakat kelimeler daha Estelle'in babasının ağzından çıkar çıkmaz fotoğraftaki nişanlı önümüzde beliriverdi. Hızlıca göz gezdirip onu inceledim. Kesinlikle benden daha yaşlı, daha zayıf ve biraz daha kısaydı. Ama dikkat çeken bir gülümsemesi vardı. O gülümsemeyi çok iyi biliyordum. Çünkü aynaya baktığımda o gülümsemeyi kendi yüzümde görmüştüm. Sonuç olarak Elle'in kesinlikle bir tipi vardı. Eğer o yüzüğü Elle'in parmağına takmamış olsaydı gülümseyebilirdim bile.

“Wyatt, işte bu Oliver. Victor’ın eski arkadaşlarından biri,” dedi Thomas; etrafında dönüp beni işaret etti.

Wyatt ciddi kahverengi gözleriyle beni inceledi. İlk kaşlarını çatı, sonrasındaysa sanki bir şeyler kafasına dank etmiş gibi gülümsedi. “Tabii ki! Oliver! Senin hakkın-da çok şey duydum. Sonunda ismin sahibiyle karşılaşmak güzel,” dedi Wyatt ve elini bana uzattı. Elini kabul edip normalden biraz daha fazla sıkarak tokalaştım.

“İlginç. Bense seni daha bugün duydum ve duyduklarıma göre şanslı piç kurusunun tekisin,” diye cevap verince hafifçe kaşını kaldırmasına sebep oldum. Ses tonumdaki neşeyi biraz daha gizlemem gerekirdi, özellikle de Estelle’in babası tam da yanımızda beklerken. Fakat ağzımın arayı hiçbir zaman olmamıştı.

“Erken davranan hakkında söyleneni bilirsin,” deyip göz kırptı ve oradan uzaklaştı. Eşek sudan gelinceye kadar onu dövmek isterdim.

“Estelle bu adamda ne buluyor?” diye kısık bir sesle mırıldandım. Thomas’ın duyamayacağı kadar alçak bir sesle söylediyimi sanmışım fakat sağlam kahkahası etrafta çınladı. Sırtıma elini yerleştirip benimle birlikte oyun odasına doğru yürüdü. Sonsuzlukmuş gibi gelen bir süre boyunca Robert ile Victor’ın yürüyen her şeye ateş ettikleri aptalca bir video oyunu oynamalarını izledim. Boş, işe yaramaz bir şeydi.

“Bira alacağım, bir şey istiyor musunuz?” diye sorup ayağa kalktım.

“Oynamak istemediğinden emin misin?” diye sordu Vic, benim sadece Madden oynadığımı bilmesine rağmen. Ben cevap vermeyince arkamdan ona da bira getirmem için seslendi.

Mutfağa gidip tanıdığım herkesi selamladım. Telefonda bir tartışma yaşayan Mia, gözlerini devirmeyi başarıp

bu saçmalığa inanabiliyor musun? anlamına gelen bir şifreyle bana işaret etti. Onun ve Elle'in annesini görüp hızlı bir şekilde onlara sarıldım. Berkeley hakkında biraz konuştuk. Wyatt'ı pencereden görüyordum. Dışarıda telefonda konuşuyor, sigara içiyordu. Duraksadım. Elle sigara içen biriyle mi evlenecekti?

Elle'in bu yaşantısıyla ilgili yakaladığım her ipucu benim onunla ilgili olacağını tahmin ettiğim şeylerin tam zıddıydı. Onu resim yaparken, güzel heykellerine şekil verirken, latte içerken ve şu yemekten hoşlandığı mısır gevreği ve meyve karışımı şeyleri yerken hayal etmiştim. Elle'i bu adamla hayal etmemiştim. Belki de onunla ilgili bir problem yoktu. Belki de ondan nefret etmek için bahane arıyordum sadece. Fakat sanki beni tanıyormuş gibi selamlayışından hoşlanmamıştım. Sanki bu adam, iş Elle'e geldiğinde yaptığım bütün o aptalca hataları duymuş ve benim yaptığım bütün yanlışları doğruya çevirmişti.

Köşeyi dönüp mutfığa doğru yöneldiğimde sonunda onu gördüm ve kapı girişinde durdum. Elle tıpkı iyi bir İskoç viskisi gibi şu zaman geçtikçe güzelleşen kadınlardan-
dı kesinlikle. Bedenini saran, fildişi rengi, dizlerine kadar gelen bir elbise giymişti. Ayağında altın rengi, sivri uçlu topuklu ayakkablar vardı. Saçlarını sırtından aşağı doğal dalgalı haliyle salıvermişti. Fakat ön kısımları kısa kesilmişti ve aşağıya eğildiği her seferinde gözlerinin üzerine düşen kısımlarını üfleyerek uzaklaştırmaya çalışıyordu. İçeriye girmeden önce doğrulmasını bekledim. Çünkü söz konusu ikimiz olunca yaptığımız buydu. Asla kapıyı çalmaz ya da izin istemezdik, istila ederdik.

"Selam," dedim arkasından. Aniden soluğunu tutup kaskatı kesildi; bana bakmak için dönmeden önce biraz bekledi.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sadece bana baktı. Gözleri kocaman açılmıştı; ne halt etmeye burada olduğumu sorguluyorlardı.

“Selam,” diye cevapladı sonunda. Sesi boğuk çıkmıştı. Boğazını temizledi.

“Duydum ki nişanlan...” Becerip kelimeleri bile söyleyememiştim. Bakışlarım parmağına kaymıştı. Yüzük bana doğru bakıyordu. Haykınıyordu.

“Evet,” dedi Estelle.

“Mutlu musun?” Ona doğru yaklaştım. Bir adım gerileyip arkasındaki tezgâha çarptı, soluğunu tutmuştu.

“Sakin,” dedi ellerini korumacı bir şekilde yukarı kaldırıp. “Ben... Evet. Mutluyum.”

“Demek o doğru kişi?” Sesim sakindi fakat kalbim sıkıştıyordu; gözlerimle yalvarıyordum.

Bakışlarını benden ayırdı. “Beni mutlu ediyor, eğer duymak istediğin buysa.”

Ona daha da yaklaştım. “Bunu sağlaması onu doğru kişi mi yapıyor?”

Bakışlarını hızlı bir şekilde bana döndürüp baktı ve o an yemin ediyorum, içimde kalan ufacık şüphe dahi yok olup gitti. Tam orada, o gözlerin içinde, yarattığı o çalkantılı denizin içerisinde bir bakışıyla tüm şüphelerim yok olmuştu.

“Gerekli olan şey ortaya çıkması, ne zaman anlamlı bir şeyler yaşansa bırakıp gitmemesi. Gerekli olan şey... Tanrım, Oliver. Benden duymak istediğinin ne olduğunu bile bilmiyorum!” diye fısıldadı Estelle hafifçe bağırarak.

“Bana onun doğru kişi olduğunu söyle. Benimleyen hissettiğin şeylerin aynısını sana hissettirdiğini söyle bana,” deyip ısrar ettim; yüzüne daha da yaklaşmışım.

Kesik bir kahkaha attı. “Seni ne kadar süredir görmedim? Bir yıldan fazla mı? Ve buraya gelmiş, bana öyle bakabiliyorsun, seninleyken nasıl hissettiğim hakkında

konusuyorsun. Bunlarla benden ne yapmamı bekliyorsun Oliver?”

Estelle’i dirseklerinden yakalayıp onu o pozisyonda öylece tuttum. Böylece ikimizin soluğu birbirimizin yüzüne değişiyordu. Kurabiye hamurunun ve şarabın kokusu burnumdan içeri sızıyordu. Yalnızca gözlerimi kapayıp tadının dilimde nasıl olacağını hayal edebiliyordum.

“Bırak beni,” dedi kısık bir sesle. “Beni öpmeyeceksin. O öpücüğü benden alamazsın, bugün olmaz.”

“Bu belki seni öpebilmem için son şansım olabilir,” dedim yumuşak bir sesle. Dudaklarım yanağına değiyordu. “Bu belki de seni son tutuşum olabilir.”

“Oliver, lütfen,” diye fısıldadı yalvararak.

“Benim yaptığım gibi o da kalp atışlarını hızlandırabiliyor mu?” diye fısıldadım dudağının kenarına doğru. “Bazen nefes alamayacakmışsın gibi hissetmeni sağlıyor mu?”

“Nefes almayı seviyorum, teşekkür ederim,” diye fısıldadı fakat dokunuşum yüzünden kendini bırakıyordu.

“Beni ne kadar sıklıkla düşünüyorsun, Elle?”

“Buna cevap vermeyeceğim.” Dudaklarımı dudaklarına bastırınca gözlerini kapadı.

“Fakat seni öpmemi engellemiyorsun da,” dedim uyarıcı gibi.

“Engellemeliyim. Eğer buraya gelip bunu görürse üzülecek.”

“Senin yalnız bırakmamalıydı.”

Kendini bana doğru bastırıp beni hafifçe geriye doğru itti. Zeminden gelen, tıkırdayan topuk sesleri beni korkutmuştu. Ellerimi dirseklerinden indirip bir adım geriledim.

“Kurabiyeler hazır mı tatlım? İnsanlara ikram edecek bir şeyim kalmadı,” dedi Estelle’in annesi. Yanımıza gelmişti.

“Evet, al bunları. Büyük bir tepsi daha yapıyorum, sonrasında işim bitiyor,” diye cevapladı Estelle.

Hannah yanımda durdu. Bir elinde tepsiyi tutarken diğer eliyle çenemi yakaladı. “Eve geldiği her defasında daha da yakışıklı olmuyor mu?” deyip yanağımı sıkıştırdı. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Ben hafifçe gülümsüyorken Estelle’sse annesinin arkasından bakıyordu.

“Wyatt benim hakkımda çok şey biliyor gibi görünüyor,” dedim tekrar yalnız kaldığımızda.

Yüzü hafifçe gölgelenmişti. “Yeterince biliyor.”

“Benimle ilgili endişelenmesine sebep olacak kadar ve benimle yalnız kalmandan hoşlanmayacak kadarını biliyor mu?”

“Senin bela olduğunu bilecek kadar. Ölümcül ve sağlığım için tehlikeli.”

İç çekip elimi saçımın arasında gezdirdim. Bu hiç de planladığım gibi gitmiyordu.

“Pekâlâ, bunu yapıyorsun yani? Onunla evleneceksin?” dedim. Sonunda bunun kaybetmek üzere olduğum bir savaş olduğunu anlıyordum.

“Biz nişanlandık, Oliver. Birlikte yaşıyoruz. Birlikte bir galeri açıyoruz. Sadece bu bile bir çocuğa sahip olmak gibi bir şey,” dedi Estelle. Kelimeleri darbe yemişim gibi geri çekilmeme sebep olmuştu. Ondan bir çocuk.

“Bu benim için çok zor,” diye fısıldadım. İleri adım atıp tekrar Estelle’in önüne gelmiştim.

“Sahip olduğumuz şey... geçti.” Gözleri yanı başımızdaki zemine doğru bakıyordu.

“Buna gerçekten inanıyor musun?” diye sorup ellerimle çenesini kavradım ve yüzünü kendime döndürdüm.

“Artık durman gerekiyor,” diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla dolmuş, parlıyordu. Buna sebep olmaktan nefret di-

yordum. Bütün bu yıllar boyunca ne kadarına sebep olduğumu merak ediyordum. Tam da o anda her şey yerine oturmuştu. Gerçekten her şeyi mahvetmiştim. Bu o kadar da kolay düzeltilebilecek bir şey değildi. Bu öyle *"İzin ver de yarın geleyim ve kazara kırdığım dönen tekerleği tamir edeyim"* ya da *"Ortasına futbol topu fırlattığım çerçeveyi yenisiyle değiştirmeme izin ver"* tarzında bir şey değildi. İşte bu, hayatın ta kendisiydi. Ânı yaşamayı bıraktığında olan şey buydu işte. İnsanlar büyüyordu, değişiyordu. Hayatlarına devam ediyorlardı ve sen de keşke zamanında yakalayıp onlarla birlikte yürüseydin derken buluyordun kendini.

"Haklısın," dedim. Geri adım atıp elimi indirdim. "Haklısın, gerçekten özür dilerim. Eğer sen mutluysan ben de senin için mutluyum, benim güzel Elle'im."

Hafifçe başımı eğip onu yanağından öptüm. Onun kokusunu içime çekmek için son saniyelerimi ayırdım ve arkamı dönüp oradan uzaklaştım.

26. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

Estelle

DÜN GECE EVİN KAPISINDAN İÇERİ GİRDİKTEN birkaç saniye sonra telefonumun şarjı bitmişti ve o sessizlik için gerçekten minnettardım. Emlakçımın oturma odasında bırakmam için ısrar ettiği kanepede uyuyakalmıştım. Evin içerisinde az da olsa dekore edilmiş tek oda orasıydı. Sabah uyandığımda, üst kata çıkıp mobilyasız yatak odamın ortasında yere oturdum. Bunu son defa yaptığım ânı düşünüyordum. Bu Wyatt yeni bir yatak almak için ısrar ettiği zamandı çünkü onunla birlikte yaşamak için taşınyordum. Biz tanışmadan epey önce eski kız arkadaşıyla birlikte evi satın almışlardı. Birlikte satın aldıkları yatakta uyuyacağımı fark edene kadar da bu beni rahatsız etmemişti. Eski çarşafı kaldirıp attığı ve bana yeni yatak almak için West Elm mağazasına gitmemi söylediği zamandı. Ben de hemen söylediğini yapmıştım. Fakat oda çok sönük gözüküyordu şimdi, çok boştu yatak olmadan odanın ortasında oturmak. Yatağı annesine vermiştim. Onda uyumaya katlanamazdım; o öldükten sonra bütün bir yıl onun içinde uyumuştum. Onunla işim bitmişti. Ha-

yatına devam etmek, onunla paylaştığım en küçük rahatlık hissinden bile vazgeçmem anlamına geliyordu artık.

Fakat buradaydım işte, yine başladığım yerde. Bu, Wyatt olmadan ya da onunla birlikte bir hayatımız olmadan kendime ait bir kimliğimin olmadığı anlamına gelmezdi. Sadece eve gelme ve evde ne bulacağımı bilme eylemini seviyordum. Her nedense çok kısa bir süre içinde bu yerin artık benim olmayacağını bilmek kendimi kaybolmuş gibi hissettirdi. Şimdi nereye gidecektim? Elbette yeni bir ev satın alabilirdim. Elbette nasıl istiyorsam o şekilde onu dekore edebilirdim. Fakat bu bana onun yuvam olduğu hissini verecek miydi? Kendimi toparlayıp tekrar üst kata doğru yöneldim. Bütün odaları dolaşıp göz gezdirdim. Ve ayrılmak için ön kapıyı açtığımda elimde bulunan her şeyi düşürdüm. Çünkü Oliver dışarıda, merdivenlerde sırtı bana dönük bir şekilde oturuyordu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum.

Oliver iç çekti fakat yüzünü bana dönmedi. Ellerini saçlarında dolaştırdı. Tekrar uzamaya başlamışlardı. Onları küçük bir topuz yapmadığı için şaşırmıştım.

“Bütün konuşmayı kelimesi kelimesine planlamıştım ve şimdi sen dışarı çıktın fakat ben düşünemiyorum bile,” dedi.

“Ne kadar zamandan beri dışarıda bekliyordun?” diye sorup yanına gittim ve merdivene oturdum.

Omuz silkti; hâlâ bana bakmıyordu. “Önemli değil.”

“Planladığın bu konuşma neydi?”

Başını ellerinin arasına yerleştirdi. “Sorun da bu ya Elle. Söylemek için planladığım şeyleri kafamın içinde tekrarladığım zaman kendimin pislikmişim gibi görünmesine sebep oluyorum. Hayatımda sahip olduğum her şeyi bir şeyler için hazırlıyorum ve planlıyorum fakat söz konusu sen olduğunda... Söz konusu sen olduğunda kendimi

tamamen kaybediyorum,” deyip bana bakmak için başını hafifçe eğdi.

“O kadar karmaşık değilim. Sadeyim,” dedim alçak bir sesle. Ellerimi dizlerimin arkasına tıktırıp saçına... yüzündeki hafif kirli sakalına... o dolgun dudaklarına dokunmamak için içimdeki dürtüyü bastırmaya çalıştım.

“Senin o sadeliğin insanı çıldırtıyor. Senin hakkındaki her şey beni delirtiyor. Bana gülümseyişin, bakışın, hastanedeki bütün o çocuklarla sanki birer yetişkinlermiş, sanki önemliymişler gibi konuşma şeklin... Çoğu insan bunu yapmıyor, biliyor musun? Hatta bazen ben bile. Yoğun çalıştığım o saatler boyunca odalarına gidiyorum ve sadece aileleriyle konuşuyorum. Onlara resim yapmayı öğrettiğini gördüm. Zamanlarını kullanmayı, elleriyle bir şeyler yapabilmeyi öğrettin ve onlara bakış şeklin...” Durup derin bir iç çekti. Parıldayan o her dem yeşil gözleriyle sanki onun tüm dünyasıymışım gibi bana baktı. “Neyi düşünmemi sağladı biliyor musun? Bu kadından çocuklarım olsun istiyorum çünkü her çocuk, kendisine o şekilde bakılmayı hak ediyor. Herkes önemli olduğunu hissetmeyi hak ediyor.”

İtirafı karşısında kalbim sıkışmıştı. Konuşmak için ağzımı açtığımda söyleyecek söz bulamamıştım. Bu yüzden onun yerine ona yaklaşıp başımı omzuna yasladım. Başımın tepesini yavaşça öpüp kollarını bana doladı.

“Deli olduğumu düşünüyor musun?” diye sordu bir süre sessizce bekledikten sonra.

“Kesinlikle,” dedim gülümseyerek; geriye doğru çekilip ona baktım. “Senin karmaşıklığın kesinlikle çıldırtıcı. Senin hakkındaki her şey beni deli ediyor.”

Kıkırdayıp başını salladı. “Zihnimde daha iyi görünüyordu.”

Ona doğru eğilip elimi dağınık sakallı, soğuk yanağına sürttüm. “Gayet iyi olduğunu düşündüm.”

“Buraya geldiğim için kızmadın mı?” diye sorup elini yan tarafımdan aşağıya doğru kaydırdı.

“Beni nasıl buldun ki?”

“Mia’yı aradım. Demek istediğim... bir süre bekledikten sonra Vic’in evine geri dönmeyeceğini hissettim ve sonra Mia’yı aradım. Mia onun yanında olmadığını söyleyince ona buranın adresini sordum.”

“Ah bu kız...”

“Ona bir haftalık kahve borcum oldu.”

Güldüm. “Onun bağımlılığını ihtisas maaşı çekinle karşılayabilecek misin?”

Oliver gülümsedi. “Belki kendi hazırladığım kahveden ona getirsem bunu fark etmez.”

“Şüpheliyim.” İkimiz de güldük. Birbirimize baktığımızda gözlerindeki o duygu karşısında nefesim boğazımda takılı kalmıştı. Elini hafifçe yanağıma dokundurdu.

“Bir randevu, güzel Elle,” diye fısıldadı; sesi midemi altüst etmeye yetmişti. Derin bir soluk alıp bütün tereddütlerimi soluk verişimle birlikte salıverdim. Bunu istiyordum. Buna inanıyordum.

“Bir randevu,” diye kabul ettim. Kocaman gülümsemesi karşısında ben de gülümsedim.

Omzumun üzerinden bir zamanlar sevdiğim adamla paylaştığım eve bakıp iç çektim. Bu randevuyu kabul ettiğim için düşündüğüm kadar kötü hissetmemiştim. Belki bir kez olsun kader yüzümüze gülerdi ve her şey yolunda giderdi.

27. BÖLÜM

OLIVER'LA OLAN RANDEVUMDAN ERKEK kardeşime bahsetmemeye karar verdim. Çünkü pekâlâ, ona bunu söyleyecek cesaretim yoktu. Daha başlamadan bunu durdurmaya çalışacağını biliyordum. Kardeşimin Oliver'ın büyük bir çapkın olduğunu ve beni hak etmediğiyle ilgili düşüncelerini kelimelere dökmesini istemiyordum. Bununla birlikte bu sadece bir defalık bir randevuydu. Her halükârda bu randevunun onunla daha önce gittiğimiz arkadaşça randevu kadar sıkıcı olmama ihtimali vardı. Zihnimin gerisinde bir yerlerde, *Sadece ona bağlanma, henüz değil!* diye çığlıklar atıyordum. Fakat mesele şu ki, bu Fasulye'ydi. Her ne olursa olsun ona sonsuza dek bağlanmış olacaktım. Mia'nın evine kadar arabayı sürüp misafirler için ayrılan yere arabayı park ettim. Biz dönene kadar araba orada kalacaktı böylece. Sonra üst kata çıkıp beklemeye başladım.

"Oliver'la bir randevun olduğunu duydum. Görünüşünden de onunla gerçekten randevun olduğunu anlıyo-

rum. Tanrım, kilisede terleyen bir fahişe gibisin!” dedi Rob beni görünce. Onun omzuna yumruk attım.

“Hayır, terlemiyorum! Aman Tanrım, yoksa terliyorumuyum?” Hemen banyoya doğru yönelip aynada kendime bakınca Rob’un abarttığını fark ettim. Fakat kahretsin. Gergindim. “Neden bu beni çok geriyor? Ve Meep nerede?”

“Mia duş alıyor ve çünkü bu senin onunla birlikte ilk randevun. Söylemek istediğim, bu gerçek bir randevu. Gizli yapılanlar sayılmaz.” Ben ona ters ters bakınca kumral kaşını kaldırıp gülmeye başladı.

“İçeceğe ihtiyacım var,” diye söylenip mutfığa yöneldim.

“Hayır, yok. Oturup sakinleşmeye ve rahat olmaya ihtiyacın var. Kalp krizi geçirmeme sebep olacaksın!”

“Baş belası olmayı bırak,” diye mırıldanıp yayılarak kanepeye oturdum.

“Tamam, fakat randevudayken asla o şekilde oturma. Öyle bir elbisenin içindeyken o şekilde oturmaktan daha kötüsü olamaz.”

Gözlerim kocaman açılmıştı. Bacaklarımı toplayıp gergin bir şekilde oturdum. “Kahretsin, belki de pantolon giymeliydim.”

Robert başını arkaya atıp gülmeye başladı. Öyle yaptığında tıpkı Mia gibi görünüyordu. “Şaka yapıyordum! Aman Tanrım, sen gerçekten de gerginsin.”

“Gergin olan kim?” diye sordu Mia, bize doğru geliyordu.

“Buradaki ergen, sanki baloya giden bir bakire gibi davranıyor,” dedi Rob. Gülmeme sebep olmuştu. Mia’ysa şaşkın bir şekilde bakıyordu.

“Söylemesi kolay geliyor,” dedim.

Mia, “Gayet iyi görünüyor,” deyip bana doğru yürümeye başladı. “Bu sadece Fasulye.”

“Aynen. Bu sadece Fasulye. İyî görünüyör muyum?”

Mia beni tepeden tırnağa süzüp başıyla onayladı. “Güzel görünüyorsun, tıpkı diğer günlerde olduğun gibi. Mak-yaj yapıp saçını taradığın ve giyindiğin günlerdeki gibi.”

“Yani diğer günlerdeki gibi değil mi diyorsun?”

“Pekâlâ, özel durumlar için bu güzelliği saklamalısın Tavuk.”

“Seni kaltak,” deyip güldüm. Kapının çaldığını duyulunca yüzümdeki gülümseme kaybolmuştu.

“Ahh! İşte o geliyor!” deyip sanki *Man Eater*’ı söylüyor-muş gibi şakımaya başladı. Bir deliğe girip yok olmayı diledim. Mia kapıyı açtı ve yüksek sesle ısıklık çaldı.

“Öyle görünüyor ki bu gece birileri mercimeği fırına vermek istiyor,” diye duyurdu Mia.

Ve bu defa gerçekten, bir deliğe girip orada ölmeyi istedigim. Yüzümün utançtan kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Kapıya doğru gidip Mia ve Robert’a çenelerini kapamalarını söyledim. Oliver koyu renk kot pantolon, siyah ayakkabı ve düğmeli gri gömlek giymişti. Başında fötr şapka vardı. Basit ve seksiydi. Benim giydiğim gri elbiseyle takım oluyordu. Bu yüzden güldüm.

“Sanki birbirleri için yaratılmışlar!” dedi Rob yüksek sesle. “Birbirlerine uyuyorlar! Bu çok tatlı bir şey! Mia! Fotoğraf makinesini al hemen!”

“Senden nefret ediyorum,” dedim Rob’un yüzüne. “Senden de nefret ediyorum,” dedim gülmekten yüzü kızarmış olan Mia’ya. “Senden nefret etmiyorum... henüz.” Oliver’a dönmüştüm bunu söylerken. Başını hafifçe eğip o kendini beğenmiş sırtışıyla baktı. Erimeme sebep olmuştu.

“Lütfen onu gece yarısında eve getirmiş ol ve votkadan uzak durduğundan emin ol,” diye Mia listesini saymaya başlamıştı ki kızaran yüzümü görünce durdu, gülmeye başladı. “Ayyyyy, özür dilerim Elle ama bu çok tatlı ya.

Hunter Grayson'a bekâretini kaybettiğinden beri bu denli gergin olmamıştın hiç." Gülmeyi bırakıp Oliver'a dönerek o ciddi yüz ifadesini takındı. "Bütün şakalar bir yana, eğer onu bir kez daha incitirsen seni öldürürüm ve burada gerçekten iyi, sessiz bir cinayetten bahsediyorum. İç organlarının her yere dağıldığı, penisinin kesilip atıldığı bir cinayetten. Bu yüzden bunları aklında tut."

"Tamam, gitme zamanı," deyip Oliver'ı kolundan çekerek kapıya doğru yöneldim. "Bazı insanlar gerçekten beyinlerini kaybetmişler."

Oliver gülmekten iki büklüm olmuştu. Merdivenlerden inerken her adımda durup nefesini yakalamaya çalışıyordu. O kadar utanmıştım ki dönüp de yüzüne bakamıyordum bile. Ve asla utanmamam gerekiyordu! Hepimiz birlikte büyümüştük! Bu kesinlikle çok saçmaydı. Arabasına ulaştığımızda gözlerinden yaşları silip benim için kapıyı açtı. Arabaya bindiğinde dahi ona bakamamıştım. Doğruca önüme bakıyordum. Ama sonra o da sessizleşti. Kucağımdaki elimi tuttu. Yavaşça sıkıp benim dikkatimi çekmeye çalıştı.

"Hey," dedi kısık bir sesle. Gözleri gülümsüyordu.

"Gösteri sizi eğlendirdiği için memnunum. Her hafta burada olacağız," diye mırıldandım; kıkırdamasına sebep olmuşum. Ellerimi dudaklarına götürüp usulca dokundurdu. Sakallarının derimin üzerinde bıraktığı batma hissi ürpermeme neden olmuştu.

"Niyetleri iyi," deyip elimi öptü. "Güzel görünüyorsun. Sonunda seninle bu randevuya çıkmayı kabul ettiğim için çok mutluyum."

Bu gülmeme sebep olmuştu. "Gerçekten mi? Devamlı peşinde miydin yoksa senin?"

"Sanki böyle bir şeye inanamazmışsın gibi," dedi Oliver kaşını kaldırıp. "Senin flörtleşmelerinden kaçmak gerçekten yorucu oluyordu."

Sonunda derin bir iç çekip koltuğumda rahatladım. Oliver küçük bir hareketle beni rahatlamayı kolayca başarıyordu. Parmaklarını dizime değdirdiğinde şaşkınlıkla sarıldım. *Elektrik çarpmış gibi.*

“Pekâlâ, beni nereye götürüyorsun?” diye sorup yüzümü çevirerek ona baktım. Gülümseyip doğruca önüne baktı.

“Eğer sana söylersem randevunun sürpriz boyutunu bozmuş olurum.”

“Yemeğe ve film izlemeye gitmiyoruz, değil mi?” diye sorup, Oliver bana bir bakış fırlattığında gülmek için kendimi tuttum.

“Sence sıkıcı biri gibi mi görünüyorum ben?”

Omuz silktim. “Bilmiyorum. Normalde kız arkadaşlarını nereye götürürsün?”

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. “Yemeğe.”

“Ve... Sadece bu kadar mı?” diye sordum hafif umursamaz bir tavırla.

“Pekâlâ, sadece bu değil. Fakat ben Hunter Grayson hakkında ne kadar konuşmak istiyorsam, sen de bunun hakkında o kadar konuşmak istiyorsundur sanırım.”

Bakışlarımı farklı bir yöne çevirdim, gülümsüyordum. “Yeterince adil.”

“Elbette, Hunter Grayson hakkında konuşmak istersen o başka,” dedi Oliver ve arabayı marinaya park etti.

“Konuşmamayı tercih ederim.” Yanaklarımın pembeleştiğini hissedebiliyordum. Hunter hâlâ arkadaşlarımdan biriydi ve ikimiz de geçirdiğimiz o gecenin anılarını gömme konusunda gerçekten iyi bir iş çıkarmıştık.

Oliver bedenini bana doğru döndürüp elinin tersini yanağımdan boynuma doğru hareket ettirdi. Bütün bu süre boyunca bakışlarını gözlerimden ayırmamıştı. “Bunu yaptığımız için gerçekten mutluyum.”

Hafifçe gülümsedim. Bakışları karşısında birden kendimi utangaç hissetmiştim. "Ben de."

Elini indirip arabadan dışarı çıktı, ben çantama uzanırken Oliver da arabanın kapısını benim için açmak üzere arabanın etrafından dolanarak geldi. Birlikte birkaç adım yürüdüktan sonra elini elimin üzerine yerleştirip parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Çok küçük bir jestti fakat nabzımı hızlandırıp bedenimi ateşe vermeye yetmişti.

"Tekneye mi gidiyoruz?" Restoranın önünden geçip gemilerin olduğu tarafa doğru yönelmiştik.

"Pek sayılmaz," dedi. "Belki bir dahaki sefere." Bana bakmak için hafifçe başını eğdi. Gülümseyişindeki sıcaklığın bedenime doğru dalgalanışını hissediyordum.

Rıhtımın kenarına doğru, masaların bulunduğu yere yürüdük. Zemine dağınık bir şekilde mumlar yerleştirilmişti. Elinde şampanya şişesi ve yüzünde gülümsemeyle masanın yanında duran garson hariç tamamen تنها görünüyordu ortalık.

"Mario, seni tekrar görmek güzel," dedi Oliver. Elimi bırakıp garsona elini uzattı.

"O memnuniyet bana ait, Dr. Hart," dedi garson hafif İspanyol aksanıyla. Oliver'ın uzattığı eli alıp tokalaşırken gülümseyip başıyla selamladı.

"Bu Elle," dedi Oliver. "Elle, bu da Mario."

"Tanıştığımıza memnun oldum," deyip elimi ona uzattım. Sandalyelerimize oturur oturmaz Mario kadehlerimize biraz şampanya doldurup bize menüyü uzattı ve hemen döneceğini söyledi. Bakışlarımı etrafımdakilere çevirip inceledim; mumları, masayı, tekneleri, okyanusun üzerinde uzakta hareket eden güneşi ve sonunda bakışlarımı kaldırıp Oliver'ın o yakışıklı yüzünü inceledim.

"Biliyorsun ki beni *In Out Burger*'a götürebilirdin ve bununla bile mutlu olabilirdim."

Bakışlarını hızlıca bana çevirip yavaş bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Gece daha yeni başlıyor."

Gülümseyip şampanya kadehime uzandım. "Her neyse, bunu nasıl ayarladın?" diye sordum Mario'nun elinde tepsiyle bize doğru geldiğini gördüğümde. Tepsiyi ikimizin önüne bırakıp başıyla selamlayarak uzaklaştı. "O adamı nereden buldun?" diye sordum Mario bizi duyamayacak kadar uzaklaşınca. Oliver kıkırdadı, omuzları sallanıyordu. Yüzü hafif bir sakalla örtülü olmasına rağmen çok net bir şekilde görünen o gamzelerini seviyordum.

"Soru cevap oyunu mu oynuyoruz?" diye sordu bir süre sonra, şapkasının altından görünen gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Oynayabiliriz de," diye takıldım. Ben de Oliver'a gülümsüyordum.

"Onunla çocuğunu acil servise getirdiğinde tanışmıştım. Hastaneden çıkmak üzereydim. O ve eşi çok korkmuştu çünkü çocukları David kayıp düşerek başını çarpmıştı. Ben de onlara yardım ettim."

"Ve ondan sonra da görüşmeye devam mı ettiniz?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Aslında evlerine gitmem gerekti," deyip bakışlarını kaçırdı.

"Evlere de mi gidiyorsun?"

Oliver iç çekip tekrar bana baktı. "Aslında sürekli değil." Kaşımı kaldırıp açıklaması için ısrar ettim. Sonunda yine iç çekip elini saçında gezdirdi ve konuşmaya başladı. "Sağlık güvenceleri yoktu, bu yüzden ben de yasal olmayan bazı şeyler yaptım."

Kalbim göğsümde sıkışmıştı; gülümseyip elimi uzatarak masanın üzerindeki elinin üzerine yerleştirdim. Oliver da elini çevirip orada öylece tuttu. İkimiz de hiçbir şey söylemedik. Bunu yaptığı için ona ne kadar harika bir insan

olduğunu söylemedim, o da daha fazla açıklama yapmadı. Tecrübelerime dayanarak söyleyebilirdim ki Oliver sizin için hayatını hiçe sayıp kendini otobüsün önüne atacak biriydi ve sonrasında da hayatınızı kurtardığını inkâr ederdi. Herkes aynısını yapardı, derdi. İnsanların sandığı kadar iyi olmadıklarını fark etmiyordu. İnsanlar kendi işlerini daha büyük bir iyilik uğruna bir kenara itmezlerdi.

Elimin üzerinde daireler çizirken gözlerini bana dikmiş, özlemle, ihtiyaçla gözlerime bakıyordu. Bir süre için ne hakkında konuştuğumuzu, ne yaptığımızı, nerede olduğumuzu ya da günlerden ne olduğunu hatırlayamadım.

“Yemeğimizi yiyelim mi?” deyip kolayca gülümseyerek bana baktı. Kalbimi durduracak bir bakıştı. Başımla onayladım. Elimi geri çekip kucağıma koyarak diğer elimin içine yerleştirdim. Masadaki istiridye tabağını açmasını bekliyordum.

“Hastanedeki süren bitti mi?” diye sorup ardından çatalı ağzıma götürdüm.

“Aslında ihtisasımı tamamladım, evet; fakat ne yapacağıma karar verene kadar zaman zaman bazı nöbetleri devralıyorum.”

“Salı günü bir ders için hastaneye geri gitmem gerekecek. Mia parçalanmış camlardan nasıl heykel yapılacağını çocuklara öğretmemi istiyor.”

Oliver bakışlarını tabağından kaldırıp bana baktı fakat hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden ben de devam ettim.

“Keşke bunun yerine *yetkililer* çocukların stüdyoya gelmesine izin verse. Jen, Bay Frederic’e sorup stüdyoma bir gezi düzenlenmesinin mümkün olup olmayacağını öğrenmeye çalışıyor. Böylece çocuklar dışarı çıkmış olacak. Söylemeye çalıştığım, bu mümkün olursa tabii. Doktorları, hemşireleri ve diğer personeli ayarlayanın zor olacağından eminim. Keşke evi satabilmiş olsaydım,” dedim iç çekip.

“Ev satıldığında ne yapacaksın?”

“Aslında önceden paranın tümünü Wyatt’ın ailesine verecektim. Yeni bir hesap açıp ondan kurtulacaktım. Fakat sonra düşündüm ki, yani... o benim de evimdi. Belki bir miktarını alıp geri kalanını aileye vermeliyim, bilmiyorum. Karmaşık bir durum. Onlar parayı istemiyor, benim de ihtiyacım yok. Bu yüzden bu konuda bir ileri bir geri gidiyorum.”

Oliver başıyla anladığını belirtircesine onaylayıp içkisinden bir yudum aldı. “Oradaki hayatını özlüyor musun?”

Gözlerim onunkileri inceledi. Neyi sorduğunu biliyordum ve bunu cevaplamak isteyip istemediğimden de emin değildim. Sonunda derin bir nefes alıp kısa bir an bakışlarımı uzağa çevirdim. Ben konuşmaya başlamadan önce tekrar söze girdi.

“Hadi bir şey deneyelim,” deyip elini elime uzattı. “Bu randevunun hatırına, aklımıza gelebilecek her tür soruyu sorup cevaplayalım. Ne kadar saçma ya da zor olduğu fark etmez. Her şeyi bilmek istiyorum. Söylenmemiş hiçbir şey kalmasın, tamam mı?”

“Bu bir randevu için çok fazla,” deyip derin bir nefes aldım. Oliver elimi tutup sıvazladı.

“Bazen sahip olduğumuz tek şey bir randevu.” Cevabı karşısında ağlayacakmışım gibi hissetmiştim. Sanırım bunu fark etmiş olacak ki elimi kaldırıp kendine doğru çekti ve öptü. “Bunun gibi birçok randevu istiyorum, Elle. Çok. Fakat geçmişte bazı şeyler yaptık, temasa geçmedik ve... bunun yeniden olmasını istemiyorum.”

Başka bir soluk aldım. “Onu özlemiyorum. Kastettiğim, oraya gitmenin ve evde olduğumu bilmenin verdiği konforu özlüyorum. Wyatt’ı bazen özlüyorum,” dedim. Sesim kesiliyordu. Geldiğini hissettiğim gözyaşlarını bastırmaya çalıştım. “Seyahatleri hakkında anlattığı hikâyelerini, ha-

yata ve sanata olan tutkusunu özlüyorum. Bu çok mu garip?” diye fısıldadım. Oliver’a bakıp gözlerimi sildim.

Oliver altüst olmuş gibi görünüyordu, yine de başını salladı. “Bu... Sorun yok. Bunu duymak istiyorum. Benim yüzümden geçmişini silmek zorunda olduğunu düşünmeni ya da onunla birlikte geçirdiğin yaşıntını ya da onu unutmamı istemiyorum. Ben sadece... birisinin sevgisi için bir başka kişiyle yarışmak zorunda kaldığımı hissetmemiştim. Şimdiyse bir hayaletle yarışıyorum gibi hissediyorum ve bazen hatıralar gerçeklerden daha iyi oluyor.”

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolanmadan önce uzunca bir süre ona baktım. Oliver geriye yaslanıp kelimelere gerek kalmadan benim için kucağında yer açtı. Orada oturup ellerimi boynuna dolayarak başımı göğsüne koydum. Ellerini otomatik olarak bana sarıp beni kucağında kursesiz bir şekilde öylece tuttu. Sanki benim bedenim yerine koyulan bir yapboz parçası gibiydi. Uzun yıllar boyunca bunu Oliver’la yapabilmeyi hayal etmiştim. Sonunda bunu yapmıştık fakat şimdi de üzerimizde benim geçmişimin gölgesi vardı. İşte hayat böyle bir şeydi, bunu biliyordum ama yine de kalbim onun için ve bizim için parçalanıyordu.

“Eğer bütün bu zaman boyunca ben Wyatt’la beraberken onun, senin hayaletinle yarıştığını söyleseydim, bunun sana yardımı dokunur muydu?” diye boynuna doğru fısıldayıp sakinleştiren o tertemiz kokusunu içime çektim.

Kıkırtıları bedenimde dalgalanıyordu. “Tam olarak değil. Bu, daha önce çok daha fazla çabalamam gerektiği anlamına gelirdi yalnızca. Belki de yeterince çabalasaydım, sen böyle korkunç bir kayıp yaşamak zorunda kalmazdın.”

Biraz geri çekilip yüzüne baktım. “Nasıl oldu da şu ana kadar hâlâ bir kadın bulamadın? Bütün bu çalıştığın, okula birlikte gittiğin kızların hepsi de zeki ve güzeller. Nasıl oluyor da mükemmel Oliver henüz birini bulamamış oluyor?”

Oliver tekrar kıkırdadı. Eliyle uzanıp yüzümdeki saç telini uzaklaştırırken gözleri ışıldıyordu. Ben de aynısını yaptım fakat elimi boynunun gerisinde tuttum. Bir anlığına gözlerini kapayıp yutkundu. “Ben mükemmel değilim Elle. Yanından bile geçemem.”

“Benim için öylesin,” diye fısıldadım.

Bana baktığında bakışları koyulaşmıştı. “Belki de senin sorunun cevabı budur.”

28. BÖLÜM

“MIA’NIN GECEYİ GEÇİRMEN İÇİN BİR çanta hazırladığını söyleseydim, *mutlu oldum* ile *gülümsememe engel olamıyorum* arasında, kendini nasıl hissederdin?” diye sordu Oliver; şapkasını arabanın ön panosuna yerleştirdi.

Akşam yemeğinin ardından Oliver’la, Wyatt ve çoğunlukla ev hakkında sohbet etmiştik. Sonrasında yola çıktığımızda arabada biraz gergin hissediyordum. Gerçekten ama gerçekten bu randevunun sonlanmasını istemiyordum. Epey bir süredir arabada gidiyorduk. Müzik dinliyor, filmler hakkında konuşuyorduk ta ki Oliver bana bu soruyu sorana kadar. Hakkında konuşmadığımız tek şeyin yarınki planlarım olduğunu fark etmiştim.

“Şey...” diye söze başladım gülmeye ara verip. “Bana verdiğin her iki seçenek de benim gülümsememi içeriyor, dolayısıyla cevabım *bayağı mutlu?*”

Sırıtıp benim tarafıma doğru bakışlarını çevirdi. “İyi çünkü çanta arabanın bagajında ve seni gece için kaçırıyorum. Belki de haftanın geri kalanı için.”

“Kendini gelecekteki randevuların için başarısız olmaya mahkûm ettiğinin farkındasın değil mi?”

“Beklenenden çok daha iyi bir performans gösteren bir adamdan asla şüphe duyma,” deyip gülümsedi. Gözünün üzerine düşen saç tutamını eliyle itti.

Güldüm; öne eğilip elimi saçında gezdirme dürtüme engel olmaya çalışıyordum. “Saçın çok çabuk uzuyor,” dedim onun yerine.

“Evet, bu iyi tarafı. Kötü olansa çok kısa bir süre içinde onu kesmek zorunda kalmam. Bir de sakalımı tıraş etmem tabii.”

“İş görüşmeleri için mi?” diye tahmin yürüttüm.

“Evet, saçlarım tekrar uzamadan önce beni işe almalarını sağlamalıyım. Hiç kimse saçını topuz yapan bir doktoru işe almak istemez.”

“Daha toplanacak kadar uzamış değiller fakat saçlarını topuz yapan doktorların çok seksi olduğunu düşünen birisini tanıyorum.”

“Öyle mi?” deyip bana doğru sırtarak bir bakış fırlattı.

“Bildiğimden kesinlikle eminim.”

“Bu kişinin adı E harfiyle mi başlıyor?”

“Olabilir.”

“Bu kişi karanlıktan korkuyor mu?”

“Hayır,” diye homurdanıp uzağa baktım, tepkim gülmesine sebep olmuştu.

“Şakalarımдан nefret ediyor mu?”

Dudağım yukarı doğru kıvrılmıştı fakat camdan dışarı bakmaya devam ettim. “Senin şakalarından hoşlanan birini hayal edemiyorum.”

“Ah ama hoşlanıyorlar.”

“Oliver.” Ona bakıp acı çekermiş gibi uzun bir soluk verdim. “Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama onlar sadece hoşlanıyormuş gibi davranıyorlar.”

Somurtarak bana şaşkına dönmüş bir şekilde baktı. “Öyle mi davranıyorlar? Tamam, bunu anlıyorum. Sen sadece en yenilerini duymadın.”

Homurdanıp güldüm. “Hadi, dinleyelim öyleyse.”

Kırmızı ışıktaki durana kadar bekledi. Hafifçe yana doğru eğildi; çenesi omzuma değiyordu neredeyse. Kısa bir süreliğine nefes almayı unutmuştum. Sonra konuşmaya başladı ve ses tonunu alçalttı. Bu yüzden içimdeki her şey harekete geçmişti. Kendime engel olamayıp soluğumu tuttum. “Eğer bir enzim olsaydım,” dedi Oliver, dudaklarıyla kulağıma hafifçe dokunup gıdıklıyordu. “DNA helikazı olurdu,” dedi ve dudaklarını boynumdan aşağıya doğru kaydırıp hareketine devam etti. Gözlerimi titreyerek kapatıp dizlerime sıkıca tutundum. “Böylece senin genlerini çözebilirdim.”

Oliver geri çekilince gözlerimi açtım. Açlıkla bakan tutkulu bakışları karşısında kalbim göğüs kafesimde yer değiştirmiş gibi hissetmiştim. Bakışları ağzıma doğru kayınca daha fazla dayanamadım. Bütün o bahaneleri yok edip onu kendime doğru çektim. İlk önce Oliver’ı çılgına dönmüş bir şekilde sertçe, büyük bir açlıkla öptüm. Sonraysa öpüşüm yavaşladı. Onunla oynuyor, onun tadına varıyordum... Dudaklarımızsa birbirine zar zor değiyordu. Oliver kendini geri çekip şaşkınlıkla kısa bir süre bana baktı. Hemen ardındansa etrafımızdan gelen klakson sesleri ânın büyüsunü bozmaya yetmişti. Oliver kavşaktan geçip yola devam etti.

“Fena sayılmaz, değil mi?” dedi kısa bir süre bekledikten sonra. Bense hâlâ nefesimi yakalamaya çalışıyordum. Dudaklarımda bıraktığı tadını yalayıp hissederek gözlerimi kapadım.

“Bu bir şaka değildi. İnekvari bir baştan çıkarma numarasıydı,” dedim hızlıca. Oliver gülmeye başlayınca ben de kendimi tutamayıp gülümsedim.

“İnekvari baştan çıkarma numarası,” diye tekrar etti, kıkırdıyordu.

“Sıradaki soru: Şu Grace denen kadınla çıkıyor, takılıyor ya da her ne yapıyorsan ona devam ediyor musun? Ya da hastanede veya başka bir yerde başka biriyle çıkıyor musun?”

Oliver somurtunca yandan yüzünü izledim. Bir arabanın arkasında durunca bana sert bir bakış attı. “Sana onunla çıkmadığımı söylemiştim Elle. Eğer başka biriyle çıkmaya devam ediyor olsaydım bu randevuya çıkmak için ısrar edeceğimi mi sanıyorsun?”

“Bilmiyorum,” deyip omuz silktim. “O alanda nasıl çalıştığını bilmiyorum.”

Kaşlarını şaşırmış bir şekilde kaldırdı. “Sen benim o alanda nasıl çalıştığımı tam olarak biliyorsun.”

“Pekâlâ, şu anda başka kimseyle çıkmıyorsun, öyle mi?” diye sorup yaptığı yorumu duymazlıktan geldim.

“Birbirimizle çıktığımızı mı ima ediyorsun?” diye sordu Oliver.

“Hayır, neden öyle...”

“Sen başka kimseyle dedin, bu da biz çıkıyoruz demek oluyor.”

“Pekâlâ, benim kastettiğim bu değildi.”

Oliver köşeyi dönünce deniz kenarındaki güzel bir otelin yanına geldik. Otel hizmetlisinin önünde arabayı durdurdu. Oliver ellerini benimkilerin üzerine koydu. “Benim kastetmek istediğim buydu.”

Otel hizmetlisi benim kapımı açınca kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Ayağımı dışarı uzatıp arabadan çıktım, dengemi sağlamaya çalışıyordum. Oliver elinde iki çantayla arabanın etrafından dolaştı ve ben de Oliver’ı takip edip peşinden içeri doğru gittim. Etrafıma bakınıp kaplıca-dan gelen hoş kokuları içime çekerek Sonoma Coast’a gel-

diğimizi okudum. Arabayla buraya bu kadar kısa sürede geldiğimize inanamıyordum. Buraya daha önce hiç gelmemiş olmama rağmen birçok kez önünden geçip gitmiştim. Viç'le çoğu kez münakaşa etmemizin sebebi buydu, çünkü araba yolculuklarımız genelde çok vakit alıyordu. Oliver resepsiyona yaklaşmak için öne doğru yürüyünce ben de kenara çekildim. Kadın görevliyle konuşmasını izledim. Oliver her ne söylediyse kadın gülmüştü. Oliver bana doğru dönünce bakışlarımız buluştu ve benim olduğum tarafa doğru yürümeye başladı. Oliver her zaman bu özelliğe sahipti, insanlarla kolayca iletişim kurabiliyordu. Her tür insan topluluğuna kolayca uyum sağlayabiliyordu. Çünkü bütün insanları kucaklayan bir kişiliğe sahipti.

Öyle bir özgüvene sahipti ki bütün dünyaya sahip olduğunu düşünürdünüz. Ünlü iş adamları ve doktorların arasındaki bir konuşmaya hemen dahil olabilen bir yapısı vardı. Onlar onun kim olduğunu asla sorgulamazlardı. Külüstür bir arabayla gelmiş ve ona sahip olabilmek için iki işte çalışmak zorunda kalmış bir adam olduğundan asla şüphelenmezlerdi. Eğer yeterince dikkatli olmazlarsa herkesi baştan çıkaracak bir gülümsemesi vardı. Altından bir kalbe sahipti. Bana doğru yaklaşıp o bilindik gülümsemeyle gülünce eridiğimi hissettim.

"Hazır mısınız?" diye sordu. Kolumu onunkine geçirip başımla onaylayarak asansöre doğru onunla birlikte yürüdüm. Beni neden bir otele getirdiğini ve planlarının ne olduğunu sormadığımı fark ettim. Oliver etrafımda olunca bana bir şeyler oluyordu. Sanki etrafımdaki dünya ortadan kayboluyordu, her şey yerle bir oluyordu fakat ben onun kollarındayken bir bütün olarak kalıyordum.

Odaya ulaştığımızda Oliver elindeki çantaları kapının yanına bıraktı. Sessizce benim odayı keşfetmemi bekledi. Çok büyük bir yatak, cam kenarındaki bir oturma bölümü,

konforlu, büyük, pelüş kanepeleri ve bir kenarında şömine-
siyle onu oturma odasına çeviren görüntüsüyle oda gerçek-
ten de çok büyüktü. Pencereye doğru yürüyüp yastıkların
bulunduğu, camın önündeki bölüme oturup elimle soğuk
cama dokundum. Odaya girdiğimiz andan itibaren Oliver
hiçbir şey söylememiştir. Arkamı döndüğümde onu yatağın
diğer tarafındaki duvara yaslanmış, ayaklarını çapraz yap-
mış, ellerini kot pantolonunun ceplerine yerleştirmiş bul-
dum. Şapkası hafifçe öne eğilmişti, saçları içinden aşağıya
doğru süzülüyordu. Yeşil gözlerinden çıkardığım anlamsa
midemin kontrolsüz bir şekilde kasılmasına sebep olmuştu.

“Neden orada öylece durmuş bekliyorsun?” diye sor-
dum gergin bir gülüşle.

“Eğer yakınına girsem ne olacağına dair endişeliyim
diyelim,” diye yanıtladı Oliver. Keskin bir şekilde soluk
aldım.

“Belki de yakınıma gelmeni istiyordumdur.”

Başını sallayıp cevap olarak bana gülümsedi. “Bunu
daha önce söylemem gerekirdi fakat bu işi uyumaktan
öteye gitmek için getirmedi seni buraya.” Bir şeyler söy-
lemek için ağzımı açtım ama durup onun devam etmesi-
ni bekledim. “Bu hâlâ randevumuzun bir parçası. Yarın
üzüm bağlarına gideceğiz. Son defasında onu yapmaya
fırsat bulamamıştık.”

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm; ayaklarımız birbi-
rine değecek kadar önüne gelince durup ona bakmak için
başımı hafifçe eğdim. Elimi uzatıp şapkasını çıkardım ve
onu şöminenin yanına fırlattım. “Bunu uyumaktan öteye
götürmek istersem ne olur?”

Bakışları koyulaşmıştı; uzanıp yumuşak bir şekilde ya-
nağıma dokununca yüzünde tembel bir gülümseme belir-
di. “Bu defa doğru olmasını istiyorum Elle. Seni zorlamak
istemiyorum. Yarın sabah uyanıp bu gece yaptığımız şey-

den dolayı pişman olmanı istemiyorum.”

“Olmayacağım,” diye fısıldayıp dokunuşu karşısında ona doğru eğildim.

“Son defasında birlikte uyuduğumuzda seni bir tişörtlü sarılmış ağlarken bulmuştum,” dedi Oliver. Sesi yumuşak ve biraz da acı yüklüydü.

“O farklıydı.”

“Nasıl?” diye sordu Oliver. Duvardan uzaklaşıp boy-numun gerisini kavradı. “Bana nasıl farklı olduğunu söyle. Eğer bu gece aramızda bir şeyler olursa bu dokunmaktan çok daha fazlası olacak çünkü. Bunu biliyorsun değil mi? Ve fiziksel olmasından çok daha fazlasını kastediyorum. Sadece dokunup öpüşsek bile bu daha fazlası olacak. Senin sabah uyanıp onu aldattığını ya da onun anılarına ihanet ettiğini düşünmeni istemiyorum.”

Gözlerimi kapadım. Bakışlarımı, onun anlayışla bakan ve içinde aşkı gördüğüm gözlerinden uzaklaştırmam gerekiyordu. Oliver haklıydı. Bunu biliyordum. Oliver bir hata ya da pişmanlık olmayı hak etmiyordu. Fakat sorun şu ki ondan hiçbir zaman pişmanlık duymamıştım. Canımı yaktığında bile, beni terk edip gittiğinde bile. Tekrar geri gelip duygularımı depreştirdiğinde bile Oliver bir hata değildi. Çünkü ona âşık olmuştum. Wyatt dünyadaki en anlayışlı erkek olmayabilirdi ve benim bazı şeylerden taviz vermeme sebep olan yönleri yüzünden mükemmel olmayabilirdi. Fakat Wyatt, sevgiyi olduğu gibi anlayabil-memi sağlamıştı. Bu da parçalanmış kalplerimi satmamı sağlayan reklam sloganımdı. Wyatt benim bu konuda göz-lerimi açmamı sağlayan kişiydi. Ama kalpler ve sloganın sebebiyse Oliver’dı. O, benim âşık olduğum ilk kişiydi. O benim kalbimi ilk kıran erkekti ve işte şimdi yine buradaydı. Bu sefer ne kadar sürecekti, merak ediyordum. Bunun bir önemi var mıydı? Kalbim kanıyordu.

Tekrar gözlerimi açtığımda Oliver eriyip kaybolacaktım gibi bakıyordu bana. Ellerimi boynuna dolayıp ona doğru yaslandım. Sakalları çıkmış çenesini öptüm ve yukarı, kulağının dış kısmına doğru hareket ettim.

“Seninle şu an sahip olduğumuz şey hayatımın o yönüyle çakışmıyor. Biz kendimize ait galaksimizde yaşıyoruz,” diye fısıldayıp kulak memesini öptüm. Nefesi hızlanınca gülümsedim. “Fırtınaların geçip ışıkların söndüğü yerde ikimizin dışındaki her şey varlığına son verir.”

Elleriyle belimi sıkıca kavrayıp sıvazlayarak beni hafifçe geriye itti. “Bu gece ellerimi kendime saklamayı planlamıştım, gerekirse kanepede uyumak zorunda kalmayı bile göze almıştım. Şimdiyse sen böyle şeyler söyleyip beynimin her bir parçasını dağıtıyorsun ve bunu sadece sen başarabiliyorsun.” Yüzünü iyice yaklaştırıp boynumu öpmeye başladı. Bir kez, iki kez, üç kez... Yumuşak, ıslak öpücükler... Sonra geri çekilip bakışlarını tekrar üzerimde sabitledi. “Kendimi kaybetmeme sebep oluyorsun Elle. Bana bakışın... bana dokunuşun...” Cümlesini tamamlamadı, onun yerine dudaklarını yaklaştırıp benimkilerin üzerine bastırarak beni yavaşça, uzunca bir süre öptü. Kalplerimiz birbirine dayanmış göğüslerimizde hızlıca atıyor, dillerimiz yavaş, şehvetli bir şekilde dans ediyordu. Etrafımızdaki her şey yavaşça kaybolup gidiyordu.

Oliver’ın elleri vücudumda kendi yolunu bulmuş bir şekilde aşağıya doğru inip elbisemin uç kısmına ulaşınca durdu. Oliver öpüşmeyi sonlandırmadan elbiseyi yavaşça çekip üzerimden çıkardı. Ben de gömleğinin düğmelerini açıp ondan kurtulmasını sağlıyordum. Son kez onunla çıktığımızdan beri o kadar çok uzun süre geçmemiş olmasına rağmen sanki yıllardır onun bedenini görmemişim gibi hissetmiştim. Bakışlarımı yüzünden aşağıya indirip göğsüne çevirdim. Ellerimle önümde duran bu güzel ada-

mın her bir kasının, her bir çizgisinin ve her bir hattının izini sürüp dokunuyordum. Parmaklarım pantolonunun üst kısmına ulaştığında kemerini çözmeye başladım. Bakışlarımı tekrar Oliver'ın yüzüne çevirdiğimde onun beni izleyişini izledim. Elimi boxerından içeri soktuğumda kendinden geçmiş, mest olmuş bir ifade yüzünü gölgelemişti. Elimle sıvazlayıp ağırlığını test ettiğimde dişlerinin arasından soluğunu hızlıca çekti.

Ben önünde diz çöktüğümde, "Elle," diye seslendi; sesi boğuk bir fısıltı halini almıştı. Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara itti. Pantolonundan, boxerından ve çoraplarından kurtulmasında ona yardım edip yüzümü uzun erkekliğiyle aynı hizaya getirdim. Öne doğru eğilip karnına yumuşak, ıslak öpücükler yerleştirdim. Kaslarının kasılması karşısında Oliver'a doğru gülümsedim. Her iki tarafından aşağıya doğru uzanan V şeklini öperek hareketime bana yalvaran parçasına ulaşana kadar devam ettim. Dilimi penisinin altından kaydırınca homurdanıp ellerini saçlarımın arasından geçirerek çekti. Hareketimi her iki yanında tekrar ederken bir yandan da elimle testislerini tutuyordum. Sığdırabildiğim kadarıyla erkekliğini ağzıma aldığımında Oliver bu defa daha yüksek bir sesle homurdandı.

"Elle," dedi Oliver tekrar kısık, alçak, boğazdan çıkan bir sesle. Bakışlarımı yukarı kaydırıp buğulu gözleriyle buluştum. Eliyle saçımı bir kenara itip yüzümden uzaklaştırdı. Bana baktığında vücudumda bir heyecan dalgası yayılmaya başladı. Beni omuzlarımdan kavrayıp geriye doğru iterek ani bir hareketle penisini ağzımdan çıkardı. Sonra beni yukarı doğru çekip göğüslerimiz birbirine değince burnunu alnıma dayadı.

"Bana ne yapıyorsun Elle?" diye fısıldadı. Benim nefesimse göğsünü yalıyordu. "Bu açıklanabilir bir şey değil."

Alnıma bir öpücük kondurdu ve beni geriye doğru yürütüp yatağa oturmamı sağladı. Yavaş bir şekilde sutyenimin kancasını açıp askılarını omuzlarımdan çekip çıkardı. Aynı hareketi, iç çamaşırımı baldırlarımdan doğru çıkarak her şey diğer elbiselerimizin yanında yerlerini alana dek tekrarladı. Geriye bir adım atıp bana baktı; bana gerçek anlamıyla baktı. Bakışlarının geçtiği her yerde ateş kıvılcımları bırakıyordu. Sonra bir kahkaha kopardı. “Belki de ömrümde ikinci kez, gerçekten nereden başlayacağımı bilmiyorum,” diye mırıldanıp önümde diz çökerek bacaklarımı ayırdı. İlk önce dizimi öpüp yukarıya, uyluklarıma doğru kayıp pelvisime ulaştı. Bir tutam tüyü yalayıp karnıma doğru öperek yolunu takip etti. Sağ göğsüme ulaştığında durup göğüs ucumun üzerinden yüzüme baktı.

Oliver, “Bunu tekrar yapmayı ne kadar çok hayal ettiğimi sana söyleyemem,” deyip dilini göğüs ucumun üzerinde kaydırdı. Nefesimi tuttum. Hareketini tekrarlayınca omuzlarımdan kavramak için ellerimi ileri doğru ittim. Hafif darbelerle küçük göğüs ucuma dokunup üfleyince sıcak ve soğuk birden titrememe sebep oldu. Yüzünü diğer göğsüme doğru sürüdüğünde tekrar titremiştim, bu defa Oliver’ın çenesindeki kılların tenime temasını hissedebiliyordum. Göğsümün ucunu ağzına alıp emdi. Geri çekilip yavaşça üflediğinde eliyle diğerini çimdikledi. Bedenim tutuşmuştu; kendimi patlamanın eşiğine gelmiş gibi hissediyordum. Oysa henüz göğsümü bırakmamıştı bile.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi başını kaldırıp bana bakınca arsız bir şekilde gülümseyip bedenimin aşağı kısımlarını keşfetmeye devam etti. Uyluklarımdan iç kısımlarına ulaştığında bacaklarımı elleriyle açıp onları orada öylece tutarak okşarken yüzünü merkezime doğru gömmüştü. Diliyle darbeler vurup beni tadıyordu. Sadece tadıyor, ağzını bedenime doğru hareket ettiriyordu. Titreyen elle-

rimle saçını yakalayıp hafifçe çektim ve kalçalarımı hafif bir şekilde yüzüne doğru bastırdım. Dizlerimdeki tutuşuyla beni hareketsiz kılıp bakışlarını kaldırarak benimkilerle buluşturdu. Gözlerindeki o müstehcen ve saf yoğunluk karşısında midem çalkalanmaya başlamıştı. Oliver'ın bakışlarında geçmişimizi ve kesin olmayan geleceğimizi gördüm. Kayıp yılların üzüntüsünü, keşkelerin acı veren özlemine ve ihtimalleri orada tutuyordu. Bakışlarımı ondan kaçırmaya, yeşil gözlerinden çıkıp mızrak gibi saplanan o ateşi engellemek için gözlerimi kapatmaya çalışıyordum. Çünkü ölümüne korktuğumu kabul etmek istemiyordum. Kendimi yeniden ona açmak istemiyordum. Beni parçalara ayıracak, tamamen yok edecek güce sahip olduğunu kabul etmek istemiyordum.

Diliyle son bir kez daha darbe indirdiğinde bütün düşüncelerimi... bütün nedenlerimi kaybettim ve dilinin dokunuşları karşısında tamamen çözüldüm. Sonunda gözlerimi kapattım. Bedenim yatakta geriye doğru gerilip orgazmın etkisiyle sallanırken adını haykırdım. Oliver tekrar hareketlerini bedenimin yukarısına doğru yöneltirken öpücükleri bütün vücuduma fısıldıyordu. Gözlerimi açtığımda Oliver ellerini iki yanıma yerleştirmiş, üzerimde duruyordu. Uzun bir süre boyunca sadece bana bakıp benimkileri inceledi. Elimi ikimizin arasından kaydırды. Elimle erkekliğine dokunup onu sıkıca kavrayınca bedeni ürpertiyle sarsılmaya başladı. Yavaşça elimi aşağı yukarı kaydırıp nefesi hızlanıncaya kadar hareketime devam ettim.

“Prezervatif alsak iyi olacak sanırım,” dedi; bakışları yüzümde gidip geliyordu. Başımı olumsuz anlamda sallayıp diğer elimle boynunun arkasından tutarak Oliver'ın yüzünü kendiminkine doğru çektim.

“Prezervatif kullanmak yok,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. Bir anda hareketsizleşince acaba kullanmayı

mı isterdi diye merak ettim. Belki yıllar önce benimle kul-
lanmamış olduğu için pişmanlık duyuyordu.

“Elle,” deyip soluğunu bıraktı. Üzerimden kalkıp bir
tane prezervatif almak için hareket ettiğinden emindim fa-
kat onun yerine kolunu bana dolayıp beni iyice yakınına çe-
kerek kendisini kıvrımlarımın arasına yerleştirdi. Yavaş ve
dikkatli bir şekilde kendini içeriye doğru ittirip erkekliğinin
boyutuna bedenimin alışabilmesi için zaman tanıdı. Penisin-
nin içimde zonkladığını hissedince soluğum kesilmişti.

“Benim güzel, küçük Elle'im,” diye fısıldadı boynuma
doğru. Sesindeki gülümseme beni de gülümsetmişti. “Seni
hissetmenin nasıl da harika bir his olduğu konusunda hiç-
bir fikrin yok.” Sırtımı gerip devam etmesi için Oliver'ı
dürttüm. Çünkü nasıl bir his olduğu konusunda bir fik-
rim vardı. Hem de çok iyi bir fikrim vardı. Hareket etti.
Bu sefer durmadan uzun, derin ittirişlerle içime giriyordu.
“Sen... beni içine çekip tüketiyorsun,” diye homurdandı.
Hareketleri hızlanmaya başlamıştı. Sanki içimde hak talep
ediyormuşçasına ittirişleri daha da sertleşiyordu.

“Hiç bunu düşünüyor musun?” diye sordu. Sesi ho-
murtu ile hırıltı arasında bir yerlerdeydi. Bacağım omzun-
da olacak şekilde bedenlerimizi tekrar düzenledi, böylece
Oliver daha da derinlere ulaşabilecekti. Başım la onaylayıp
çığlık attım. “Söyle bana,” dedi. Oliver geri çekilip bakışla-
rını önce bedenlerimizin birleştiği noktaya, sonrasındaysa
onun için beslediğim arzuyu göreceğinden emin olduğum
yüzüme baktı.

“Seni düşünerek kendime dokundum,” diye sessizce
itiraf ettim. Bakışlarım ondan ayrılmayı reddediyordu.
Homurdanıp durdu, sanki odaklanmaya çalışıyormuş gibi
gözlerini kapamıştı. “Seni bana sahip olurken hayal ettim,
benim üzerimdeyken,” diye devam ettim. Ona doğru ken-
dimi bastırıyordum. “Ve bazen de arkadan.”

Oliver bir anda gözlerini açtı. Yavaşça içimden geri çekilirken titredim. Sonra sert ve hızlı bir şekilde içime girdi. Ayaklarımı kısıp gözlerimi döndürdüm. Ellerimle kalçasını sıkıştırıp daha hızlı hareket etmesi için onu cesaretlendirdim. Bedenimin içinden kopup gelen duygu seli karşısında çılgılık atmamak için yapabileceğim tek şey buydu.

“Lütfen...” Doğrusu yalvarıyordum. “Lütfen, lütfen, lütfen daha hızlı hareket etmeye devam et.”

Yavaş bir şekilde, arsızca, kocaman sırtıp son dört vuruşunda söylediğim gibi hareket etti.

Gözlerimi sıkıca kapadım. “Lütfen, lütfen, lütfen. Sadece... daha hızlı... daha sert...”

Fakat Oliver’ın başka planları vardı. Aşağıya doğru eğilip bacaklarımı daha da açarak göğsünde tuttuğum baldırından öptü. Oradaki yumuşak deriye yüzünü sürüp dudaklarını aşağı yukarı doğru kaydırarak kalçasının yavaş, yumuşak, uzun ve sert vuruşuyla aynı ritmi yakaladı.

“Bunun sonsuza kadar sürmesini istiyorum,” deyip bacağımın iç kısmını ısırdı. “Bacaklarının arasında küçük bir ev kurmak istiyorum,” dedi Oliver. Eğer göğüs ucumu çimdikleyen eli ve sert bir şekilde içime giren erkekliği olmasaydı şaka bile yapabilirdim. Fakat içimdeki orgazm hissi güçlenmeye başlayınca artık düşünemez olmuştum. Oliver ayağımı indirip tekrar üzerime tırmandığında, göğsünü göğsüme bastırınca görebildiğim tek şey yalnızca yüzüydü. Gözlerimin içinde ne bulmak istediğini bilmiyordum. Fakat bakışlarıyla kayıp eşya deposunun altını üstüne getiriyormuş gibi ruhumda delikler açtığını hissediyordum. Bir şey söylemek için ağzımı açtığım sırada bedenim orgazm dalgalarıyla sarsılınca adını haykırdım. Tam o sırada Oliver da benim adımı haykırdı. Büyük bir tükenmişlikle gözlerini kapadı. Derin bir soluk verip tekrar gözlerini açtığında yüzünde orantısız, şapşal bir sırıtış

belirmişti. O gülümsemesine bayılıyordum ve Oliver her ne arıyorsa onu bulmuş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

İkimiz de yatakta çıplak bir şekilde uzanmış, birbirimizin yüzüne bakıyorduk. Oliver'ın eli tembel bir şekilde karnımda daireler çizerken benimkisiye onun göğsünde dolaşıyordu. Her zaman kendini olayların akışına bırakan kızlardan olmuştum. Bir ilişkinin beni nereye götüreceğini hiç merak etmemiştim. Hiç umurumda da olmamıştı. Fakat şimdi burada, Oliver'ın yanında uzanmak geleceği düşünmeme sebep oluyordu. Gelecek için ümit beslememe neden oluyordu. Her ne kadar kendime bunun sadece bir randevudan ibaret olduğunu söylemiş olsam da zihnimde beliren ihtimalleri beynimden söküp atamıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Yüzümü göğsüne çekip başımın tepesini öptü.

"Bunun şimdiye kadar çıktığım en güzel randevu olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Tamamıyla hile yaptığının farkındasın, değil mi? Bir randevu bir randevu demekti ve sen bunu iki olması için planladın."

Oliver yanımda kıkırdadı. "Sana kurallar konusunda iyi olmadığımı söylemiştim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," deyip ona doğru vücudumu esnettim.

Oliver'ın kollarında uyuyakaldım. Yarınki randevumuzun geri kalanını dört gözle beklememe rağmen bir parçam bu odayı terk edip gerçekle yüzleşmekten çok korkuyordu.

29. BÖLÜM

AŞIRI DERECEDE SICAK HİSSEDEREK uyandım; sanki sıcak tutan bir battaniye tarafından kaplanmışım. Gözlerimi açtığımda battaniyenin Oliver olduğunu fark ettim. İkimizin de bedeni birbirine dolanıp iç içe geçmiş bir vaziyetteydi. Bu birbirine dolanmış halimizin bir resmi çizilmiş olsaydı eminim ki resme bakan kişi kimin kolu ya da bacağının nerede olduğunu çözmekte zorluk yaşardı. Bakışlarım göğsünden yukarıya, karmakarışık olmuş saçlarına doğru kaydı. İkisi arasındaki bütün parçaların tadını çıkarıyordum. Memnun olmuş bir şekilde iç geçirdim. Oliver'ın göz kapakları yavaş bir şekilde açılıp o uyku sersemi yeşil gözler benimkilerle buluştuğunda nefes kesici, karnımın derinliklerindeki büyümlü yaratıkları tutuşturan bir gülümsemeyle onurlandırıldım.

"Selam," diye fısıldadı içimdeki arzuyu kışkırtan seksi, boğuk bir sesle.

Birden utangaç hissederek gülümsedim. "Selam."

Elini belimden yukarıya kaldırıp parmaklarını saçımın arasında gezdirerek uzun tutamları yüzümden geriye itti.

Hafifçe bana doğru eğilip yumuşacık dudaklarını benimkilere bastırdı. Hassas, küçük ısırıkları göz kapaklarımın kapanmasına sebep olmuştu. Dili benimkini çekiştirip etrafında nazik bir şekilde döndüğünde benden bir inilti kopuverdi. Baştan çıkarıcı bir dansın başlangıcını şekillendirmesi nefesimin hızlanmasına neden oldu. Oliver nazik ısırıklarla başlattığı öpücüğü yine aynı şekilde sonlandırıp dudaklarını boynuma, oradan aşağıya göğsüme ve karnıma doğru kaydırды.

Klitorisime ulaşır hafifçe emmeye başladığında ellerimle saçlarına uzanıp avuç dolusu kavradım. Dilini orada sert bir şekilde hareket ettirirken önceki geceki buluşma zihnimde yeniden canlanmıştı. Tutuşumu sıkıştırıp başım yan tarafa doğru düşerken parmaklarının içimde uyandırdığı hisle ve saatin gösterdiği zamanla aynı anda nefesim kesilmişti.

“Geç kalacağız,” dedim. Elleri yukarı doğru hareket edip göğsümü kavradığında yine soluğum kesilmişti.

“Buna değmesini sağlayacağım,” diye mırıldanıp daha da sert bir şekilde emdi.

Gözlerimi kapattım.

“Oliver,” diye adını boğuk bir şekilde söyledim.

“Estelle,” diye yanıtladı. Parmaklarını içimde hareket ettirmeye devam ederken göğüs uçlarımdaki ıslaklığa üfledi.

“Ah, Tanrım.”

“Mmmm,” diye homurdandı ve dilinin vuruşlarını hızlandırdı.

İçimde sıcaklık dalgaları yayılırken sırtım yay gibi gerilmişti. Islak, davetkâr öpücüklerini tekrar bedenimde aşağılara doğru kaydırırken penisinin başını girişime yerleştirdi. Gözlerimi açtığımda Oliver’ı bana bakarken buldum. Gözleri arzuyla buğulanmıştı. Yavaşça alt dudağını yalayıp dişiyle ısırınca kontrollü bir ittirişle içime girdi.

“İşte bu, bütün sabahlarımızın nasıl başlaması gerektiğini gösteriyor,” diye homurdandı tamamen içime girdiğinde. Beni dolduruşu karşısında gözlerimi devirmiştim. Sonra hareket etmeye başladı. Her ittirişinde, yeşil gözleri üzerimdeyken geçirdiğimiz her anda ve sanki dünyadaki en güzel kadınmışım gibi hissetmeme sebep olan o bakışıyla gözlerini her kırıştırdığında dağıldığımı hissediyordum. Evet bütün sabahlarımız böyle başlamalıydı. Kendi kendime böyle düşünüyordum. Bu, daha önceden sabahlarımızın nasıl olması gerektiğini gösteriyordu. Fakat o zaman beni terk edip gittiğinde, bütün bunları paylaştıktan sonra hayatta kalabileceğimi düşünmüyordum.

“Sana nasıl evlilik teklifinde bulundu?” diye sordu sonrasında Oliver. İki şişeyi dolduracak kadar şarabı paylaştıktan sonraydı. Bütün gün boyunca birbirimize sorular sormuştuk. Bir oyun olarak başlamıştı, böylece soruyu yanıtlamak istemeyen kişi bir şişeyi bitirmek zorunda kalacaktı. Fakat yine de soruyu cevaplayana kadar birbirimizin peşini bırakmamıştık. Bu yüzden oyunu bırakıp soru sormaya devam etmiştik.

Şaraptan büyük bir yudum aldım, bu kez Oliver gülüyordu. Benim için olduğu kadar Oliver için de bu özel sorunun cevabını duymak rahatsız edici olacaktı. “Galeri için yeri ayarladığımız gündü. Birkaç arkadaşımızla birlikte evde bunu kutluyorduk. Dallas ve Micah da orada bizimle beraberdi,” deyip durdum. İsimleri tanıyıp başıyla onaylayınca devam ettim. “Böylece evdeydik, içiyorduk. Erkekler şakalaşıyor, kadınlarsa gülüyordu ve birden önümde dizlerinin üzerine çöküp teklif etti.” Anıyı hatırlayınca omuz silkip üzgün bir şekilde gülümsedim. Aşırı derecede heyecanlandığımı hatırlıyordum. Mutluluktan

ağlamamıştım, kendimi kaybetmemiştim fakat gerçekten çok ama çok mutluydum.

Oliver boş bardağımlı alıp kendisinin yanına koydu. Bizim küçük üzüm ve peynir tepsisini alıp üzüm bahçesinde yürümeye devam ettik. “O, olmasını umduğun her şey miydi?” diye sordu. Bakışlarımı kaldırıp Oliver’ın yüzünü inceledim. Kızmış ya da kıskanmış görünmüyordu, sadece merak etmiş gibiydi.

“O gecedan önce bunu gerçekten hiç düşünmemiştim,” dedim omuz silkerek. “Bizim ilişkimiz bir tür... Bilmiyorum. Gerçekten nişanlanacağımızı ya da evleneceğimizi aklımdan hiç geçirmemişim. Birlikte yaşıyorduk her şeyi birlikte yapıyorduk. Bu yüzden bir sonraki adımın bu olacağını düşünebilirdin. Fakat ben gerçekten hiç...” Bunu asla beklememişim. Buna hiç ihtiyacım olmamıştı. Sorduşu güne kadar da bunu asla istememişim. Sonra birdenbire tümüyle istemişim. Fakat bu konuya girmek istemediğim için bunları söylemedim.

“Bunu yaptığın için mutlu musun? Onunla nişanlandığın ve birlikte yaşamaya başladığın için?”

Bu defa yürümeyi bıraktık. Bakışlarını uzağa çevirmiş olmasına rağmen onu görmek için başımı hafifçe kaldırdım. Ona her baktığımda şimdi bile kalp atışlarım hızlanmaya başlıyordu. Her zaman istediğim bu adamın, gerçekten şu an benimle olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

“Evet,” diye yanıtladım çünkü doğru olan buydu. Onu sevmiştim ve Wyatt’la geçirdiğim zamanın bir ânından bile pişman değildim.

Oliver başını sallayıp üzümü ağzına attı. Bana bakmıyınca ona doğru uzanıp elimi pazısının altından geçirdim. Ona dokunmaya, aramızdaki her şeyin iyi olduğundan emin olmaya ihtiyacım vardı. Bakışlarını bana çevirdi ve

biraz pişmanlık dolu bir gülümsemeyle baktı.

“Özür dilerim. Bu mutluluk atmosferini yok eden kişi olmak istemiyorum. Bunu kabul etmek düşündüğümden daha zor oldu.”

Elimi uzatıp kalın saçlarının arasında gezdirdim. Gözlerini kapayıp dokunuşuma doğru yaslandı. Derin bir soluk alırken burun delikleri hafifçe genişledi.

“Neden evlenmedin? Uzun bir nişanlılıktı,” dedi Oliver; gözleri kapalıydı. Saçlarında gezinen ellerim birden dondu. Elim çikip bir adım geriledim. Tepkim karşısında gözlerini açtı. Ben sorusunu cevaplamadan önce ikimize de sonsuzluk kadar gelen uzun bir süre birbirimize baktık.

“Bunu hiç konuşmamıştık.” Sesim fısıldar gibi çıkmıştı. Gözlerimi Oliver’ın yoğun, etkileyici bakışlarından kaçırdım. Bunu yapmak zorundaydım. Bunu konuştuğum tek kişi Mia’ydı. Konuşurken elimi tutup başımı öpmesine rağmen Mia’nın gözlerindeki yargılar gibi ifadeyi ve sempatiyi görebiliyordum. Onun da benimle aynı şey düşündüğünü biliyordum fakat ikimiz de bunu kelimelere dökmekten korkmuştuk. Söylemek istediğim, ikimiz de mutluyduk, ben ve Wyatt. Tıpkı diğer çiftler gibi tartışıyorduk fakat çoğu zaman mutluyduk. Onunla her şey rahattı. İlişkimizin sonu olur korkusu yüzünden büyük meseleleri gerçekten sorgulamak istememiştim hiç. Onunla birlikte hayatımızdaki bu önemli dönüm noktalarına ulaştığımızda herhangi bir sorunla gerçek zamanda yüzleşebilirdik.

“Hiç mi?” diye sordu Oliver. Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Bana başka bir şey söyle,” dedi. Bunu söyleyiş şekli Oliver’a her şeyi anlatmak istememe sebep oluyordu. Sesinde anlayış ve sadece gerçek bir kavrayışla ortaya çıkabilecek bir üzüntü vardı.

“Hiçbir zaman çocuk istemedi,” dedim, hâlâ fısıldayarak konuşuyordum. Sanki evrenden çok büyük bir sırı saklıyor gibiydim ve sanırım bir süreden beri öyleydim, saklıyordum. “Ya da en azından benimle çocuk yapmak istemedi. Bundan gerçekten emin olamıyorum.”

Oliver’ın eli benimkini buldu ve sonunda ona bakmak için döndüm. Bunu yapar yapmaz pişman olmuşum. Çünkü Oliver’ın yüzündeki ifade ağlamak istememe sebep oluyordu. “Senden çocuk istememek delilik. Büyük ihtimalle hiç çocuğu olmasını istememiştir. Bazı insanlar istemiyor.” Ben sessiz kalmaya devam edince hafifçe elimi sıktı. “Bir gün çok harika bir anne olacaksın Elle.” Hafifçe aşağıya eğilip dudaklarımı yumuşak bir şekilde öptü. Uzun, yavaş bir öpücük değildi fakat beni bütünüyle tutuşturmaya yetmişti tekrar.

“Her neyse,” dedim hızlı bir şekilde. Küçük bir dilim peynire uzanıp ağzıma attım. “Senin sıran. Kendi yollarınıza gitmeden önce bir kadınla birlikteliğin ne kadar sürüyor?”

Dudakları kıvrılmıştı ve gülmemeye çalıştığını söyleyebilirdim. “Duruma göre değişir.”

“Kadınına göre mi?”

“Evet ve duruma göre.”

“En uzun birlikteliğin ne kadardı? *En uzun süre devam eden ilişkin* neydi diye sorup sormama konusunda emin değilim, çünkü onları bu şekilde tanımlamadığını biliyorum,” dedim. Yüzümün kızardığını hissedince bakışlarımı Oliver’dan kaçırdım. Bu, Oliver’ın bana Wyatt hakkında soru sormasından daha tuhaftı.

Oliver kıkırdadı. “En uzun birlikteliğim...” Derin ve yüksek sesle iç geçirince bakışlarımı ona çevirdim. “Büyük ihtimalle aşağı yukarı iki ay.”

“Hepsi bu mu yani?”

Oliver gülümseyip kaşlarımdaki çatığı düzeltmek için başparmağını oynattı. "Okul dersleriyle romantik bir ilişkim vardı. Benim en önemli önceliğimin bu olduğunu biliyorsun."

İç çekip kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. "Teşekkür ederim. Bu randevu benim için her şeydi. Çok ciddiym." Yüzüme karşı karnının kasıldığını hissettim ve derin bir soluk aldığını duydum.

"Seni kaçırmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Gülümседim. Oliver bana doğru bakarken başımı geri iterek çenemi göğsüne dayadım. "İstediğin her zaman beni kaçırabilirsin."

Gülümseyince yüzü tamamen aydınlanıyor, gamzeleri ortaya çıkıyor ve gözleri ışıldıyordu. Sanki Noel ve benim doğum günüm güzel bir yüzde sarmalanmış gibiydi.

"Yapabilirim," dedi Oliver söz veren o tok sesiyle.

30. BÖLÜM

ELLERİMİ MUTFAK HAVLUSUNA KURULAYıp Oliver'dan gelen mesajı okumak için telefonumu aldım.

Dışarı gel.

Kaşımı çatıp açık duran arka kapıdan erkek kardeşimin ayakta durduğu yere baktım omzumun üzerinden. Ne yaptığını söyleyemezdim fakat işin içine sörf tahtasının dahil olduğundan kesinlikle emindim. Evin ön tarafına doğru yürüdüm. Gözetleme deliğinden bakıp Oliver'ı elleri ceplerinde, evin diğer tarafında görünce gülümsedim. Gri, kareli gömlek ve onunla uyumlu, iyice aşağıya çekilmiş bir bere giyyordu. Sarı saçları gömleğinin yakasına değiyordu. Kapıyı açarak sırtımı kapıya dayadım. Oliver yavaş bir şekilde beni süzerken kapı koluna tutundum. Her zaman olduğu gibi bakışları baştan aşağıya üzerimde gezinirken geçtiği yerlerde ateş kıvılcımları bırakıyordu.

"Şirin görünüyorsun," dedim ve Oliver kaşını kaldırıncaya güldüm.

“Şirin mi?”

“Şirini iltifat olarak söyledim.”

“Dört yaşındaki biri için belki,” deyip kapının eşiğinde durduğum yere geldi.

Gülümsedim. “Hayır, kelimenin bütün bir hayatı kapsayan bir anlamı var. Seksen yaşında bile olsan şirin olabilirsin.”

Ağzının üst kısmı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bana doğru eğilip iki elini benim üzerimden ileri doğru uzattı, böylece kapı çerçevesinin üst kısmını kavramış, göğsüyle bana dayanmıştı. Gömleğinin altından gizlice görünen esmerleşmiş karnının ufak bir görüntüsünü yakalayınca oraya dokunmak için elimi uzattım. Yüzünü boynuma gömüp beni öptü. Tutuşumu sıkıştırdıncı tısladı.

“Sana şirini göstereceğim,” dedi Oliver alçak ve boğuk bir ses tonuyla. Gülümseyip başımı geri attım. “Erkek kardeşin nerede?” diye sordu; dudaklarını boğazımdan omzuma doğru kaydırды.

“Dışarıda, arkada,” diye fısıldadım. Gözlerimi kapayıp bedenimi ona doğru ittim.

“Hadi, bir yerlere gidelim.”

Dilini köprücük kemiğimin üzerinde hareket ettirirken yükselen iniltiyi bastırmak için alt dudağımı ısırdım. “Nereye?”

“Herhangi bir yere. Plaja, iskeleye, suşi yemeye... Nereye gitmek istersen.” Öpücüklerini çenem boyunca devam ettirip yanağıma doğru çıktı.

“Suşiden nefret edersin.” Gözlerimi açıp onunkilere baktım. Elini kapıdan indirip doğruldu. Elinin tersiyle yüzümü okşuyordu.

“Kızarmış karides yiyebilirim.”

“Tamam, izin ver de Vic’e çıktığımı söyleyeyim.”

Oliver adım atıp uzaklaştı ve geçmem için başıyla işaret etti.

“Bu arada Vic ne yapıyor?” diye sordu arka kapıya ulaştığımızda.

“Emin değilim. Sanırım sörf tahtalarını temizliyor.”

“Cilalıyorum,” diye düzeltti Victor. Beni korkutmuştu. “Son zamanlarda neden sürekli ürkeksin?”

“Ürkek değilim.” Bir anda hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirip bastırmaya çalıştım.

“Öylesin.” Victor bir kaşını kaldırıp elini saçının arasına gezdirdi. “Dostum ne haber?” dedi Oliver’a doğru.

“Farklı bir şey yok. İzin günü.”

“Uyuyor olmama şaşırdım,” dedi Victor ve sörf tahtasına geri döndü.

“Hayır. Günden faydalanmak istedim. Estelle’le suşi almaya gidiyoruz. Gelmek ister misin?”

Victor’ın tahtanın üzerinde hareket eden eli durdu. Bakışlarını yukarı kaldırıp gözlerini kısarak benden doğru Oliver’a baktı, sonra tekrar bana geri döndü. “Hayır, teşekkürler,” dedi Victor; bir kez daha sörf tahtasına bakıp ardından gözlerini bize çevirdi. Oturduğu yerden, gümbürtüyle atan kalbimi duyabildiğine kesinlikle emindim. Victor o kaçınılmaz soru için ağzını açtığı anda kollarımı kavuşturdum. “Eğer Oliver’la takılmaya devam edersen başkalarıyla çıkma işine geri dönemeyeceksin asla. Bunun farkındasın, değil mi?”

“Kaç kez daha aynı bölgeyi cilalayacaksın?” diye sorup Victor’a arkamı döndüm. Öfkemi gizlemek için eve geri yürüdüm.

“Bu farklı bir tahta,” diye bağırdı ardımdan.

“Hayır, değil. Senin yaptığın gibi aynı tahtayı devamlı cilalayan başka birini hiç görmedim,” diye seslendim.

Oliver'ın içeri gelmeden önce vedalaştığını duydum. Kısa bir süre sonra onu arkamda hissettim. "Bazı insanlar sörf tahtalarını nasıl cilalamaları gerektiğini bilmiyor sadece," diye mırıldandı. Nefesi boynumun gerisini gıdıklıyordu.

"Sen biliyor musun?" diye sorup omzumun üzerinden ona gülümsedim.

Eğilip beni öptü. Hızlı, sert bir öpücüktü. "Sana göstermeme ne dersin?" dedi kulağıma doğru fısıltıyla.

"Aklımda ne var?" Birlikte dışarı çıkıp arabasına doğru yöneldik.

"Hadi, suşi alıp plajda piknik yapalım."

"Plan hoşuma gitti."

"Planı sevdim." Elini indirmeden önce yanağımdan öptü ve arabanın kapısını benim için açtı.

Oliver telefonda sipariş verirken ve hoşlanacağımı düşündüğü suşileri söylerken durup onayımı almak için bana doğru baktı. Telefonu kapatmasının ardından bir süre sessiz kaldık, sonra Oliver tekrar konuşmaya başladı.

"Ona söylememiz gerektiğini düşünüyorum," deyip parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Önerisi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu.

"Ona neyi söylemeliyiz?" diye sordum sessiz bir şekilde, öne doğru bakarak.

"Birlikte olduğumuzu."

"Birlikte miyiz?" diye sordum alçak bir sesle, düşüncesi beni gülümsetmişti.

Oliver kıkırdadı. Elimi bırakıp çenemi tutmak için elini yukarı doğru uzattı. "Birlikte değil miyiz?"

Gülümsemem daha da genişlemişti. "Bilmiyorum doktor. Birlikte miyiz?"

Elini boynumdan ense köküne doğru indirdi. Burunlarımızın uçları birbirine değene kadar yüzümü kendisi-

ninkine yaklaştırdı. "Birlikte olduğumuzu söylememizin güvenli olduğunu düşünüyorum."

"Eğer ona söylersek ne diyeceğini düşünüyorsun?" diye sordum hızlıca dudaklarına doğru.

"Çok sinirlenecek." Gözlerime dikkatlice bakmak için durdu. "Bana, sana değil."

"Bunun arkadaşlığını bozacak olmasından endişelenmiyor musun?" diye fısıldadım.

Bıraktığı nefesini dudaklarıma doğru üflemişti. Sürekli ağızına attığı, naneyi anımsatan şeker gibi kokuyordu. "Yola gelmemin niçin bu kadar zaman aldığını sanıyorsun Elle?" dedi alçak bir sesle. Önce ağızımın bir kenarına bir öpücük kondurdu, ardından diğer tarafına.

Gözlerimi kapayıp yumuşak dudaklarının benimkilerin üzerinde bıraktığı hissin tadını çıkardım. Birkaç saniye sonra gözlerimi açıp düşüncelerimi dile getirmek için ağızımı açıyordum ki Oliver'ın telefonu çalınca tekrar ağızımı kapadım. Telefonunu cevaplayıp restorana birazdan orada olacağını söyledi.

"Düşünceni aklımda tut," deyip arabadan dışarı çıkmadan önce parmağıyla burnumun ucuna dokundu.

Koltuğumda geriye yaslanıp derin bir soluk verdim. Hissettiğim şeyleri nasıl açıklayacaktım? Duygularımı ke-limelere dökebileceğimden emin değildim. Wyatt'la çıkmaya başladığımızda herkesin neler söylemeye başladığını hatırlıyordum. Koltukta öylece otururken onların onaylamayan fısıltıları kafamda çığlığa dönüşmüştü. Oliver'la da aynı kaderi paylaşıp paylaşmayacağımızı merak ediyordum. Wyatt ailem için öylesine biriydi. Oliver'sa ailedendi. Victor hariç Oliver'la hiçbir bağımız olmamasına rağmen Victor'ın ilişkimizi ensest olarak göreceğinden hiç kuşku yoktu. Oliver'ın bir elinde yiyecekler, diğerinde telefonuyla arabaya doğru yürüyüşünü izledim. Yüzünde

beni birden gergin bir hale sokan endişeli bir ifade vardı.

Arabaya binip kapıyı kapattığında, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, hastaneyi arayıp bir hastamı kontrol etmem gerekti," diye yanıtlayıp dudaklarını büzdü.

"Tanıdığım birisi mi?" Hemen cevaplamayınca soluğu mu tutup bekledim. Büyürken çok fazla sevgi beslediğim çocuklardan birine bir şey olmuş olsaydı ne yapardım bilmiyordum.

"Hayır, benim küçük bebeklerden biri."

"Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum," diye fısıldadım.

Soluğunu bırakıp, "Bazen bunu ben de bilmiyorum," dedi alçak bir sesle. Ellerini sesli bir şekilde çırttı. Oturduğum yerde zıplamama sebep olmuştu, bakışlarımı ona çevirdim. Yüzümdeki ifadeyi görünce kıkırdadı. "Son zamanlarda gerçekten kolayca ürküyorsun."

Arabayı kullanmaya başladığında bakışımı ondan çevirip gülümsememi saklamaya çalıştım.

"Neden beklemek istediğini söylemedin," dedi; tekrar Pasifik sahil otoyoluna çıkmıştık.

İç geçirdim. "Kısa bir süreliğine bunu kendime saklamak istiyorum."

"Benim, senin kirli, küçük sırrın olmamı istiyorsun," dedi vahşi bir sırıtışla.

"Öyle bir şey söylemedim."

Omuz silkti. "Buna karşı değilim. Kirli, küçük bir sır olmak hoşuma gidiyor."

Ne zaman *kirli, küçük bir sır* dese içimde bir şeyler uyanıyordu. Bir şekilde Oliver her şeyin seksi görünmesini sağlıyordu.

"Utandığımdan ya da başka bir sebepten dolayı başkalarının bilmesini istemediğimden değil." Bunu açıklama ihtiyacı hissetmiştim.

Oliver arabayı 1000 Step Beach plajında kenara çekip durdurdu. Gülümseyip bana kapıyı açmak için arabadan indi. Ben arabadan iner inmez arabanın bagajını açıp birkaç tane plaj havlusunu kaptı.

“Sıklıkla hazırlıksız plaj piknikleri yapar mısın?” diye sordum. Kaşımı kaldırıp havluları tutmak için elimi uzattım.

Oliver gülmeye başlayıp başını salladı, beni kendine çekip sarıldı. “Sadece adı Estelle olan kadınlarla.”

“Birkaç tane Estelle düşünebilirim,” deyip hafifçe onu kendimden uzağa ittim. Öfkelenmiş numarası yapıyordum.

Başını hafifçe yana eğdi, hâlâ gülümsüyordu. “Ben de tanıyorum. Fakat sadece bir tanesine Japon yemeği yemek için başvurabilirim ve bikini giymesini istemeksizin sadece birini plaja götürebilirim.”

Dudaklarımı büzüp merdivenlere doğru yürüdüm. “Bu beni bikini içinde görmek istemediğin anlamına mı geliyor?”

İkimiz de kenara çekilerek plajdan ayrılan insanların geçmesine izin verdik. Oliver aşağıya eğilip kulağıma fısıldadı. “Bikininin içinde harika görünüyorsun fakat yatağında, bacakların benim için açılmış, çıplak bir şekilde daha güzel görünüyorsun.”

Aniden durup yanımdaki duvarın taşlarına tutundum. Oliver, önümüzdeki dokuz yüz adımlık yolda aşağı düşmekten bizi korumak için kolunu belimin etrafına doladı. Kolunda dönüp ona bakmak için başımı uzattım.

“İnsanların içinde olduğumuz zaman bu yorumları kendine saklamalısın,” dedim.

Alt dudağını ısırp gülümsememeye çalıştı ama başarılı olamadı. “Neden? Çünkü seni heyecanlandırıyor, değil mi?” diye sordu Oliver. Başımı sallayınca beni görebilmek

için başını hafifçe eğdi. Burnunun tepesini çenemden kulağıma doğru hafif bir şekilde sürterek hareket ettirdi ve kokumu içine çekti. "Seni o şekilde istediğimi sana söylesem ne olurdu?"

"Halk plajında biz bir şeyler yiyecekken bunu bana neden yapmak isteyesin ki?" diye fısıldadım boynuna doğru.

Oliver kıkırdadı. "Belki de seni etkilediğimi bilmekten hoşlanıyorum."

"Beni etkilediğini biliyorsun," deyip yüzüne iyice bakabilmek için hafifçe yana kaykıldım.

Yeşil gözleri ışıldıyordu. "Belki seni evime götürmem için bana yalvarmanı istiyorumdur," dedi kısık sesiyle. Elini giydiğim ince tişörtün altından geçirdi. Soluğumu yutup gözlerimi kocaman açtım. Etrafımızdan yürüyüp geçen ve merdivenlerden çıkıp inen insanlara baktım.

"Oliver!" dedim uyarır bir tonla.

"Estelle!" dedi sesimi taklit ederek. Elini yukarı doğru kaydırıp göğüs kafesimin kenarında, tam da sol göğsümün altında durdurdu.

"Sadece evine geri dönmek mi istiyorsun?" diye sordum soluk soluğa.

Dudakları hafifçe aralandı, yavaşça başını salladı. Ne zaman bana şu an baktığı gibi baksa kollarında eriyip yok oluyordum. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi, sanki gözüne ilk defa çarpan dünyadaki en büyüleyici kadınmışım gibi bakıyordu bana.

"Söz verdiğim şeyi yapıp kızımı pikniğe götürmek istiyorum," dedi kısık bir sesle. Yavaşça öne doğru eğilip dudaklarının benimkilerin üzerine düşmesine izin verdi. Ağzı benimkiyle şekillenip yavaşça hareket ediyor, beni hissetmek için bekliyordu. İçimden, ta merkezimden aniden yükselen ateşin aksine Oliver'ın dili benimkiyle yavaş bir baştan çıkarıcılıkla dans ediyordu. Etrafımızdakilerin

ıslık sesleri yüzünden öpüşümüzü yarıda kesip birbirimizden ayrıldık ve küçük bir gülüşle birbirimizin gözlerine baktık. Oliver parmağının ucunu alt dudagımda gezdirip gülümsedi.

“Hadi şu suşi bozulup da kendimizi acil serviste bulmadan önce yemeğimizi yiyelim,” deyip beni etrafımda döndürerek yürümeye devam etti.

Yemekten sonra plajda oturup bacaklarımızı birbirine doladık. İnsanları izlemeye koyulmuştuk. Plaj, koşan ve sörf yapan insanlarla, güneşlenenlerle ve turistlerle dolup taşıyordu.

“Sanırım buraya çok az geldim,” dedi Oliver bir süre sonra.

“Öyle mi?”

“Biz çocukken ailem bizi buraya getirirdi. Her defasında Sophie beni kuma gömmeye çalışırdı, ta ki bir gün çok fazla kumu üzerime koyup da neredeyse boğulmama sebep olana kadar.” Bu anının hatırasıyla kıkırdadı. “Babam ilkin ona çok kızmıştı, çünkü hızlı bir şekilde kumu üzerimden atmaya çalışmıştı. Fakat iyi olduğumu görünce hepimiz gözlerimizden yaşlar gelene kadar gülmüştük.” Oliver durup üzgün bir gülümsemeyle bana baktı. “Sanırım bu ailemin mutluluktan ağladığı tek andı. Ya da benim gördüğüm diyelim.”

Oliver’a yaklaşp başımı omzuna yasladım. O da başını benimkine dayayıp uzanarak elimden tuttu.

“Bu güzel bir anı,” diye yorumda bulundum.

“Bu ondan daha iyi,” diye cevaplayıp elimi sıvazladı.

Sonraki hafta Oliver’la ben hep bu şekilde görüştük. Plajda değildi ama uzun zamanlara dönüşen küçük zaman dilimlerinde buluşmuştuk. Birlikte yürüdük, güldük, öpüştük, seviştik ve şakalaştık. Onunla birlikteyken bir bütün olduğumu söylemek istemiyordum. Çünkü onsuz

olduğumda da bütündüm. Ama onunla birlikte olduğumda daha iyi bir ben olduğumu hissediyordum. Ve sanırım beni Oliver'a çeken şey de buydu her zaman. Oliver benim kim olduğum konusunda iyi hissetmemi sağlıyordu. Onunla birlikteyken değişmeye ihtiyaç duymuyordum ya da onun etrafındayken başka biriymişim gibi davranmıyordum. Sadece kendim gibiydim, bendim ve kendim gibi olmak bundan daha iyi hissettirmemişti hiç.

31. BÖLÜM

SONRAKİ PAZAR GECESİ WYATT'IN AİLESİNİN evindeki akşam yemeğine gitmekten vazgeçtim. Gitmeme nedenimi Felicia'dan saklamaya gerek bile görmedim.

"Geçen hafta biriyle randevum vardı," dedim Felicia'ya. Şaşkınlıktan soluğunu tutmuştu. Randevunun hafta boyunca sonu gelmez randevulara dönüştüğünden bahsetmedim. Birbirimizi görmediğimiz zamanlarda bile Oliver'la telefonda konuşmuş ya da sürekli mesajlaşmıştık.

"Ve? Nasıl gitti?"

"İyi gitti," dedim soluğumu tutarak. "Ben... Gerçekten de iyi gitti."

"Güzel. Sevindim. Senin adına gerçekten mutluyuz Elle. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer hayatına kaldığın devam ediyorsan senin için mutluyuz. Gençsin, güzelsin... Bunu hak ediyorsun. Wyatt da bunu isterdi."

Bundan emin olmadığımı ona söylemedim, çünkü Wyatt'ın benim hayatıma devam etmemi istediğini hayal edemiyordum. Fakat açıkçası ben böyle yapıyordum. En

kötüsü de onunla birlikteyken suçluluk bile duymuyor olmamdı. Sadece gecenin geç saatlerinde yalnız kaldığımda ve Oliver'ın beni ne kadar mutlu ettiğini düşündüğüm zamanlarda zihnime sızıyordu. Bu, kalbim ne yapmak istediğine çoktan karar vermiş fakat zihnim arada bir suçluluk kutusuna takılıp düşüyor gibi hissettiriyordu. Felicia'yla telefon görüşmemi sonlandırdığımda aşağıya inip kendime sandviç yapmaya karar verdim. Çünkü açlıktan öliyordum. Evden ayrılmadan önce elektrikli tencereye yemek hazırlayıp da koymazsam, benden başka kimse yemek hazırlamıyor gibiydi bu evde.

"Elle, pizza sipariş edebilir misin?" diye seslendi Victor oturma odasından. Ardından televizyona yöneltilmiş birkaç küfür duyuldu. Benim en iyi tahminim Forty-Niners'ın kaybettiği yönündeydi.

"Tamam!" diye bağırdım. Siparişi verip sandviçimi hazırladım. Vic'in olduğu yere doğru yürürken sandviçten bir ısırık aldım. "Ben burada yaşamıyorken sen ne halt ediyordun?" diye sordum. Bir ısırık daha almak için ağzımı açtığımda Victor'ın yalnız olmadığını görünce durdum. Oliver birasını bana doğru kaldırmıştı. Jenson da onun yaptığı gibi yapmıştı; gözlerini Oliver'la benim aramda gezdirip garip bir bakış fırlattı. Bunun birkaç hafta önce kulübün dışında gördüğüyle ya da gördüğünü düşündüğüyle ilgisi olduğunu biliyordum. Victor'sa sadece televizyondaki oyunu izliyor ve elini sallıyordu.

"Besbelli ki sağ kaldım," dedi Victor.

Normalde Oliver yanındaki boş olan koltuğa vurup işaret ederdi. Ama bugün öyle yapmadı. Victor'ın yanındaki koltuğa oturup önündeki kahve masasına doğru ayağını uzattım ve sandviçten başka bir ısırık aldım.

"Onun içinde ne var?" diye sordu Jenson. Sanki onu elimden alıp ısıracakmış gibi bakıyordu.

“Hindi ve İsviçre peyniri,” diye yanıtlayıp alması için ona uzattım. Çünkü iki seçeneğim vardı: Ya onu almasını söyleyecektim ya da gidip kendini becermesini. Bu da başlamasını istemediğim bir tartışmayla sonuçlanacaktı, özellikle de onun o tutamadığı kocaman ağzıyla.

“Teşekkürler,” dedi Jenson; yüzünde kocaman bir sırılsıklamla sandviçi elimden aldı. Sandviçi ısırınca bana göz kırpıp tatmin olmuşçasına homurtu çıkardı. Gözlerimi devirip koltukta geriye yaslandım. Pizza gelene kadar oyunu izlemeye devam ettim. Sonrasında Jenson’ın kaslı koluna yaslanmış bir şekilde uyuyakaldım. Sadece Vic’in bağırışlarını duyunca uyandım çünkü beni korkutmuştu. O zaman Jenson’ın koluna tamamen dolanmış olduğumu fark ettim. Kendime gelip geri çekilmeye çalışırken Jenson beni kucakladı. Bakışlarım bir anda Oliver’a kaymıştı. Rahatlamış bir şekilde maçı izliyordu. Bakışları beni bulana kadar Oliver’a bakmaya devam ettim. Bakışlarını benden Jenson’a kaydırırken gözlerindeki rahatsız olmuş ifadeyi yakaladım. Oliver homurdanıp soluğunu bırakarak bakışlarını uzaklaştırdı. Ondan ne yapmasını beklediğimi bilmiyordum fakat hiçbir şey yapmaması da içimde çılgılık atma isteği uyandırmıştı. Bu beni kıskanmasını istediğimden değildi, Jenson tarafından tehdit ediliyor olması gülünç olurdu fakat hâlâ... kendime kızıyordum. Çünkü aramızda her ne olup bitiyorsa bunun gizli kalması için ısrar eden kişi bendim. *Bana zaman ver* demiştim ama söylediklerime rağmen Oliver’ın Victor’a söylemiş olmasını isterdim. Bir kereliğine beni dinlememesini dilerdim. İç çekip Jenson’ın kolunun iç kısmını sert bir şekilde çimdikledim. Acıyla cıyaklayıp kolumu bıraktı.

“Bunu hak ettin,” dedi Victor kıkırdarak.

“New York’a taşındığın için pişman mısın?” diye sordum Jenson’a. Ayaklarımı büküp altına yerleştirdim.

“Hayır, çoğu zaman burada olmaktan hoşlanıyorum fakat evi özlüyorum... ve halletmem gereken işlerim var.”

Koltukta olduğum yere çömelip olası senaryoları düşünmeye başlamıştım, eğer Oliver ve ben gerçekten çıkıyor olsaydık bizim durumumuzun böyle mi olacağını merak ediyordum. Erkek kardeşim ve arkadaşlarıyla birlikte mi takılacaktık? Bu tuhaf olur muydu? O en iyi arkadaşından korktuğu için birbirimizden uzakta mı oturacaktık ya da kardeşim bizim ilişkimiz hakkında ne düşünecekti? Bu düşünceler karşısında omuzlarım düşmüştü. Oliver’ın bakışlarını üzerimde hissettiğimde başımı kaldırıp ona baktım. Koltukta yanındaki yere vurup benim için eliyle işaret edince gülümsedim. Ayağa kalkıp Oliver’ın yanına giderek oturdum. Yanımda getirdiğim, koltuğa yayılmış Forty-Niners örtüsünü kaptım.

“Bugün seni özledim,” diye fısıldadı Oliver popom koltuğa değer değmez. Gülümsememi saklamaya uğraşıp örtüyü düzeltmeye çalıştım. Fakat Oliver bu defa yüksek sesle konuşmaya başlayınca başarılı olamadım. “Onu paylaşıyor muyuz? Burası çok soğuk.”

“Tabii ki.”

“Soğuk değil,” dedi Jenson kaşını kaldırıp bize bakarak.

“Biz tam da havalandırma menfezinin altında oturuyoruz,” dedi Oliver başını sallayarak. Dizlerimi yukarı kaldırdım, böylece Oliver’ın bacaklarının yanına temas ediyordum. Oliver da bana yaklaşıp dizlerim tamamen kucağında olacak şekilde beni kendine çekti. Elini orada bırakmış, avuç içiyle uyluklarıma dokunuyordu. Hareketi titrememe sebep olmuştu. Bakışlarımız birbirine kenetlendiğinde midemin kasıldığını hissettim. Çünkü o bakışı tanıyordum. Bakışlarını anında gözlerimden dudaklarıma kaydıracağını, ardından kalbim gümbürtüyle çarpmaya başladığı sırada yavaşça dudağını yalayacağını biliyordum. İkimizin sessizce

paylaştığı bu an, oyunu ve Jenson ile Victor'ın Frank Gore her ne hamleyi yapmışsa ya da kaçırmışsa ona yönelttikleri bakışlarını bastırıyordu. Her iki şekilde de benim için fark etmezdi. Çünkü benim tek oynamak istediğim oyun Oliver'ın uyluğum üzerinde gidip gelen uzun parmaklarını ve yanı başımda duran aralanmış dudaklarını kapsıyordu.

Yüksek sesli öksürük bizi gerçek dünyaya döndürmüştü. İkimiz de neredeyse olduğumuz yerde sıçrayıp birbirimizden uzaklaşarak Jenson'a baktık. Jenson *siz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz* bakışını bize yöneltmiş, dik dik bakıyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Victor; bakışlarını televizyondan ayırıp Jenson'a yöneltti.

"Evet, kesinlikle. Bira yanlış boruya kaçtı."

Vic başını sallayıp başka bir bira açtı. "Hey, Fasulye! Şu görüşmelerden bir haber var mı?"

"Haftanın sonunda bir iş görüşmesine gidiyorum," diye yanıtladı Oliver.

"San Francisco mu?" diye sordu Jenson.

"Evet."

"Kahretsin. Evde olmayı özlemeyecek misin yine?"

Oliver cevap verirken ona bakmamaya çalıştım. Gözümün önünde omuzlarını silkerken vücudunun aldığı pozisyona ya da her iki durumda da iyi olduğunu ifade etmeye çalışırken ellerinin aldığı şekle odaklanmamaya çalıştım. Onların kalbimde kocaman bir delik açıp içime işlemesine engel olmaya çalıştım. Fakat yine de engel olmadım. Her zamanki gibi her şey olup bitiyordu. Oliver'la işi hakkında konuşmuştuk. Şu anda, kendi alanıyla ilgili boş pozisyon yoktu burada. Hayatımızda ilk kez ilişkimizin rayına oturduğu bir anda iş için baktığı yerlerin buradan çok uzaklarda olması alacağımız darbeyi azaltmıyordu. İşin gerçeği, işi söz konusu olduğu ve Oliver'ın gerçek

tutkuları gün yüzüne çıktığı zaman bunu tamamen ezip geçiyordu. Her zaman olduğu gibi.

“Ev, onu kurduğun yerdir,” dedi Oliver.

Gözlerimi kapadım, örtüyü bırakıp ayağa kalktım. Odadan ayrılmak için koltuğun etrafından dolaştım. “Ben gide...” Sesim kısılmıştı. Söyleyecek bir bahane bulamayınca yürümeye devam ettim. Bir şişe su almak için mutfakta durdum. Buzdolabının kapağını kapatırken Oliver içeri girdi.

“Kızgınsın.”

İç çektim. “Evet, kızgınlım dâhi şey!”

Oliver, cevap yüzümün herhangi bir yerinde yazılı olabilemiş gibi bana bakıyordu. O zaman gerçekten ne demek istediğimi anlamadığını fark ettim. San Francisco’daki olası bir işin beni nasıl etkileyeceğini gerçekten anlamıyordu.

“Neden bana iş görüşmelerinden bahsetmedin?” diye fısıldadım yarı bağırır şekilde. Oliver cevap vermeyince başımı salladım. “Şimdi buna devam edemem. Anneme bazı şeylere yardım edeceğime dair söz verdim. Gitmek zorundayım.”

“Böyle bir şeyin ortasında bırakıp gidemezsin,” dedi Oliver, ona bakmam için beni döndürdü. Başını hafifçe eğip gözlerime baktı. “Henüz görüşmeyi yapmadım bile Elle. Orada bir işe kabul edildiğim anlamına gelmiyor bu.”

“Fakat kabul edileceksin.”

“Edilmeyebilirim bebeğim.” Sesi kulağımı tırmalıyordu.

“Kabul edileceksin.” Gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyordum. “Kabul edileceksin, çünkü zekisin ve çok çalışkansın. Neredeyse mükemmel bir not ortalamasıyla mezun oldun. Seni işe alan yer çok şanslı olacak. Bana bir hayaletle yarışamayacağını söylemiştin. Pekâlâ, ben de senin işinle yarışamam.” Oliver’dan uzaklaştım.

“Yarışmayacaksın.” Tam o sırada Victor mutfaktan içeri girip hafifçe bana çarptı.

"Sorun ne?" diye sordu Victor. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedim.

"Sadece hayat hakkında konuşuyoruz," diye araya girdi Oliver.

"Dışarı çıkıyorum, bu gece geri gelmeyeceğim," diye cevaplayıp kapıya doğru yöneldim.

Victor ısıklık çaldı. "Kahretsin, üç gece peş peşe? Yakın zamanda piç kurusuyla tanışacak mıyım? Ona erkek kardeşinin avukat olduğunu, silahı olduğunu ve emniyet teşkilatında birçok kişiyi tanıdığını söyledin mi?"

"Annemin evine gidiyorum, ahmak," deyip başımı salladım. Victor buzdolabına doğru giderken arkasından bakıp Oliver'la göz göze geldim.

"Konuşmamız gerekiyor," diye fısıltıyla ağzını oynattı Oliver. Başımla onaylayıp arkamı dönmeden önce beni telefonla aramasını işaret ettim.

Bir saatten ve yüz tane tatil kartı katlanıp zarfların içine konduktan sonra üst kata çıkıp telefonumu kontrol ettim. Oliver'dan gelen cevapsız çağrıyı görünce onu geri aradım.

"Neredesin?" diye sordu Oliver telefonun ilk çalışından hemen sonra.

"Ailemleyim."

"Yoldayım, geliyorum."

"Ne? Hayır," deyip eski odamda on dakika içerisinde yapmayı başardığım karmaşıklığa baktım.

"Pencereni açık bırak."

"Oliver! Ergen değiliz biz. Ağaca nasıl tırmanacaksın?"

"Bana yaşlı mı diyorsun?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Yarası olan gocunur. Eğer sen öyle düşünüyorsan."

"Düşünmüyorum. Büyük olmadığımı biliyorsun," dedi hafifçe homurdanıp. Kendime engel olmaya çalışmama rağmen beni güldürmüştü.

“Küçük olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Küçük olmadığını sana hatırlatmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun bana?”

Tekleyen kalbime rağmen gülmeyi başarmıştım. “Pekâlâ, pencereyi açık bırakacağım.”

Bana çok uzun gelen bir zaman sonra Oliver pencereden tırmanıp yanıma, yatağa yerleşti.

“Çok geciktin,” diye fısıldadım.

“Sadece on dakikamı aldı.”

“Bana sonsuzmuş gibi geldi.”

“Ben yanında olmadığım her zaman öyle gelir,” diye mırıldanıp beni kendine doğru çekti. “İşimle yarışamaya-
cağını söylemiştin,” dedi boynuma doğru fısıldayarak. “Ve
buna katılıyorum. Yapamayacağın tek şey sadece o mu?”

Gürültülü bir şekilde soluğumu bıraktım. “Bu ve birlikte
geçirdiğimiz o muhteşem hafta sonu, sonrasında senin
beni bırakıp gitmen. Tekrar kalbimin kapılarını açıp seni
hayatıma almayı ve sonrasında seni kaybetmeyi göze ala-
mam. Fakat bunu yaptım Oliver. Bu sefer de bütün çekin-
celerime rağmen kalbime işlemene izin verdim,” dedim
gözlerimi kapayarak.

Öyle görünüyor ki daha öncesinde bu şarkıyı ve dansı
milyonlarca defa tekrarlamıştık. Fakat işte yine buraday-
dık. Onunla hiç olmamış olmaktansa geçmişin tekerrür
etmesini tercih ederdim. Onunla birlikteyken bana hisset-
tirdiği şeyler olmaksızın hayatımı yaşamak sanki ihtiya-
cım olan her şeyden mahrum olmak gibi geliyordu. Eğer
bu aşksa... her zaman düşündüğüm gibi gerçek aşksa, o
zaman korkunç bir Rus ruletinden başka bir şey değildi.
Sıra sana geldiğinde silahın tetiği çekilir; aldığın nefesin
son nefesin olabilir beklentisiyle korkuyla sinersin. Fakat
sonra hayat devam eder, ta ki bir sonraki tura kadar... ve

bir sonraki. Sonrasında bir kez tetiğe basılır ve silah seni vurur. Bu defa öylece uzaklaşıp gidemezsin.

“Bunun için minnettarım Estelle. Gerçekten minnettarım.” Oliver soluğunu bıraktı. “Keşke bütün cevapları bilebilsem, keşke yarının ne getireceğini bilebilsem... Böylece bu çok zor olmazdı.”

“Ne getireceği umurumda değil Oliver.”

“Umurunda Elle. Kendine yalan söyleyip önemsemediğini düşünebilirsin. Sadece hoş vakit geçirmek istediğini ve imkânın varken elde edebileceklerini değerlendirmek istediğini dile getirebilirsin fakat önemsiyorsun.”

Duraksadım. “Kadınlarla çıkıyorsun, hiçbir şekilde ciddi bir ilişkiye dahil olmuyorsun. Kardeşimin her zaman söylediği şey her defasında senin için yürüyüp gitmenin ne kadar kolay olduğu, eğer giden diğer tarafsız senin bunu neredeyse hiç umursamadığın. Peki o zaman söz konusu ben olduğumda bunu neden umursuyorsun?”

Omzumu öpüp yüzünü boynuma yerleştirdi. “Eğer istediğim iş teklifini alırsam sana söyleyeceğim, birlikte ne yapacağımıza birlikte karar vereceğiz, tamam mı? Pencere-lerden yukarı tırmanmam, Elle. Kovalamayı sevmem. Çıktığım kadınlara kararlarımı açıklama zahmetine girmem. Benimle ilgili hoşlanmadıkları bir şey olduğunda gitmekte serbestler, aynı benim olduğum gibi. Sanırım burada olduğum gerçeği çok şey anlatıyor.”

“Anlattığını biliyorum,” diye fısıldadım.

“O zaman sana önemsediyimi söylediğimde bana inanıyor musun?” diye mırıldandı omzumun arkasına doğru.

“Sana inanıyorum ve gelecek hafta oraya gittiğinde benim için endişelenmeni istemiyorum.” Oliver’ın benim için endişeleneceğinden şüpheliydim. Oyununu devreye soktuğu zaman başarılı bir şekilde her şeyi dışarıda bırakmasını iyi biliyordu. Fakat yine de kelimeleri yüksek sesle

söylemem gerektiğini düşünmüştüm. İkimiz arasında gelişen bu bağa ilişkin beslediğim dağınık ümit kırıntılarını toplayıp geri çekildiğimi hissetmeye başlamıştım.

Oliver derin bir soluk verip bacaklarını etrafımdan doladı. Yüzünü boynuma yerleştirmiş, kollarınıysa belimin etrafından sarmıştı. Geceyi o şekilde geçirdik. Onun tarafından sarmalanmış bir şekilde, en sevdiğim pozisyonda olmama rağmen çok az uyuyabildim. Düşünebildiğim tek şey her zaman olduğu gibi derin sulara daldığım ve zarar görmeden bundan kurtulamayacak olmamdı.

Günler sonra hastaneye gittiğimde Oliver'ı daha önce gördüğüm fakat tanımadığım doktorlardan biriyle konuşurken gördüm uzaktan. Resim odasına girmeden önce bakışlarını yakalayamadım ve o şekilde olmasını da tercih ederdim. Yeniden başlayabilmek için eskisi gibi olamayacağımı bilmeme rağmen bu adam yüzünden kendimi kaybetmemem gerektiğini söyledim kendime. Yine de iş görüşmeleri hakkında konuştuğumuzdan biraz kendimle kalmaya ihtiyacım olduğunu fark etmiştim. Son kez birlikte olduğumuzda, gün ağarmak üzereyken ve ailemin evinden ayrılırken Oliver'a biraz yavaşlamamız gerektiğini söyledim. Aramaları çok fazla olmamasına rağmen çağrılarının bazılarından kaçınmaya çalıştım. Duyduklarımdan, yani gerçekte Mae'den öğrendiğim kadarıyla bu son birkaç gündür Oliver'm ara vermeksizin çok yoğun çalıştığını duymuştum. Bu yüzden çok fazla boş zamanı olmadığını biliyordum.

Resim odasında, gazeteyi uzun masanın üzerine serdim; her birini düzenli olacak şekilde, şeffaf boş kutuları masanın üzerine yerleştirdim. Hepsi renkli ve şirin olan farklı cam parçalarını kutuların içerisine koydum ve sonrasında her

kutunun yanına bir çekiç bıraktım. Çocuklar hemşireleriyle birlikte ki bugün Tara'nın günüydü, içeri geldiklerinde hepsini selamlayıp sandalyeleri göstererek işaret ettim. Çok kısa bir süre sonra Oliver içeri girip tembel bir gülümsemeyle bana bakarak yanıma doğru yöneldi. Danny'ye yaklaşıp oksijen pompasında asılı duran çizelgeyi kontrol etti.

"Sakın bana bunları kıracağımızı söyleme," dedi Mae.

"Vay canına, bir şeyler kıracağız!" diye bağırdı Mike yumruğunu havada sallayarak.

Mike'ın coşkusu karşısında Tara, Oliver ve ben gülerek başımızı salladık.

Kaşımı kaldırarak, "Şimdilik çekici masanın üzerine bırakmak isteyebilirsin, Thor," deyip gülümsemesi yüzüne yayılan Mike'a baktım.

"Thor, ha?" dedi Mike. Gözlerimi devirdim.

"Kuralları hatırla."

"Kurallardan gerçekten hoşlanmıyorum," dedi. Oliver'a bakıp güldüm. Onu gülerken bulmayı bekliyordum fakat onun yerine Mike'a dik dik bakıyordu. Bu da durumu daha komik bir hale getiriyordu.

"Her neyse... Soruna cevap olarak evet, bugün bir şeyleri kıracağız."

"Ama... yunus balığı?" dedi Mae, kutusundaki cam yunus balığını havaya kaldırdı. "Ve sörf tahtası?"

Gülümseyip başımla onayladım. "Onlar sadece basit şeyler."

"Güzel şeyler."

"Pekâlâ, onlarla daha güzel şeyler yapacağız. Bununla birlikte, eğer dikkat ettiyseniz onların hepsi biraz kırılmış," deyip yunus balığının eksik kuyruğunu ve sörf tahtasının eksik parçasını gösterdim.

Oliver'ın odadan çıkışını fark etmedim. Arkasından kapının kapanış sesine başımı kaldırıp baktığımda çocuklar-

la birlikte yaptığımız işe zaten çoktan dalmıştık. Daha çok hepsi top gibi görünmesine rağmen kalplerin çok küçük şekillerini yapıyorduk ama yine de çocuklar bu konuda çok heyecanlanmış görünüyordu.

"Şimdi onları fırınlamak için eve götürmeliyim," dedim.

"Onları fırınlamak mı?" diye sordu Danny.

"Evet, fırınlanmalılar ve sonra da kurumalı. Derken hazır hale gelmiş olacaklar. Onlardan anahtarlık yapmak ister misiniz, yoksa oldukları gibi mi kalsınlar?"

"Anahtarlık!" dedi Mae.

Mike kaşlarını çatıp Mae'ye baktı. "Araba sürmüyoruz bile."

Mae gülümsedi. "Kendi adına konuş, çok yakında sü-rüyor olacağım."

"Tamam, ben de anahtarlık yapacağım," diye mırıldandı Mike.

Çocuklar odadan ayrılmaya başlamıştı; ben de odayı toparlıyordum. Odanın kapısı tekrar açıldı, Jen yanında takım elbiseli bir adamla içeri girdi.

"Selam! Seni yakaladığımıza sevindim," dedi Jen gülümseyerek. "Bu Chris. Bölümümüzün başkanı ve senin projenin kabul edilmesini sağlayan kişi."

Hafif bir şaşkınlıkla geri adım attım. Çünkü Chris benim yaşlarımda gibi görünüyordu. Bu yüzden Jen'den daha üst bir konumda olduğu için şaşırmıştım.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," deyip ellerimi üzerimdeki kirlenmiş önlüğüme sildim. "Özür dilerim. Benim... kıyafetim biraz kirli şu anda." Gergin bir şekilde hafifçe güldüm.

Jen gülümsedi. "Hey, en azından kimse çalışmadığını söyleyemez..." Etrafına bakındı ve yaptığımız şeyleri gördüğünde şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Siz bugün bunları mı yaptınız? Çok güzeller."

"Henüz tamamlanmadılar, bu yüzden onları eve götürmeliyim," dedim. Sesimdeki uyarıyı yakalamasını ümit ettim. Böylece onları kaldırmaya çalışmazdı. Neyse ki etkilenecek bir şekilde onlara baktı, bu benim gülümsememe sebep olmuştu.

"Burada yaptığın şeyi çok sevdim Estelle. Aslında herkes sevdi. Odalar, koridorlar... artık bir hastane gibi görünmüyor," dedi Chris; dikkatini bana vermişti.

Jen saatine baktı. "Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm ama bir satıcıyla buluşmam gerekiyor." Chris'e baktı, Chris gülümseyip başıyla onayladı. Jen ayrılıp kapı kapandığında takım elbiseli bu adamla orada öylece ayakta beklediğim için biraz garip hissetmeye başladım. Daha başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ama Chris etrafına bakınmaya başlayınca garip hissetmem çok uzun sürmedi. Ellerimi yıkayıp önlüğümü çıkardım, yavaş adımlarla kapıya doğru yöneldim. Chris benim için kapıyı açtı ve birlikte odadan dışarı çıktık.

"Programa ne kadar süre devam etmeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Dürüst olmam gerekirse bunu düşünmemiştim. Burada artık istenmediğimden Jen'in bana durmam gerektiğini söyleyeceğini düşündüm," dedim gülümseyerek.

"Pekâlâ, aslında ben de bu sebeple seninle tanışmak istedim," dedi Chris. Onunla birlikte hemşirelerin olduğu bölmeye gittiğimizde durduk. Hastanenin bu bölümü yeniden kullanıma açıldığında burası önceki yerine taşınmıştı.

"Buraya gelmeyi bırakmamı istediğin için mi?" diye sordum yavaşça. Eğer Chris evet deseydi bunu kişisel olarak algılamazdım, çünkü bunun geçici bir şey olduğunu biliyordum. Ama bu projenin sonlandığını da kesinlikle görmek istiyordum. Onun cevabını beklerken bir yandan ona bunu söylemek için kendimi hazırladım.

Chris kaşlarını çatıp arkasında sohbet eden hemşirelere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bir yere gidip konuşmaya ne dersin?"

"Elbette. Senin ofisin?"

"Aslında," dedi; biraz ürkek ve mahcup görünüyordu. "Yemek katına gitmemizin bir sakıncası olur mu? Öğle yemeğini... yine kaçırdım diyelim."

Güldüm. "Sorun değil."

Yemekhaneye gidiş yolumuzda, Chris üniversitedeyken hastanede çalışmaya başlamasına rağmen üniversiteyi bitirdiğinde daha üst pozisyona ve mastırını tamamladığında daha da üst konuma yükseldiğini söyledi.

Yiyecek tepsisini alıp masada benimle buluştuğunda, "Burada olmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Resim yapıyorum." Chris, resim yapmak hobiymiş gibi başıyla onaylayınca gülümsedim. "Ayrıca gidecek yeri olmayan çocuklar için okul sonrasında bir programım var."

"Vay be. Çocukları gerçekten seviyor olmalısın," dedi ağzını silerek.

"Sanırım seviyorum."

"Çok fazla kardeşin var mı?"

"Bir ağabeyim var fakat büyürken evde çok fazla erkek çocuk vardı, sanırım bu yüzden dört tanesinin en genci olduğumu söyleyebilirim," dedim gülerek. Chris yemeğine devam ederken bakışlarımı ondan çevirip odanın karşı tarafındaki masada oturan Oliver'ı gördüm. Daha önce onunla konuşurken gördüğüm adamlaydı. Onu nasıl fark edemediğimi bilmiyordum fakat bana bakış şekline anladığım kadarıyla beni görelî bayağı olduğunu söyleyebilirdim. Elimi çantama sokup telefonumu bulmaya çalıştım. Bir cevapsız aramayla iki mesajımın olduğunun farkına vardım.

“Bunun nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim. Benden küçük iki erkek kardeşim var,” dedi Chris. Onu dinlediğimi belli edencesine mırıldanıp bir yandan da telefondaki mesajları açıp okumaya başladım.

Gittin mi?

Boş ver. Şimdi gördüm seni.

Kaşlarımı çattım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Chris.

Bakışlarımı ona çevirdim. “Evet, kesinlikle. Pekâlâ, program hakkında bana ne söylemek istiyordun?” diye sordum, bir yandan da mesaj yazıyordum.

Ben de seni yeni gördüm.

“Gelmeye devam edip edemeyeceğini merak ediyordum. Programı yöneten son kişi programı yürütürken çalışmalar oldukça sıkıcı bir hal almıştı. Sanırım kadın biraz yaşlı ve fazla katı olduğu için çocuklarla iyi ilişki kuramadı ve dürüst olmak gerekirse işini iyi yaptığı da söylenemezdi,” dedi gülümseyerek.

“Duvardaki balıktan sorumlu olan o muydu?”

“Kendi başıma o duvarları yeniden boyamayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin.”

Yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi görünce güldüm. “Ve ben de hastanedeki hiç kimsenin iyi bir zevki olmadığını düşünmüştüm.”

“Benim zevkim harikadır. Her neyse, belki haftada bir gelebilirsin? Bu sana uyar mı? Seni burada haftada iki defa görmeyi çok isteriz fakat kurulun bunun için ödeme yapmaya istekli olacağından emin değilim.”

Ödemedi bahsedilmesi beni şaşırttı. "Aslında bunun karşılığında ücret almak için katılmadım ben."

"Biliyorum fakat herkes bir şeylere ihtiyaç duyar," dedi omuz silkerek. Kendi telefonunu kontrol etti.

"Ben değil," deyip ben de omuz silkerek telefonuma baktım.

Seni özledim.

Midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Başımı kaldırıp Oliver'ın olduğu tarafa baktığımda yine aynı masada oturduğunu gördüm. Bu defa yalnız oturuyordu ve hâlâ bana bakıyordu.

Herkese kızgınmışsın gibi bana gözlerini dikip
bakmanın sebebi bu mu?

"Çocuklara yaptırdığın şu kalpler," dedi Chris birdenbire. "Yaptığın iş bu mu?"

Başımınla onayladım.

"Onları satıyor musun?"

Tekrar başımınla onayladım. "Evet."

"Fiyatları ne kadar?"

"Aslında büyüklüklerine göre değişiyor."

"Müşteri siparişine göre mi yapıyorsun, yoksa daha önceden yaptıkların var mı?"

Hafifçe kaşlarımı çatıp gülümsedim. "Yaptıklarım var fakat müşteri siparişlerini de kabul ediyorum."

Chris sert bir şekilde soluğunu bırakıp alnını ovdu. "Nişanlıma yıl dönümümüz için hediye almam gerekiyor ve ne almam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim bile yok. Sekiz yıl birlikte olmanın ardından bileceğimi düşünebilirsin, değil mi?" deyip güldü. "Yine de bu kalplerden birini sevebilir sanırım."

“Pekâlâ, perşembe günü çocuklarınkileri geri getirmek için geldiğimde senin için de birkaç tane yanımda getirebilirim.”

Chris gülümsedi. “Bu harika olur. Ofisimin nerede olduğunu biliyor musun? Senin çalıştığın yerde aynı binada, Jen’in ofisinin karşısında.”

“Orayı bulacağımdan eminim.”

Aynı anda ayağa kalkıp önce beceriksizce birbirimize, sonra da elimizdeki telefonlara baktık, sonrasındaysa tekrar birbirimize baktık. Sonunda Chris elini uzattı ve ben de tokalaşmak için elini sıktım. “Perşembe günü görüşürüz.”

Onunla vedalaştıktan sonra Oliver’ın masasına doğru yürüdüm. Ben oraya gitmeden önce Oliver ayağa kalkıp koridoru işaret etti. Ben de Oliver’ın ardından onu yemekhanenin yanındaki odaya doğru takip ettim. Arkamızdan kapıyı kapar kapamaz Oliver beni duvara dayadı, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan öptü. Oliver’ın saçına asılınca o da benimkini çekiştirdi. Dillerimiz çarpıştığı sırada ikimiz de birbirimizin yüzünü elimizle tuttuk. Nefes almak için hafifçe geri çekildim.

“Beni gerçekten özlemişsin,” dedim soluk soluğa. “Kadınlara hastane odalarında sarkıntılık eder misin sık sık?”

Oliver alnını benimkine dayayıp ağır bir şekilde soluğunu verdi. “Kesinlikle hayır. Genellikle bu kadar çaresiz değilimdir.”

Tırnaklarımı göğsüne bastırınca inledi. “Bu çaresizlikten bana biraz daha bahsetsene Doktor Hart,” diye mırıldanıp hafifçe ona dayanarak dudağının kenarını yaladım. Kalçasını bana doğru bastırdı ve sertliğini hissedince inledim.

“Başka bir randevuya ihtiyacım var,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Ellerini gömleğimin altından içeri soktu.

“İşinin tam ortasında benden faydalanmaya mı çalışı-

yorsun?" Elini sutyenimden içeri sokunca sırtımı kamburlaştırdım.

"Bir saat önce işimi bitirdim." Parmağıyla göğüs uçlarıma dokunuyordu.

"Ve kaldın?"

"Seni beklemek istedim."

"Gerçekten mi?" Ağzını eğip göğüs ucumu ağzına alınca soluğumu tuttum.

"HmMMM," diye yanıtladı tenime doğru mırıldanarak.

"Ve sonra odanın karşısından bana gözlerini dikip bakarak orada öylece oturdun?"

"O adam senin tipin değil," dedi Oliver, diğer göğüs ucunu yaladı.

"Ne?" Hareketini durdurmak için başını kavradım ve Oliver bana baktı.

"Öğle yemeğini birlikte yediğin şu adam. O senin tipin değil."

Kendime engel olamayıp gülümsedim. "İş sırasında, hastanenin yemekhanesinde bir adamla randevum olduğunu mu düşündün?"

Oliver uzun bir şekilde soluğunu bıraktı, hâlâ göğüslerimi tutuyordu. "Bunu nasıl adlandırırdın?"

Güldüm, başımı sallayıp bana baksın diye çenesini elimle kavradım. "Bunu randevu olarak adlandırmak gülünç olurdu. Eğer öyle olsaydı bu seni rahatsız eder miydi?"

Oliver'ın omzunu silkip bakışlarını benden uzaklaştırmasına gülmemek için büyük çaba sarf etmiştim.

"Bana, beni kışkırdığın için mi buraya getirdiğini söylüyorsun?"

Oliver bakışlarını bana çevirdi. "Kıskanmadım."

"Pekâlâ, şu beni birlikte gördüğün adamın hastane dışında benimle dışarı çıkmak istediğini, gerçek bir randevudan bahsediyorum, söylersem umursamayacak mısın?"

"İstedi mi?"

"Bu önemli mi?"

"Evet."

"Çünkü?" Ellerimi saçlarının arasında gezdiriyordum. Dokunuşum karşısında gözlerini kapadı.

"Çünkü..." Bana doğru yaslandı. "Çünkü..." Gözleri bir anda açıldı. "Çünkü onun yerinde ben olmak istiyorum. Her defasında seni dışarı çıkaracak adamın ben olmasını istiyorum."

"O zaman o adam ol."

"Olacağım," dedi Oliver. Beni öpmek için öne eğildi. "Olacağım."

"Tamam," diye karşılık verdim. Sonsuza dek orada kalmayı dileyerek kıvrıldım ve kollarının arasına yerleştim.

Bunun her zaman yapabileceğim bir şey olmayacağı gerçeği canımı yakıyordu.

Sanki bendeki bu tedirginlik dışarıya sızmış gibi Oliver geri çekildi ve elinin tersiyle yanağıma dokundu.

"Bu sadece bir iş görüşmesi Elle," diye fısıldadı bana bakarak.

Uzun ve derin bir soluk alıp gözlerimi kapadım. Fakat bu sadece bir iş görüşmesi değildi. İnsanın hayatını değiştiren önemli bir şeydi. Kendi kendime hayatın kısa olduğunu hatırlattım. Wyatt'a olanlar ortadaydı. Sevdiği bir şeyi yaptığı için Oliver'ın kendisini kötü hissetmesine sebep olmayacaktım. O kız olamazdım; kendi mutluluğu için başkasının sevdiği şeylerden vazgeçmesini talep eden kişi olamazdım. Sakinleştiğimi hissedince gözlerimi yeniden açtım. "Biliyorum. Git ve iş görüşmende canlarına oku, Fasulye. Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Uzanıp onu yanağından öptüm. Oliver beni tekrar kavradığında onu durdurdum.

"Geri geldiğinde beni ara."

Bana verdiği o rahatlık hissinden, o büyük, sıcacık ellerinden ve o kocaman yeşil gözlerinden kendimi bir şekilde kurtarıp döndüm. Arkama dahi bakmadan odadan ve hastaneden çıkıp gittim.

32. BÖLÜM

DIŞARIDA, EBEVEYNLERİMİN KATLANIR sandalyesinde oturup büyük bir cam parçasını almak için uzandığım sırada cam elimi sıyırdı. Kendime küfrederek elimi sallayıp parmağımın ucundaki küçük kesiği emmeye başladım. Uzun bir zamandır böyle bir şey yaşamamıştım.

"Bu günün kutlama günü olması gerekiyordu," dedi annem. Arkamdan, elinde iki bardak limonatayla çıkageldi.

"Öyle," deyip uzanarak elindekilerden birini aldım.

"Evi sonunda sattığın için mutlu musun?"

İç çektim ve kucağımdaki kutuyu yana bırakarak ayaklarımı sandalyede destekleyip kaldırdım. "Mutlu, rahatlamış, biraz da heyecanlıyım."

"Üzgün değilsin," diye açıklamada bulundu annem. Ona bakınca bana gülümsediğini gördüm.

"Üzgün değilim." Bu doğru olduğu için rahatlamıştım. Belki de bana sonsuzlukmuş gibi gelen uzun bir süreden beri Victor'la birlikte yaşadığımdandı. Belki de bunu kabullenebilmiştim. Wyatt'ı o şekilde kaybettiğim için bir parçam hep üzüntü duyacak olmasına rağmen, hayatta

kalmayı başarmış ve yoluma devam edebilmek için bir yol bulmuştum.

“Wyatt’ın senin o çok sevdiğin şu resmini de sattın. Çok büyük adımlar atıyorsun. Seninle gurur duyuyorum,” dedi annem gülümseyerek.

“Teşekkür ederim anne. Ben de,” diye yanıtladım hafifçe gülerek.

“Ama galeriyi işletmeye devam edecek misin?” Sorudan daha çok bir açıklama gibiydi.

Kelimeleri karşısında kaşlarımı çattım. “Elbette.”

“Eğer yeni bir tane açmak ve taze bir başlangıç yapmak istersen senin için bunu seve seve yaparız, biliyorsun değil mi?”

Kısa bir süre sessiz kaldım. Evde olduğu gibi galeride de çok fazla hatıram vardı. Ama yine de farklı bir şekilde bunları diğerlerinden ayırabilmeyi başarmıştım. Orada Wyatt’la birlikteyken ben kendi stüdyomdaydım, o ise kendisinin kindeydi. Burayı yatak odasını paylaştığımız gibi paylaşmıyorduk.

“Teşekkürler fakat şimdilik iyiyim anne. Kira kontratım bitince bunu tekrar düşüneceğim.”

“O ne zaman?”

“Ayın sonunda,” diye homurdandım. Annem başını salladı.

“Ağırdan almayı çok iyi beceriyorsun,” dedi küçük bir gülüşle. “Çok fazla cam var. Bu sefer ne kadar kalp kırıldı?”

Ailem yaptığım kalpleri sürekli şaka konusu yapıyorlardı. Kalplerin nasıl oluşturulduğunu onlar bile bilmiyordu. Fakat onların güzel olduklarını düşünüyor, onları yapmam konusunda beni destekliyorlardı. Yaptığım kalpleri alan ilk kişiler, sevgililer gününde erkek arkadaşları olmayan bir grup tepesi atmış yaşlı kadındı. Kalpleri, “*Kimin Bir Erkeğe İhtiyacı Var Ki Partisi*” için odak noktası yapmışlardı.

Bir sonraki yıl o kadınların üçü de evlenmişti. Ama kırık kalpler konuşmasında bu hikâyenin son kısmı genellikle göz ardı edilirdi. Çünkü insanların hepsi randevulara gitmekten bıkmış, boşanmış kadınların oluşturduğu üzücü kısımları anlatmayı tercih ederdi.

Gülümsedim. “Bu kalplerin bir düğün için olduklarını bildirmekten memnuniyet duyarım.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Hastanedeki sanat programından sorumlu olan bölümün yöneticisi olan adam onlardan birini nişanlısı için satın aldı. Nişanlısı da nedimelerin her biri için bir tane almaya karar verdi.”

“Bu çok güzel. Bu kadının harcayacak çok parası olmalı,” diye yorumda bulundu annem. İkimiz de babamın insanların barbekü için geldiklerini belirten haykırışını duyunca ona doğru döndük.

“Gidip şunu bir yere bırakacağım,” deyip doğruldum.

“Ben geldim,” diye seslendi Mia, bahçeye adımını atmıştı. Şu son birkaç gün içinde ilk defa stres dışında bir şeyler hissetmeye başlamıştım.

“Bunda bana yardımcı olur musun lütfen?” diye seslenip kutuların birini aldım. Mia hemen yanıma gelip diğer kutuyu aldı.

“Bunlar çok güzeller,” dedi Mia; eve doğru yürümeye başlamıştık. Ön kapının yanındaki oturma yerine kutuları yerleştirdik ve annem gelene kadar orada bekledik. Mia’nın yaptığı resimler, kalpler ve çocuklar hakkında sohbet etmeye devam ettik. Bizimkilerin her barbekü partisinde hep aynı şeyler yaşanırdı. Aynı muhabbetler, aynı kişiler... Bu asla eskimezdi. Ben Wyatt’la birlikteyken bunların çoğundan kaçmıştım. Çünkü Wyatt gelmeyi pek istemezdi. Herkesin ona yabancıymış gibi hissettirdiğini söylerdi. Böyle düşünmesi beni üzerdi, ben de bu yüzden

gelmezdim. O zaman bunları özlüyor olmama rağmen gelmediğim için pişmanlık duymamıştım. Ailem de bunu anlayışla karşılamıştı. Eğer benim yerimde olsalardı aynı şeyi yapacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Victor kısa bir süre sonra, daha önce hiç görmediğim bir kızla birlikte geldi. Kızın yanında da kendi arkadaşı vardı.

“Bu Madelyn ve onun arkadaşı Emma,” diye tanıttı arkadaşlarını Victor. “Madelyn, Bobby’nin kız kardeşi oluyor.”

Mia’yla bakiştık, sonrasındaysa bakışlarımızı Victor’a çevirdik. Madelyn ve Emma’yla selamlaştık. İki de benim küçük kız kardeşim olabilirmiş gibi görünüyordlardı. Aklima gelen ilk şey bütün bunlar konusunda Oliver’in düşüncesinin ne olduğuydu. Geçen hafta iş görüşmesi için ayrıldığından beri çok fazla konuşmamıştık. Birkaç mesaj ve bir gece *“arayıp sesimi duymak istediği zaman”* telefonda bir kez görüşmüştük. Fakat bunun haricinde ilişkimizde nerede olduğumuza dair hiçbir şey belli olmamıştı. Neyse ki çok fazla meşgul olduğum için sadece geceleri ya da gerçeklerle yüzleştığım böyle zamanlarda bunları düşünüyordum.

“Jenson da gelmek üzere,” diye belirtti Victor kızlar yanından ayrıldıktan sonra. Mia’ya arkadaşının durumuyla ilgili uyarılar vermeye bayılıyordu. En azından Victor onun buraya gelişi konusunda bilgisiz değildi ve Mia’nın hazırlıksız yakalanmasını da istemiyordu.

“İş için uzakta olduğunu düşünmüştüm,” dedi Mia. Sesi daha önce olduğundan daha sessiz ve cılızdı.

“Tarihte değişiklik yapıldı,” dedi Victor arkasını dönerrek.

“Nasıl oluyor da Bobby’nin kız kardeşini buraya getirirken buluyorsun kendini?” diye sordum. Başım la annem ve Bettina’yla konuşan kadınları selamladım.

“Geceyi benimle geçirdi.”

Victor'a bakakalmıştım. "Arkadaşının kız kardeşiyle mi yattın? O kaç yaşında?"

"Sakin ol," dedi Victor. Yüzümdeki ifadeyi görünce güldü. "O yeterince büyük ve ikimiz de sorumluluk alabilecek yetişkinleriz. İkisi de çok geç saatlere kadar kalınca gece bende kalması centilmence bir davranış gibi geldi. Hem Emma bütün gün çok fazla içtiğinden hastalanmıştı."

Victor'ın çok rahat bir şekilde konuşması yüzünden sinirden kulaklarımın kızarmaya başladığını hissediyordum. Fakat öfkemi belli etmemek için elimden geleni yaptım. Victor seks konusunda sorumluluk alabilecek kadar yetişkin olma bölümü konusunda haklı sayılırdı. Fakat arkadaşlarını bana yaklaşmamaları konusunda uyarırken, kendisinin arkadaşının kız kardeşiyle yatması tam bir ikiyüzlü olduğunu gösteriyordu.

"Erkek kardeşi neredeydi?"

"Bir dava üzerinde çalışıyordu."

"Onunla yattığına inanamıyorum," dedim, Victor'a dik dik bakarak.

"Hey! O on yedi yaşında falan değil." Alınmış görünüyordu.

Yandan bakınca Mia'nın ellerini birbirine geçirdiğini gördüm. Ben de aynısını yaparak Victor'a daha sert bir ifadeyle baktım. Zihnimden onun beynine hançerler saplıyordum. Victor sinsice gülüp bakışlarını yere doğru kaydırdı.

"Ondan hoşlanıyorum, tamam mı?" deyip yürüyerek yanımızdan uzaklaştı. Mia'ya dönüp kelimeleri kullanmadan Victor'dan nefret ettiğimi söyledim. Mia da benimle aynı fikirde olduğunu belirtircesine sert bir şekilde başıyla onayladı. Erkek kardeşimden nefret etme konusunda hemfikir olduğumuzu kesinleştirdikten sonra dışarı çıktık. Kendimize Mia'nın annesinin kırmızı şarap, meyve suyu ve soda karışımı punçından iki büyük bardak doldurduk.

“Sen iyi misin?” diye sordum Mia’ya. Sanki kurbağa yutmuş gibi görünüyordu.

Mia hiçbir şey söylemeden başıyla onaylayınca bakışlarımla onunkileri takip edip Jenson ve Oliver’ın olduğu yöne doğru baktım. Birlikte yürüyerek içeri gelirlerken bir şeylere gülüyor ve konuşuyorlardı. Abercrombie fotoğraf çekimlerinden yeni çıkmış gibi harika görünüyorlardı. Sanki ikisi de içinde bulunduğumuz huzursuzluk ve üzüntüden sorumlu değilmiş gibiydiler. Onların görüntüsü içimde bir şeylerin köpürmeye başlamasına sebep olmuştu.

“Ayrılmak istiyor musun? İkimiz de sessizce tüyebiliriz,” diye öneride bulundum. Kabul eder diye ümit ediyordum fakat Mia istemedi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirip birden keskin bakışlarla bana döndü.

“Olmaz. Bu yıl burada olduğun için ailen gerçekten çok mutlu,” deyip elini elimin üzerine yerleştirdi. “Bunun üstesinden geleceğim.”

“Her zaman üstesinden geliyoruz, değil mi?” deyip üzgün bir şekilde gülümsedim. Oliver ile Jenson’ın Victor ve kızların olduğu tarafa doğru yürüyüp gitmelerini izledim. İkisnin de erkekleri aşırı heyecanlı bir şekilde kucaklayıp selamlamaları midemi altüst etmişti. Emma’nın Oliver’a doğru kıvrılışını, Oliver’ın ona gülümseyişini izlerken Mia’nın elini sıktım.

“Nathan’ı arıyorum,” dedi Mia birdenbire. Ağzım şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

“Aramıyorsun,” deyip kendime engel olamayarak gülümsedim. İkimiz de normalde bu tür oyunlar oynayıp kimseyi kıskandırmaya çalışmazdık. Sanırım Wyatt’ın kıskanmasını sağlamaya ihtiyacım yoktu. Çünkü Wyatt doğuştan aşırı kıskanç bir yapıya sahipti. Fakat Mia da öyle birisi değildi. Erkek kardeşimin arkadaşlarının ortak bir özellikleri vardı: Kendilerinden oldukça emindiler. Aşırı

özgüvenliydim, kendileri söz konusu olunca bütün kızların hepsinin çantada keklik olduğuna inanıyorlardı. Jenson, Mia'ya sanki o hiçbir yere gitmeyecekmiş gibi davranmıştı daima. Acımasız biri olduğundan değildi ama Mia'yı açıkça kendisine sunulan bir hak olarak görmüştü. Tıpkı şu anki garip davranışları gibi, Jenson'la birlikteyken ona itaat eder, o etrafındayken sessizleşirdi. Çünkü gürültücü olan hep Jenson'dı. Aralarındaki her şey kötüye gittiğinde, Mia yeniden doğuşa hazırlanan bir mumya gibi kabuğundan sıyrılıp çıkmıştı. Mia'nın o yüksek sesli yorumlarını her şeyden daha çok bir kalkan gibi kullandığını çok iyi biliyordum. Çünkü Jenson'dan sonra Mia asla eskisi gibi olmamıştı. Gerçek Mia'yı yakaladığım ender zamanlar tıpkı şimdi olduğu gibi sessiz, korunmasız ve hassas olduğu zamanlardı. Oliver ve Jenson'a baktım; kızlarla konuşup gülüşüyorlardı. O anda karar verdim. Herkesin canı cehennemine. Biz de eğlenebilirdik.

"Ona arkadaşlarını da getirmesini söyle," deyip Oliver'ın şu anda kısa olan saçlarının arkasına baktım. İş görüşmesinden hemen önce saçlarını kestirmiş olmalıydı. Elbette hâlâ muhteşem görünüyorlardı. Geriye taranmıştı, böylece kıvrımları tişörtünün yakasına değiyordu. Ayrıca sakalını da tıraş etmişti; cildi pürüzsüz gözüküyordu. Neredeyse sakalı yok gibiydi.

"Hadi gidelim," dedi Mia; sinirli bir şekilde telefonunun tuşlarına basıyordu. "Geri döneceğiz." Kapının dışına doğru Mia'yı takip ettim. Mia kısık bir şekilde, "*Orospu çocuğu*," diye homurdanınca dayanamayıp güldüm. Mia'yı seviyordum.

Üst kata çıkıp odama gittik. Nathan'ın, geldiklerini bize bildiren seslenişini dışarıdan duyana dek Mia üzerinde çalıştığım kalpleri düzenlememe yardım etti. Neredeyse koşar

adımlarla merdivenleri inip Nathan, Hunter (evet, benim *ilkim* olan Hunter) ve Steven'la buluşmak için dışarı fırladık. Bizim, lise ve üniversitedeyken birlikte takıldığımız çocuklardı bu adamlar. Açık sözlü, eğlenceli ve iyi çocuklardı.

"Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi Hunter ikimize de kocaman sarıldıktan sonra.

"Biliyorum. Çıktığın o kıza ne oldu? Emily'ydi, değil mi?"

"Ara verdik diyelim. Arada uzun mesafelerin olduğu ilişkiler zor oluyor," dedi Hunter omuz silkerek. "Fakat aramızda bir şeylerin olduğunu düşünüyorum."

Gülümsedim. Bir süre birlikte sohbet ettik. Arka bahçede devam eden partiyi ve kısıktırmak istediğimiz adamları tamamen unutmuştum. Mia'nın da unuttuğundan kesinlikle emindim. Sanki yeniden lisedeymişiz gibi hissettirmişti. Bazen ihtiyacınız olan tek şey genç gibi davranmaktır. Gülüyor, Nathan'ın eski güreş anılarını anıp şakalaşıyorduk. Partneri olmak zorunda kaldığım aptalca hareketlerden birini göstermeye çalışırken dizimi yere çarptım. Gülmeme rağmen acıtmıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Nathan. İlgili bir acil durum teknisyeni gibi dizimi inceledi.

"Ben iyiyim, belli ki bu tür saçmalıklar için fazla yaşıyım fakat yaşayacağım," dedim. Herkesi güldürmüştüm.

"Hadi, eski günlerin hatırına seni sırtımda içeri taşıyacağım," dedi Hunter göz kırparak.

Nedendir bilinmez, Hunter bahçeye koşup zombi kıyameti hakkında bir şeyler bağırdı. *Walking Dead* dizisindeki birini taklit etmeye çalıştığından kesinlikle emindim. Fakat kullandığı sesin uzaktan yakından onunla alakası yoktu. Sıkıcı bir şekilde ona tutunup histerik bir şekilde gülmeye başlamıştım. Saçlarım öne arkaya doğru savruluyordu ve Mia, Nathan ile Steven da arkadan takip ediyorlardı.

Hepimiz yüksek sesle gülüyorduk. Arka bahçedeki herkes bir anda dönüp bize baktı.

“Harika! İşte şimdi seyreyle cümbüşü,” dedi Vic. Hunter onunla selamlaşmak için durduğunda Victor gülümse-di. Ben hâlâ Hunter’ın omuzlarındaydım. Vic ve arkadaş-ları her zaman Hunter ve diğerlerine düşkündüler. Birlikte sörf yapmaya bayılırlardı. Dahası Şükran Günü’nde hâlâ birlikte futbol oynadıklarından kesinlikle emindim.

“Görüşmeyeli uzun zaman oldu adamım,” dedi Hunter, etrafından dolanıp herkesle selamlaştı. Bense hâlâ sırtında asılı duruyordum. Dizimden şikâyet edip sırtından inmek istediğimde tıpkı amigo takımındaymışız gibi Hunter beni çevirip kucakladı. Başım ters dönmüştü, aşağı doğru bakı-yordum. Saçlarımsa çimlere sürünüyordu.

“Onu yere bırakacak mısın? O pozisyonda uzun süre beklemesinin beynindeki kan akışı için iyi olmadığını bili-yorsun,” dedi Doktor Oliver sanki ona sormuşlar gibi.

Herkes onun yorumuna burun kıvrırmıştı.

“Dostum, lütfen işi iş yerinde bırak,” dedi Jenson.

“Beni yere bırakacak mısın?” deyip yüzüme gelen saç-ları çekiştirirken hâlâ gülüyordum.

Hunter gülüyordu; bana bakıp başını olumsuz anlamda salladı. Bana doğru eğilince gözlerim kocaman açıldı. Beni öpeceğini ya da başka bir şey yapacağını düşündüğüm-den değildi ama yine de içten içe korkmuştum. Kulağıma doğru eğilip yüksek sesle fısıldadı, böylece etraftaki herkes onu duydu. “Zombiler hâlâ dışarıda bir yerlerde dolaşıyor ama eğer izin iyiyse seni kesinlikle yere bırakabilirim.”

Güldüm ve Hunter geri çekilince göğsüne vurdum. Sonra yalpalayarak beni ayaklarımın üstüne bıraktı. Kolla-rına tutunup dengemi sağlayarak ayakta durdum.

“Eğer bana dokunmak istiyorsan tek yapman gereken sadece sormaktı,” dedi Hunter; benimle flört ediyordu.

“Sana bu tür bir hareket için fazlaca yaşlı olduğumuzu söylemiştim. Şimdi başım dönüyor,” dedim.

“O tür bir hareket için *sen* fazla yaşlısın. Ben gayet iyiyim. Daha sonra tekrar denemek istersen beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Elle, bir dakika seninle konuşabilir miyim?” dedi Oliver aniden. Hunter ve ben bakışlarımızı ona çevirdik. Vic ve Jenson da ona baktı.

“Olur, sanırım?” deyiverdim. Bakışlarımı Oliver’ın o ışıldayan yeşil gözlerine kaydırınca kalbimin karaciğerimle safra kesesi arasında bir yerlere düştüğünü hissettim. Hunter’a bakıp gülümsedim. “Hemen dönerim.”

Hunter gülümseyip omuz silkti. “Biz burada bekliyor olacağız. Buraya gel Meep. Sıra sende,” dedi Hunter, Mia’ya gülümseyerek. O ise gülüp geri adım attı.

“Bu ilginç bir hal almaya başladı,” diye kısık bir sesle fısıldadı Jenson.

“Başka bir yumruğu daha kaldıramazsın,” dedi Victor. Ben Oliver’ı takip ederken konuşmalar duyulamaz hale gelmeye başlamıştı.

Oliver beni bahçenin diğer tarafındaki büyük ağacın altına doğru yönlendirdi. Yürüyüp tam Oliver’ın önüne gelince durdum. Ağacın gövdesi kardeşim ve diğer insanların olduğu yerin görünmesini engelliyordu neredeyse.

“Ne oluyor?” deyip bakışlarımı ikimizin arasındaki çimenlere çevirdim.

“Ne mi oluyor?” dedi Oliver. “Ne mi oluyor? Söyleyeceğin tek şey bu mu?”

İç çekip yorgun bir şekilde bakışlarımı ona çevirdim. Bana baktığında, her zaman olduğu gibi kalbimin o şekilde atışından nefret ediyordum. Gözlerinden ve bana baktığında her şeyi... çok küçükmüş gibi göstermesinden nefret ediyordum.

“İş görüşmen nasıl geçti?” diye sordum.

Gözlerini bir süre kapayıp ellerini saçlarının arasında dolaştırdı.

“Saçlarının o şekilde olmasına bayılıyorum,” diye söze girdim. “Ve tıraş edilmiş sakallarına da.”

Oliver tekrar gözlerini açıp gülümsedi, hafif bir gülümseme-ydi fakat bununla yetinebilirdim. “Teşekkürler ve görüşme çok iyiydi. Görüşmeler... İki tane daha vardı...” Bunu söylerken bakışlarını omuzlarımın üzerinden uzağa kaydır-dı. Ben de bekledim. Daha fazla bir şeyler söyleme-yince tedirgin olmuş bir şekilde gülümsedim.

“Güzel, iş görüşmelerinin iyi geçeceğini biliyordum.”

Sessiz bir şekilde uzun bir süre birbirimize baktık. Oliver’ın dudaklarını benimkilerin üzerine bastırmasını, tereddüdü öpüp uzaklaştırmasını çok istedim.

“Demek... Hunter...” dedi Oliver sonunda.

Kesik bir şekilde güldüm. “Onunla çıkmıyoruz ya da başka bir şey yapmıyoruz, eğer sormak istediğin buysa.” Hastanede yaşadıklarımızı hatırlamıştım.

“İstediğim bu değil...” Konuşmayı yarıda kesip iç çeke-rek sırtını ağacın gövdesine yasladı. Başını arkaya hafifçe itince boğazı göründü. Eğilip âdemelmasındaki o çıkıntıyı öpmekten başka hiçbir şey istemiyordum.

“Bu benim için çok zor Elle. Benim için ne kadar zor olduğunu anladığını sanmıyorum.”

“Zor olan ne?” Korkudan kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissediyordum ve benden ayrılacağına dair bombayı patlatmasını bekliyordum.

Oliver tekrar bana baktı. “Gerçekten az önce o herife vuracağımı düşündüm. Hunter’ı kastediyorum.”

İtirafı karşısında kalbim sendeledi. Oliver’ın duyduğu kıskançlığın beni bu kadar etkilemesi bana kendimi kötü hissettirmişti. Wyatt’ın kıskançlığından nefret etmiştim;

beni rahatsız ediyor ve öfkeliendiriyordu. Fakat Oliver'ın bunları söylediğini duyunca bedenim mutluluktan şarkı söyleyecek gibi olmuştu.

"Neden?" diye sordum ona doğru yaklaşarak.

"O buraya gelip tasasız bir şekilde umursamadan seni sırtına aldı. Onun için bunu yapmak çok kolaydı. Victor sizi gördüğünde kılını bile kımılatmadı."

"Çünkü biz arkadaşız," diye fısıldayıp biraz daha Oliver'a yaklaştım.

"Bunu biliyorum. Fakat yine de. Aynı şeyi ben yapmış olsaydım ne olurdu diye hayal ettim ve zihnimde şekillenen sonuçlar çok da iyi değildi."

"Buna bir son vermemiz gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sorup ayaklarımızın arasındaki boşluğa baktım.

"Hayır, asla öyle bir şey söylemezdim." İfadesindeki kesinlik bakışlarımı Oliver'a çevirmeme sebep oldu.

"Neden?"

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi sessiz bir şekilde. Elini uzatıp benimkini kavradı. "Seni istiyorum."

"Öyleyse ne duruyorsun?" Oliver'ın yüzü tutkuyla koyulaştı. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni daha da yakınına çekti. "Yakalanacağız," diye fısıldadım.

"Seni şu an gerçekten çok istiyorum," dedi yanağıma doğru; sesi homurtuyla çıkıyordu.

Oliver'dan uzaklaşıp elini indirdim; kirpiklerimin arasından ona baktım. "Belki de birkaç dakika içerisinde evin diğer tarafındaki banyoya gitmelisin," diye fısıldadım fesatça. Bunu istiyordum... Aramızdaki her neyse ona sahip olabildiğim sürece bunu istiyordum.

Oliver alt dudağını ısırdı. "Beş dakika."

"Beş dakika," dedim. Oliver'dan uzaklaşıp Mia'ya doğru giderken gülümsüyordum.

"Ne istedi?" diye fısıldadı Mia.

“Beni Hunter’la görünce onu öldürmek istediğini söyledi.”

Mia güldü. “Bu kesinlikle görülmeye değer bir gösteriydi. Buraya geldiğimiz andan itibaren Jenson da bana dikkatli gözlerle dik dik bakıyordu.”

“Pekâlâ, bunun böyle olacağını biliyorduk.”

Başını sallayıp Jenson’ı kastederek, “O tam bir piç kurusu. Yakışıklı, çok fazla sorumluluk sahibi olan bir piç kurusu,” dedi bir solukta. “Fasulye işi kabul ettiğini söyledi mi?”

Dudaklarımı büktüm. “İş görüşmeleri iyi geçmiş. Hemen orada iş teklif ettiklerinden şüpheliyim.” Oliver’ın çok kısa bir süre içerisinde, buradan çok uzaktaki bir işi kabul etmiş olacağı fikri canımı acıtıyordu. Bu son haftaları ya da ayı sadece onunla geçirmeye karar verdim. Sonrası için daha sonra kaygılanacaktım. Acıyı geldiği zaman yaşayacaktım ve gizli bir şekilde, bunun gelmemesini istediğimi kabul ediyordum.

“Millet! Biftekler hazır!” diye seslendi annem. Kalabalık ona doğru bir grup halinde hareket etmeye başlamış gibi görünüyordu.

“Sen gelmiyor musun?” diye sordu Mia, arkada hareketsiz kaldığımı görünce.

“Hemen gelirim. İçeriden bir şey almam gerekiyor,” diyip karşı yöne doğru yürümeye başladım. Mia’ysa ileri doğru yürüyüp Nathan, Steven ve diğerlerine yetişmeye çalıştı.

Banyoya adımımı atar atmaz beklentiyle derin bir soluk verdim. Ayak seslerini duyunca kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Oliver içeri girdiğindeyse kalbim tamamen duracak gibi oldu. Varlığıyla bütün dikkatimi üzerinde topluyordu. Bakışlarım, bakmaktan asla yorulmayacağımı düşündüğüm o uzun bedenin üzerinde dolaştı. Kendimi bildim bileli onu her gördüğümde bu tepkiyi veriyordum. Arkaya uzandı ve kapının kilidini çevirip kapıyı kilitledi.

Beni her zaman hassas birine dönüştüren o yavaş, şehvetli bakışıyla bana gülümsedi. Bir başka soluğun ardından ellerini belime dolayıp beni ileriye doğru çekti, dudaklarını benimkilere dokundurup yavaş bir şekilde öpmeye başladı. İçimdeki her bir hücremi düğüm düğüm yapıp sarmalayan tatlı, nazik bir öpücüktü.

Ellerim yüzüne ulaşır çok acele ve telaşlı bir şekilde bütün yerlerine aynı anda dokunmak istiyordu; boynuna, kollarına, tişörtüne... Banyoda olmamıza ve bunun çok kısa bir sevişme olması gerekmesine rağmen Oliver bakışlarıyla tam tersini söylüyordu. Pantolonunun fermuarını açıp boxerıyla birlikte her şeyi aşağıya çekti. Gözleri içimde büyüyen bütün kararlılığı paramparça ediyor, o da benim aynı hareketleri yapmamı izliyordu. Terliklerimi çıkarıp pantolonumu ve tangamı sıyırdım; etrafımda dönerek lavabonun kenarlarından tutup kendimi destekledim. Bakışlarım aynada Oliver'ın bakışlarıyla buluştu. İleri doğru uzandığımda bakışlarını benden ayırıp onun için gösterdiğim şeye kaydırdı. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, bakışlarındaki açlık benim daha da sıkıca tutunmama sebep olmuştu. Gözlerimle uzun bir süre o uzun erkekliğinde oyalandım. Oliver'ı tekrar içimde hissetmenin beklentisiyle dudaklarımı yaladım.

Oliver bacaklarımın arasına yerleşip uzunca bir süre ellerini popomun üzerinde bekletti. Gözleri kapalı, göğsü ağır bir şekilde genişledi. Kendimi geriye ittirip içime girmesi için onu dürttüm. Oliver'sa kalçalarımı hissetmeye devam ediyor, parmaklarını ıslanmış kadınlığımın kıvrımlarında aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

"Senin için hazırım," diye fısıldadım ve dokunuşu karşısında titredim.

"Biliyorum." Öne doğru eğilip omuz kemiklerimin arasına bir öpücük kondurdu. "Benim için her zaman

hazırdın.” Oliver yavaş bir şekilde tamamen içime kaydı ve çiğlık atmamak için alt dudağımı ısırdım. “Benim için ne kadar da hazırsın...” deyip homurdanarak temposunu artırdı. Bir elini omzumun üzerine yerleştirdi. İttirişleri daha da hızlanırken diğeri elini belime doğru kaydıldı. Ses çıkarmamaya çalıştım fakat kendime engel olamıyordum. Bütünüyü dolu ve çok iyi hissediyordum.

“Şşşş!” diye kulağımın altına doğru mırıldanıp orayı yaladı. “Kusursuzsun, Elle. Tam bana göresin.”

Kelimeleri ve aynada gördüğüm, yüzündeki o hayran kalmış ifadesi kalbimin daha da hızlı atmasına sebep oluyordu. Kendimi ona doğru iyice dayadığımda dişleriyle omzumu ısırdı.

Elleriyle uzanıp klitorisimi ovmaya başladığında, “Oliver,” diye mırıldanıp dudağımı ısırdım. Vuruşları hızlanmıştı. Pelvisinin kalçama vuruşuyla çıkan ıslak ses gittikçe daha da hızlı ve gürültülü bir hal alıyordu.

“Elle,” dedi Oliver ve homurtularını çok sayıda, “Boşal. Benim için gel bebeğim. O şekilde benim etrafımda kenetlendiğinde dayanamıyorum,” ifadeleri takip etti. İçimden, ayaklarımın ucundan başlayıp başımın tepesine kadar ulaşan bir kıvılcım ateşlenip çok hızlı bir alev gibi bütün vücuduma yayıldı. Kadınlığımın kasılıp bedenimin kıvrıldığını hissetmeye başladım. Erkekliği fışkırıp içime boşaldığı sırada bedenim orgazma ulaşmıştı.

Oliver yüzünü boynuma gömdü. O hızlı bir şekilde soluk alıp verirken başım öne doğru düştü. Nefesimi yakalamaya çalışıyordum. Dışarıdan ayak sesleri gelince ikimiz de başımızı kaldırıp paniklemiş bir şekilde birbirimize baktık. Hızlı bir şekilde içimden çıkıp bana peçete uzatınca ürperip geri çekildim. Yeniden üzerimi giymeye başladığımda o da kıyafetlerini giyiniyordu. İkimizin görüntüsü düzgün

bile sayılmazdı: Saçlarım karmakarışık bir hale gelmişti, ikimizin de yüzü bu hızlı seks kaçamağının ardından parıldıyordu. Fakat yine de dışarı çıkması için başımla Oliver'a işaret ettim. Oliver kapıyı arkasından kapadı. Ama o dışarı adımını atar atmaz ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Arkasından kapı kolunun çevrilişi takip etti.

"İçeride kahrolası kim var?"

Kapının dışındaki suçlayıcı sesin erkek kardeşime ait olduğunu fark ettiğimde soluğum boğazımda tıkanmış ve paniklemiş bir şekilde nefesimi tuttum.

"Tanrı'ya yemin ederim ki Oliver, seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin. Eğer içeride olduğunu düşündüğüm kişi..." deyip bir süre bekledi Victor. Eliyle tekrar kapıyı yumrukladı. "Kapıyı aç!" diye bağırdı. Olduğum yerde korkudan sıçramama sebep olmuştu.

Fakat açamazdım; tamamen donup kalmıştım. Düpedüz tamamen donmuştum. İçimde buraya gelirken olandan daha farklı, yeni bir beklenti oluşmuştu. Sadece kapıya bakıyordum. En sonunda gözlerimde yaşlar birikmişti. Kapının kilidini açmaya gitmiştim fakat kardeşimin sesini tekrar duyunca durdum.

"Estelle masada yoktu. Sadece sen ve Estelle kayıpsınız. Odasında değil. Mia'nın Estelle'in nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok. Hunter da onun nerede olduğunu bilmiyor. Ve ben de gerçekten onun orada seninle birlikte olmadığını varsaymaya çalışıyorum." Sesi kısık ve tehditkâr çıkıyordu.

"Ona âşığım, tamam mı?" dedi Oliver birdenbire. Dizlerimin bağı çözülmüş, gözlerimden yaşlar boşanmaya başlamıştı. Kapının kilidini çevirip kapıyı açtım. Kardeşimin ağzı şaşkınlıkla kocaman açıldı. Kendini toparlar toparlamaz bakışlarında ölümcül bir ifade belirdi.

“Benim kardeşim?” dedi Victor. “Sen benim kardeşimi mi beceriyorsun?” diye bağırdı. Sanki beni orada görmeyenin ötesinde bir kanıtı ihtiyacı var gibiydi.

Oliver bana kalbimi sıkıştıran bir bakış fırlattı. “Ona âşığım.”

“Âşık mısın?” diye haykırıp Oliver’ı geriye doğru itti Victor. Onlara doğru atılıp Victor’ı kolundan tuttum.

“Vic, dur lütfen!”

“Ona âşık mısın? Eğer buradan ayrılıyorsan ona nasıl âşık olabilirsin ki? Buradan dört saat uzaklıktaki bir işi daha yeni kabul ettin, seni piç kurusu?” diye haykırdı Victor.

“Sana orada iş teklif ettiler ve sen de kabul ettin, öyle mi?” diye sordum sessizce. Sesim titrek çıkmıştı, elimi Victor’ın kolundan indirdim. Erkek kardeşim o ânı değerlendirip ileri doğru atıldı ve Oliver’ın yüzüne bir tane çaktı.

Oliver geri çekilip yüzünü tuttu fakat bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. “Bu konuyu seninle konuşacaktım.”

“Ona hâlâ söylemedin mi?” Victor bağıırıp tekrar Oliver’a yumruk attı. “Kız kardeşimi beceriyorsun ve ona ayrılacağını söyleyecek anlayışı bile göstermedin mi? Bu ne kadar süreden beri devam ediyor?”

“Bu onunla benim aramda,” dedi Oliver; ağzındaki kanı tükürüp ellerini iki yanında sabitledi. Sanki kardeşime vurmamak için kendini tüm gücüyle tutmaya çalışıyordu.

“Onunla senin aranda mı? O ve sen diye bir şey yok!” diye bağıırıp nefes nefese bana döndü Victor. “Elle, sen ve Oliver diye bir şey yok.”

Kardeşim kelimeleri söylediğinde yüzümün nasıl bir hal aldığını bilmiyordum. Fakat yüzüm de içimdeki her şey gibi parçalara ayrılmış olmalıydı ve sanırım Victor bunu gördü. Bu onun daha da fazla öfkelenmesine sebep oldu.

“Seni orospu çocuğu,” deyip yine Oliver’a doğru yürüdü. Ben de tam o anda aniden harekete geçip can hav-

liyle onun koluna yapışarak onu geriye doğru çektim. Her ne kadar canım yanıyor olsa da onun Oliver'a kontrollsüz yumruklar atmaya devam etmesini istemiyordum. Oliver'sa, onları hak etmişçesine, gelen yumrukları tepkisizce kabul ediyordu sadece.

"Dur, Victor. Sadece dur artık," diye haykırdım.

"Estelle'in neler yaşadığını biliyor musun? Geçtiğimiz yıl neler yaşadığını biliyor musun? Onu senin gibi tekrar paramparça edip sarsacak bir adama ihtiyacı yok!" deyip bağırmaya devam etti.

Sonunda kalabalık bir grup bize doğru koşmaya başlamıştı. Bir anda herkes etrafımıza dolmuştu. Jenson elindeki tabağı düşürüp hızlı bir şekilde bize doğru koşarak Victor'ı geri itti.

"Bu piç kurusu..." Victor düzensiz bir soluk aldı. "Etrafta takılıp Estelle'i beceriyormuş!"

"Etrafta takılıp Estelle'i becermiyordum!" diye kükredi Oliver. Victor tekrar ileri doğru atıldı ama Jenson onu yakalayıp geri çekti.

"Sana güvenmiştim. Bu ne zaman başladı? Lanet olsun, sana güvenmiştim! Benim kardeşim gibiydin! Kahrolası, bunu nasıl yapabildin?" diye bağırdı Victor.

Mia koşarak gelip kollarını etrafıma sarana kadar ne kadar kötü bir şekilde titrediğimi fark etmemiştim. Mia benimle arka tarafa doğru yürüyüp beni kalabalıktan uzaklaştırdı. Fakat babam yanıma gelene kadar kımıldamamıştım.

"Victor, benim ofisime. Hemen!" dedi babam tartışmaya mahal vermeyen kesin bir ses tonuyla. "Oliver, benim ofisime. Şimdi!"

Victor ona bakış attı. "Buna inanabiliyor..."

"Kapa çeneni ve ofisime git. Ona bir daha dokunma sakın."

Etrafı birden sessizlik kaplamıştı. Oliver onları geçip bana doğru yürümeye çalışıyordu ama ben başımı olumsuz anlamda salladım. Olayların daha da kötü bir hal almasını istemiyordum. Diğer taraftan, düşünmeye ihtiyacım vardı. Bu insanlardan uzaklaşıp düşünmem gerekiyordu. Paramparça olmuş duygularımı yutup Mia'nın arabasına sessiz bir şekilde yürüdüm. Benim ve Mia'nın annesi bizi durdurup beni kucakladılar ve milyonlarca sorunun arasında ne kadar üzgün olduklarını söylediler. *Bu ne zaman oldu? Ona âşık mısın? Bunu neden bizden sakladın?* Fakat hiçbirisine cevap vermedim. Bunun çok uzun zaman önce başladığını söylemedim. Bunun olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum. Bunu onlardan saklamamın sebebinin, tam da bu olanlardan kaçınmak için olduğunu ya da böyle bir şey olduğunda gidip hemen onlara rapor etmem gerektiğini bilmediğimi onlara haykırmadım. Ve son olarak da, kalbimin parçalarına bile ayrılamadan tamamen büyük, kanlı ve darmadağın bir yığın halinde patlamış gibi hissettirdiği hakkında kesinlikle bir kelime dahi etmedim.

Arabaya bindiğimde Nathan, Steven ve Hunter bizimle birlikte geldi. Steven ve Nathan, arka tarafta bir yolunu bulup sıkışarak beni ön tarafta neredeyse Hunter'ın kucağına oturttilar. Yüzüm Hunter'ın göğsüne değır değmez kendimi kaybedip hıçkırarak ağlamaya başladım. Tek kelime dahi etmeden Nathan'ın evine ulaşana kadar bana sarıldı. Araba eve gelince arabadan indiler.

Üçü de, "Çok üzgünüm Elle," deyip hızlı bir şekilde bana sarıldı. Neler yaşadığımı çok iyi biliyorlardı. Cenazeye gelmiş ve sonrasında da yanımda olmuşlardı. Kalbim ne zaman kırılrsa bütün o yıllar boyunca yanımda olmuş ve elimden tutmuşlardı. Bu yüzden kalbimin tamamen öldüğünü sadece onların görmeye hakkı vardı.

Tekrar arabaya bindiğimde çok iyi günlerimiz ve çok kötü günlerimizde genellikle gittiğimiz yere, plaja doğru sessiz bir şekilde sürdük. Bizim başarılarımıza giden yıl- da merdivenimiz, problemlerimizin yükünü çeken hayva- nımız, fazladan en iyi arkadaşımız olan siyah kayalıklara doğru yürüdük. İkimiz de birbirimizin yanına oturunca Mia bana ellerini... omzunu... kulağını sundu ve ben de gözyaşlarım zgn, kırık bir senfoni içinde dalgalarla ya- rışana dek ağladım.

33. BÖLÜM

HAYATIMDA İKİ DEFA ÂŞIK OLDUĞUM için şanslı olduğumu düşünüyordum. Bazı insanlar yaşamlarında derin bir bağ kurabilecekleri birilerini bulma lüksüne sahip olmuyordu. İkisini de sevmiştim fakat farklı şekillerde. Bir tanesi benim hocam, arkadaşım, sevgilimdi. O yapabilecek olduğum şeylerin büyüklüğüne gözlerimi açmamı sağlamıştı. Diğerleri başarısız olacağımı düşündüklerinde o bana inanmıştı. Onu kaybettiğimdeyse haftalarca, her gün ağlamıştım. Aylarca yasını tutmuştum. Sevilen bir sanatçının, benim için, toplum için yaşam ışığı olan genç bir hayatın kaybıyla yasa boğulmuştum. Hâlâ onun gülümsemesini, on tane sigara içtikten sonra bile ellerinin o kokusunu özlüyordum. Gördüğü köyleri ve orada tanıştığı insanları bana anlatmasını özlemiştim. Onun, dışarıda güneş ışıkları yerini ay ışığına bıraktığı zamanlarda boyayı her yere atışını, o öfke nöbetlerini bile özlüyordum. Wyatt bana acımı, sanatıma kanalize etmemi öğrettiği gün ona âşık olmuştum. Tabakları ve camları kırmama yardım ederken, “Onu tamamıyla paramparça et,” demişti

bana Wyatt. “Dünyadan nefret et,” diye bağırmıştı, tahtadan servis kaşıklarına tokmakla vurduğunda. Ben bütün hepsini kırarken beni izlemiş ve sonrasında etrafımdaki paramparça olmuş cam parçaları arsından beni çekip çıkarmıştı. Tek tek bütün parçaları yapıştırıp bir araya getirmiştik. Bitirdiğimizdeyse o âna kadar gördüğüm en güzel parçalanmış kalbi yapmıştık.

Âşık olduğum ilk çocuk savaşların, barışların, kralların ve kraliçelerin hikâyelerini anlatarak beni eğlendirirdi. Bir gün birisinin parıldayan zırhlı savaşçısı, kurtarıcısı olmayı umut ederdi. Gecenin geç saatlerinde anlattığı maceralarını ben de hayalimde canlandırır, hikâyelerini anlattığı sırada elini neşeli bir şekilde hareket ettirini izlerdim. Yaptığı şakalara güldüğümdeyse yeşil gözlerinde oluşan o ışıltıya bayılırdım.

Dokunulmanın ve layıkıyla öpülmenin nasıl bir his olduğunu bana o öğretmişti. Daha sonra, büyürken bağlandığınız birisinin aniden hayatınızdan çıkıvermesinin yaşattığı acıyı da o öğretmişti. Öğretmeyi unuttuğu tek şey, kalbimi kırdıktan sonra yerinde bıraktığı, artık kalp sayılamayacak kadar harabeye dönüşmüş olan şeyin göğsümü sıkıştırmasıyla nasıl baş edeceğimdi. Bunun alınmamış bir ders olup olmadığını merak etmiştim hep. Şimdi düşünüyordum da belki de bunun kendisi için ne anlama geldiğini bulmaya çalışıyordu. Ya da zerre kadar bir şey hissetmemişti yalnızca.

Beni bırakıp gittiği o gecedan sonra geri gelip gelmeyeceğini hep merak etmiştim. Wyatt’la ilişkimiz ciddi bir hal aldığında kendimi gece yarısı uyanık bir şekilde uzanmış düşünürken buluyordum: *Eğer o kapıdan şimdi Oliver çıkıp gelirse ve onunla birlikte olmamı isterse ne olur? Onunla gider miyim?* Cevabı hiçbir zaman bulamamıştım çünkü Oliver asla geri gelmemişti. Wyatt’la olan nişanlılığımın, ona olan

aşkından başka bir şey üzerine kurulu olmadığını düşünmeyi istiyordum. Ama hâlâ derinlerde bir yerlerde daima bir keşke gizli kalmıştı.

Wyatt'ın kaybının aksine Oliver için yas tutmayı hiç bırakmamıştım. Hiç bırakmamıştım, çünkü kalbim Oliver geri gelmeden ve onu tekrar ele geçirmeden önce iyileşecek zamanı bulamamıştı. Oliver bana kalp acısını ve özlemeyi öğretmişti. Acıyı gülümsemeyle karşılamayı öğretmişti. Çünkü hayat güzel olduğu kadar bazen de bizim tanımlayamayacağımız şekillerde bize geliyordu.

Oliver aşk hakkındaki şeyi, her şeyden önce aşkın gerçek olduğunu, çılgınca hissetmenizi sağladığını, sizi çok güçlü kıldığını, sizi çıırılçıplak bırakacağını, süzülerek yükselerek uçtuğunuzda hayal edebileceğinizden daha yükselerek çıkabileceğinizi anlamayı öğretmişti. Fakat düşüşe geçtiğinizde en derin ve karanlık yarıkların içine düşüyor ve buradan çıkabilmek için yalnız başınıza öylece kalakalıyordunuz.

Benim yaptığım kalpler parçalanmışlardı fakat bütündüler. Onlar güneş ışıkları altında parıldayan kaleydoskoplardı. Aşkı kaybettiğiniz zaman aşktaki ümidi gösteriyorlardı. Çünkü tıpkı aşkta olduğu gibi, kaleydoskopa bin türlü farklı şekillerde bakabilir ve her defasında yeni bir şeyler bulabilirdiniz. Parçalanmış olsun ya da olmasın, eğer yeterince dikkatli bakıyorsanız, onların içinde güzel bir şeyler bulacaktınız. Ve bütün güzel şeyler birazcık kırılmış oluyordu.

34. BÖLÜM

NEDEN RESMİ KARGOYA VERMEDİM Kİ?

Belki de milyonuncu kez iç çekmiştim. Mia sonunda müziği kapadı.

“Pekâlâ, konuş bakalım. Berbat bir halde olduğunu biliyorum. İçten içe üzüldüğünde bunun seni ne kadar çok öfkeliendirdiğini de biliyorum. O yüzden söyle de içinde kalmasın. Ne düşünüyorsun?”

Tekrar iç çektim.

“Ve iç çekmeyi de bırak!” dedi gülmeme sebep olan bir tonda.

“Özür dilerim. Ben sadece... aptal gibi hissediyorum. Biliyordum...” Nefes almak için durdum ve gözlerimde yeni oluşan gözyaşlarına engel olmaya çalıştım. Bu adam yüzünden sürekli ağlamaktan usanmıştım. “Onu tanıyorum...”

“Onunla ilgili ne canımı sıkıyor biliyor musun?” dedi Mia ansızın. Elime uzanıp sıkıca kavradı. “Nasıl o kadar zeki bir adam bu kadar aptal olabilir?”

Gülerek gözyaşlarımı sildim. “Bunu ben de sürekli merak ediyorum.”

“Bu da sana bir ders olsun. Erkekler. Ne kadar güçlü, zeki ya da başarılı oldukları fark etmez. Onları daha üstün cinsiyetten ayıran bir parçaları eksik.”

Kahkahalarımız sonlandığında dönüp Mia’ya baktım. “Onunla ilgili canımı sıkkan şey ne biliyor musun? Gerçekten onun beni sevdiğine inanıyorum. Bana baktığında bunu görebiliyorum. Bana dokunduğunda bunu hissedebiliyorum. Çok uzun bir süre bunun onun için ne anlama geldiğini merak ettim ve gerçekten onun kalmasını sağlamadığım gerçeği bunu çok güzel bir şekilde anlatıyor, öyle değil mi?”

Koltukta geriye yaslanıp başımı salladım. Ağzımdan küçücük bir kahkaha kaçırıldı. “Garip olan şu ki, hepiniz bir hayalete âşık olduğumu düşünüyorsunuz ve gerçekten Wyatt’ı seviyorum. Ama kendimi bildim bileli ben Oliver’a âşıktım. Onun hakkında sevdiğim her şey birer anı. Güzel hatıralar, kötü hatıralar... Bu daha çok acıtıyor, çünkü Oliver dokunabileceğim, hissedebileceğim bir hayalet ve bu hayalet etrafımda olduğu her an beni kendine doğru çağırıyor ve büyülüyor.” İç çektim. “Hayat hiç de adil değil.”

Tabloyu kontrol edip uçağa zamanında bindim. Tam telefonumu kapatacağım sırada Oliver’dan gelen çağrıyla telefonun titreştiğini gördüm. Arama sesli mesaja yönelene kadar uzun bir süre telefona baktım, ardından onu uçak moduna aldım. Uçuş sırasında beni ağlatan bir film izledim. Çünkü aptaldım ve birçok kez Altın Küre’ye aday olmuş bir filmi seçmiştim. New York’a ulaştığımızda duş ve yatağım için kendimi hazır hissediyordum. Takside emlakçımın yaptığı uzun bir konuşmanın ardından bir içeceğe ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Uzun bir duşun ardından yatakta uzanıp Oliver’dan gelen sesli mesajı dinledim. Telefonun

şarjı neredeyse bitmek üzereydi, bu yüzden bu geceye bir son vermeden önce dinleyip bunu atlatmak istiyordum sadece. Oliver'ın sesini duyar duymaz gözlerimi kapadım. Kollarımı etrafıma dolayıp kendime sıkıca sarıldım.

"Çok üzgünüm Elle," dedi Oliver. Sesi kısık ve boğuk çıkıyordu. "New York'ta olduğunu biliyorum. Fakat konuşmamız gerek. Ara beni lütfen. Meşgul olduğunu biliyorum fakat burada olacağım, o yüzden lütfen..."

Oliver cümlesini tamamlayamadan telefonumun şarjı bitmişti. Telefonu titreyen ellerimle yere bırakıp gözlerimi kapadım. Şu anda odaklanmam gereken başka şeyler vardı. Başkaları için çok önemli gibi görünmese de bu benim için gerçekten çok önemliydi. Wyatt'ın resmini satmak bir şeydi. Fakat fiziksel olarak ondan vazgeçmek farklı bir görev olacaktı.

Bir sonraki sabah saatin erteleme düğmesine milyon defa bastıktan sonra, büyük bir koşuşturmanın ardından alıcının dairesine zamanında vardım. Tam dairesine vardığım sırada telefonum tekrar titremeye başladı. Bakışlarımı tablodan ayırdım. Otel görevlisinin valiz taşıma arabasına oturup çantamı karıştırmaya başladım. Telefonu bulduğumda, Oliver'ın hastanede çektiğim fotoğrafını gördüm. Çalan telefonumu tuttuğum sırada Oliver'ın flört eden sırtışı, parıldayan yeşil gözleri ve gamzeleri bana gülümsüyorlardı. Resme bakmaya daha fazla dayanamayınca aramayı cevapladım.

"Elle, özür dilerim," dedi Oliver birden, sanki bu kelimeleri söyleyemeden telefonu yüzüne kapatacaktım gibi. Kelimeleri hissettiğim acıyı azaltmaya yetmiyordu.

Aksine, Oliver'ın sesini duymak kalbimi yeniden kırıyor gibi hissettiriyordu. Asansörün kapıları açılınca soluk alıp giriş salonunda ayakta durdum. Priscilla Woods, alıcı, çatı katında oturuyordu.

“Selam,” diye yanıtladım.

“Yolculuğun nasıl geçti?” diye sordu Oliver. Ben sorusunu cevaplamayınca devam etti. “Elle? Orada mısın?”

“Evet, evet. Buradayım,” deyip koyu renkli kapıya, sanki kapı bana bu konuşmayı atlatmak ve birazdan yapacağım buluşmayı tamamlamak için ihtiyacım olan gücü verecekmiş gibi baktım.

“Meşgul müsün?”

Kapı bizim için açıldığına boğazımı temizledim. Otel görevlisi içerideki, sosyetik kadını selamladı.

“Evet, eve geri döndüğümde seni ararım.”

Oliver uzun bir süre sessizce durup bekledi. Zihninde yaşanan tartışmayı duyabiliyordum. *Bu mesele için baskı yapmalı mıyım? Ya da ona biraz zaman mı tanınmalıyım?* Oliver tekrar konuşmaya başladığında sesi bozguna uğraşmış gibi geliyordu. “Lütfen beni ara. Konuşmamız gerekiyor.”

Oliver’a veda etmeden kapama tuşuna basıp aramayı sonlandırdım ve Priscilla otel görevlisini içeri aldığı sırada başımı kaldırıp ona baktım.

“Estelle,” dedi Priscilla, bakışlarını bana çevirip gülümsedi. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.”

“Ben de aynı şekilde Bayan Woods.” İleri doğru yürüyüp elimi ona uzattım, tokalaştık.

“Lütfen, bana Priscilla de.”

Priscilla’yı takip ettim. Ayakkabılarımızın sesleri son derece şaşıaalı olan dairesinin mermer zemininde yankılanıyordu.

“Connor, tabloyu tam şuraya koy lütfen” dedi kadın otel görevlisine. Görevli, Priscilla’nın dediğini yapıp ayrılmak üzere başıyla selamladı. “Sonunda tabloma kavuştuğum için çok mutluyum,” dedi Priscilla bana doğru tekrar bakarak. “Son görüşmemizden sonra senden haber aldı-

ğım için çok şaşırdım. Onu elden çıkarmaya karar vermeni sağlayan şey neydi?”

Hâlâ etrafı sarılmış olan tuvale bakıp omuz silktim. “Bazen hayatına devam edebilmen için, bu çok canını yaksa bile, geçmişinden vazgeçmen gerektiğini öğrendim,” diye cevaplayıp üzgün bir şekilde gülümsedim.

Priscilla başıyla onayladı. Masanın üzerinde duran iki kadeh şampanyaya uzandı. Orada olduklarının farkına varmamıştım. Bir tanesini bana uzatıp kendisinininkinden bir yudum aldı. “İlk kocamı biz daha çok gençken kaybettim. Birbirimize delicesine âşıktık.” Hatıranın etkisiyle bakışlarını etrafında gezdirdi. “Bir araba kazasında öldü. Alkollü bir sürücü yüzünden. Sadece birkaç ay birlikte olabilmiştik. Birbirimizi tanıdıktan bir hafta sonra evlenmiştik. Çok hızlı gelişen, tutkulu bir aşk hikâyesiydi,” deyip hafif bir şekilde gülerek şampanyasından bir yudum aldı. “Onu kaybettiğim zaman öleceğimi sandım fakat ölmedim... ve aşkı yeniden Matthew’da buldum. Yirmi yıldan beri onunla birlikteyiz. Eric’i kaybettiğimden beriye yirmi üç yıl oldu. Hâlâ onu düşünmeden geçirdiğim bir günüm bile olmuyor.”

Boğazımda oluşan düğümü bastırma ümidiyle şampanyamdan bir yudum aldım. O düğümün Wyatt yüzünden orada olmadığını fark ettim. “Onunla çok güzel bir hayatın var,” deyip şöminenin üst kısmında asılı duran, onunla birlikte gülümseyen bir adamın fotoğrafını işaret ettim. Diğerlerindeyse mezuniyet ve küçük çocukların fotoğrafları vardı.

Bakışları benimkileri takip edip, “Güzel bir hayatımız var,” deyip gülümsedi Priscilla. Gözlerimiz tekrar karşılaştığında onunkiler sevecenlikle dolup taşıyordu. “Tamam, hadi benim yeni tablomu görelim.”

Onun tablosu. Derin bir soluk alıp bu defa bundan rahatsız olmadığımı fark ettim. Tuvalin üzerindeki örtüyü

açıp kaplamaları yırttım. Resim görünmeye başladı. Parmak uçlarım gözün dış kısmını sıyrıp geçti ve Wyatt'ın bu resmi yapışının anısı canlanıverdi. Kendi kendime bunun benim elvedam olduğunu söyledim. Priscilla resme hayranlıkla bakarken gerdanlığının incilerini eliyle kavradı. "Bu hatırladığımdan daha da güzelmış," diye fısıldadı.

"Evet, öyle," deyip aynı fikirde olduğumu belirttim. Son birkaç yıldır beni izleyen, Wyatt öldükten sonra daha yoğun bir şekilde üzerimde hissettiğim göze dikkatlice bakarken elimdeki kâğıdı sıktım.

Bir süre daha konuştuk. Benim kaleydoskop kalplerim Priscilla'nın dikkatini çektiğinde beni hemen arayacağına söz verip böylece kataloğumun geri kalanına bakabileceğini söyledi. Onunla vedalaştıktan sonra omzumun üzerinden son bir kez tabloya baktım ve resmin onun duvarında görüldüğü halini belleğime kazıdım. Otele geri dönüp kayıplarım için biraz daha ağlamak için kendime izin verdim. Ağlamayı bitirdiğimde yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Bütün bu olanlara rağmen iyi hissediyordum. Belki de önce olduğumdan çok daha iyiydim. Şehirde bir gecemin daha kaldığını ve yapacak bir şeyimin olmadığını fark ettim. Wyatt'ın kitabından bir sayfayı daha yerinden söküp kendi başıma keşfe çıkmaya karar verdim.

35. BÖLÜM

GÜNÜMÜZ

Oliver

HAYATIMDA KAYGILI OLDUĞUM ZAMAN-ları saysam bir elin parmağını geçmezdi. Bunun onlardan biri olduğunu söylemekle de kesinlikle gurur duymuyordum. Dahası bunun için kendimden başka suçlayacak kimse de yoktu. Belki bu kez onu kaybetmiş olabileceğim düşüncesinin aklımı meşgul etmesine izin vermedim. Çünkü bunun olasılığını dahi kabul etmek istemiyordum. Estelle gittiğinden beri her gün aradığım numarayı aramak için telefonumu aldım.

"Ne oldu?" dedi Victor telefonun ikinci çalışından sonra.

"Seni aradı mı?" diye sordum.

"Dostum, sakinleşmelisin. Belki de fazla mesai ya da nöbet filan almalısın," diye öneride bulundu.

Güldüm. "Daha yeni on dört saat çalışmayı bitirdim. Şu an istediğim son şey fazla mesai."

"Sana daha başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum, dostum."

İç geçirdim. *Bana hâlâ bir şansım olduğunu söyle. Estelle'in benden bahsettiğini, beni düşündüğünü ve bizden vazgeçmediğini*

söyle. Konuşmaya başlarsam kendimi durduramayacağımı bildiğimden bunların hiçbirini söylemedim.

“Onunla konuştun mu?” diye sordum sonunda. Estelle geri döneli iki gün olmuştu ve ondan bir kelime olsun haber alamamıştım.

“İki saniye kadar diyelim. Bana çok kızgın olduğu gerçeği dışında meşgul görünüyor. Estelle...” Victor durup soluk verdi. “Estelle evimden eşyalarını taşıyor. Öyle görünüyor ki emlakçısı Estelle’in çok sevdiği o plajda ona bir yer bulmuş,” diye ekledi kısık bir sesle.

Estelle’in o çok sevdiği. Victor’ın kelimeleri kısa bir süreliğine zihnimde kaynadı. Ben Estelle’in o sevgisinin nesnesi olmak istiyordum. Bunu hak etmediğimi biliyordum. Fakat bunu yine de istiyordum.

“Ne zaman taşınıyor?” diye sordum.

“Bu hafta sonu ona yardım etmem gerekiyor. Ama gale-riyle de bayağı bir meşgul. Bilerek senden kaçındığını düşünmüyorum. Sadece kötü bir zamanlama sanırım.”

“Kötü zamanlamanın canı cehenneme,” deyip elimi arabanın direksiyonuna vurarak derin bir soluk verdim.

“Ben...” deyip durdu. “Fasulye, sen benim kardeşimsin, bunu biliyorsun. İhtiyacım olduğunda sayabileceğimden çok daha fazla yanımdaydın. Fakat o da benim sevdiğim küçük kız kardeşim.”

“Onu hayal edebileceğinden daha çok seviyorum.” Bunun beni korkak gibi gösterip göstermediği umurunda bile değildi. Çünkü bu doğrudu.

“Biliyorum. Bu yüzden ben de onunla konuşacağım. Ama ben gerçekten onun kendine gelip seni arayacağını düşünüyorum.”

“Sadece söyle ona. Lütfen... Eğer benden önce onunla konuşursan bunu ona söylediğinden emin ol.”

“Söyleyeceğim,” diye söz verdi. “Pekâlâ, kapatmalıyım. Müşterim geldi.”

36. BÖLÜM

Estelle

EMLAKÇIMIN OFİSİNDEN ELİMDE YENİ evimin anahtarlarıyla birlikte ayrıldığımda derinlerde büyük bir duygu fırtınasına kapılmışım. Ayrılırken beni mümkün olabilecek galeri yerleri için hemen arayacağına söz vermişti. Şu anki galerinin kira sözleşmesi bitiyordu. Wyatt'ın annesiyle bu konuyu konuştuktan sonra galeriyi yeni evimin yakınına taşımaya karar vermişim. Galerinin şu an bulunduğu yer bizim eski evimize ve Wyatt'ın ailesinin evine yakındı. Fakat benim yeni evim ve ailemin evine çok uzak kalıyordu. Felicia bir kez daha iyi dileklerde bulunup onunla ne yapmaya ihtiyacım varsa onu yapmamı söyledi. Sadece Wyatt'ın resimlerinden birini istemişti ve hepsi bu kadardı.

Galerinin dışına, Dallas'ın olduğu yere arabamı park ettim. Dallas bu son haftalarda hayatımdaki demirbaşlardan biri olmuştu. Ön kapının hemen sağ tarafında duruyordu; içeri girdiğimde beni kocaman bir gülümsemeye karşıladı. Sanki şovun bir konuğuymuşum gibi beni selamladı.

“Aman Tanrım, umarım bu insanları karşılama şeklin değıldir. Çünkü bu gidişle üç tane müşterim sıfıra düşecek,” dedim. Dallas kaşlarını oynatınca güldüm.

“Tam da burada duran kişi,” deyip kendini gösterdi Dallas, “bugün bir tane tablo sattı!”

Bir süre şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. Sonra gözlerimin içi gülerek ona baktım. “Ne? Sen ciddi misin? Hangisi?”

“Wyatt’inkilerden biri,” dedi omuzlarını silkerek. Dışında “satılmıştır” etiketi olan tabloya doğru yürüdü. Bu Wyatt’ın çıplak bir kadını... aslında silüetini çizdiği bir tabloydu. O kadının kim olduğunu Wyatt hiçbir zaman söylememişti bana. Ama kadının onun eski sevgilisi olduğunu düşünüyordum.

“Aman Tanrım,” deyip soluk aldım. “Sen kesinlikle burada çalışmaya devam etmelisin.”

Dallas güldü. “Elimden geleni yaparım. Evrakları stüdyona bıraktım. Bu arada, Oliver birkaç kez uğradı.”

Yürümeyi bırakıp etrafımda döndüm. “Ve?”

“Sadece bilmeni istedim. Dudağı patlamıştı. Fakat hâlâ çok yakışıklı görünüyordu,” dedi göz kırparak. Gözlerimi devirip gülümsedim. Stüdyoya girdim ve sandalyeme otururken evrakları aldım. Sayfaları çevirip Dallas’ın her şeyi tam bir şekilde doldurduğundan emin oluyordum. Önümde bir şeyi fark edince bakışlarımı yukarı kaydırdım. Şövaleye yerleştirilmiş, benim masama doğru bakan büyük, beyaz bir tuval vardı. Üzeri Oliver’ın el yazısıyla kaplıydı. *Bu bizim tuvalimiz. Hadi onu nasıl istiyorsak öyle boyayalım. Seni seviyorum. Daima. Oliver.*

Tuvale baktıkça içimde mutluluk dalgasının büyüdüğünü hissediyordum. Bu çok sadeydi, tıpkı Oliver gibi. Ve bunu sevmiştim. Oliver’ı aramam gerektiğini biliyordum fakat ne zaman bunu düşünsem, onun ayrılacak oluşunun düşüncesiyle kalbim mahvoluyordu. Evrakları imzalama-

yı bitirip oldukları yere bıraktım. Odadan dışarı adımımı atıp kapıya doğru yöneldiğimde Dallas'ın telefonda olduğunu gördüm.

"Onu ne zaman yaptı?" diye sorup başımla stüdyoyu gösterdim.

"Dün gece."

"Geri döndüğümünden beri içeri girmediğimi biliyor mu?"

"Ona girmediğini söyledim," dedi Dallas.

"Eğer tekrar geri gelirse onu gördüğümü söylersin ona. Kontratı masada bıraktım. Çok teşekkür ederim Dal," deyip onu yanağından öptüm.

"Senin için her şeyi yaparım tatlım. İki dakika içinde öyle yemeğine çıkıyorum, sen de bir şey ister misin?"

"Bugün değil. Benim gidip erkek kardeşimle gerçek bir konuşma yapmam ve bu hafta sonu taşınmamda bana yardım etmesi için onu ikna etmem gerekiyor."

Ben kapıyı ardından kapatırken, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni haberdar et," diye seslendi.

Victor'a giderken, yolda Mia'yı arayıp tuvalle ilgili olanları ona anlattım.

"Bu çok tatlı," dedi Mia. "Onu taşınmadan önce ya da sonra arayacak mısın?"

Arabayı Victor'ın avukatlık bürosunun dışında park ederken homurdandım. "Onu aramak için zamanım olmadı. Söylenmesi gereken şeylerin telefonda söylenebileceğini sanmıyorum."

"Henüz San Francisco'ya gitmek için ayrıldığını düşünmüyorum."

"Daha çok hangisinden korktuğumu bilmiyorum. Oliver'ı aradığımda orada olmasından mı, yoksa burada olmasından mı? Eğer oradaysa dönmek üzere ayrıldığını bileceğim. Fakat eğer buradaysa, Oliver'ın burada kalacağına dair ümitlerim artacak. Ama biz Oliver'dan

bahsediyoruz. Bir işi kabul etmişse onu bırakıp geri gelmeyecektir,” dedim içimi çekip. Arabadan inip binaya doğru yürüdüm.

“Oliver seni şaşırtabilir Elle,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak.

“Bunu yapmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum. İşten vazgeçmesini, bunu yaptığı için de benden nefret etmesini istemiyorum.”

“Bunu çözüme kavuşturacaksın.”

Mia’yla telefon görüşmemi sonlandırmamın ardından Victor’ın sekreterini selamlayıp oturarak müşterisiyle görüşmesinin bitmesini bekledim. Sekreteri Victor’ı arayıp programı dışında birinin onu görmek için beklediğini söyledi. Victor da homurdanıp her kimse onu içeri göndermesini söyledi. Erkek kardeşimin alnını, üzerinde tonlarca tuğla varmışçasına ovuşturduğunu hayal edebiliyordum.

“Eğer yeni bir müşteri olsaydım seni asla tutmazdım,” dedim içeri girince. Birden ellerinin arasından başını kaldırıp yukarı doğru baktı, gözleri kocaman açılmıştı. Hızlı bir şekilde ayağa kalktı ama masasının arkasında bekledi.

“Seni beklemiyordum.”

“Fark ettim.” Victor’ın karşısındaki koltuklardan birine geçtim. “Üzülme, sadece on dakikanı alacağım.”

“Bir sonraki görüşmemi iptal edebilirim.”

Elimi havaya kaldırdım. “Buna gerek yok.”

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Başımı kesmeden benimle konuşmaya hazır mısınız?”

“İlk bölüm için söz veremem ama evet,” dedim gülümseyerek.

“Otur,” dedi karşımdaki koltuğa geçerek.

Derin bir nefes alıp bıraktım. Nereden başlamam gerektiğini düşünmeye çalışıyordum. “Oliver’ı öldürmeye çalıştın,” dedim. Victor gözlerini devirip başını sallayınca

bekledim. "O adam, sen altıncı sınıftayken seninle dalga geçen ve seni tekmeleyip yere seren o çocukları bir güzel benzetmişti. O adam, sen üniversitedeyken en iyilerden oluşan beyzbol takımına seçilemediğin için kendisi de takımdan istifa etmeye karar veren adamdı. Hem de asıl top atıcı olabilecekken. O adam birçok defa gece yarısı seni partilerden toplamak için evinden çıkıp gelmişti. Çünkü sen arabayı kullanamayacak kadar sarhoştun. O seni eve götürüp odana kadar gittiğinden emin olan kişiydi."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu kısık bir sesle.

"Çünkü Oliver bana söyledi. Çünkü her defasında senin için bunları yaptığında çatıya çıkıp benimle bunları konuşuyordu. Çünkü o saatlerde ben uyanıktım."

Victor bakışlarını benden kaçırıp, ofisin köşesindeki barla yanında bulunan kitaplığın oralarda bir yere sabitletti. "Çok öfkeliydim. Bu konuyu zaten konuşmuştuk Elle. Zaten öyle bir şeyi kabullenmek yeterince zordu. Ve bu kişi Fasulye, bilirsin işte. Korkuya kapılmıştım."

"O iyi bir adam," dedim sessizce.

"O harika bir adam ama sen de benim küçük kız kardeşimsin. Hiç kimse seni hak edecek kadar iyi değil," deyip bana doğru gülümsedi. Ben de Victor'a gülümseyerek karşılık verdim. Öne doğru eğilip masasının üzerine dirseklerimi yerleştirdim.

"Onunla aramızdaki bu şeyin yürüyeceğinden emin değilim," dedim fısıldayarak. Bakışlarımı masanın üzerindeki kâğıt yığınının çevirdim.

"Neden olmasın? İşi yüzünden mi?"

Başımla onaylayıp tekrar Victor'a baktım. "Evet, Oliver bana yalan söyledi. Ya da gerçeği söylemeyi atladi sanırım."

Victor omuz silktti. "Mahkemede bu aleyhinde kullanılmıyor, biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Doğruyu atlaması... Bu yalan söylemekle aynı değil gerçekten. Eğer boşanıyor olsaydın..."

Victor daha cümlesini bitirmeden ellerimi havaya kaldırdım. "Victor. Lütfen beş dakikalığına iş, boşanma ya da mahkeme hakkında konuşmayı bırakabilir misin?"

Yüzünde özür dilediğini belirten bir ifade belirdi. "Özür dilerim. Her neyse, onunla konuşman gerektiğini düşünüyorum Elle. Sadece onu sonuna kadar dinle."

Başımla yavaşça onaylayıp bakışlarımı Victor'dan uzağa çevirdim.

"Nasıl bildin?" diye sordu Victor. "Demek istediğim, ona âşık olduğunu."

Omuz silkip gülümsedim. "Bir gece, partiden sonra seni getirip bırakmıştı ve ben de sakatlanmış dizim yüzünden ağlıyordum. Artık dans edemeyeceğimi öğrendiğim gündü o gün. Oliver yanıma gelip benimle konuşmuştu. Ben de ondan sürekli gelmesini istemiştim. O da gelmeye başlamıştı. Tamamen masumaneydi. Biz sadece konuşuyorduk. Fakat Oliver'ın hikâye anlattığı zaman nasıl olduğunu bilirsin. Heyecanlı bir şekilde canlandırma yapar, gözleri mutlulukla parıldardı ve bu yüzden... ona âşık olmuştum. Onun değer veren kalbine, size olan bağlılığına, sadakatine ve olduğu kişiye âşık olmuştum. Sanırım o zamandan beri ona âşığım," deyip konuşmamı fısıltıyla sonlandırdım.

"Sen başka biriyle nişanlanmıştın. Öyle görünüyor ki bu gelip geçici olan bir çocukluk aşkıydı ve sen de büyüyüp bundan vazgeçtin," diye belirtti. "Yalnızca şeytanın avukatlığını yapıyorum," diye ekledi omuz silkip.

"Bazı zamanlar senin söyledığın gibi olmasını diledim. Aramızdaki bu şeyin, sadece gelip geçici, aptalca bir sevdâ olduğunu ne kadar fazla dilediğimi bilmiyorsun. Bunun sadece bir araya gelip birlikte vakit geçirmemizden

kaynaklandığı konusunda kendime yalan söylemeye çalıştım. Onun için hissettiğim duygulardan geri kalanları sayısız defa gömmeye çalıştım. Hiçbir şey işe yaramamıştı, Vic. Kalp ne istiyorsa onu yapıyor ve benimki kesinlikle acıya bayılıyor.”

Victor alnını ovaladı. “Ona çok kızmıştım. Öncelikle, benim arkamdan gizlice iş çevirdi, sonrasında bunu düşündükçe öfkem daha da artmaya başladı. Seri bir şekilde sürekli birileriyle çıkmaya bayılır, bilirsin ya? Eğer bunu bu şekilde isimlendirebilirsen tabii. Kadınları seviyor. Kendinden büyük kadınlardan hoşlanıyor. Sanırım bütün bu yıllar boyunca, bizim yaşımızda olan bir kızla sadece bir defa çıktı. Bu da ortaokuldaydı. Bu yüzden seni öğrendiğimde sanırım ben sadece... ne yapacağımı bilemez hale geldim.”

“Biliyorum. Bunu anlıyorum. Sen Fasulye’yi görüyor-sun, çapkını. Her ay yanında farklı bir kız olan adamı. Bu yüzden ne demek istediğini anlıyorum. Ben de onunla birlikte büyüdüm. Fakat Oliver’ın beni sevdiğine gerçekten inanıyorum. Onun birlikte olduğu tiplerden daha genç olmama rağmen,” diye ekledim gülerek.

Victor başını sallarken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Ben de onun seni sevdiğini düşünüyorum.”

“Fakat bunun bir önemi yok. Onun mesleği her şeyden önce geliyor ve dürüst olmak gerekirse onu suçlamıyorum. Bunu da anlıyorum.”

Victor bir süre gözlerini kapadı, derin bir soluk aldı. “Oliver her zaman planlamacı... mükemmeliyetçi biri olmuştur. Harekete geçmeden önce her şeyinin büyük bir nizam içinde olmasını ister. Onun gibi fantezi futbol oyunu için çalışma tablosu hazırlayıp kadro kuran başka birini daha tanımıyorum.” Kaşlarını kaldırdı. “Ve tanıdığım birçok inek var.”

Victor’ın sekreterinin bir sonraki müşterinin geldiğini

belirten araması gülmemizi yarıda kesti. Bu yüzden ben de ayağa kalktım. Victor masanın etrafından dolaşarak yanıma gelip kollarını bana sardı.

“Seni seviyorum ve ben seninleyim, tamam mı? Eğer onunla birlikte olmak istiyorsan benim için sorun olmaz. O şekilde korkuya kapılıp tepki verdiğim için özür dilerim. Çünkü sen haklısın, eğer Fasulye olmasaydı hiçbirimiz bugün olduğumuz yerde olamazdık. Ama yine de taşınmasan keşke.”

Victor’ın göğsünü öpüp yüzüne bakmak için geri çekildim. “Benim etrafta olmamı istiyorsun sadece, böylece senin için yemek yapabileceğim.”

Yüzüme doğru güldü. “Evet, bu da taşınmanı istemememin bir parçası. Fakat senin etrafımda olmanı seviyorum.”

“Çok uzağa taşınmıyorum Vic.”

“Biliyorum, biliyorum. Pekâlâ, bu hafta sonu mu?”

“Bu hafta sonu,” diye cevaplayıp gülümseyerek geri çekildim. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum: Bu olay, sen iş arkadaşının kız kardeşiyle birlikte olduğunu kabul ettiğin gün olduğu için gerçekten çok öfkelenmiştim.”

Victor gürültülü bir şekilde büyük bir kahkaha kopardı. “Fasulye de aynı şeyi söyledi.”

“Bunu söylediğinden eminim.” Başımı sallayıp odadan çıkmak için kapıya doğru yöneldim. Tam kapıdan çıkıyor-ken takım elbiseli yaşlı bir adama çarpınca özür diledim.

“Cehennem mi dondu, yoksa az önce senin güldüğünü mü duydum?” dedi bir adam ben yürüyüp uzaklaşırken.

Victor’ın sekreteri, patronunu keyiflendirdiğim için bana teşekkür etti. Bu insanlara, kardeşime her gün katlandıkları için bir kutu tatlı çörek ve başka şeyler göndermem gerektiği notunu aldım zihnime. Sonra gülümsedim, çünkü ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu çok iyi biliyordum.

37. BÖLÜM

ANNEMİN BENİ GÖNDERDİĞİ ÖĞLE YEME-
ği randevusuna, ben istediğim için değil de annem bunu bir
iş fırsatı olabilir diye önerdiği için gittim. Gerçekten, bu bir
randevudan daha çok bir teslimattı. Ama Derek hazır oraya
gitmişken yemeğimizi de yiyebileceğimizi söyledi, ben de
kabul ettim. Belirttiği yere gittiğimde, cuma öğleden sonra-
sı olmasına rağmen kıyafetimin orası için uygun olmayaca-
k şekilde fazla sade olduğunu düşündüm. Yemeğimizi
alışveriş merkezinin içindeki restoranda yiyorduk. Sanki
herkes şık elbiseler giyinmişti. Bense yırtık kot pantolon,
bot ve omuzu açıkta bırakan bir kazak giyiyordum. İçin-
de Derek'in annesinin benden satın aldığı kalplerin oldu-
ğu kutuyu yere bıraktım. Telefonum çantamda çaldığında
içindeki milyonlarca eşyayı ittirip telefona ulaşmaya çalıştı-
ğim sırada konuğum de nihayet gelip karşıma oturdu.

"Bir an için gelmeyeceğini düşündüm," dedim başımı
yukarı kaldırmadan.

"Bir an için azarlamayacağını düşündüm," dedi bir ses
ve kalbim bir anda duracakmış gibi oldu. Başımı kaldır-

dığımda Derek için ayrılmış olan yerde Oliver'ın oturduğunu gördüm. Milyonlarca nedenlerden ötürü Oliver'ın burada oluşu kafamı karıştırmıştı. Burada olduğu için nefesim kesilmemişti. Nefesim kesilmişti çünkü hâlâ dudakları şişti ve çenesinde birkaç dikiş vardı. Yeşil gözleriyle yüzümü iyice inceleyip yüzünde gördüğüm o büyük özlemle dudakları hafifçe aralandı.

"Burada ne arıyorsun?"

"Bir kalbi almaya geldim," dedi ellerini masada birleştirerek. Alaycı bir şekilde güldüm. "Ben ciddiyim," diye ekledi.

"Pekâlâ, o kutunun içinde," deyip başımla kutuyu işaret ettim.

Oliver aşağıya eğilip ayaklarımın yanında duran kutuyu kaldırarak masanın üzerine bıraktı. En sonunda garson geri geldiğinde ikimiz de biraz daha zaman isteyip onu gönderdik. Oliver kutunun kapağını açıp içine baktı. Masanın altına kutuyu bırakmadan önce kalbi ve etiketini kutudan çıkardı. Oliver'ın kalbi tekrar tekrar çevirip ona dikkatle bakışını izledim. Kalbi elinde döndürdüğü her seferinde dışarıdan gelen ışıklar ondan sekip etrafa saçılıyordu.

"İşi kabul ettim çünkü eski ben gibi, yani Oliver gibi düşünüyordum. O adam hayatındaki her şeyi düzenlemeye çalışıyordu, çünkü her şeyin mükemmel olmasına ihtiyacı vardı." Bakışlarını kalpten kaldırıp doğrudan gözlerime baktı. "Bütün bu olanlar hakkında senin ne düşündüğünü sormayı düşünemediğim için gerçekten üzgünüm."

"İşi kabul ettiğin için sana kızgın değildim. Sana kızgındım çünkü işi kabul ettiğini bana söylememiştin."

Oliver bir şey söylemek için ağzını açtı fakat hızlı bir şekilde kapattı. Sonra bakışlarını ellerinde tuttuğu kalbe kaydırdı.

“Senin aşk tanımın bu mu?” diye sordu Oliver; üzerindeki küçük etiketi okudu.

Yutkunup başımla onayladım.

“Aşk güzeldir. Paramparça eden, akıldan çıkmayan, duygulandıran şeydir. Aşk her şeydir,” diye okudu Oliver. Bakışlarını birden bana çevirdi. “Aşkı kim tanımlar?”

“Ona sahip olanlar. Onu yaşamış ve kaybetmiş olanlar.”

“Sen hangisisin?”

“İkisi de.” Duraklayıp etrafıma bakındım. “Derek gerçekten gelmiyor mu?”

Oliver kalbi aldı; onu tekrar kutusuna yerleştirip etiketini de yanına koyarak kutuyu kapattı. Bana tekrar bakıp ellerini masanın üzerinde birleştirerek yavaşça gülümsedi. “O gerçekten gelmiyor.”

“Ama ben onunla konuşmuştum.”

“Ve o da yalan söyledi, tam da kendisinden istediğim gibi.”

Başımı salladım. “Hayatımdaki insanlar sınır tanımıyorlar.”

“Bu akşam benimle çık.”

Bakışlarımı aniden ona döndürdüm. “Neden böyle bir şey yapayım ki?”

Benim çabucak masanın altına gizlediğim ellerime doğru uzanıp, “Çünkü senden yapmanı istiyorum,” dedi sessizce. Eğer Oliver bana dokunursa kabul edecektim. Büyük ihtimalle, ne olursa olsun kabul edecektim fakat eğer bana dokunursa hemencecik kabul etmiş olacaktım.

Garson gelip bize bir şeyler isteyip istemediğimizi sorduğunda Oliver ile ben birbirimize baktık. Sanki “*Kalıyor muyuz? Ayrılıyor muyuz? Gerçekten böyle bir zamanda bir şeyler yiyebilir misin?*” der gibiydik. İkimiz de su isteyip zaman kazanmaya çalıştık.

“Pekâlâ, seninle dışarı çıkıyorum ve sonra...”

Oliver iç çekti. "Bana bir randevu ver Elle."

Oliver'ın iç çekişini taklit edip uzağa baktım. "Daha önce bunu yaşadığımızı düşünüyorum?"

Oliver birden ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştı; sandalyesini kendisiyle birlikte kaydırıp benim yanıma oturdu. Sandalyemi çevirdi, böylece dizlerimiz birbirine değiyordu. Ellerimin ikisini de kendisinininkilerin içine aldığımda kalbim göğüs kafesimin içinde gümbürdeyerek atıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye yüksek sesle fısıldadım. Etrafımdaki masaları dolduran meraklı müşterilere bakıyordum. Sakin bir restoranın içinde sandalyeyle yer kapmaca oyunu oynayan bu yakışıklı, çılgın adama ilgiyle bakıyorlardı.

Oliver'ın dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Bu kısa an içerisinde gördüğüm o küçük gamzenin içinde kaybolmuştum. Sakalları artık onu gizleyemiyordu. "Sakin ol. Sana evlilik teklifinde bulunmuyorum... henüz," dedi Oliver. Kısa bir süreliğine bütün düşüncelerim darmadağın oldu. *Henüz mü?*

"O zaman ne yapıyorsun?"

Oliver bana doğru eğildi. Yüzü benimkinin çok yakınına gelmişti ve ben de soluğumu tuttum. Oliver soluğunu yavaşça yanaklarıma, burnuma ve ağzıma doğru hareket ederek yüzümde gezdirince gözlerimi kırıştıtarak kapadım. Nefesi her yerdeydi. Dudaklarıyla burnumun ucuna, yanağıma, sonrasında ağzımın kenarına dokundu. Yüzümde soluğunu artık hissetmeyince gözlerimi açıp onu aradım.

"Geçmişte bana karşı çok fazla sabırlı olduğunu biliyorum, bir kez daha benimle ilgili sabırlı olmanı istiyorum." Oliver ellerini benimkilerin üzerine yerleştirdiğinde geri çekilmedim.

"Bunu yapmaya devam edemem Oliver. Bazı zaman-

lar işinin yanında ikinci planda olmakla baş edebilirim. Çünkü işinin ne kadar fedakârlık gerektiğini biliyorum ve büyük ihtimalle çok daha kötü olduğu zamanlar olacak. Fakat kariyerin için daha iyi olacak şeyler yapmaya karar verdiğin her an sürekli şok yaşamak istemiyorum,” deyip Oliver’ın yüzüne bakarak anladığını belirten bir işaret görmeye çalıştım.

Oliver ağzını açtı, sonra kapattı. Kısa bir süre duraksayıp yüzümün bütün hatlarını yavaş bir şekilde gözleriyle inceledi. Sanki bu ayrı kaldığımız haftalar boyunca onları unutmuş gibiydi. “İşi kabul etmek düşünmeden yapılan bir hareketti. Yalnız, tutkulu Oliver gibi düşünüyordum ve her şeyi batırdım. Bunu çok fazla yapıyorum. Bunu sana söylemedim, çünkü barbeküde seni gördüğüm zaman işi kabul edip gidemeyeceğimi biliyordum. Senden dört saat uzağa gitmek istemiyorum.” Oliver duraksayıp yüzümü inceledi.

“Hayatımın hiçbir alanında ikinci planda olmayacaksın Elle. Evet, bazen işler zor olacak. Evet, belki bazı günler diğerlerinden fazla çalışmak zorunda kalabilirim ama asla ikinci planda olmayacaksın. Sana söz veriyorum. Sahip olduğumuz şey çok özel. Bir daha bunu kaybetmek istemiyorum kesinlikle.” Oliver konuşmasına devam ederken parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. “Bu, insanların hayatlarını düşleyerek geçirdikleri şey. Senden benimle bu gece çıkmanı istiyorum,” deyip ellerimi dudaklarına doğru kaldırıp orada bekletti. “Bu gece benimle çıkman için *sana yalvarıyorum.*”

Oliver’ın yüzünde daha önce milyonlarca defa gördüğüm bir ifade vardı. Patlamış lastiği değiştirirken ya da hastanede hastasının çizelge tablosunu okuduğundaki ifadeyle aynıydı. Bunun, kararlı olduğunu gösteren yüz ifadesi olduğunu anladım. Oliver’ın *sen bana evet diyene kadar asla durmayacağım*, bakışıydı. Sonra Oliver gülümsedi. O tatlı,

çekici, büyüleyici, *hadi çoban elbiseleri giymiş bir kurt olmadığımı varsayalım*, tarzında sıradan bir adam gülümsemesiyle. Ve ben de onun teklifini geri çevirmeyeceğimi biliyordum.

“Bu seninle dışarı çıkmayı kabul ettiğim son kez olacak,” dedim uzun bir duraksamanın ardından.

“Bu da sorduğum son defa olacak.” Göz kırparak ayağa kalktı ve beni de beraberinde kaldırdı. Eşyalarımızı alıp yeni yerimin adresini ona verdikten sonra restorandan ayrıldık. Sonra eve geldiğimde, onun büyük planının bir parçası olarak benim onunla birlikte San Francisco’ya taşınmamı isteyip istemeyeceğini merak ettim. Dürüst olmak gerekirse bunu yapabileceğimden emin değildim. Fakat bunu nasıl yapamayacağımı da bilmiyordum. Hep bunun için beklemişim gibi hissediyordum.

Duşumu alıp Oliver’ın istediği gibi sıradan giyindim. Kot pantolon ve bot giyip sade tişörtümün üstüne atkımı aldım. Evin etrafındaki pencereleri kapadıktan sonra dışarıda, verandada oturup beklerken manzaranın tadını çıkardım. Kulübe küçüktü ve ön kapısı gerçekten arka kapı gibiydi, çünkü veranda plaja bakıyordu. Arabayı park ettiğiniz yerse Pasifik sahil otoyoluna. Yine de Oliver’ın evin diğer tarafındaki kaldırımdan gelen ayak seslerini duyduğumda şaşırmadım. Çünkü Oliver asla evin ön kapısını kullanan biri olmamıştı. Verandanın merdivenlerinde belirdi ama beni görmedi, gördüyse de hiçbir şey belli etmedi. Denize bakınca gözlerini kapadığını gördüm ve gülümsedim. Ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirmiş, başını hafifçe geriye itmişti. Yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Rüzgâr saçlarını havalandırınca Oliver bir elini açık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. Bir süre de o şekilde bekledikten sonra bana doğru döndü. Beni orada oturuyor şekilde görünce yeşil gözleri şaşkınlıkla parıldadı.

“Biraz dikkatim dağıldı,” deyip kıkırdadı.

“Dağılmaması zor,” deyip ayağa kalktım. Önemli olan eşyaları buraya getirmemde Victor bana yardım etmişti. Çünkü anahtarları teslim aldığımda taşınmak için hafta sonunu beklemek istememiştim.

Oliver bana doğru iki adım atıp iç çekti. “Hazır mısın?”

“Bu randevudan şimdiden pişman olmuşsun gibi görünüyorsun,” dedim gülerek.

Omuzlarının üzerinden bakınca ben de bakışlarımla onu takip ettim. Dalgalar yavaş bir şekilde sahile vuruyor, sonra kayboluyordu. Güneş ışıkları yavaşça kaybolmaya başlamıştı. Bakışları tekrar beni bulunca gülümsedi.

“Eğer daha önce bu yeri görmüş olsaydım randevuyu buraya taşırdım.”

Gülümseyip Oliver’ın elini tuttum. Beni merdivenlerden aşağıya doğru çekmeye başladığında durdum. “Araba bu tarafta,” dedim. Oliver plaja son bir defa üzgün bir bakış atınca güldüm. “Geri gelebiliriz,” diye fısıldadım yüksek sesle, sanki bu büyük, gizli bir sırmuş gibi.

Oliver dönüp tekrar bana baktığında yüzünde ciddi bir ifade vardı. Beni geriye doğru yavaşça itip sırtım kapalı kapıya değene kadar geldi. Sanki kendiyse savaşıyormuş gibi birden soluk verip geri çekildi.

“Hadi gidelim. Yolu göster.”

Biraz sersemlemiştim. Bir parçam onun beni öpmesini ve bundan kurtulmayı istemişti. Diğer yanımsa öpmediği için memnundu. Fakat bu yanımda o kadar küçüktü ki onu neredeyse duyamıyordum. Dönerek kapıyı açtım. Arkamızdan kilitleyip yavaşça kulübenin etrafından dolaşarak yürüdük. Böylece biz geçerken Oliver da etrafı görebilecekti.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordum.

“Sanırım sevmek daha doğru bir kelime olurdu.” Bakışları hâlâ üzerimdeydi. Midemde hafifçe kelebekler uçuşmaya başlamıştı. Gülümsedim.

Bana çok tanıdık gelen bir güzergâhtan gidiyorduk. Benim ona doğru attığım sorgular şeklindeki bakışlarımı görmezlikten geliyordu. Oliver'ın yüzündeki o belli belirsiz gülümseme onları hissettiğini anlamamı sağlıyordu. Sormak istememe rağmen sessizce bekliyor, ilk önce onun konuşmasını bekliyordum. Fakat Oliver konuşmadı, tepedeki eve ulaşana kadar sessizliğini sürdürmüştü. Araba kapının önünde durdu, bir düğmeye basınca kapı incelikle açıldı. Arabayı yavaşça sürüp arabayı park etti.

"Sander için bir şey bırakmalıyım," dedi Oliver. "Birkaç dakika içinde dönerim."

"Tamam." Arabadan çıkıp çıkmama konusunda emin değildim. Yıllardır Oliver'ın kız kardeşini görmemiştim. Onu en son gördüğümde Sander'ı kucağında bez bir örtüyle taşıyordu. Oliver'm bana söylediklerine göre Sander şimdi tahminen dört yaşlarında olmalıydı. Oliver kantağı kapattı ve bana gülümseyerek baktı. "Bir dakika."

Gülümseyip arabadan çıktım, yürüyüp bagajın yanına geldim.

"Tanıdığım en temiz insan olmalısın," diye yorumda bulunup neredeyse boş olan bagajına baktım. Orada beyaz bir doktor önlüğü ile bir çift spor ayakkabı düzenli bir şekilde kenara istiflenmişti. Oliver gülümseyip elindeki çantayı yere bıraktı. Giydiği siyah, örgülü kazağı başından çekip çıkardı. Bu hareketi, kazağının altına giydiği gri v yaka tişörtün karnına kadar çekilmesine sebep oldu. Bakışlarımı oraya sabitlemişim. Oliver fark edince kıkırdayıp tişörtünü aşağıya çekti. Bakışlarımı gözlerine kaydırınca Oliver eliyle dokunup çenemi yukarıya kaldırarak yüzünü iyice benimkine yaklaştırdı.

"Sen, benim küçük Elle'im, büyük bir belasın," dedi Oliver, yeşil gözleri ışıldıyordu. Elini indirip çantayı yerden aldı ve eve doğru yürümeye başladı. Oliver'a yakın bir şekilde peşinden gidip birisinin cevap vermesini bek-

lerken kapıyı izledim. Küçük, kahverengi, dalgalı saçlı birinin ani görüntüsü kapıya doğru koştu. Camın diğer tarafında Sander'ın o küçük yüzü belirdi. Büyük, yeşil gözleri Oliver'ı görünce kocaman açılmıştı.

"Oliver Dayı!" diye bağırdı Sander. "Anneciğim, Oliver Dayım geldi!"

"Duydum seni. Geliyorum," diye seslendi Sophie. Ardından koridorda göründü. Beni gördüğündeyse yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Sophie kapıyı açtığında Oliver çömeldi. Sander koşup Oliver'ın üzerine atılarak kollarını boynuna doladı. Oliver boynunu gıcıklayınca Sander çığlık attı. Oliver'ı bu tapılası küçük çocukla birlikte görmek benim baş edebileceğimden çok fazlasıydı.

"Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu Elle," dedi Sophie ve uzanıp bana sarıldı.

"Ne zaman seni görsem, paylaşacak güzel haberlerin varmış gibi geliyor," dedim. Gülümseyerek ellerimi Sophie'nin iyice büyümüş olan hamile karnının üzerinde gezdirdim.

Suratını ekşitip gülümseyerek başını salladı. "Bu haber planlanmış değildi." Başıyla gösterip içeri girmemizi işaret etti. Biz de peşinden onu mutfığa doğru takip ettik.

"Sander, bu Estelle. Sanırım onunla daha önce tanıştın fakat o zaman sen küçük bir bebektin, bu yüzden büyük ihtimalle onu hatırlamıyorsundur," deyip Sander'ı ters çevirdi Oliver. Böylece bana tepetaklak olmuş bir şekilde bakabilecekti.

"Selam Estelle. Çok güzel saçların var," dedi Sander; gülmeme sebep olmuştu.

"Selam Sander. Çok güzel gözlerin var."

Oliver bana sırtarak baktı. Oliver sanki yumurtalıklarıma ulaşmış ve dikkatli baktığımdan emin olmak için onları sıkıyormuş gibi hissediyordum.

"Güzel bir evin var," deyip etrafıma bakındım.

"Teşekkür ederim. Dan bunu duyduğuna çok sevinecek," dedi Sophie gülümseyerek. "Sanat işi nasıl gidiyor?"

"Çok güzel gidiyor." Gülümseyip Dallas'ın sattığı resmi ve benim yakınlarda sattığım kaleydoskop kalpleri düşündüm.

"Yaptığın kalplere âşışım," dedi Sophie.

"Sırası gelmişken," dedi Oliver, Sander'ı mutfak tezgâhının üzerine bırakıp benim ona bu sabah verdiğim kutuyu almak için çantaya uzandı. Oliver kutuyu kız kardeşine verip tekrar çantanın içine elini uzattı. Sander için bir süper kahraman oyuncağı çıkardı.

"Hey! Harika! Teşekkürler Oliver Dayı," dedi Sander oyuncağı ambalajından çıkarmaya çalışırken.

"Bu çok güzel," deyip kalbi elinde tuttu Sophie. "Teşekkür ederim."

Gülümsedim, hafifçe kızarıp ayaklarıma baktım. Oliver'm kıkırtıları yüzümün daha da kızarmasına sebep oldu. Yaptığım şeyi seviyordum. Sanatımla gurur duyuyordum. Fakat Sophie gibi, sanırım onayını beklediğim birinin onu incelemesi bana kendimi tuhaf hissettiriyordu.

"Çok tatlı olmayı bırak," diye fısıldadı kulağıma Oliver. Gülümseyip omzumla onu iteledim.

"Bunlardan fazla yapıyor musun?" diye sordu Sophie.

"Evet fakat bir süreliğine yapmayı bırakacağım."

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu. Oliver'ın bakışlarını da üzerimde hissediyordum. Bunu henüz kimseye söylememiştim.

"Sanki bunlardan çok fazla yaparsam eşsizliklerini kaybedeceklermiş gibi geliyor. Çok özel olduklarından değil fakat neyi kastettiğimi biliyorsunuz." Yüzüm kızarmıştı yine. Mikroskop altında incelemeye alınmışım gibi hissettiğim son defayı hatırlayamıyordum.

“Tam olarak ne demek istediğini biliyorum,” dedi Sophie başıyla onaylayıp. “Ben de hikâyelerimle ilgili tam da böyle hissediyorum. Onları yazmayı, resimlerle süslemeyi seviyorum. Ama bazen bir defada fazlasını çıkarıldığında, onların ‘sadece başka bir Sophie Hart hikâyesi’ olacakmış gibi hissediyorum. Ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum.”

“Evet, ben de bu yüzden biraz ara vereceğim muhtemelen. Kastettiğim, hâlâ resim yapmaya ve kalpleri yapmaya devam edeceğim. Bu kendimi bir anda yapmaktan tamamen vazgeçirebileceğim bir şey değil. Ama büyük olasılıkla bir süreliğine onları satmayacağım.”

“Pekâlâ millet, gitmemiz gerekiyor. Ben yine işten başımı kaldıramaz hale gelmeden önce bunları getirip vermek istedim,” deyip Sander’ı alnından öperek tezgâhtan inmesine yardım etti Oliver. Tezgâhın etrafından dolaşıp Sophie’ye sarıldı. Sophie onun kulağına her ne fısıldadıysa Oliver söylediklerine gülerek karşılık verdi.

Sander ve Sophie’yle vedalaştım. “Bebeğin cinsiyetini biliyor musun?” diye sordum Sophie’ye hızlıca sarıldıktan sonra.

“Sürpriz olmasını istiyoruz. Bu aşamadan sonra bu çok da önemli değil. Her halükârda geliyor,” deyip güldü. Beni de gülümsetmişti.

“Bu harika bir şey.”

“Şu yaptığınız şey kesinlikle çılgınlık,” deyip onaylamayan bir tavırla başını salladı Oliver.

“Başlama yine Oliver.”

“Ben sadece söylüyorum.” Oliver omuzlarını silkti.

Sophie gözlerini devirip onu işaret ederek bana baktı. “Bu, onun sana sahip olmasının neden bu kadar uzun sürdüğünün bir göstergesi, biliyorsun değil mi?”

“Sophie,” deyip homurdandı Oliver.

“Ben sadece söylüyorum,” dedi erkek kardeşini taklit ederek.

Biz arabaya doğru yürürken Oliver kollarını omuzları-
mın etrafından dolayıp yüzünü boynuma gömdü. “Bunun
eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Herkesin, senin en üst düzeyde kılı kırk yaran, analitik
bir kişiliğin olduğunu söylediği gerçeğinin mi? Evet.”

Oliver kulak mememi kıstırdı. “Analdan bahsetmiş-
ken...”

“Ah, aman Tanrım,” deyip gülerek ve homurdanarak
arabanın koltuğuna gömüldüm.

“Ben sadece söylüyorum.” Arabayı çalıştırdığında hâlâ
pis pis sıırıyordu.

Birkaç dakika kimin müziğini çalacağımızı tartışmanın
ardından, onun hip hopu ve benim folk müziğim arasından
kendimizi hiçbirini çalamazken bulduk. Çünkü Oliver’ın
telefonu çaldı, erkek kardeşimin sesi arabanın hoparlörün-
den duyulmaya başladı.

“Kardeşimle mi birliktesin?” diye sordu konuşmanın
en başında.

“Evet, sen de hoparlörlerdesin,” diye cevapladı Oliver.

“Selam Elle,” dedi Victor.

“Selam Vic.”

“Ne yapıyorsunuz millet, planınız var mı? Jenson yine
şehre geldi ve her zaman gittiğimiz barda bir şeyler içip
buluşmak istiyor, gelmek ister misiniz?”

Oliver gözlerini çevirip yandan bana baktı.

“Bu ‘bara grupça randevulaşmak için onu getir, böyle-
ce senin onunla ilgili ciddi olmadığını bilsin’ tarzı bir kod
mu?” diye sordum. Bir kaşımı kaldırıp Oliver’a baktım.
Oliver ağzını açıp beklemediğim bir gülüş koparıverdi.
Victor bir süre sessizce bekleyip ardından ona katıldı ve
birlikte gülmeye başladı.

“Tabii ki hayır,” dedi Victor.

Oliver elimi bulup okşadı. “Bu konuda tamamen açık olduğumuza göre bu randevu bütünüyle söylediğinin tersi olacak. ‘Bu kızla ilgili çok ciddiym. Onu bulduğum her fırsatta, gittiğim her yere benimle birlikte götürüyorum’ tarzı şey olacak,” dedi Oliver. Kırmızı ışığa geldiğimizde bakışlarını bana çevirdi.

“Bu çok ilginç olacak,” diye mırıldandı Victor. “Sizin için iki sandalye ayırırım.”

Telefon bağlantısı kesildiğinde Oliver ile gülmeye başlamıştık.

“Bunun böyle olmasını istiyorum Elle. Her zaman,” dedi Oliver arabayı barın önüne çekip park edince. Arabadan inince Oliver kollarını etrafımdan dolayıp beni kendine doğru çekti. “Seni buraya getirmek istiyorum ve sen gelmek istemediğine karar verdiğindeyse beni özlediğini söylediğin mesajlar almak istiyorum senden.”

Kapıya ulaştığımızda yüzümü Oliver’a döndürdüm. “Bunu ben de istiyorum,” diye yanıtladım gülümseyerek.

Bardan içeriye el ele tutuşarak yürüdük. Jenson’ın ısıkları ve Victor’ın alkışlarıyla karşılandık. Birlikte yan yana oturup konuştuk, güldük. Daha önceden yaptığımız gibiydi fakat bu defa çok rahattık. Sanki her şey yerli yerine oturmaya başlıyordu.

38. BÖLÜM

“ÇOCUKLARLA ÇOK İYİ ANLAŞIYORSUN. Hiç çocuğunun olmasını istiyor musun?” diye sordum. Oliver arabayı kullanıyordu. Hastanedeki hayır etkinliğine birlikte katılmıştık.

Oliver kucağımda duran elime dokununca başımı kaldırıp yüzündeki ciddi ifadeye baktım. “Şu soru cevap oyununa mı başlıyoruz yine?”

“Olabilir,” dedim gülümseyerek.

“Birkaç dakika sonra başlayabilir miyiz? Seninle şimdiye kadar kaç tane randevuya gittik?”

Kaşlarımı çatıp zihnimden hesaplamaya çalıştım. “Bilmiyorum. Hayret, gerçekten de bilmiyorum,” dedim sessizce. “Kesinlikle beklediğimden daha fazlaydı?”

Oliver kıkırdadı. “Güzel, Elle. Gerçekten güzel.” Arabayı ailemin evinin olduğu sokağa doğru döndürmüştü.

“Bu da neyin nesi?” dedim soluğumu bırakıp. Oliver’dan çok kendime söylemiştim. Oliver elimi sıktı fakat cevap vermedi. Arabayı ailemin evinin önüne park

edince göz kırptı sadece. "Bu hafta sonu şehirde olmadıklarınızı biliyorsun, değil mi?"

Oliver hiçbir şey söylemedi. Yalnızca arabadan çıkıp etrafından hızlıca dolaştı ve kapımı açtı. Elimi kavradı. Derin bir iç çekmeden önce bana baktı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Arkasından onu takip ettim. Yan kapıyı açıp evin arkasına doğru yürüyerek en son beraber olduğumuz banyoyu geçti. Arka kapıya ulaştığında durdu.

"Mutfağa git. Orada senin için bir şey bıraktım," dedi Oliver.

Şaşkın bir şekilde ona baktım. "Ağaca mı tırmanacaksın?"

Oliver kıkırdadı. "Zamanı gelene kadar soru sormayı bırakabilir misin?"

"Tamam." Sesim ikna olmuş gibi çıkmamıştı. Kapıyı açıp mutfağa doğru yöneldim. Üzerinde yazı bulunan not kâğıdını aldım.

Notun altında bulunan siyah, kırık bir cam parçasını görünceye kadar kaşlarımı çatıp bir süre nota baktım. Notu ve cam parçasını alırken içimde kaynamaya başlayan karşı konulamaz, yoğun duygularıyla savaşıyordum. Mutfaktan ayrılıp merdivenlere doğru yöneldim. Ayağımı kaldırıp ilk adımımı atacakken her bir merdiven basamağında, yanında kırık, siyah bir cam parçasının bulunduğu notlar olduğunu fark ettim.

Dans için.

Seni karanlık bir odaya kapattığım zaman için.

Senin tuvalini kırdığım için.

Sana Tavuk diye seslendiğim için.
(Ve bunu gerçekten hastettiğim için.)

Sana vermediğim her öpücük için.

Kaçırdığım her gülüşün için.

Paylaşma şansı yakalayamadığımız her başarı için.

Bıralıp gittiğim her an için.

Dölmene sebep olduğum her gözyaşı için.

Odama ulaştığımda, elimde on bir tane siyah, kırık cam parçasıyla birlikte o kadar sayıda not kâğıdını tutuyordum ve gözyaşlarım serbest bir şekilde gözlerimden aşağı boşalıyordu. Kapıyı açmak için ayağımla ittiğimde Oliver'ı pencereimin dışındaki çatıda oturmuş, elinde beyaz, küçük bir kutuyu tutarken buldum. Odada yürüyüp cam parçalarını masanın üzerine bıraktım. Oliver'a doğru yürürken başımı eğdim. Oliver elleriyle yüzümü kavrayıp parmağıyla gözyaşlarımı sildi. Hareketi daha çok ağlamama sebep olmuştu. Sonra gülmeye başlamıştım. Hem ağlıyor hem de aynı anda gülüyordum.

"Özür dilerim. Sanırım gözyaşlarım birazdan durur," deyip elimle burnumu sildim. Ben de Oliver'ın yaptığı gibi dizlerimin üzerine çömelip yüzüne baktım. Oliver gözlerimin içine bakarken elindeki kutuyu açtı. Bense bakışlarımı sadece kısa bir süreliğine kutunun içinde neyin olduğunu görmek için ondan ayırdım. Kutunun içinde daha çok kırık cam parçası vardı. Fakat bunlar rengârenk ve parlaktılar.

"Her bir gülümseme için," dedi Oliver; ilk parçayı kuttan çıkarıp yanımıza koydu.

"Her bir mutlu gözyaşı için," deyip diğer parçayı yere bıraktı.

“Her bir kahkaha için.”

“Gözlerinin ışıldadığı her bir an için.”

“Bütün iyi haberler için.”

“Her bir kavga için.”

“Her bir öpücük için.”

“Her bir sarılma için.”

“Her bir sabah için.”

“Her bir gece için.”

“Doğrusunu yapmaya çalışacağım her bir yanlış için.”

Oliver her bir parçayı yere koyup bitirdiğinde bakışlarını bana çevirdi. “Bir 21 Aralık istiyorum,” deyip ona şaşkın bir şekilde baktığını görünce devam etti. “Zamanda geri gidip başlangıca dönmek istiyorum. Babama, onun hayat hakkında yanıldığını söylemek istiyorum. Ona hayatın kimse için beklemediğini ve para kazanmak gibi şeyler için aşkı askıya alamayacağını söylemek istiyorum. Bu çatıya tekrar tırmanıp sana âşık olduğum günü haykırarak söylemek istiyorum. Çünkü seni gerçekten çok seviyorum Elle. Benim bütün o aptallıklarına ve terk edip gidişlerime rağmen seni sevmekten asla vazgeçmedim. O partiye geri dönüp seninle o yatakta sabahlamak istiyorum. Böylece bu şeylerle baş edebilirdim.” Oliver çenesini gösterdi. “Ve seninle bir yolunu bulup ağabeyin konusunu çözüme kavuşturabilirdik. Fakat bunlardan en önemlisi, senin aşkla ilgili sorularını geçiştirdiğim o zamana geri gitmek ve doğru kişiyi bulduğumu söylemek istiyorum. O kızı, ben bir gece bu çatının üzerinde ağlarken bulmuştum. Onu, ona ihtiyacım olduğunda bir kafede bulmuştum. Onu bir başka adamla dans ederken ve yenilebilir ağaçlar dikerken bulmuştum. Onu başkaları tarafından duyulmaya ihtiyacı olan yabancılarla ve çocuklarla ilgilenirken bulmuştum.”

“Bu kızın *doğru kişi* olduğunu nereden biliyorsun?” deyip gözlerimden aşağı boşalan yaşları sildim.

Oliver bir elini yanağıma uzatıp başparmağının tersiyle yüzüme dokundu ve yanağıma okşadı. "Biliyorum çünkü onun benimle olmadığı zamanlarda oksijensiz kalmışım gibi hissediyorum. Onunla birlikteyken bile yeterince nefes alamadığımı hissediyorum. Sen bana çocuk isteyip istemediğimi sormuştun. Buna cevabım, senin bana vermek istediğin her şeyi her ne olursa istiyorum. Senin sabahlarını ve gecelerini istiyorum. Senin kavgalarını ve gözlerini devirmeni istiyorum. Geceleri sana sımsıkı sarıldığımda beni hafifçe ittirmelerini istiyorum. Sana şaka yaptığımda homurdanmalarını ve sana kendini iyi hissettirdiğim zamanlardaki inlemelerini istiyorum."

"Ve karşılığında ne alıyorum?" diye fısıldadım; sesim çatallaşmıştı.

"Her şeyi alıyorsun." Sanki böyle bir soru sorduğum için çıldırmışım gibi bana baktı. "Kariyerimin daha başındayım ve ödemem gereken yüklü öğrenci kredim var. Milyon dolarlarım yok, henüz sana bir galeri satın alamam." Oliver duraklayıp bana hafifçe gülümsedi. "Ya da seni binlerce seyahate de çıkaramam. Belki de burada, hastanenin teklif edeceği mesai saatlerinden daha iyisini bulabilmem epey bir zamanımı alabilir. Fakat Elle, eğer sen benimle birlikteysen umurumda bile değil. Bedenim senindir." Eli mi göğsünün üzerine koydu. "Zihnim senindir. Ellerim senindir. Kalbim senindir. Sahip olduğum her şey senindir. Beni ben yapan her şey senindir."

Dizlerimin üzerinde kalkıp ellerimi onunkilerden kurtardım ve boynuna doladım. "Kendimi zeki hissetmeme sebep olduğun her bir an için," deyip Oliver'ın alına bir öpücük kondurdum. "Sanki dünyadaki tek kız benmişim gibi bana baktığın için." Oliver'ın gözünün kenarını öptüm.

"Sen dünyadaki en sevdiğim kadınsın," diye mırıldan-

dı. Gözlerini kapayarak derin bir soluk aldı. Sanki benim kokumu kendininmiş gibi sahipleniyordu.

“Bana önemliymişim gibi davrandığın için.” Oliver’ın yanağını öptüm.

“Sen hayatımdaki en önemli insansın,” dedi ve gözlerini açıp benimkilerle buluşturdu.

“Olgunlaşmam için bana zaman tanıdığın için.” Ağzının kenarını öptüm. “Beni sevdiğin için.” Dikişlerinin olduğu yerden çenesini öptüm. Ben geri çekilip gülümsediğimde Oliver beni korkuyla karışık bir saygıyla izliyordu.

“Evlen benimle,” dedi Oliver kararlı bir ses tonuyla. Kalbimin kontrolsüz bir şekilde atmasına sebep olmuştu. “Bir yıl nişanlı kalıp birlikte yaşamaktan bahsetmiyorum ben. Dünya, senin benim olduğunu bilsin diye parmağına yüzük takıp benim olduğunu iddia etmek istemiyorum. Ben, senin benim olduğunu bilmek istiyorum. Benim senin olduğumu ve bunun öyle kolayca silip atabileceğimiz sıradan bir ilişki olmadığını bilmeni istiyorum. Seni sonsuza dek istiyorum ve bunun şimdi, şu anda başlamasını istiyorum.” Oliver soluk aldı. Bakışlarını gözlerimde gezdirip benim hâlâ onunla olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. “Hadi gidip yarın evlenelim. Eğer büyük bir düğün istiyorsan daha sonra da yapabiliriz.”

Ben uzun bir süre duraklayıp öylece kalakaldım, çünkü bütünüyle şaşırıp donakalmıştım. “Ya da yapmayız. Eğer sadece birlikte yaşamak istiyorsan hadi bunu yapalım onun yerine. Fakat randevumuzun ardından ayrılıp kendi yollarımıza gitmemizi istemiyorum. Her iki evde sadece bir çekmece istemiyorum. Onun yerine ikimizin kıyafetleriyle dolup taşan kocaman bir dolap istiyorum,” deyip elleriyle yüzümü iki tarafından kavradı. “Sabahları giyinmeye çalışırken birbirimize çarpmak istiyorum. Ben bunların hepsini istiyorum Elle. Ben...”

Başımı eğip Oliver'ı öperek tamamlayamadığı kelimeleri ve zihninden geçirdiği düşünceler her neyse hepsini yudumladım. Canlandırdığı bu resim o kadar güzeldi ki bunu istememem imkânsızdı. Oliver'ın bütün sabahlarını ve gecelerini istiyordum. Sanki on yıldan beri onun bu kelimelerini duymak için bekliyormuşum gibi hissediyordum. Bir süreliğine de olsa başka bir adamla nişanlanıp birlikte yaşamaya başlamış olmama rağmen aklımdan Oliver'la ilgili keşkeleri çıkarmayı asla başaramamıştım. Uzun bir süre öpüştük. Dillerimiz iç içe geçmiş, parmaklarım saçlarına gömülmüştü. Oliver'sa elleriyle yüzümü kavramıştı; ikimizin kalbi birbirine karşı uyum içinde atıyordu.

Öpüşümüzü sonlandırdığımızda sert bir şekilde başımla onayladım. Oliver uzun, rahatlamış bir soluk verdi. Sanki tekliflerin yazılı olarak verildiği bir açık artırmayı kazanmış gibi mutlu görünüyordu.

"Bunları ben de istiyorum. Her şeyi istiyorum," diye fısıldayınca Oliver tarafından kocaman bir sırtışıyla ödüllendirildim. "Taşınabilirim, biliyorsun... Galerinin kira kontratı neredeyse dolmak üzere." Duraksayıp derin bir nefes aldım. "Seninle birlikte her yere gelebilirim," deyip gülümsedim. Oliver'la birlikte tekrar odama geri dönmüştük.

"Taşınmak mı? Şaka mı yapıyorsun? Tasarruf hesabımda ne kadar varsa hepsini gözden çıkarıp senin yaşadığın kulübeyi satın almayı düşünüyorum."

Güldüm. "Söylemek istediğim, eğer gitmek istiyorsan bu kararının tamamen arkasmdayım."

"Benim evim burası, Estelle. Ben kalmak istiyorum." Odanın ortasına adım atıp durdu ve elini yüzüme uzatıp dudaklarıma dokundurdu. "Üstelik ben basit bir adamım. Yalnızca sana ihtiyacım var."

Ve bu birbirimize verdiğimiz sözdü. Hayat ne kadar acımasız olursa olsun, daima birbirimize tutunacaktık.

Birbirimizle hayallerimizi, hatalarımızı, gülümsemelerimizi ve öfkemizi paylaşacaktık. Günden güne birbirimizi biraz daha çıldırtacak ve birbirimize nasıl sıırıslıkam âşık olduğumuzu hatırlatacaktık. Çünkü sahip olduğumuz aşk böyleydi. Altın bir tepside sunulmamıştı fakat binlercesini dolduracak kadar güçlüydü. Çünkü aşkımız çok büyüktü.

SONSÖZ

Oliver

Biz çocukken, kız kardeşim her zaman yıldızlara bakıp dilek tutardı. Bu yüzden bütün dileklerinin kabul olduğuna yemin ederdi. Benden daha büyük ve akıllı olduğu için ona inanırdım. Böylece ben de aynısını yapmaya başlamıştım. Beş yaşındayken dinozor oyuncakğının olması için dilek tutmuştum. Yedi yaşındayken babamın geri gelmesini, sekiz yaşında annemin daha az çalışmasını dilemiştim. Dokuz yaşına geldiğimde yıldızlara bakıp dilek tutmanın zaman kaybından başka bir şey olmadığını farkına varmıştım. Çünkü dileklerimin hiçbirisi gerçekleşmemişti.

On dokuz yaşına geldiğimde, çok güzel bir kızın evinin çatısında oturup bir şeylerin farklı olmasını dilemiştim yine de. Yirmi bir yaşındayken şartların her şey demek olduğunu anlayıp farklı koşullar altında onunla tanışmış olmayı diledim. Yirmi altı yaşındaykense ilişkimizin farklı gelişip onu kaybetmemiş olmayı diledim. Yirmi sekiz yaşında kader bizi tekrar bir araya getirdiğindeyse bir şeylerin olmasını dilemeyi bırakıp onları gerçekleştirmeye başladım.

Ve şimdi buradaydım. Yirmi dokuz yaşında, sevdi-

ğimiz insanların oluşturduğu kalabalığın önünde, onun uzun, beyaz gelinliğiyle bana doğru yürüyüşünü izliyordum. Onun bu büyüleyici görüntüsünü dondurmak istiyordum. Estelle'in o etkileyici ela gözlerinin benimkilerle buluşmasını hatırlamak istiyordum. Benim yüzümde yakaladığı o ifadeyle fark edilir bir şekilde şaşkına dönmüştü. Biliyordum; onun bana doğru gelişini izlemekten asla yorulmayacağıma dair en ufak bir şüphe dahi duymuyordum. Yanımdaki fotoğraf makinesinden gelen flaş seslerini duyup aniden beliren rüzgârın bize çarpışıyla gülümsedim. Rüzgâr arkamızdaki dalgaları hareketlendirirken Estelle'in o uzun, koyu saçlarını yüzüne doğru savurmuştu. Bir eliyle saçlarını toplayıp yüzünün yan tarafına ittiği sırada ben de babasına sarıldım.

Thomas içten bir gülüşle, "Başından beri bu ailenin bir parçasıydın. Bu yüzden sıcak bir karşılamaya gerek görmüyorum. Fakat seni tekrar oğlum diye çağırmaktan gurur duyuyorum. Resmi olarak," deyip sarıldı.

Cevap vermek yerine gülümsedim. Kolay ağlayan birisi değildim fakat sözleri içimde varlığını dahi bilmediğim duyguların kabarmasına sebep olmuştu. Son dört aydır eşim olan kadına dönerek dünyanın en şanslı adamıyımışım gibi bakıp sıırıttım. Çünkü öyleydim. Ona evlilik teklifinde bulunduğum günün ertesinde, tıpkı söylediğim gibi hemen evlenmiştik. Ailesinin uçağı iner inmez onları hava alanından almış, Vic ile Mia'yı çağırıp doğrudan nikah salonuna gitmiştik. Dallas bile kutlama için bize yardıma gelmişti. Bu bizim için bir artıydı. Çünkü onu Estelle'in Wyatt'la olan zamanlarıyla bağdaştırmıştım ya da bunu yapmaya alışkındım.

Eşyalarımı Estelle'in plajdaki kulübesine yerleştirmiştim. Birkaç ayımı almasına rağmen kalıcı bir iş bulana kadar hastanede çalışmıştım. Fakat bunu başarmıştım.

İşimin en güzel tarafıysa, güzel bir çevrede mükemmel bir grup doktorla çalışmanın yanında, Santa Barbara'da kalmış olmamızdı. Estelle'in galerisinin kira kontratı sonlandığında, birlikte plajdaki küçük kulübemize yakın bir yer satın almıştık. Fakat hâlâ orasıyla ilgili çalışmalar devam ediyordu. Her ne kadar Estelle'e yardımcı olmaya çalışsam da orası onun mekânıydı. Orası içine adımını attığı anda hayallerini gerçekleştirmek istediği yerdi. Bunun bir parçası olmama izin verdiği için çok mutluydum.

Estelle'in elini elimin içine koyuşunu hissettiğim anda ona gülümsedim. Ailemizin ve bütün arkadaşlarımızın önünde evliliğimizin gerçekleşmesi için Elle'i din görevlisine doğru yönlendirdim.

"Ona doğru bakman gerekiyor," diye fısıldadı Estelle.

"Burada seninle evlenmek için bulunuyorum, onunla evlenmek için değil."

Gözlerini kırpıştırarak bana doğru baktı. "Söz veriyorum, hayatının geri kalan kısmında bana bakabilirsin. Fakat her zaman değil, çünkü bu kesinlikle garip olur."

Ona doğru eğilip burnunun ucunu öptüm. "Aslında nasıl baktığına..."

"Pekâlâ çocuklar, gerçekten çenenizi kapasanız iyi olur," diye araya girdi yanımda duran Victor.

"Evet, kimse bu konuşmanın nereye doğru gittiğini kesinlikle bilmek istemiyor," diye ekledi Mia.

"Siz devam edin," diye hemen atladı Jenson.

Din görevlisi sabırsız bir şekilde kaşını kaldırıp boğazını temizleyince, "Hepinizi buradan kovacağım şimdi," dedim.

Düğün töreni kesintiye uğramadan devam ediyordu. Kısa ve kapsamlı olan yeminimizi ederken evlenme iznimizi aldığımız günün ertesi gecesi yatağımızda birbirimize söylediğimiz o uzun evlilik yemininin hatırasıyla ikimiz

de gülümsedik. Yüzüklerimizi birbirimizin parmaklarına takıp ellerimizi birleştirdik. Bay ve Bayan Hart olarak ilan edilir edilmez birbirimizin yüzüne bakmak için ikimiz de döndük. Sanki etrafımızdaki herkes bir anda yok olmuştu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti. Ben parmaklarımı Estelle'in saçlarına geçirdim ve o da eliyle çeneme dokundu. Neredeyse ağır çekimde hareket eder gibi, bütünüyle bu anda kaybolmuşçasma birbirimizin yüzündeki her bir ayrıntıyı dikkatlice inceliyorduk.

Uzaktaki dalgaların çarpma sesiyle birlikte Estelle'in gözleri yaşla dolmuştu. İçimde hissettiklerimle örtüşen o mutlu ve coşkulu bakışıyla gülümsedi. Dudaklarımız birbirine dokunmadan hemen önce üzerimize yağmur damlaları düşmeye başladı. Hafifçe geri çekilip başımızı gökyüzüne doğru kaldırdık. Davetliler birbirimizi öpmemiz için tezahürata başlamıştı. "Çabuk olsanıza hadi, daha neyi bekliyorsunuz!" gibi bağrışlar etrafımızı kuşatırken Estelle ve ben hareketsiz kaldık. Birbirimize gülümsedik, gülüştük. Ardından yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onun dudaklarına her değişinde dudaklarımla söz veriyor, yalvarıyor, istiyor, sahipleniyor, veriyor ve kendimi ona sunuyordum. Bütün varlığımla Estelle'i öptüm. Mükemmel olmayan fakat istekli, ümit vaat eden dopdolu bir potansiyelle. Dilimle beni *kabul et* dedim. *İzin ver de sana kendimi kanıtlayayım. Söz veriyorum, buna degeceğim.* Estelle de beni aynı coşku ve tutkuyla öpeerek yeminimizi mühürledi.

TEŞEKKÜRLER

Corinne Michaels&CD Reiss, bana kullanışlı ve harika geribildirimler verdiğiniz için, Christine Estevez ve benim Çılgınlarım.

MIA ASHER (eğer sen olmasaydın bu hikâye yazılmış olmayacaktı bile), BARBIE MESSNER (uzmanlığın için ha ha). RACHEL KEENAN (her zaman olduğu gibi her şey için), BRIDGET PEOPLES, CALIA READ, JENNIFER WOLFEL, MILASY, HAPPY DRIGGS, TRISH MINT, JESSICA SOTELO, ROXIE MADAR, TARYN CELLUCCI, SANDRA CORTEZ, YAYA CITRON, CRYSTI PERRY, TRISHA RAI, LISA CHAMBERLIN, MJ ABRAHAM, STEPHANIE SSB BROWN, AMY COSSE.

Temsilcim Rebecca, çetin ceviz olduğun için.

Editörüm Tracey, tatillerde bile bu kitap için bıkıp usanmadan çalıştığın için!

Kitap kapağı tasarımcım Sarah (*Okay Creations*), hayal ettiğimin de ötesinde bir şey tasarladığın için.

Champagne Formats'tan Stacey, beni programına sığdırmak için zaman ayırdığın için!

Benim halkla ilişkiler kızlarım, *Sassy ve Savvy*'den Melissa ve Sharon... Siz olmasaydınız kaybolmuş olurum. Gerçekten.

Perrywinkle Fotoğrafçılık, en güzel fotoğrafları çektiği için.

Jenn Watson, inanılmaz grafiklerin için.

Rockstars of Romance, reklamımla ilgilendiğiniz ve korkunç bir şekilde çıldırmalarımı baş ettiğiniz için.

Beni takip edin!

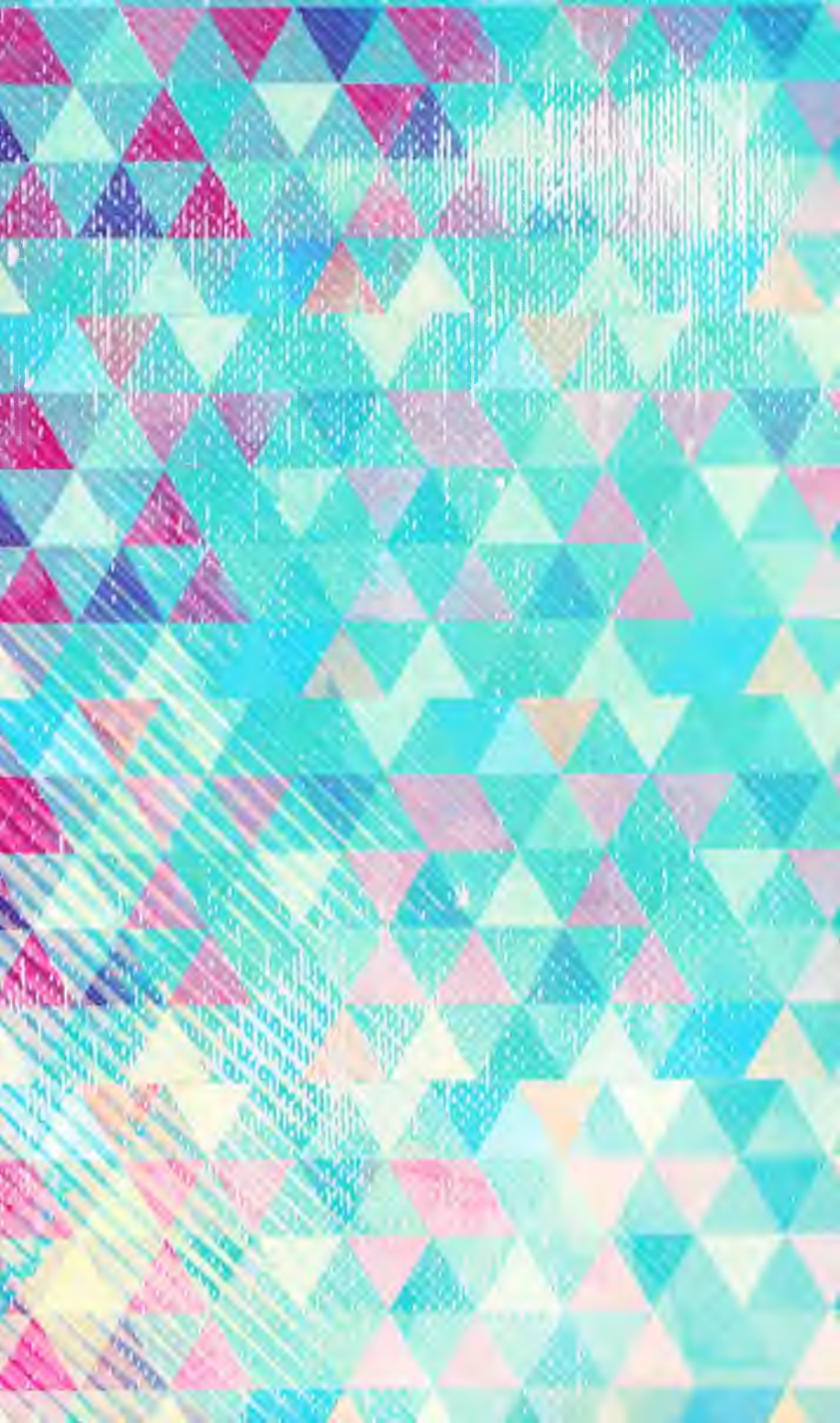
Facebook: www.facebook.com/Ccontrerasbooks

Twitter: @claricon

Instagram: claireContreras

E-Posta: ccontrerasbooks@gmail.com

Erkek kardeşimin en yakın arkadaşıydı o.

Kaderimizde birbirimize ait olmak yoktu.

Bu şeyi içimizden söküp atacağımızı ve hayatımıza devam edeceğimizi düşünmüştüm.

Birimiz öyle yaptı.

Terk edip gitti.

Şimdi döndü ve bana, beni bir çırpıda yiyip bitirecekmiş gibi bakıyor. Ve öfkeyle birleşen tüm duygularım şimdi bambaşka bir şeye dönüşüyor, beni ölesiye korkutan bir şeye...

Geçen sefer kalbimi kırmıştı.

Bu sefer kalbimi tamamen yok edecek, biliyorum.

"Kaleydoskop Kalpler, Claire Contreras'ın hem gerilim hem romantik kitaplar yazabildiğini ve size bunları, koltuğunuzun kenarında heyecanla okutacağının kanıtı gibi." –**CALIA READ, *Kördüğüm***

ve *Yüzleşme* kitaplarının çoksatan yazarı

"Yepyeni, eğlenceli, samimi, şehvetli ve ana karakteriyle çok lezzetli."

–**MIA ASHER, *Arsen* kitabının çoksatan yazarı**

Çeviren: Halime Yazıcı

YABANCI

9 786059 585101

25 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet satışı: ilknokta.com